

๖๐ ปี ชัชวาลย์

"สิ่งศักดิ์สิทธิ์สร้างให้เรามาอยู่ที่ตรงนี้..."

เส้นทางชีวิตจากนักสู้ริมถนน ถึงสภาหินอ่อน

๖๐ ปี ชัชวาลย์
"สิ่งศักดิ์สิทธิ์สร้างให้เรามาอยู่ที่ตรงนี้..."
เส้นทางชีวิตจากนักสู้ริมถนน ถึงสภาหินอ่อน

๖๐ ปี ชัชวาลย์

"สิ่งศักดิ์สิทธิ์สร้างให้เรามาอยู่ที่ตรงนี้..."

เส้นทางชีวิตจากนักสู้ริมถนน ถึงสภาหินอ่อน

๏ เป็นนักเลงนักรักเป็นนักร้อง
สืบฉลองสยามรัฐสมมัติพ่อ
หกสิบปีสร้างความดีงามพอ
เป็น ส.ว. ชัชวาลย์ คงอุดม ๚ะ๛

๖๐ ปี ชัชวาลย์

“สิ่งศักดิ์สิทธิ์สร้างให้เรามาอยู่ที่ตรงนี้...”
เส้นทางชีวิตจากนักสู้ริมถนน ถึงสภาหินอ่อน

๖๐ ปีชัชวาลย์
“สิ่งศักดิ์สิทธิ์สร้างให้เรามาอยู่ที่ตรงนี้...”
เส้นทางชีวิตจากนักสู้ริมถนน ถึงสภาหินอ่อน

ISBN : 974-91637-2-9

พิมพ์ครั้งที่ ๑
จำนวนพิมพ์ ๒๐,๐๐๐ เล่ม
เพื่ออภินันทนาการในงานวันเกิด ๖๐ ปี ชัชวาลย์ คงอุดม
๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๖

โดย
บริษัท สยามรัฐ จำกัด
๑๒ อาคาร ๖ ถนนราชดำเนินกลาง เขตพระนคร กรุงเทพฯ ๑๐๒๐๐
โทร. ๐-๒๖๒๒๑๘๑๙ (อัตโนมัติ ๓๐ เลขหมาย) โทรสาร ๐-๒๒๒๑-๙๗๑๐

ประธานกรรมการ
ชัชวาลย์ คงอุดม

รองประธานกรรมการ
วงศ์เดือน คงอุดม
บรรณาธิการ
พรชัย วีระณรงค์
คณะบรรณาธิการ
รุ่งเรือง ปรีชากุล, วิโรจน์ วัฒนธาดากุล
กองบรรณาธิการ
บำเรอ กระจ่างรัตน์, อิสรีย์ พงษ์วิจิตร, นารารัตน์ ถ้ำบุญ, เปรมจิตต์ ปิยะภาคี,
เจริญชัย อุดมพานิช, เพิ่มศักดิ์ โตสวัสดิ์, พิทย์ พึ่งละออ, ณพมิตร ดาน้อย,
ขจรศักดิ์ สายชุม, กฤษดา พันธ์สุ
กราฟิก
พรชัย กีชานนท์
แบบปก-รูปเล่ม
ทองธัช เทพารักษ์, พนม ลอสี
พิสูจน์อักษร
พัทน์นลิน อินทรหอม, ธัญญาภรณ์ อยู่คง
ประสานงานการผลิต
ชาญ เพ็งบุญ, สมบุญ ยืนยงเจริญ
บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
ทองแถม นาถจำนง

พิมพ์ที่
เลิฟ แอนด์ ลิฟ เพลส ๖๙/๒๐-๒๓ ถนนพระยาสุเรนทร์ แขวงบางชัน
เขตคลองสามวา กรุงเทพฯ โทร. ๐-๒๕๔๐-๕๒๐๑-๔

‘ ถ้าอิทธิพลจะมีอยู่ในตัวเรา

เราก็มีแต่จะเอาไว้ใช้ช่วยคนที่ตกทุกข์ได้ยาก

ไม่ได้รับความเป็นธรรม

อยากได้น้ำตาคนที่รู้สึกปลื้มใจในตัวเราเวลาเราตาย

เราตายคนร้องไห้ทั้งเมือง ลูกเราเวลาเดินไปไหนก็จะภูมิใจ

เมื่อมีคนบอกว่านี่ไงลูกเขา ’

สารบัญ

บรรณาธิการแถลง

หนังสือเล่มนี้ เกิดขึ้นจากการร่วมแรงร่วมใจของบรรดาพี่น้องผองเพื่อน ครอบครัว และผู้ใต้บังคับบัญชาของ คุณชัชวาลย์ คงอุดม หรือ "พี่ชัช" ของพวกเราชาวสยามรัฐ ที่เห็นว่า ในโอกาสที่ "พี่ชัช" จะมีอายุครบ ๖๐ ปี พวกเราน่าจะได้ร่วมกันทำอะไรสักอย่าง เพื่อแสดงความรักนับถือที่เรามีต่อ "พี่ชัช"

หนังสือเล่มหนาขนาดนี้ ทำสำเร็จขึ้นด้วยเวลาอันรวดเร็ว แต่ก็เต็มไปด้วยความตั้งใจให้มีคุณภาพการผลิตดี มีรูปแบบสวยงาม และที่สำคัญมีเนื้อหาสมบูรณ์ มีลีลาการเขียนและการนำเสนอ ทั้งนี้ด้วยการร่วมงานกันอย่างใกล้ชิดของคณะบรรณาธิการ โดยได้รับความสะดวกจากเจ้าหน้าที่ของบริษัท สยามรัฐ หลายฝ่าย

ในหนังสือเล่มนี้ ผู้อ่านจะได้เห็นถึงตัวตน ปณิธาน ความคิด ชีวิต และการทำงานของชัชวาลย์ คงอุดม จะมองเห็นความเป็นมา ว่าเขาเป็นใคร ก้าวมาจากไหน และกำลังจะก้าวต่อไปอย่างไร

บทนำของหนังสือเล่มนี้ มีลักษณะพิเศษในตัวเอง ซึ่งนำมาจากข้อเขียนของ พล.ต.ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช จากคอลัมน์ **"ซอยสวนพลู"** ที่ว่า **"ชัชไม่ใช่คนเลว"**

ต่อจากบทนำ เป็น เรื่องราวชีวิตและความคิดของชัชวาลย์ คงอุดม ที่มีผมกับคุณวิโรจน์ วัฒนธาดากุล หัวหน้ากองบรรณาธิการสยามรัฐรายวัน เป็นผู้สัมภาษณ์ โดยมีคุณอัศศิริ ธรรมโชติ ศิลปินแห่งชาติเป็นผู้นำมาเรียบเรียง

หลังจากนั้น ปูชนียบุคคลของชาวสยามรัฐ ผู้ก่อตั้งสยามรัฐมากับมือร่วมกับท่านอาจารย์คึกฤทธิ์ คือลุงสละ ลิขิตกุล ที่ปัจจุบันอายุ ๙๐ ปีแล้ว และยังป่วยกระเสาะกระแสะ ได้กรุณาเขียนเล่าความเกี่ยวพันระหว่าง

"คึกฤทธิ์...ชัช...สยามรัฐ" ที่ลุงหละบอกว่าเป็นเรื่องเก่าที่ยังไม่มีใครรู้ใครเขียน

แล้วจึงจะถึง **"บนเส้นทางของคุณธรรมน้ำมิตร"** ที่มีบทหนึ่งบทเดียว เป็นข้อเขียนของประสงค์ ธนเศรษฐกร เพื่อนสนิทที่ปัจจุบันยังคงทำงานอยู่ด้วยกันอย่างใกล้ชิด ภายใต้ชายคาของสำนักงานหนังสือพิมพ์สยามรัฐ ในเรื่อง **"เพื่อนผมชื่อ ชัช เตาปูน"**

นอกจากนั้นเป็นการแสดงความในใจผ่านการให้สัมภาษณ์ของบุคคลสำคัญต่างๆ ซึ่งหลายท่านเป็นผู้ที่ชัชวาลย์ คงอุดม เคารพนับถือมาก ในขณะที่ก็มีอีกหลายท่านรักใคร่นับถือคุณชัชวาลย์ คงอุดม บางท่านเป็นน้อง บางท่านเป็นเพื่อน และบางท่านเป็นพี่

ในบทนี้ ผู้อ่านจะได้ภาพความเป็นชัชวาลย์ คงอุดม จากปากคำของบุคคลสำคัญต่างๆที่มามีความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องต่อกันในหลากหลายรูปแบบ บางท่านเพิ่งเคยรู้จัก แต่บางท่านก็สัมพันธ์กันมาอย่างแนบแน่น

ต่อไปจะเป็นความรู้สึกจากส่วนลึกของจิตใจ ของบรรดาผู้ที่ได้รับทุนการศึกษาจากคุณชัชวาลย์ คงอุดม ซึ่งเป็นทุนการศึกษาที่ไม่เคยมีข้อผูกมัดแต่อย่างใดทั้งสิ้น คำขอเดียวที่มีจากผู้ให้ทุนก็คือ ขอให้ร่ำเรียนให้ดี แล้วนำเอาวิชาความรู้ไปรับใช้ประเทศชาติ

มีผู้ได้รับทุนและอดีตผู้ได้รับทุน มาร่วมกันแสดงความรู้สึกของพวกเขา ไว้ในหนังสือฉบับนี้ รวมแล้ว ๑๕ คน น่าเสียดายที่คณะบรรณาธิการ มีเวลารวบรวมน้อยไปหน่อย

จากนั้น เป็นการนำเอาคอลัมน์ **"ตอบจดหมาย โดยชัชวาลย์ คงอุดม"** ในหน้า ๕ ของสยามรัฐบางส่วนมาตีพิมพ์เอาไว้ เพื่อแสดงให้เห็นถึงตัวตนความคิดและวิธีการทำงานของคุณชัชวาลย์ คงอุดม ที่เอาจริงเอาจัง และเห็นเป็นเรื่องสำคัญ ที่จะต้องร่วมคิด ร่วมแก้ไขในความทุกข์ของผู้อื่นและประเทศชาติ

สุดท้าย ก่อนจะถึงบทส่งท้าย คือ **"บันทึกไว้ในแผ่นดิน"** เป็นการสรุปผลงานสำคัญในวุฒิสภา เอาไว้ในข้อเขียนโดยคุณสนิท มาประจวบ ผู้ปฏิบัติงานประจำตัววุฒิสมาชิกของคุณชัชวาลย์ คงอุดม

สำหรับบทส่งท้ายเป็นข้อเขียนของศิลปินแห่งชาติ 'รงค์ วงษ์สวรรค์ ที่ว่าถึงความบันดาลใจจากการได้พูดคุยวิสาสะกับคุณชัชวาลย์ คงอุดม ต่อหน้ารูปปั้นอาจารย์คึกฤทธิ์ ณ ลานบูชาครู บนสวนทูนอิน จ.เชียงใหม่

"May there be a road! ชัชวาลย์ คงอุดม ผงาดก้าวแกร่งไกล"

ในฐานะบรรณาธิการ อยากจะจดจารไว้ ณ ที่นี้ว่า หนังสือเล่มนี้ ที่สำเร็จลงได้ ก็ด้วยการอุทิศเวลา ความคิดและแรงงานของพี่น้องผองเพื่อนหลายๆ ท่าน ที่สำคัญ คือ คุณรุ่งเรือง ปรีชากุล บรรณาธิการบริหารสยามรัฐสัปดาหวิจารณ์ นอกจากจะช่วยประสานงานติดต่อเรื่องช่างภาพ ผู้ออกแบบปก และเป็นผู้ช่วยคัดคำพูดของบุคคลสำคัญต่างๆ มาโปรยไว้ให้เป็นเสน่ห์ของเรื่อง ยิ่งกว่านั้น ยังเป็นตัวกลางติดต่อประสานงานจนเกิดการพบปะระหว่างศิลปินแห่งชาติ 'รงค์ วงษ์สวรรค์ กับ คุณชัชวาลย์ คงอุดม และช่วยควบคุมงานด้านการผลิตต้นฉบับทั้งหมด

คุณวิโรจน์ วัฒนธาดากุล ช่วยผมอย่างมากในการสัมภาษณ์ ทั้งสัมภาษณ์ "พี่ชัช" และสัมภาษณ์บุคคลสำคัญต่างๆ ถัดจากนั้นยังช่วยปรุงแต่งขัดเกลาต้นฉบับ ช่วยพิสูจน์อักษร รวมทั้งยังกะเกณฑ์พลพรรคในกองบรรณาธิการสยามรัฐรายวันให้มาช่วยงานเป็นการเฉพาะ ในจำนวนนี้มีคุณเจริญชัย อุดมพาณิชย์ ที่ได้มาช่วยแรงอย่างสำคัญในการคัดจดหมายจากคอลัมน์ตอบจดหมายของคุณชัชวาลย์ คงอุดม คุณณพมิตร ดาน้อย ที่มาช่วยถอดเทปคำสัมภาษณ์ และช่วยถ่ายรูป ร่วมกับคุณกฤษดา พันธ์สุช่างภาพของสยามรัฐรายวันและยังมีคนอื่นอีกหลายคนในกองบรรณาธิการที่ได้มาร่วมงานโดยสมัครใจ

ขอบคุณ คุณพนม ลอสี และทีมงานจากสยามรัฐสัปดาหวิจารณ์ ที่ต้องเจียดเวลาการทำงานตามปกติ มาอดทนกับการจ้ำจี้จ้ำไช จุกจิกกวนใจของผม ตลอดเวลาที่คุณพนมและทีมงานต้องทำหน้าที่พิมพ์ต้นฉบับ เข้าหน้าต้นฉบับ พิสูจน์อักษรต้นฉบับ ซึ่งกว่าจะเสร็จสมบูรณ์ก็ต้องใช้ความพยายามและการอุทิศเวลาเป็นอย่างยิ่ง

ขอขอบคุณคุณทองธัช เทพารักษ์ ผู้ออกแบบปก และรูปเล่ม

คุณจามิกร แสงศิริ ผู้ถ่ายภาพปก และภาพสำคัญอีกหลายภาพ

ขอบคุณ คุณทองแถม นาถจำนง บรรณาธิการสยามรัฐรายวัน ที่คอยเป็นกำลังใจให้ตลอดเวลา และคอยช่วยงานในเวลาที่ต้องการอยู่เสมอ ขอบคุณ "พี่เนาว์" เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์ ศิลปินแห่งชาติสำหรับบทกวี

ที่สำคัญ ขอขอบคุณเป็นอย่างยิ่งสำหรับการร่วมแรงร่วมใจของคุณสมบุญ ยืนยงเจริญ และคุณชาญ เพ็งบุญ ที่ร่วมกันรับผิดชอบดูแลการผลิตหนังสือเล่มนี้ จนกระทั่งเสร็จสมบูรณ์

หากจะมีความผิดพลาดบกพร่องใดในหนังสือเล่มนี้ ที่อาจเกิดจากความพลั้งเผลอหรือการทำงานไม่สมบูรณ์ ผมในนามบรรณาธิการขอรับไว้แต่เพียงผู้เดียว

ขอได้รับความขอบคุณ

พรชัย วีระณรงค์

๙ ตุลาคม ๒๕๔๖

คำนิยม

คนคนหนึ่งอายุครบ ๖๐ ปี

แม้อายุขัยจะเป็นเพียง **"สมมติกาล"** ที่สัมพัทธ์ แต่อายุขัย ๖๐ ปีก็ย่อมจะมีความหมายพิเศษ...

อย่างน้อยก็ในความรู้สึกของคนคนนั้น

ในปีหนึ่งๆ มีคนอายุครบ ๖๐ ปีมากมาย แน่นอนว่าเรามีความปรารถนาดีต่อทุกคน อยากให้ทุกคนมีความสุข มีความเจริญรุ่งเรืองพร้อมทุกด้านทั้ง **"ฮก ลก และซิ่ว"**

แต่ปีนี้คนใกล้ชิดเรา อายุครบ ๖๐ ปี!

เป็นคนพิเศษที่เขารักพวกเรา เป็นคนพิเศษที่เราเคารพรัก.....

ในฐานะอะไรล่ะ!

ก่อนอื่นเราเคารพในความเป็นมนุษย์ *"แบบเขา"* เคารพจากใจจริง

ต่อมาเรารัก *"น้ำใจ"* ของเขา

ไม่ใช่ *"รัก"* เมื่อเขามาเป็นประธานกรรมการบริษัท สยามรัฐ

เรารัก **"นายชัชวาลย์ คงอุดม"** ครั้งเขาเป็นผู้จัดการทั่วไป บริษัทสยามรัฐ เรารัก **"ชัช เตาปูน"** ผู้เคยถูกมองร้ายว่าเป็นผู้มีอิทธิพล

แล้วทำไมวันนี้เราจะไม่ยิ่งรัก **"เจ้าของบริษัท"** ผู้เป็นเจ้านายเรา

สำหรับ **"๖๐ ปี ชัชวาลย์ คงอุดม"** ควรจะมีอะไรพิเศษๆ มอบให้

แต่ด้วยกำลังของพวกเรา *"คนทำหนังสือ"* สิ่งพิเศษที่คิดกันได้ ก็คือ *"หนังสือ"*

หนังสือที่ระลึก ๖๐ ปีเล่มนี้จึงก่อตัวขึ้น จากการปรึกษาหารือกันในหมู่พวกเราช่วยกันเสนอโน่นนิดนี่หน่อย จนจัดวางเนื้อหาได้เป็นรูปเป็นร่าง แล้วก็ต้องพึ่งพาอาศัยสมัครพรรคพวกให้ช่วยกันทำงานพิเศษชิ้นนี้ให้ทันแข่งกับเวลา

เรื่องคุณภาพเราคงไม่อาจหาญคุยว่า *"ดี"* แล้ว แต่นี่ก็คือน้ำใสใจจริงที่ *"คนทำหนังสือในสยามรัฐ"* พยายามกันเต็มกำลัง

กราบขอบพระคุณทุกท่านที่กรุณาสละเวลาอันมีค่า ให้โอกาสคณะทำงานสัมภาษณ์ เก็บข้อมูล

กราบขอบพระคุณทุกท่านที่สละเวลาอันมีค่า เขียนถึง ส.ว.ชัชวาลย์ คงอุดม

ขอบคุณคณะทำงานทุกๆ ฝ่าย ที่ทุ่มเทพลังทำหนังสือเล่มนี้

ขอบคุณเป็นพิเศษสำหรับ คุณอัศศิริ ธรรมโชติ ที่เรียบเรียงบทสัมภาษณ์ฉากชีวิตของ ส.ว.ชัชวาลย์ คงอุดม

ขอบคุณเป็นพิเศษสำหรับกำลังสำคัญในการทำหนังสือเล่มนี้อันได้แก่ คุณรุ่งเรือง ปรีชากุล, คุณวิโรจน์ วัฒนธาดากุล คุณเจริญชัย อุดมพาณิชวงศ์ และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง คุณพรชัย วีระณรงค์ บรรณาธิการหนังสือพิเศษเล่มนี้

ทองแถม นาถจำนง

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา สยามรัฐรายวัน

ซอยสวนพลู

พล.ต.ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช
วันเสาร์ที่ ๖ เมษายน พ.ศ. ๒๕๓๔

คึกฤทธิ์ 'ชัชไม่ใช่คนเลว'

ข้างต้นนี้เป็นพาดหัวใหญ่ของหนังสือพิมพ์มติชน ฉบับวันศุกร์ที่ ๕ เมษายน ๒๕๓๔ พาดหัวนั้นใช้อักษรใหญ่ตัวขาวบนพื้นสีแดง เป็นกรอบกว้าง ๖ ซม. และยาวเต็มหน้า ๓๘ ซม.

หนังสือพิมพ์มติชนนั้น เป็นหนังสือพิมพ์ใหญ่ในกรุงเทพฯ จะมีคนอ่านมากน้อยแค่ไหน ผมไม่ทราบ แต่ทราบว่าหุ้นราคาแพง เมื่อหนังสือพิมพ์มติชนซึ่งเป็นหนังสือพิมพ์ใหญ่เอาผมไปลงพาดหัวใหญ่อย่างนี้ และเกี่ยวกับคนซึ่งออกจะใหญ่มาก ซึ่งได้แก่ **นายชัช เตาปูน** ซึ่งใหญ่ถึงขนาดต้องถูกอายัดทรัพย์ ผมก็เริ่มจะเห็นว่าตัวผมนั้นชักจะใหญ่เต็มที่ขึ้นมาออกจะคับบ้านคับเมืองอยู่

บังเอิญผมไม่ได้พูดข้อความที่หนังสือพิมพ์มติชนเอาไปลง และที่ลงเป็นข่าวในตอนท้ายว่า ชัช เตาปูน โทรศัพท์มาถึงผม โดยมีเนื้อข่าวดังต่อไปนี้ว่า

"นายชัชวาลย์ คงอุดม หรือ **ชัช เตาปูน"** เปิดเผยว่า การตรวจสอบทรัพย์สินในธนาคารของตนนั้น เป็นการกระทำที่รู้สึกว่าตนเป็นคนเลว หรือจัดอยู่ในกลุ่มประเภทคนเลว เป็นข่าวที่ทำธุรกิจเสียหายมาก โดยเฉพาะกิจการเกี่ยวกับคอนโดมิเนียมที่กำลังก่อสร้างเกือบเสร็จแล้ว และธุรกิจการรับเหมาก่อสร้างที่กำลังทำอยู่ที่จังหวัดนครศรีธรรมราชพลอยกระทบ

กระเทือนไปด้วย เนื่องจากบริษัทปูนซีเมนต์ไทยไม่มีหนังสือให้ไปประมูลงานอีกเลย

"พล.ต.ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ที่ผมเคารพนับถือได้โทร.มาบอกว่า เมื่อเขาเรียกไปตรวจสอบก็ไป ไม่เห็นน่ากลัวอะไร เพราะตัวผมนั้นไม่ได้เป็นคนเลวร้ายอะไร" ชัช เตาปูน กล่าว

เนื้อข่าวก็มีเพียงเท่านี้แหละครับ ถ้าหากว่า ชัช เตาปูน โทรศัพท์มาถึงผมจริง หรือถ้าผมโทรศัพท์ไปหา ชัช เตาปูน จริง ผมก็ต้องพูดอย่างนี้ แต่บังเอิญไม่ได้พูด เพราะอันที่จริง ผมไม่ได้เห็นว่า ชัชเป็นคนเลวร้ายแต่อย่างใดเลย ตรงกันข้ามกลับเป็นคนที่คบกับชัชได้สนิทสนมรักใคร่กัน อุปการะช่วยเหลือกันมาตลอด เป็นเวลาร่วม ๓๐ ปีเข้าแล้ว ตั้งแต่ชัชยังเป็นเด็กหนุ่ม

เหตุที่ได้รู้จักกับชัช ก็เพราะเหตุว่า ชัชมาติดผู้หญิงข้างบ้านผม และในที่สุดก็ได้เสียแต่งงานกัน ผมก็เลยรู้สึกว่า ผมเป็นพ่อตาชัชครึ่งๆ ออกจะเอ็นดูลูกเขยคนนี้มากอยู่ เรื่องก็แค่นั้น

เพราะฉะนั้น การที่มีหนังสือพิมพ์ไปพาดหัวตัวใหญ่ว่า คึกฤทธิ์ **"ชัชไม่ใช่คนเลว"** นั้นก็มิใช่เป็นเรื่องที่เสียหายแต่อย่างใดเลย เพราะถ้ามีหนังสือพิมพ์มาถามผมว่า ชัชเป็นคนเลวหรือไม่ ผมก็จะตอบอย่างนั้น

เพราะฉะนั้น การที่มีหนังสือพิมพ์มาพาดหัวอย่างนั้นจริงๆ โดยผมมิได้เคยพูด ไม่ได้เคยโทรศัพท์ถึงชัช หรือชัชก็ไม่ได้เคยโทรศัพท์ถึงผม จึงเป็นการยกเมฆหากินตามธรรมดาของหนังสือพิมพ์ ที่ราคาหุ้นสูง ผมจึงไม่ถือสาอะไรทั้งสิ้น ยกให้กับหนังสือพิมพ์เช่นที่เคยยกให้มาหลายสิบหลายร้อยครั้งแล้ว ไม่ว่าอะไรกัน

ผมมานึกเสียดายว่า ไหนๆ ก็จะลงข่าวโกหกกันโดยไม่กลัวบาปกลัวกรรมแล้ว ทำไมไม่ทำข่าวนั้นให้น่าอ่านขึ้น หรือโกหกให้ใหญ่ขึ้น เพื่อให้ถูกใจคนอ่าน ยิ่งขึ้นไปอีก ลำพังพาดหัวแค่นั้น ก็เป็นแต่เพียงเพื่อขายหนังสือให้มากเฉพาะวัน แต่ถ้ามีข่าวสัมภาษณ์กันอย่างละเอียด คนก็จะติดอกติดใจหนังสือพิมพ์มติชน พากันซื้ออ่านยึดเยื้อต่อไปอีกได้มาก ผมลอง

ทำข่าวสัมภาษณ์ระหว่างหนังสือพิมพ์มติชนกับผมเรื่อง ชัช เตาปูน ได้ความดังต่อไปนี้

มติชน *อยากทราบว่ารู้จักกับชัช เตาปูน มานานเท่าไรแล้ว*

คึกฤทธิ์ เห็นจะสามสิบปีเข้ามาได้ ชัช เตาปูน ตอนนี้ก็คงสี่สิบกว่ายังไม่ถึงห้าสิบดี ตอนนั้นก็เห็นจะอายุสิบกว่าๆ กำลังเป็นวัยรุ่น

มติชน *แล้วไปรู้จักกันได้อย่างไร เพราะดูท่านออกจะผิดกับชัช ทั้งวัยและฐานะในขณะนั้น*

คึกฤทธิ์ เมื่อสามสิบปีมาแล้ว ผมก็ยังไม่ใหญ่ ไม่ดังเป็นคึกฤทธิ์ สวนพลู อย่างทุกวันนี้ เป็นแต่เพียงชาวบ้านที่อาศัยอยู่ในซอยพระพินิจตรอกสวนพลูอีกคนหนึ่ง และได้สังเกตเห็นว่า มีเด็กหนุ่มคนหนึ่งมาเยี่ยมๆ มองๆ อยู่แถวข้างบ้านผม เขาจะรู้จักกันกับที่นั่นหรืออย่างไร ผมก็ไม่ทราบ แต่ในที่สุด เด็กหนุ่มคนนั้นก็เลยรู้จักกับคนในบ้านผม และก็รู้จักมาถึงตัวผมด้วย จึงทราบว่าคนคนนั้นชื่อ ชัช นามสกุลว่าอะไรก็ไม่ได้ถามกัน เพราะคนไทยเขารู้จักกันแต่ชื่อ ไม่ถามนามสกุลก็พอแต่ความประสงค์แล้ว สืบถามต่อไปก็ได้ความว่าชัชมาติดผู้หญิงข้างบ้านผมนี่เอง ผมไม่ทราบว่าจะทำอย่างไร ก็ได้แต่เอาใจช่วยเช่นเดียวกับที่เพื่อนฝูงคนไทยมักจะเอาใจช่วยกันในกรณีเช่นนี้ และการที่ผมเอาใจช่วยนั้นก็ไม่ผิดพลาด เพราะในที่สุด ชัชก็ได้เสียกับผู้หญิงคนที่รัก แต่งงานกันเป็นหลักฐานมาจนทุกวันนี้ และมีลูกด้วยกันคนหนึ่งหรือสองคน ผมก็ไม่ทราบแน่ ทราบแต่ว่าคนหนึ่งนั้นทำท่าจะเลี้ยงไม่รอด พระที่นั่งทางในจึงบอกให้เอามาให้กับผมเสีย กลายเป็นลูกผมไป จึงได้เลี้ยงรอดมาจนบัดนี้

ธรรมเนียมยกลูกให้คนอื่น เพื่อให้เด็กรอดชีวิตนั้นที่ภาคอีสานยังทำกันมากอยู่ แต่ทางนั้นส่วนมากเขาถวายพระ เด็กจึงมีชื่อว่าประเคนหรือเคน ชื่อเคนนั้นฟังโก้ดีออก เหมือนกับชื่อพระเอกหนังคาวบอยฮอลลีวูด

ได้ข่าวว่า เคนผู้ที่ชัชยกเป็นบุตรผมนั้น ถึงเดี๋ยวนี้ก็เจริญเติบโตเป็นปกติดีทุกประการ ไม่ใช่บ้าๆ บอๆ อย่างผมไปด้วยอีกคนหนึ่ง

มติชน *เมื่อตอนนั้น ชัชร่ำรวยอย่างทุกวันนี้หรือเปล่า*

คึกฤทธิ์ เห็นจะเปล่า เพราะชัชไม่ได้แสดงอาการกิริยาว่าร่ำรวยแต่อย่างใดในขณะนั้น อันที่จริงชัชก็ไม่เคยมาแสดงกิริยาว่าร่ำรวยใส่ผมเลย เคยอย่างไรก็อย่างนั้น นับถือกันอย่างเด็กกับผู้ใหญ่เรื่อยมา

มติชน *ชัชเคยทำอะไรให้กับท่านบ้าง ในทำนองที่ว่าใช้อิทธิพลช่วยเหลือ*

คึกฤทธิ์ ที่ช่วยก็ช่วยในการเลือกตั้ง หนแรกผมสมัครลงเขตดุสิต ก็ได้รับเลือกเข้ามาจนเป็นผู้แทนฯ และได้เป็นนายกรัฐมนตรีในเที่ยวนั้น ต่อมาผมเองเป็นคนยุบสภาฯ ให้มีการเลือกตั้ง ผมก็ลงสมัครเขตดุสิตอีก ชัชก็ช่วย แต่คราวนี้เกิดแพ้คุณสมัคร ผมก็เลยไม่ได้เป็นผู้แทนฯไป ต่อมาอีกก็ขอให้ชัชช่วยคนอื่นบ้างอะไรบ้าง ชัชก็ช่วยทุกครั้ง แต่บังเอิญเคราะห์หามยามร้ายก็ไม่ได้เป็นผู้แทนฯ กันสักที แต่ความจริงผมไม่ได้คบกับชัชเอาไว้หาเสียงผู้แทนฯ แต่คบเพราะเหตุว่า ความเมตตาความเอ็นดูส่วนตัวนั้นมีมากกว่า ก็ยังเลยคบกับชัชมาจนบัดนี้

มติชน *เมื่อแรกคบกันนั้น ชัชรวยเท่าที่เขารวยอยู่เดี๋ยวนี้หรือเปล่า*

คึกฤทธิ์ ชัชจะรวยหรือจนในขณะไหน ผมไม่เคยสนใจ เพราะผมไม่เคยคบคนด้วยความมั่งมี หรือความยากจนแต่อย่างใดอย่างหนึ่ง เมื่อแรกคบกันนั้น ชัชก็เป็นคนหนุ่มธรรมดาที่มีพ่อแม่เลี้ยงดูพอให้อยู่ในสังคมกับเขาได้ไม่ถึงกับปอนนัก และต่อมาเมื่อชัชเป็นผู้ใหญ่ขึ้นแล้ว ก็รู้สึกว่าชัชมีฐานะดีกว่าเก่า เห็นได้จากการที่ชัชมีรถยนต์ขี่ และอื่นๆ บ้านช่องที่อยู่ก็ใหญ่โตขึ้น ลูกเมียก็เลี้ยงดีไม่น้อยหน้าใครเลย อย่างนี้ทำให้ผมสันนิษฐานได้ว่า ชัชเป็นคนที่มีทุนทรัพย์พอดูอยู่ ส่วนที่ว่าชัชจะไปมั่งมีกี่ร้อยล้าน หรือทำมาหากินอย่างไรนั้น ผมไม่เคยสนใจและไม่เคยถาม คบกันมาแค่ไหนก็คบกันอยู่แค่นั้น เห็นหน้ากันเข้าก็ดีใจทักทายกัน ชัชจะขอให้ผมไปทำอะไรบ้าง เช่นไปขึ้นบ้านใหม่ หรือไปงานวันเกิด ผมก็ไป และในงานวันเกิดของชัชนี้ ผมก็ได้เห็นอะไรแปลกๆ คือ มีคนที่มียศมีศักดิ์มาเดินโต๊ะให้ชัชก็มี

มติชน *แล้วคนหนังสือพิมพ์เล่าครับ มีบ้างไหม*

คึกฤทธิ์ ข้อนี้ผมขอไม่ตอบละครับ เพราะถ้าตอบไปแล้ว ดีไม่ดีจะมี

คนมาหาความว่า หนังสือพิมพ์ขายตัวให้แก่ชัช ซึ่งความจริงเป็นอย่างไร ผมก็ไม่ทราบและก็ไม่อยู่ในฐานะที่จะรู้เห็นอะไรเลย

มติชน *อยากทราบว่า ในกระบวนเจ้าพ่อทุกวันนี้ท่านรู้จักผู้ใดบ้าง*

คึกฤทธิ์ ความจริงรู้จักทุกคน และก็ค่อนข้างจะดีทุกคน เพราะดวงผมนั้น ทำให้คบเจ้าพ่อเก่งและเมื่อรู้จักแล้วก็รักใคร่นับถือกันมาทุกคน ไม่มีเรื่องอะไรที่จะต้องเกลียดชังกัน หรือหวังร้ายต่อกัน ถ้าใครจะมาถามเดี๋ยวนี้ว่า ผมเห็นว่าเจ้าพ่อเป็นอย่างไร ผมก็ตอบคาถาเดียวกับที่หนังสือพิมพ์มติชนพาดหัวให้ว่า โสก็ไม่ใช่คนเลว แคล้วก็ไม่ใช่คนเลว ปอก็ไม่ใช่คนเลว เป๊าะก็ไม่ใช่คนเลว และที่ตอบเช่นนี้ตอบด้วยความสุจริตใจจริงๆ เพราะผมไม่เคยเห็นท่านเหล่านี้ทำความเลวสักครั้งเดียว

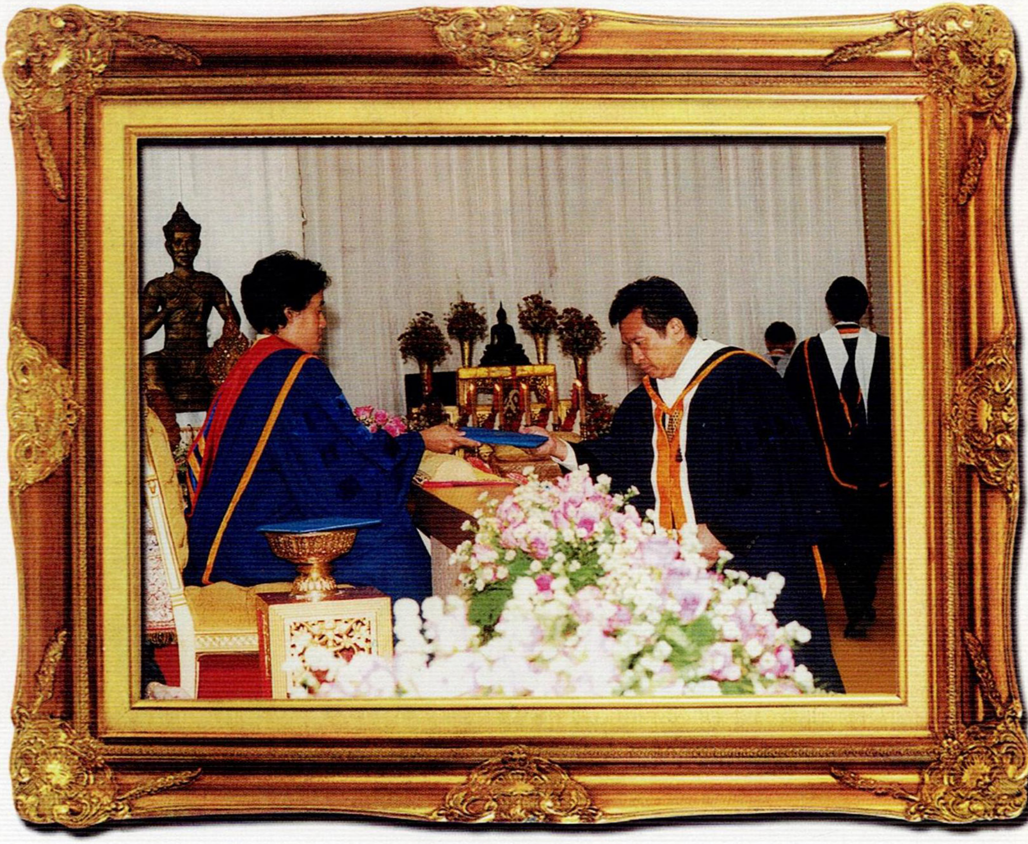
มติชน *เมื่อท่านคบค้าชอบพอกับเจ้าพ่อเกือบทั้งหมดเช่นนี้ ท่านไม่กลัวว่า คนเขาจะเห็นท่านเป็นเจ้าพ่อไปด้วยหรือ*

คึกฤทธิ์ เมื่อกี้ลืมเสี่ยเล้งไปอีกคนหนึ่ง ซึ่งรักใคร่ชอบพอกับผมมากขนาดเป็นเสาหลักแห่งประชาธิปไตยของผมในภาคอีสาน ที่ถามว่าคบค้าสมาคมกับเจ้าพ่อเป็นจำนวนมากเช่นนี้ ไม่กลัวใครเขานึกว่าเป็นเจ้าพ่อไปด้วยหรือ ขอตอบว่าก็สุดแล้วแต่ใครจะนึก ก็อย่างพาดหัวข่าวหนังสือพิมพ์มติชนฉบับนี้ ไม่ได้เคยไปพูดที่ไหนเลยว่าชัชไม่ใช่คนเลว ทั้งๆ ที่ความเห็นส่วนตัวก็ว่าอย่างนั้น เพราะฉะนั้น เมื่อใครพูดขึ้นมา ซึ่งน่าจะเป็นความจริงได้ผมก็ไม่ปฏิเสธ ทีนี้มาถึงเรื่องผมเป็นเจ้าพ่อหรือไม่ เรื่องนี้ผมก็ไม่ทราบต้องถามคนอื่นดู

มติชน *ถามใครเล่าครับ*

คึกฤทธิ์ ก็ถามพวกเจ้าพ่อด้วยกันเองนั่นแหละครับ ไม่ต้องไปถามใครให้ไกลหรอก

❑ ❑ ❑ ❑ ❑

ชัชวาลย์ คงอุดม ในชุดเครื่องราชอิสริยาภรณ์ประถมาภรณ์มงกุฎไทย (ปม.)

ภริยา – วงศ์เดือน คงอุดม

คู่ทุกข์คู่ยาก

กับลูกๆ (จากซ้าย) ณัฏฐินี, กตพล และชื่นชอบ คงอุดม

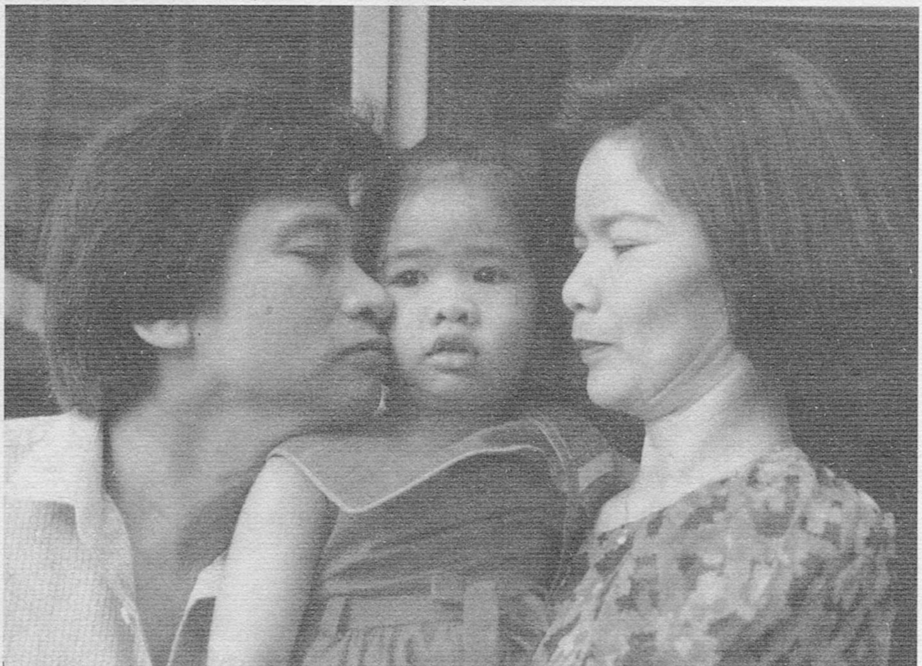

๖๐ ปี ชัชวาลย์

‘สิ่งศักดิ์สิทธิ์สร้างให้เรามาอยู่ที่ตรงนี้...’

เส้นทางชีวิตจากนักสู้ริมถนน ถึงสภาหินอ่อน

โดย... อัศศิริ ธรรมโชติ

ครั้งยังหนุ่ม กับภรรยาและลูกสาวคนเล็ก

๑
บ้านที่อบอุ่น

ชัช หรือชัชวาลย์ คงอุดม เกิดมาในครอบครัวอบอุ่น ย่านบางซื่อ ซึ่งครั้งนั้นยังเป็นชานเมือง และมีสภาพไม่ต่างไปจากชนบทแห่งหนึ่ง

ความจริงแล้วพ่อกับแม่มีลูกด้วยกัน ๕ คน แต่ตายก่อนเสีย ๒ คน ชัชซึ่งเป็นลูกคนที่ ๔ ก็เลยกลาย เป็นคนที่ ๒ และเป็นลูกชายคนเดียว อายุห่างจากพี่สาวคนโต ๑๐ ปี และก็แก่กว่าน้องสาวคนเล็กร่วม ๕ ปี

บางซื่อยังเป็นท้องทุ่งที่เต็มไปด้วยฝูงนก และมีทางรถไฟตัดผ่าน มีเพียงแค่ถนนกรวดดินกับคูคลอง สายน้ำ สระ บ่อ บึง และพืชผัก แต่กระนั้นในวัยเด็กของชัชก็เต็มไปด้วยความสุข ไม่วิ่งเล่นแข่งกับเพื่อนไปตามเส้นทางรถไฟ ก็ตามท้องทุ่งจตุจักร หรือไม่ก็โจนน้ำเล่นในลำคลองหน้าบ้าน

"น้ำในคลองยังสะอาด พ่อเอาหลักไปปักไว้ในคลองใกล้ๆ ฝั่งให้โผจับ มีครั้งหนึ่งเก่งแล้ว พอโผจับหลักได้ก็แกล้งดำดิ่งลงไปเลย จนแม่ตกใจร้อง นึกว่าจมน้ำหายไปแล้ว ผมดำน้ำอึด พอโผล่ขึ้นมาก็โดนแม่ตีใหญ่เลย" ชัชรำลึกถึงความหลังวัยเด็ก

พ่อ : ปิ่น คงอุดม

แม่ : ปราณี (เชื้อ) คงอุดม

ชัชเป็นเด็กที่ผูกพันกับพ่อและแม่มาก

ทั้งพ่อและแม่ทำงานอยู่ไม่ห่างจากบ้านนัก ยามฝนตกฟ้าร้องชัชจะถือร่มไปรับพ่อกับแม่กลับมาบ้านทุกครั้ง ไปกลับ ๒ รอบ ๒ เที่ยว โดยจะไปรับแม่ก่อน ส่วนพ่อเลิกงานทีหลังก็จะกลับไปอีกรอบหนึ่ง หรือบางครั้งพ่อเลิกเย็นต้องทำเวลาพิเศษ ชัชก็จะหิ้วปิ่นโตไปให้พ่อที่ทำงาน

ทุกเช้าพ่อจะออกกำลังโดยจูงชัชไปเป็นเพื่อน เดินจากบ้านเรื่อยๆ ไปตามทางรถไฟ ออกไปสถานีบางซื่อ อ้อมสะพานบางซื่อไปจนถึงสะพานแดง แล้วก็อ้อมสะพานแดงกลับเข้ามาตรงทางแยกประดิพัทธ์ จนกลับมาถึงสะพานดำ ย่ำไปด้วยกันทุกเช้า

เส้นทางในยามเช้าที่เดินไปด้วยกันนี่แหละ คือเวลาที่พ่อจะหล่อหลอมสอนสั่งชัชไปในตัวด้วย

"ต้องสอนให้เป็นมวยเพราะเราตัวเล็ก" **พ่อบอกกับชัช**

พ่อสังเวียน – แม่ชิด ชมไม้ : ผู้บังเกิดเกล้าของ คุณวงศ์เดือน คงอุดม

๒ พ่อกับแม่

พ่อทำงานเป็นฝ่ายการเงินอยู่กรมช่างอากาศสะพานแดง ส่วนแม่ทำงานอยู่ที่กรมสรรพาวุธ เป็นโรงงานเย็บหนัง เย็บรองเท้าบู๊ตทหารที่เรียกกันว่า ยบ.

พ่อสอนให้เป็นนักสู้ ส่วนแม่สอนให้เป็นคนมีกิริยามารยาท

พ่อเกิดที่บ้านบาตร สำราญราษฎร์ แต่มาโตที่บางซื่อ เพราะปู่กับย่าย้ายมาอยู่ที่บางซื่อหมด ขณะที่แม่เป็นคนบางซื่อแท้ แม่เป็นคนเรียบร้อย สอนแม้กระทั่งการเดินไม่ให้เกิดเสียงดัง อยู่บนบ้านซึ่งเป็นพื้นไม้ ก็แทบจะต้องใช้ปลายเท้าเดินเลยทีเดียว

"สังเกตได้เลย ผมถ้าไม่สนิทกับใครจะไม่พูดมึงกูนะ...นอกจากคนสนิทจริงๆ เพราะว่าแม่จะสอนมากเลยในเรื่องนี้" ชัชกล่าว

นอกจากนั้นแล้ว แม่ก็จะหัดให้ทำงานบ้าน เป็นต้นว่า เมื่อกลับมาจากโรงเรียนชัชต้องถูเรือนทุกเย็น จะต้องตักน้ำใส่ตุ่มและเอาสารส้มแกว่ง เพราะยังไม่มีน้ำประปา

สำหรับพ่อสอนให้เป็นคนสู้คน และไม่เกเรใคร เมื่อโตอายุได้ ๗ - ๘ ขวบ พ่อก็สอนชกมวยแล้ว สำหรับเอาไว้ป้องกันตัว พ่อชกมวยเก่ง และ

สอนกำชับไปด้วยว่า *"การจะชกมวยนี่อย่าไปชกส่งเดช จะเสียแรง เพราะเราตัวเล็ก และอย่าปะทะ ต้องใช้ขาให้เป็นประโยชน์"*

ชัชซ้อมมวยฝึกมวยกับพ่อจนกระทั่งโตเป็นหนุ่ม

วิชามวยไม่ใช่สิ่งเดียวที่พ่อสอน แม้แต่การเตะตะกร้อ เล่นตะกร้อ พ่อก็จะสอนให้ พ่อบอกกับชัชว่า มวยกับตะกร้อสัมพันธ์กัน ตะกร้อจะทำให้คนสายตาดี ประสาทเร็วตื่นตัว และรู้จังหวะอยู่เสมอ ได้อะไรจากพ่อมากมาย พ่อสอนทุกอย่าง นับแต่การให้รู้จักคบคน สอนให้จริงใจกับคนไปจนถึงเรื่องของการดำเนินชีวิตพ่อสอนให้หมด

ในขณะที่แม่จะสอนให้เป็นคนสุภาพเรียบร้อย พูดจามีกิริยามารยาท รู้จักเด็กรู้จักผู้ใหญ่ แม่จะเป็นอย่างนั้น

แต่อย่างไรทั้งพ่อทั้งแม่ก็จะสอนชัชอยู่เสมอ ให้เป็นคนมีเมตตา มีจิตใจช่วยเหลือผู้อื่น ทั้งที่พ่อกับแม่ก็เป็นคนจนมาก

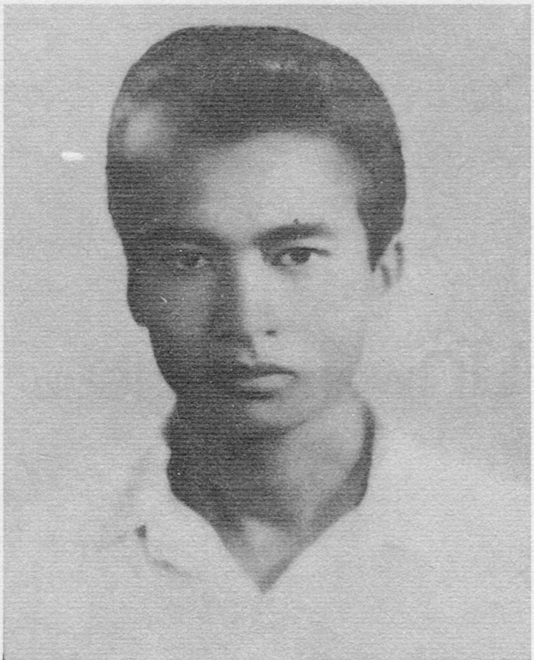
๓
นักฟุตบอลโรงเรียน

ชัชเข้าโรงเรียนแรกที่โรงเรียนวินิจวิทยาลัย ตั้งอยู่ตรงสี่แยกประดิพัทธ์ ที่เดี๋ยวนี้ไม่มีแล้ว พอจบ ป.๔ ก็เข้าโรงเรียนช่างอากาศฯ และเรียนอยู่ที่นี่จนกระทั่งจบ ม.๖

เดินเล่นกับพ่อทุกเช้า ซ้อมมวยและเล่นตะกร้อทุกวัน ถึงวันหนึ่งไปโรงเรียนเมื่อเดินผ่านสนามเทนนิสของพวกนายทหาร ลูกเทนนิสรอดรั้วมา ชัชก็เอามาขว้างเล่นเตะเล่น ทำให้เล่นฟุตบอลเก่ง จนได้เป็นนักฟุตบอลประจำทีมของโรงเรียนในเวลาต่อมา

ชัชเป็นนักฟุตบอลรุ่นเล็กของโรงเรียนช่างอากาศฯ ปีแรกก็ได้แชมป์ฟุตบอล ปีต่อมาที่ชัชเป็นหัวหน้า ทีมก็ได้แชมป์อีก ๒ ปี รวม ๓ ปีที่ชัชเล่นฟุตบอลอยู่

รุ่นพี่ของชัชคนหนึ่ง ซึ่งเคยเล่นลูกบอลเทนนิสมาด้วยกัน คืออดีตผู้บัญชาการทหารอากาศคนหนึ่งของกองทัพ ส่วนเพื่อนร่วมทีมฟุตบอลบางคนไปจบโรงเรียนนายร้อย จปร. และเป็นอดีตนายทหารเกษียณแล้ว เพื่อนคนหลังนี่แหละที่พูดกับชัชต่อมาว่า *"มึงตั้งแต่เด็กมาแล้ว เล่นอะไรก็มักจะเป็นหัวหน้าคน มึงเป็นคนชอบสั่งการ"*

ชัชวาลย์ คงอุดม : วัยหนุ่ม

"ก็คงจะจริง คิดถึงเมื่อตอนเป็นเด็กยกพวกใช้หนังสติ๊กยิงกัน เราก็มักจะเป็นคนคอยสั่งให้ไปทางโน้นทางนี้ เฮ้ย เอ็งไปอยู่ตรงนั้น คอยหลบคอยยิงมัน อะไรอย่างนี้ ลูกหนังสติ๊กนี่เจ็บนะ บางทีใช้ลูกหินทางรถไฟยิงกัน โดนเข้าไปหัวเหอแตก" ชัชเล่า

จบ ม.๖ จากโรงเรียนช่างอากาศฯแล้ว ชัชก็เข้าโรงเรียนช่างก่อสร้างดุสิตที่กำลังเปิดใหม่ๆ โดยที่ไม่ต้องสอบเข้า ก็เพราะว่าเขาเป็นนักฟุตบอล

๔ ถิ่นนักเลง

บางซื่อเป็นเขตทหารและเป็นถิ่นนักเลง มีลักษณะเป็นชานเมือง ถนนมีอยู่เส้นเดียว พวกที่อยู่ในเขตนี้จึงเหมือนกับลูกทุ่ง และมักจะยกพวกตีกันบ่อย

กรุงเทพฯ เมื่อสมัยก่อนจะมีกลุ่มนักเลงใหญ่อยู่ ๒ กลุ่มด้วยกัน เรียกว่า ลักกั๊ก กับ เก้ายอด พวกกลุ่มลักกั๊กอยู่ทางเยาวราช ส่วนกลุ่มเก้ายอดคุมเขตเหนือทั้งหมดรวมทั้งบางซื่อด้วย คุมทั้งโรงปูน โรงเบียร์ โรงท่อ จะส่งคนเข้ามาคุมไว้หมด จากที่ขี่ม้าเข้ามาเมื่อสมัยก่อนเก่าก็มาถึงรุ่น *"พี่เงียบ"*

"พ่อของพี่เงียบเป็นอาจารย์ใหญ่ของนักเลงเก้ายอด พวกนี้จะสักยันต์เก้ายอดไว้บนหลัง หนังเหนียวมาก ทั้งธรรมนูญ เทียนเงิน และอาจารย์หม่อม (ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช) ต่างก็เป็นลูกศิษย์ของพ่อพี่เงียบ" ชัชพูดถึงพี่เงียบนักเลงใหญ่ย่านบางซื่อในยุคนั้น

สำหรับบางซื่อแล้วก็ยังไม่ต่างจากชนบท พวกบ้านใกล้เรือนเคียงกันก็มักจะรักกันเหมือนพี่น้อง และมักจะรวมกลุ่มนั่งคุยกันเมื่อเวลาตกเย็นค่ำ บางคนเลี้ยงไก่ เลี้ยงปลากัด และที่ตั้งวงคุยกันก็คุยกันสารพัดเรื่อง

รวมทั้งเรื่องการเมืองเป็นสภากาแฟ

หน้าตรอกข้าวสารมีโต๊ะยาวนั่งคุย และเป็นที่ชงกาแฟน้ำชากินกันอยู่จริง ตั้งอยู่ตรงข้างถนนที่มีสภาพเหมือนคันดิน ไม่มีใครเดินผ่านไปมา ถึง ๓-๔ ทุ่มก็ดึกแล้ว เห็นผีพุ่งไต้หรือดาวตกจากฟ้า ชัชกับพ่อก็เป็นส่วนหนึ่งของที่นี่ หลังว่างจากการเรียน ซ้อมบอลซ้อมมวยแล้ว ชัชชอบที่จะมานั่งอยู่ใกล้ๆ พ่อ ฟังพวกวงกาแฟคุยกัน

"กลางคืนบางทีก็หิว ออกมาหาก๋วยเตี๋ยวกินที่ตลาดบางซื่อ สมัยนั้นก๋วยเตี๋ยวราคาแค่ ๕๐ สตางค์ เป็นก๋วยเตี๋ยวลูกชิ้นน้ำใส" ชัชหวนถึงความหลังเรื่องตลาดบางซื่อ

ตลาดที่เป็นสมรภูมิแรกของเขาก็ว่าได้

ตลาดบางซื่อเป็นตลาดโต้รุ่งมีรถเข็นขายของทั้งหวานคาว ค่ำคืนหนึ่งขณะที่ชัชกับพ่อออกไปหาอะไรกิน เด็กลูกจีนคนหนึ่งก็ย่องเข้ามาข้างหลังเขกหัวชัชดังป๊อก ชัชหันไปสบตากับพ่อ พอพ่อจ้องหน้าเขม็งก็รู้ว่าต้องสู้

ตลาดบางซื่อยามค่ำได้กลายเป็นเวทีมวยอันดุเดือดเลือดพล่านไประหว่างเด็ก ๒ คน ซึ่งคนหนึ่งตัวโต แต่อีกคนหนึ่งตัวเล็ก ชัชรู้ตัวดีว่าสู้ไปก็สู้ไม่ได้ เพราะคู่ต่อสู้ใหญ่กว่ามาก ทั้งชกทั้งตีเข่าแต่ละที เขารู้สึกเจ็บจุกไปหมด ขณะที่พ่อยืนมองเฉย จนกระทั่งพวกนักเลงแถวนั้นทนดูอยู่ไม่ได้ต้องเข้ามาบอกกับชัชว่า *"ไอ้หนูมึงเลิกเถอะ"*

ชัชมองหน้าพ่อ พ่อส่ายหน้าไม่ให้เลิก

เมื่อพ่อไม่ยอมให้เลิก เขาก็ต้องทนชกต่อไปในขณะที่พ่อไม่พูดอะไรเลยสักคำ ยืนดูนิ่งอยู่อย่างนั้น ชัชสู้ยิบตาจนคู่ต่อสู้ราถอย และในที่สุดก็ถูกหมัดของชัชเข้าเบ้าตาเต็มๆ ถึงตาปิดจึงยอมแพ้เลิกราไปเอง

นั่นน่ะ พ่อเป็นคนสอนให้สู้

๕
จุดผกผันในชีวิตวัยรุ่น

ชัชเข้าโรงเรียนก่อสร้างดุสิตปี พ.ศ. ๒๕๐๒ อายุได้ ๑๖ ปี จากกางเกงขาสั้นผมเกรียนมาสวมกางเกงขายาว และไว้ผมยาวร่วมสมัย หนุ่มชัชรู้สึกว่าเป็นอิสระขึ้นมากกว่าชีวิตที่ผ่านมาประสาวัยรุ่นทั่วไปที่สามารถทำอะไรตามใจตัวเองได้มากขึ้น

เขาเลิกเล่นฟุตบอลเข้ากลุ่มเพื่อนพากันเที่ยว แล้วก็สูบบุหรี่

ปี ๒๕๐๐ เป็นปีที่จอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ ปฏิวัติประเทศ ปราบอันธพาลและเผาฝิ่น เผาบ้องกัญชาทิ้งหมด โลกเกิดนักร้องอย่างเอลวิสที่กำลังโด่งดัง ชื่อเสียงข้ามประเทศเข้ามา พร้อมกับเสื้อลายพับแขน

เอลวิสทำให้วัยรุ่นไทยนิยมกระเป๋าแอร์เวย์ ใส่เสื้อลายพับแขน สวมรองเท้าผ้าใบพื้นหนา ซึ่งดูเท่สุดๆ สำหรับวัยรุ่นยุคนั้น ชัชที่อยู่ในทางโค้งระหว่างเด็กกับวัยรุ่นก็หนีไปไม่พ้นจากอิทธิพลเหล่านี้ ยุคนี้เมืองไทยเป็นยุคที่เรียกกันว่า *"โก๋หลังวัง"* ย่านวังบูรพา

วังบูรพาเป็นศูนย์ของโรงหนัง เป็นศูนย์สรรพสินค้าที่ทันสมัย และเป็นศูนย์ชุมนุมของวัยรุ่นทั่วไป ชัชกับกลุ่มเพื่อนจากโรงเรียนก่อสร้างก็มักจะมาเที่ยวที่นี่มากกว่าจะเรียนหนังสือ *"เด็กมันไม่เคย มีแต่อยู่ในกรอบ พอ*

ออกไปข้างนอกมันอิสระจริงๆ จะเรียนก็ได้ ไม่เรียนก็ได้" ชัชกล่าวถึงชีวิตช่วงเป็นวัยรุ่น

การเที่ยวไปเป็นกลุ่มทีละ ๓๐-๔๐ คน ย่อมเสี่ยงต่อการมีเรื่องวิวาทตีกันระหว่างวัยรุ่นด้วยกัน แต่เรื่องอย่างนี้ก็ไม่เคยมีสำหรับชัชกับกลุ่มเพื่อนนักเรียนที่ย่านหลังวังนี้ ยิ่งสำหรับชัชแล้ว เขาคิดเอาไว้ว่าจะไม่ยอมมีเรื่องกับใครเป็นอันขาด ถ้าหากว่ายังสวมเครื่องแบบนักเรียนอยู่

จุดผกผันชีวิตของชัชในเวลาต่อมา ไม่ได้เกิดที่ย่านชุมนุมวัยรุ่นวังบูรพาดังที่ว่า แต่กลับเกิดขึ้นที่หน้าสถานีรถไฟบางซื่อ อันเป็นบ้านเกิดของเขาเอง

ชัชขณะที่กำลังเรียนอยู่ก่อสร้างดุสิตปีแรก หลังจากที่สอบเสร็จเทอมสุดท้ายพอดี และได้กลับมาถึงบ้าน ก็ได้มีเพื่อนข้างบ้านที่สนิทกันคนหนึ่งเดินเข้ามาบอกกับเขาว่า เย็นนี้จะพาไปเลี้ยงข้าวต้มที่หน้าสถานีรถไฟ จริงแล้วเพื่อนคนนี้แอบไปมีเรื่องมาแต่ไม่ยอมบอกเขา

ขณะนั้นชัชยังซ้อมมวยกับพ่ออยู่ ซ้อมเสร็จแล้วเหงื่อแห้งเขากับเพื่อน ๔ คนก็พากันออกไปนั่งกินข้าวต้มหน้าสถานีรถไฟบางซื่อ โดยที่ไม่ได้คาดคิดแม้แต่สักนิดเดียวว่าจะมีเรื่องใหญ่

ที่ร้านข้าวต้มแห่งนี้มีโต๊ะสนุ้ก มีตู้เพลง และในขณะที่เสียงเพลงจากตู้หยอดเหรียญดังลั่นร้านอยู่นั้น ก็ปรากฏคนกลุ่มหนึ่งรวมด้วยกัน ๖ คน จู่โจมเข้ามาภายในร้าน เข้าล้อมโต๊ะชัชกับเพื่อน คนหนึ่งเอามีดจ่อคอเพื่อนชัชไว้ ขณะที่ชัชลุกพรวดขึ้น

"เราก็บอกอะไรวะ...เล่นทีเผลอนี่หว่า แน่จริงตัวต่อตัวมั้ย มันบอกเอาสิ...ก็เลยออกไปใส่กัน ตัวต่อตัว แทงกัน" ชัชเล่าถึงรายละเอียดในเหตุการณ์ของวันนั้น

จากการต่อสู้กันตัวต่อตัวด้วยมีด ระหว่างชัชกับคนหนึ่ง ที่สุดก็กลายเป็นกลุ่มต่อกลุ่ม หรือว่า ๖ รุม ๔ และคงไม่ต้องสงสัยว่าเลือดคงจะแดงฉานไปทั้งร้านข้าวต้ม

สำหรับชัชเอง เขาทั้งถูกแทงถูกฟาดตีด้วยเก้าอี้ระหว่างที่ตะลุมบอน

กัน

"เก้าอี้ตราดอกไม้ เก้าอี้ไม้กลมๆ น่ะ...เก้าอี้แบะเลย...นาฬิกาใช้มิโด้นะ ตอนนั้นพ่ออุตส่าห์หามิโด้มาให้ใส่โดนตีด้วย กระจกแตกเข็มหัก แต่ยังเดินติ๊กๆ อยู่เลย" ชัชเล่า

สำหรับคู่ต่อสู้คนสำคัญของชัช ได้รับบาดเจ็บและล้มลงตรงข้างโต๊ะสนุ้กภายในร้าน ชัชโจนเข้าคร่อมตัว พร้อมกับเงื้อมีดจะจ้วงแทงอยู่แล้ว แต่ก็มีเสียงร้องห้ามดังขึ้นเสียก่อน *"เฮ้ย...พอแล้วๆ "*

เป็นเสียงของ *"พี่เงียบ"* นักเลงใหญ่ที่ชัชคุ้นเคยนั่นเอง

ชัชมารู้ตัวเอาก็ต่อเมื่อผู้คนเข้ามามุงดูกันเต็มร้านข้าวต้มแล้ว เขายังคงถือมีดอยู่ เลือดอาบเต็มตัว หลังจากนั้นถึงได้ออกวิ่งจากสถานีรถไฟจนกลับไปถึงบ้าน เลือดยังคงเต็มตัวอยู่

พ่อช่วยเก็บเสื้อผ้าบอกให้ชัชรีบหนีไปก่อน ในขณะที่แม่เอาแต่ร้องไห้

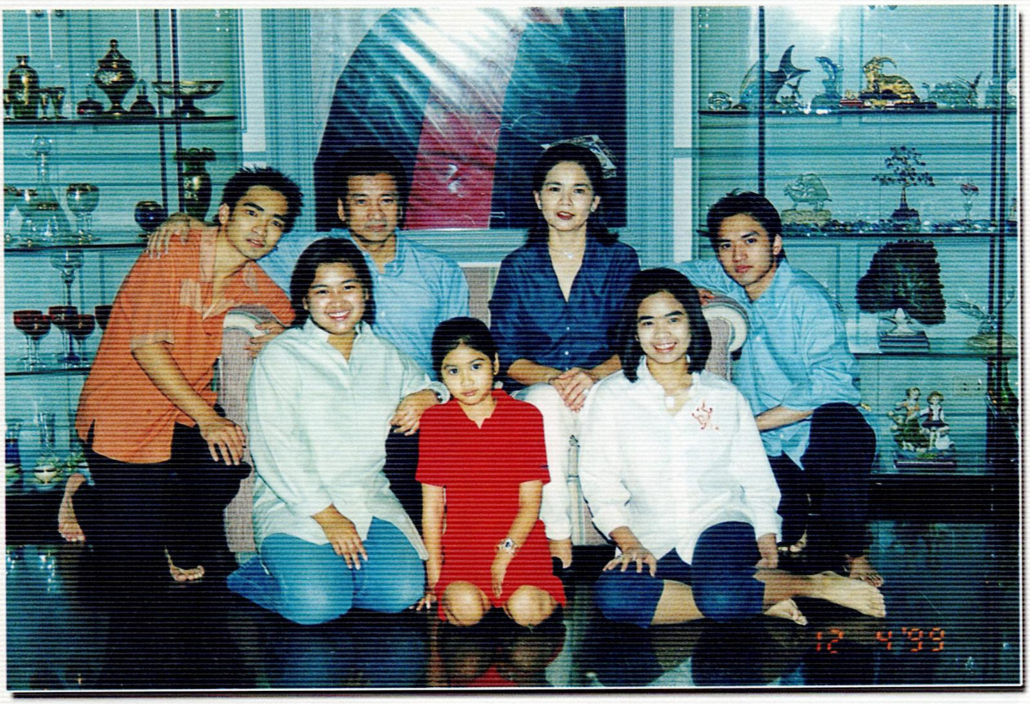
ชัชวาลย์ – วงศ์เดือน คงอุดม

๒ ทายาทหนุ่ม กตพล (ซ้าย) ชื่นชอบ (ขวา)

๒ ทายาทสาว ณัฏฐินี (ซ้าย) มณฑิรา (ขวา)

ลูกหลานพร้อมหน้าพร้อมตา

๖
ถนนนักเลง

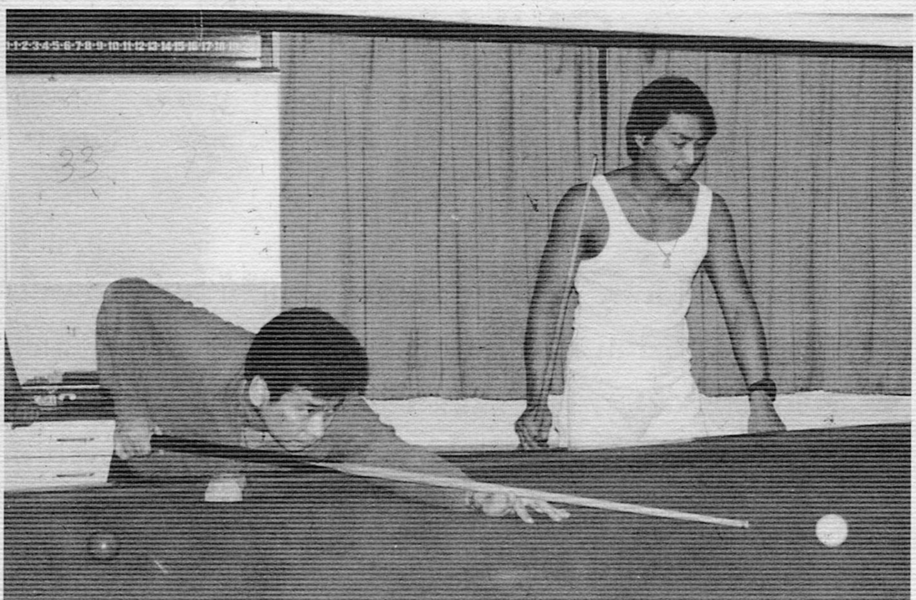
คืนของวันที่เกิดเหตุ ชัชได้แอบไปซ่อนตัวอยู่ที่บ้านเพื่อนคนหนึ่ง แถวกรมชลประทาน พอตี ๕ ฟ้าสว่าง ขณะที่นอนเจ็บปวดจากแผลที่ถูกแทงอยู่ เขาลืมตาขึ้นก็เห็นแม่นั่งอยู่ที่หัวนอน พร้อมกับตำรวจ

แม่พาตำรวจมาเต็มห้องเพราะไม่ยอมให้ชัชหนี บอกว่าเดี๋ยวจะไม่ได้เห็นหน้าลูก เท่ากับว่าชัชโดนจับคนเดียว เรื่องนี้เป็นที่เล่าลือในท่ามกลางความเห็นใจของคนย่านบางซื่อ พร้อมกับเสียงที่กล่าวว่า *"ชัชเป็นคนใจถึง"*

ชัชถูกคุมขังอยู่ที่บ้านเมตตาปากคลองตลาด ๗ วัน ก่อนที่จะได้ประกันตัวออกมาเพื่อสู้คดีกันในศาล และคดีก็จบลงด้วยดีโดยที่ไม่มีใครปรักปรำใคร

คู่ปรปักษ์ของชัชคนนี้ ต่อมาก็กลายเป็นเพื่อนกันกับชัช ปัจจุบันทำงานคุมรถอยู่ที่โรงพิมพ์สยามรัฐ ซึ่งชัชบอกว่า *"ลุงพัน...มันกลายเป็นลุงไปแล้ว อ่อนกว่าเราอีก ผมหงอก...ไปดูพุงมันที่ถูกแทงสิ ยังปูดอยู่เลย ผมยังจับเล่นเลย"*

อย่างไรชัชก็ได้เรียนอยู่ก่อสร้างดุสิตจนถึงปีที่ ๓ สอบตก ถึงได้ออกและเลิกเรียนกลางคัน ด้วยความรู้สึกท้อแท้ ไม่มีกำลังใจที่จะเรียนแล้ว อีกอย่างชัชรู้สึกว่าอัตคัดขาดแคลนมากที่ได้เงินไปโรงเรียนแค่วันละ ๒ บาท

มาดแทงสนุ้กเมื่อโต ครั้งดวลคิวกับจั่นเจา ดาราฮ่องกง

แถมยังต้องเดินไปโรงเรียนด้วย ถ้าหากอยากประหยัดเงินค่ารถเมล์เอาไว้กินข้าวกินน้ำ

หัวใจของหนุ่มชัชช่วงนี้ไปอยู่ที่โต๊ะสนุ้กแล้ว

ระหว่างที่เรียนหนังสือทุกวันที่ชัชเดินจากบ้านตรอกข้าวสารไปขึ้นรถเมล์ ที่บริเวณหน้าสถานีรถไฟบางซื่อนั้น เขาจะต้องผ่านโต๊ะสนุ้กที่มีลูกของอาคนหนึ่งเป็นมาร์กเกอร์อยู่ที่นั่น จึงหลายครั้งที่ชัชจะแวะเข้าโต๊ะสนุ้ก จากการฝึกหัดซ้อมมือ ก็ค่อยๆ กลายเป็นมืออาชีพคนหนึ่ง

ที่โต๊ะสนุ้กแห่งนี้มีเปิดบ่อนไฮโล เล่นกันบนโต๊ะสนุ้กด้วย โดยเจ้าของโต๊ะเก็บค่าต๋ง ยิ่งทำให้หนุ่มชัชเริ่มฝันเห็นช่องทางที่จะหาเงินมาได้ง่าย ไม่เรียนแล้วหนังสือ *"โตขึ้นกูเปิดบ่อนดีกว่า"* ชัชมั่นหมายไว้ในใจ

เมื่อเลิกเรียนหนังสือชัชรู้ดีว่าพ่อกับแม่เสียใจ แต่ทั้งคู่ก็ไม่ได้พูดอะไรออกมา *"แกคงจะเซ็งแล้วล่ะ"* ขณะที่ชัชคิด ก่อนที่จะพาชีวิตตัวเองเดินเข้าไปสู่ถนนนักเลงอย่างเต็มตัว

ในวัยแค่ ๑๘-๑๙ ปี ชัชกลายเป็นผู้กว้างขวาง เดินตรอกข้าวสารที่มีคนเดินตามหลังกันเป็นฝูง บางกลุ่มบางวันมีมากถึง ๗๐-๘๐ คนก็ยังมี เหมือนหนึ่งว่ากองทัพย่อมๆ

ใครมีเรื่อง ใครถูกรังแกมา ก็มาหาชัชกันทั้งนั้น ลุงถูกแกล้งพวกถูกข่มเหง ชัชก็พาพวกเข้าไปช่วย

จากตรอกข้าวสาร ตึกแดงเตาปูน เลยไปจนถึงสะพานควาย นักเลงโตคนดังๆ ชัชนำพวกบุกปะทะมาหมดอย่างไม่เกรงกลัวใคร ยิ่งย่านบางซื่อหลับตาเห็นทุกซอกตรอกซอย ลำคลองสวนวัดทะลุปรุโปร่งถึงทางหนีทีไล่ ชีวิตช่วงนี้ของชัชเต็มไปด้วยการชกตีฟันแทง จนเป็นที่เลื่องลืออยู่ในทุกหย่อมย่านของบางซื่อ ถิ่นนักเลง

"คนกลัวเลยก็แล้วกัน ยกขบวนไปแต่ละที เมื่อก่อนไม่ได้นึก ไม่ได้เกรงกลัวอะไร ตำรวจก็ไม่ค่อยมี สมัยนั้นชกต่อยตีกันมีแต่เรื่อง วันหนึ่งไม่รู้กี่เรื่อง พอใครมีเรื่องมาตามเราก็ไป...เป็นเด็กน่ะ" **ชัชเล่าถึงความหลังช่วงระหว่างที่เป็นนักเลง**

๗
ต้านยาเสพติด

ชัชเคยสูบบุหรี่ตอนที่อยู่โรงเรียนก่อสร้างแต่เขาก็เลิกเสียได้ เพียง แค่เห็นนิ้วมือที่คีบบุหรี่เหลือง ก็ตัดใจเลิกทันที พร้อมกับที่ตั้งปณิธานว่า เขาจะไม่แตะยาเสพติดอีก ไม่ว่าจะชนิดใด

หลังช่วงปี ๒๕๐๐ ที่มีการเลิกฝิ่นใหม่ๆ ยาเสพติดอย่างเฮโรอีนก็เข้ามาแทนที่ บางซื่อในช่วงนี้จึงเต็มไปด้วยพวกขี้ยาทั้งที่เก่าและใหม่ พวกที่เคยนั่งราวสะพานและถูกตำรวจกวาดจับไปขังคุกลาดยาว ต่างก็ทยอยกันออกมา และมักจะติดเฮโรอีนหรือที่เรียกกันว่า *สูบแค็ป* ชัชรู้สึกเกลียดและต่อต้าน เพราะเขาไม่ชอบยาเสพติดเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว

ยาเสพติดที่บางซื่อมีทั้งที่ขายอยู่ในเรือริมคลอง และที่ทางรถไฟชัชได้เห็นมาตลอด ท้องที่บางซื่อ เมื่อก่อนกว้างและมีสภาพเหมือนชนบทที่ตำรวจยังใช้รถจักรยานอยู่ ตำรวจจับไม่ค่อยได้ไล่ไม่ค่อยทัน ยาเสพติดก็ขายง่ายสะดวกและเกลื่อนไป คนติดยามีเยอะ ทั้งวัยรุ่น รุ่นพี่ และรุ่นเพื่อนที่เคยเป็นเด็กเล็กมาด้วยกัน ขโมยโจรก็ชุกชุมเพราะพวกติดยาเสพติดนี้

ชัชคิดจะบอกให้พวกนี้เลิกยา แต่คิดอีกทีพวกนี้ก็คงไม่เชื่อเขาเพราะเขาก็อายุเพียงแค่ ๑๘-๑๙ ปีเอง

ที่สุดชัชก็ตัดสินใจที่จะไล่พวกขี้ยาออกไปจากท้องที่ที่เขาอยู่ ให้หมดทั้งคนขายคนซื้อ ถึงวันหนึ่งจึงได้รวบรวมพรรคพวกไปด้วยกันประมาณ ๗-๘ คน ไปถึงก็เอาไม้ไล่ลุยตีดะไปเลยทั้งคนขายคนซื้อ หวดหลัง หวดไหล่ วิ่งหนีกันกระเจิงโดดน้ำท่ากันหายไป ส่วนพวกขี้ยาที่เที่ยวเดินเพ่นพ่านอยู่ตามตรอกซอกสะพานก็ไล่ตีไปด้วย

ในระยะแรกๆ ชัชกับพวกถูกกล่าวหาจากชาวบ้านว่าทารุณ แต่ในระยะหลังชาวบ้านกลับชอบใจที่กลางค่ำกลางคืนข้าวของไม่หาย อยู่กันสุขสบายดี

"พวกเราก็ช่วยกันเดินตรวจเดินดูกันด้วย จะไปตามตำรวจก็ตามไม่ไหว มันไกล เมื่อสมัยก่อนกว่าตำรวจจะมาถึง บางซื่อเตาปูนมันไม่ใช่อย่างทุกวันนี้ โรงพักบางซื่อเมื่อก่อนคุมไปไกลติดเมืองนนท์ บางเขน ลาดพร้าว มันกว้างมาก" ชัชกล่าว

ชัชเกลียดการลักขโมยและชิงชังยาเสพติด และเชื่อว่า ๒ สิ่งนี้สัมพันธ์กัน และเพื่อนฝูงหรือคนที่คบกับชัช ต่างก็รู้จักนิสัยของเขาดีว่าเขาไม่ชอบคนเกเรคน เป็นนิสัยตั้งแต่เด็กๆ มาแล้ว พวกที่ไปเกเรคนก่อนมาตามให้ชัชไปช่วย เขาจะไม่ยอมเอออวยด้วย

ชัชยอมรับว่าได้นิสัยสู้คนมาจากพ่อแต่เด็กมาแล้ว ถ้าใครเกเรชัชไม่สู้พ่อจะตี แต่ถ้าชัชไปเกเรใครก่อน พ่อก็จะตีเหมือนกัน

นายตำรวจระดับอดีต ผบช.น. ที่เป็นวุฒิสมาชิกอย่างทวี ทิพยรัตน์ ยังพูดถึงชัชว่า *"ใครอย่าไปยุ่งกับมันนะ มันไม่มียอมใคร แต่ไม่เกเรใคร"*

๘
อยู่เชียงใหม่ก่อนขายโจ๊ก

เมื่อเตาปูนมีเรื่องบ่อยนัก ชัชตระหนักดีว่าชีวิตนักเลงที่ดำเนินอยู่ คงจะมีเส้นทางและจุดจบไม่ดีนัก และวันที่พยายามดิ้นรนให้พ้นไปจากถิ่นบางซื่อก็มาถึง เมื่อเพื่อนคนหนึ่งที่คบกันมาตั้งแต่เด็ก ชวนชัชขึ้นไปอยู่เชียงใหม่ เขาก็รับข้อเสนอทันที

เพื่อนคนนี้เป็นช่างสำรวจ เห็นว่าชัชก็เรียนทางก่อสร้างมาน่าจะไปช่วยงานได้ ชัชขึ้นไปอยู่เชียงใหม่ อยู่บ้านเช่าแถววัดฟ้าฮ่าม เป็นสวนลำไยริมแม่น้ำติดกำแพงวัด แต่ประสบการณ์ที่ได้ในการอยู่เมืองเชียงใหม่กลับกลายเป็นเรื่องผีสางที่ค่อนข้างจะโรแมนติก

เรื่องมีอยู่ว่า ชัชเกิดไปแอบชอบกับลูกสาวเจ้าของบ้านเช่าที่ผูกข้าวกินอยู่ สาวเอาข้าวมาส่งทุกวัน ชัชก็เป็นหนุ่มรุ่น หน้าหนาวค่ำคืนหนึ่งก็แอบพบกันพลอดรักกัน ที่ชัชยืนยันหนักหนาว่า *"ไม่ได้ทำอะไรกันนะ แค่กอดกันอะไรอย่างนี้ ชอบกัน"* แต่ครั้นเมื่อสาวกลับไปแล้ว ขณะที่ชัชนอนคลุมโปงอยู่ก็ได้ยินเสียงเรือนดังอ๊อดแอ๊ด ก่อนที่จะมีใครมากระชากผ้าห่มหลุดพรวดออกไปจากตัว ชัชตกใจถึงกับคว้ามีดที่อยู่ข้างๆ ตัวมา แต่ก็ไม่มีอะไร มีแต่ความมืดเงียบแผ่คลุมไปทั่วทั้งบ้านเช่า และบริเวณวัดฟ้าฮ่าม

ชัชไม่รู้ตัวเสียด้วยซ้ำว่าคืนนั้น เขาวิ่งและกลับมาอยู่ในตัวเมืองเชียงใหม่ได้อย่างไร เพราะวัดฟ้าฮ่ามกับตัวเมืองเชียงใหม่ก็ไกลกันไม่ใช่น้อย *"เราก็ไม่รู้...สงสัยว่าไปกอดลูกสาวเค้า ผีบ้านผีเรือนเลยโกรธ"* ชัชผู้ไม่เคยกลัวอะไรแต่กลัวผี เล่าถึงประสบการณ์ขณะที่อยู่เมืองเชียงใหม่

ชัชกลับลงมากรุงเทพฯ ด้วยความคิดถึงบ้านด้วย เพราะเขาเป็นคนที่ไม่ค่อยจะได้ไปไหนไกลจากบ้านนัก

กลับมาถึงบ้านได้ไม่นานขณะนั่งอยู่ที่สามแยกเตาปูน เจอเด็กคนหนึ่งถูกจิ๊กโก๋ตบหัว แล้วแย่งเอาหมวกไป ก็เกิดตีต่อยกันขึ้นอีก คราวนี้ถูกตำรวจไล่จับ ต้องแอบไปหลบอยู่ที่ซอยพาณิชย์ธน เผอิญก็ไปเห็นนักเรียนหญิงคนหนึ่ง ถูกนักเรียนนักเลงจับหน้าอก ชัชก็อดไม่ได้ไปเกิดมีเรื่องขึ้นอีกต้องหลบไปอยู่เมืองนนท์

บ้านที่เมืองนนท์เป็นบ้านของ *"พี่ยูร"* ทำโจ๊กขายโจ๊กอยู่ที่ตลาดน้ำพุเมืองนนท์ ชัชอยู่กับ *"พี่ยูร"* ๒ คน ก็ช่วย *"พี่ยูร"* ทำโจ๊ก ต้มโจ๊ก จนพลอยเก่งไปด้วย *"ทำแรกๆ โจ๊กกระเด็นมาโดนเลอะถึงกับหนังพอง"* ชัชพูดถึงตอนนี้อย่างขำขัน *"พี่ยูรเป็นนักแต่งเพลงด้วย แต่เป็นคนขี้เมาหนัก"*

เมื่อ *"พี่ยูร"* เมาแล้วก็ไม่ยอมไปขายโจ๊ก ซ้ำหายหน้าไปเลยจากบ้านจึงเป็นหน้าที่ของชัชที่ตกเย็นก็จะต้องเอาโจ๊กขึ้นรถสามล้อแดงไปขายที่ตลาดน้ำพุเมืองนนท์แทน *"พี่ยูร"* ขายโจ๊กชามละบาทเมื่อสมัยนั้น ส่วนใส่ไข่ก็ตกชามละ ๖ สลึง

ชัชขายโจ๊กได้พักหนึ่ง ก็เกิดเรื่องอีกจนได้

ชายแก่คนหนึ่งมาซื้อโจ๊กนั่งกินเสร็จแล้วก็เดินออกไปเฉยๆ

"ลุงๆ ...ยังไม่ได้จ่ายตังค์" ชัชบอกกับชายแก่

"ไอ้ห่ากูไม่โกงมึงหรอก" ชายแก่ว่า ก่อนยื่นแบงก์ ๒๐ บาทส่งให้ชัช

ชัชส่งเงินทอนให้ชายแก่กลับถูกหาว่าโกงอีก ชายแก่ยืนยันว่าได้ให้แบงก์ร้อยบาทแก่ชัชไป

"มึงจะโกงกูเหรอ..." ชายแก่ตะโกนลั่นตลาด พร้อมกับด่าชัชโขมงโฉงเฉง พร้อมกับพวกวัยรุ่นที่อยู่แถวนั้นพากันหัวเราะขึ้น

ชัชเหลืออดจึงเอ่ยขึ้นว่า *"นี่ถ้าลุงเก่งเหมือนไอ้พวกนั้น ลุงไม่ต้องไปไหนหรอกนอนอยู่ตรงนี้แล้ว"*

กลุ่มวัยรุ่นในตลาดที่พากันหัวเราะเยาะถึงกับชะงัก ก่อนจะแตกฮือกันเข้ามารุมล้อมชัช ขณะที่ชัชคว้ามีดดาบติดตัวออกมาแล้ว แต่ก่อนที่จะเกิดเรื่องก็ให้บังเอิญว่าวัยรุ่นคนหนึ่งในกลุ่มนี้ เคยเป็นเด็กบางซื่อมาก่อนและรู้จักชัชดี เรื่องก็เลยเจ๊ากันไป

ชัชกลับบางซื่อพร้อมกับที่นึกในใจว่า *"เรื่องอะไรกูจะมาขายโจ๊กอยู่วะเนี่ย..."*

๙
ฝันเป็นนักร้อง

เมื่อครั้งเป็นเด็กอยู่ ป.๓ โรงเรียนเก่าวินิจวิทยาลัย ชัชชอบออก ไปร้องเพลงหน้าชั้นเรียนให้ครูกับเพื่อนๆ ร่วมห้องฟังอยู่บ่อยๆ เป็นเพลงของ *สวลี ผกาพันธุ์* นักร้องยอดนิยมในขณะนั้น

เนื้อร้องนั้นมีความท่อนหนึ่งว่า *"เมื่อวานนี้เรายังดีกันอยู่ เหตุใดไม่รู้โกรธเคืองกัน..."*

นับตั้งแต่เด็กมาแล้วที่ชัชฝันที่จะเป็นอะไรหลายอย่าง แม้จนนักวิ่งแข่งเขาก็ฝันที่จะเป็น นักวิ่งเร็วถึงขนาดได้เหรียญทอง แต่สำหรับนักร้องแล้วชัชฝันจริงจังมากกว่าอย่างอื่น

"ความใฝ่ฝันตอนเด็กๆ อยากจะเป็นนักร้อง เพราะว่าอาจจะเป็นสัญชาตญาณของมนุษย์ มนุษย์ทุกคนเกิดมาก็อยากให้คนรู้จัก ร้องเพลงทุกคนรู้จัก ไปไหนทุกคนก็จะชื่นชอบในความเป็นนักร้อง" ชัชกล่าวถึงความฝันด้านนี้

นักร้องเป็นสิ่งเดียวที่ชัชรู้สึกว่าเสียใจที่ไม่สมหวังเมื่อยามมองย้อนกลับไป

แม้ในยามที่ยืนอยู่บนถนนนักเลงในวัย ๑๘-๑๙ ปี ชัชก็พยายามที่

กับธานินทร์ อินทรเทพ

เป็นพันท้ายนรสิงห์ ขับร้องเพลง *“น้ำตาแสงไต้”* ในคอนเสิร์ตธรรมศาสตร์ *“ครั้งหนึ่งของชัช เตาปูน”*

จะดิ้นหลุดออกจากหนทางนี้ไปสู่ความเป็นนักร้องอยู่เสมอ จึงหลังจากที่ต้องเลิกขายโจ๊กเพราะลุงแก่คนหนึ่งแล้ว ชัชก็มุ่งไปหา *"ป้าอึ่ง"* ทันที

ป้าอึ่งมีบ้านอยู่ที่ตรงทางรถไฟบางซื่อ และเป็นแม่ของสุเทพ วงศ์กำแหง นักร้องผู้โด่งดังแห่งยุค ขณะที่ชัชยังเป็นหนุ่มน้อย

ก่อนหน้านี้เมื่อครั้งที่อยู่กับ *"พี่ยูร"* ชัชเคยถึงกับลงทุนอัดแผ่นเสียงเองมาแล้ว โดยที่ไปขอยืมเงินแม่มาหมื่นกว่าบาท เป็นเพลงอัดชุดแรกของชัชที่มี *สวลี ผกาพันธุ์* นักร้องดังช่วยร้องให้ด้วย แต่จะขายได้ไม่ได้อย่างไรก็ไม่รู้แน่ รู้แต่ว่าขาดทุนล้มเหลว และส่วนใหญ่ก็เป็นเพราะว่า *"พี่ยูร เอาเงินไปกินเหล้าหมด"*

เมื่อชัชไปพบ *"ป้าอึ่ง"* ให้ช่วยพาไปหาสุเทพ *"ป้าอึ่ง"* ก็ได้กำชับลูกชายสุเทพว่า *"ชัชเขาก็เหมือนญาติเรานะ บ้านอยู่ใกล้กันช่วยน้องหน่อย"* สุเทพซึ่งพักอยู่ที่บ้านทุ่งสองห้อง ก็เลยต้องตื่นขึ้นมาแต่เช้าในวันนั้น และเมื่อเห็นชัชก็บอกว่า *"ไหนลองร้องเพลงให้พี่ฟังสิ"*

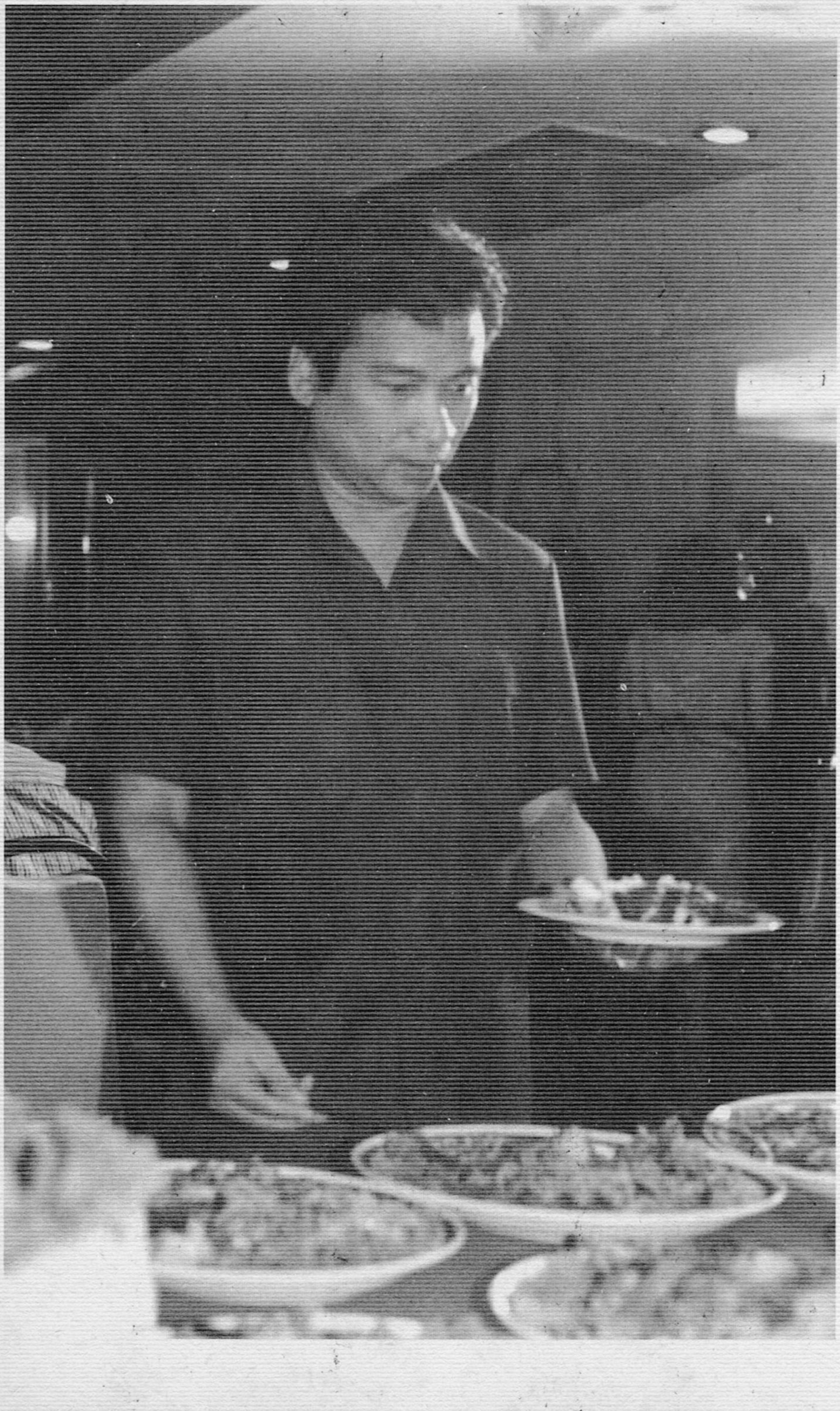
สุเทพฟังเสียงร้องของชัชแล้ว ก็นัดให้ไปหาที่ร้านโลลิต้าคืนวันนั้นเลย

โลลิต้าตั้งอยู่ถนนราชดำเนินกลาง เป็นแหล่งบันเทิงที่เลื่องชื่อสุดๆ และเป็นที่ชุมนุมของนักร้องดังแห่งยุค แต่ชัชก็ไม่ได้มีโอกาสร้องเพลงที่นี่หรอก สุเทพได้พาเขาข้ามไปยังร้านที่อยู่ฝั่งตรงข้าม ที่ชื่อว่า *ซูซี่หว่อง* ฝากให้ร้องเพลงที่นั่น

ชัชร้องเพลง *"นางใจ"* ที่กำลังฮิตและเป็นที่ชื่นชอบของคนฟัง อยู่ที่ซูซี่หว่องอย่างเป็นไปด้วยดีเพียงแค่ ๒ คืนแรกเท่านั้น พอคืนที่ ๓ คืนที่ ๔ ก็รู้สึกว่าดนตรีเล่นคีย์ต่ำ จนเขาแทบร้องไม่ได้ ได้แต่ร้องอยู่ในลำคอ

เมื่อเป็นเช่นนี้ชัชก็ต้องบอกกับสุเทพทันที ว่าเขาไม่สามารถร้องเพลงอยู่ที่นี่ต่อไปได้แล้ว *"มันแกล้งผม มันขึ้นคีย์ต่ำอยู่ในคอ ผมร้องไม่ได้"*

ชัชเดินคิดออกจากร้านซูซี่หว่อง – ไม่เป็นเป็นแม่ง! แล้วนักร้อง

๑๐ ของชอบ-ไฮโล

การพนันนับเป็นสิ่งที่ชัชชอบและไม่เคยปฏิเสธ ทั้งสนุกเกอร์ ไฮโล และอย่างที่ว่าเขาเคยฝันไว้ตั้งแต่สมัยเรียนก่อสร้างแล้วว่า จะต้องเป็นนายบ่อนให้ได้ในวันหนึ่ง

ฝันนี้เป็นจริงแน่นอน

หลังจากที่เลิกเรียนหนังสือและมาใช้ชีวิตอยู่กับการตะลุมบอนตามถนนหนทางย่านบางซื่อนั้น มีอยู่หลายครั้งที่ชัชมักจะแวะไปที่โต๊ะสนุกเกอร์เจ้าเดิมที่ทำบ่อนไฮโลด้วย และเมื่อไปทุกครั้งเจ้าของโต๊ะ เจ้าของบ่อนก็มักจะยื่นเงินส่งมาให้ชัชทุกที ทีละ ๕๐ บาทบ้าง ๑๐๐ บาทบ้าง

แต่ชัชก็ไม่เคยรับสักครั้ง เพราะเขายึดมั่นในคำสอนของพ่ออย่างเหนียวแน่นว่า จะไม่ขอใครกิน ไม่ขโมยของของใคร และจะไม่เอาเปรียบใคร จึงด้วยน้ำใจและความประพฤติเช่นนี้อย่างสม่ำเสมอของชัช เจ้าของโต๊ะเจ้าของบ่อนซึ่งเป็นตำรวจคนหนึ่ง ก็เริ่มมีน้ำใจเอื้อเปิดโอกาสให้กับชัชที่จะได้เป็นเจ้าของบ่อนไฮโลบ้าง

หาพวกมาให้เล่นและผลัดเปลี่ยนกันเป็นนายบ่อน

"คือเมื่อก่อนมันเป็นทุ่งนา ตำรวจก็น้อย ก็ตระเวนกันสิ เล่นบ้านใครบ้านมัน เล่นกันบ้านละ ๗ วัน วันหนึ่งก็ได้ค่าต๋งตั้ง ๒-๓ พันบาท ดีนี่

หว่า...ก็เลยกลายเป็นติดพัน" ชัชบอกถึงการเป็นนายบ่อนเริ่มแรก

บ่อนอยู่ไม่เป็นที่ย้ายไปเรื่อยๆ ตามความเหมาะสมและสถานการณ์ บ่อนเล่นกันที่แปดริ้วบ้าง มหาชัยบ้าง บางซื่อบ้าง และก็ที่บ้านของชัชบ้าง การพนันทำให้รู้จักใจคอคน บางคนที่เป็น *"เฮีย"* ทั้งหลาย เล่นพนันอย่างเป็นมืออาชีพและตรงไปตรงมา แต่บางคนเป็นนักการเมืองมีชื่อเสียงเสียด้วยซ้ำ กลับทำบ่อนแตกอยู่บ่อย

กล่าวถึงไฮโล ชัชก็ได้ *"อาจารย์"* ดีด้วย ตะแกชื่อ *"ทองใบ"*

อาจารย์ทองใบนับว่าเป็นอาจารย์หรือว่าครูคนแรกที่สอนให้ชัชได้รู้จักไฮโลอย่างแท้จริง ให้ฟังเสียงของมันว่าเสียงสั้นหรือเสียงยาว ประสาทหูจะต้องดี อย่างลูกเสี้ยนนี่ แข็งกว่าเป็นลูกงาช้าง เสียงมันจะยาวดัง และลงหนักกว่าชนิดอื่น ส่วนลูกที่มียางรถยนต์แปะ เทแล้วมันจะฝืดช้ากว่าลูกอื่น อาจารย์ทองใบสอนให้หมด จนแทบว่าจะสิ้นไส้พุงของวิชาไฮโล

แทคติกการเล่นไฮโล อาจารย์ทองใบก็สอนให้รู้ เช่นว่า ตั้งตาสองตรงข้ามเป็นห้า ถ้าลูกลื่นเร็วเปิดถ้วยออกมาต้องเป็นสองหน้าเดิม หรือลูกที่มีเม็ดพลอยพอเทปั๊บก็ดังกรึ๊ด อะไรอย่างนี้ ชัชได้เทคนิคเรียนรู้จากอาจารย์ทองใบมาก และล้วนเป็นงานทางด้านฝีมือในการเล่น ไม่ใช่เรื่องของการโกงหรือว่าการฝังแม่เหล็ก

"ตอนหลังนี่เรามีสตางค์ ก็เพราะได้วิชาจากอาจารย์ทองใบเยอะ เมื่อก่อนเล่นกันถึงขนาดว่า บางคนอยู่ไทรม้า มาเล่นอยู่ตรงสวนกุหลาบตรงซอย ๓๙ นี่ มาจากไทรม้าเลยขับเรือหางยาวมานะ มาถึงตรงนี้เล่นไปเล่นมาหมด เอาเรือไว้" ชัชเล่า

ชัชมีทั้งเรือทั้งรถที่นักเล่นจำนำไว้

แต่ชีวิตการพนันนั้นก็ไม่มีอะไรแน่ เมื่อได้มาก็หมดไป เดี๋ยวมีเดี๋ยวก็หมด ชีวิตนักเล่นก็เป็นอย่างที่เขาว่า รวยไม่ทนจนไม่นาน และนักเล่นจริงๆ จะไม่มีสันดานที่เป็นหัวขโมยแน่

พูดถึงตำรวจเมื่อสมัยก่อน สำหรับการพนันก็ไม่สู้จะเคร่งครัดนัก เพราะไม่ใช่อาชญากร มีนายตำรวจหลายคนของบางซื่อที่เป็นเกลอซี้กับชัชเสียด้วยซ้ำ สนิทกันขนาดที่ว่าต่างคนต่างหยิบยืมเงินกันใช้ได้ทีเดียว

นิติศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ลูกๆ และหลาน (ซ้าย) สุขสันต์, ณัฏฐินี, นิลเนตร (หลาน) และมณฑิรา คงอุดม

ความภูมิใจและปลื้มใจจากลูกๆ (ซ้าย) ชื่นชอบ, ณัฏฐินี และมณฑิรา คงอุดม

พล.ต.อ.ประมาณ อดิเรกสาร ให้เกียรติเป็นประธานในงานวันเกิด

ร้องเพลงคู่ ‘หนุ่มนาข้าวสาวนาเกลือ’

เสนาะ เทียนทอง อวยพรวันเกิด

จูบประทับใจจากคุณยาย และสมศักดิ์ เทพสุทิน (ซ้าย)

เพื่อนๆ ส.ว.ให้เกียรติร่วมงาน

ธารน้ำใจ แจกข้าวสารเพื่อคนยากจน

สงเคราะห์ข้าวสารแก่ผู้สูงอายุ

หย่อนบัตรเลือกตั้ง ส.ว. กรุงเทพมหานคร

ให้สัมภาษณ์สื่อมวลชนกรณีทุจริตใน ขสมก.

พนักงาน ตัวแทนแทคซี่ มอบดอกไม้ ขอบคุณ ส.ว. กรุงเทพ

๑๑ ถึงดวงคุก

ชัชปกติจะเป็นคนชอบเสี่ยง หรืออย่างที่ชาวบ้านเรียกกันว่า *"คนใจถึง"* อย่างชีวิตการเป็นนักสู้นักการพนัน ชัชรู้ดีว่าย่อมเสี่ยงอยู่ตลอด แต่เขาก็ไม่เคยคาดคิดว่า ดวงชะตาจะเสี่ยงเลยไปไกลถึงขนาดต้องเข้าคุกตะรางเลย

เรื่องมันเกิดขึ้นต่อเนื่องจากวันหนึ่งขณะที่ชัชกำลังเพลิดเพลินไฮโลอยู่ในสวนฝรั่ง และเป็นเวลาเย็นมากแล้วที่มีคนวิ่งมาตามชัชบอกว่า มีนักเลงคนหนึ่งกำลังวิ่งไล่เตะยามแก่ๆ อยู่ที่โรงงานปูนซีเมนต์

โรงเบียร์ โรงท่อ โรงปูนซีเมนต์ ท่าหลวงอะไรพวกนี้ ก็เป็นที่รู้กันอยู่แล้วว่าเป็นกิจการขนส่งของ *"พี่เงียบ"* นักเลงใหญ่ในย่าน ที่รับเหมาส่งของหมด ส่วนนักเลงที่ว่านี้มาจากไหนไม่รู้ เอารถคันหนึ่งมาขวางทางปิดประตูโรงงานปูนไว้ รถเข้าออกไม่ได้

เมื่อยามคนหนึ่งของโรงปูนขอร้องให้เลื่อนรถขยับรถออกไป นักเลงคนนี้ที่กำลังเมามายอยู่ กลับไล่อาละวาดวิ่งไล่ชกไล่เตะยามแก่ๆ ไปอย่างย่ามใจเป็นของสนุก

เรื่องต้องเดือดร้อนถึงชัชก็เพราะ *"พี่เงียบ"* ให้ชัชมาคอยช่วยดูแลเรื่อง

ความเรียบร้อยต่างๆ ภายในโรงปูนแห่งนี้ จึงเป็นหน้าที่ของชัชที่จะต้องละวงไฮโลไป

เมื่อชัชกับพวกไปถึงโรงปูนปะหน้านักเลงขี้เมา และหลังจากที่ได้สั่งสอนพอหอมปากหอมคอ แล้วไล่ออกจากโรงปูนไปแล้วนั้น นักเลงกลับย้อนมาอีก คราวนี้พาพี่ชายกับพวกมาด้วย ประมาณมากกว่า ๒๐ คน พวกจากเปรมประชา ที่เมื่อครั้งยังเป็นตรอกมะนาวหวาน เรื่องก็น่าจะจบลงด้วยดี เพราะพี่ชายนักเลงคนนี้ ก็รู้จักกับชัชดี

"น้องกูโดนดี" พี่ชายว่า

"กูเป็นคนไล่ตีมันเองแหละ น้องมึงเกเร" ชัชว่า

พี่ชายหันมาตบน้องนักเลงขี้เมา แล้วก็พากันยกพวกกลับไป

แต่เรื่องก็ยังไม่จบ เมื่อนักเลงที่ชะตาถึงฆาตได้วกกลับมาอีกในวันรุ่งขึ้น และเอาปืนมาด้วย เที่ยวไล่ยิงผู้คนในโรงงานปูนวุ่นวายไป

"ไอ้จังหวะมันซวย เราไปพอดี พอไปถึงเห็นมันกำลังไล่ยิงยามอยู่ และพอเห็นเรามันก็วิ่งเข้ามาใส่เลย เราก็มีปืน ก็ยิงใส่กัน" ชัชเล่าถึงเหตุ-การณ์ที่รุนแรงในครั้งนั้น

มีคนยืนดูกันแน่น ขณะที่ทั้งคู่ยืนยิงใส่กัน ที่สุดนักเลงตาย ชัชต้องหนี

เมื่อแรกชัชคิดไม่ออกว่าจะหนีไปไหน เลยหลบเข้าโรงหนัง แต่ก็ดูหนังไม่รู้เรื่อง ก่อนที่จะนึกถึงเพื่อนคนหนึ่งซึ่งเช่าบ้านอยู่แถวโบสถ์พราหมณ์ เขาก็เลยแอบหลบไปอยู่ที่นั่นพักหนึ่ง

จากโบสถ์พราหมณ์ จากกรุงเทพฯ ก็หลบไปอยู่ต่างจังหวัด ก่อนที่จะกลับมากรุงเทพฯ เพื่อขอมอบตัวสู้คดี ด้วยชัชคิดอย่างรอบคอบแล้วว่าขืนหลบหนีอยู่อย่างนี้ก็จะต้องถูกจับจนได้ในวันหนึ่ง

ชัชได้รับการประกันตัวออกมาสู้คดีความ แต่ชะตาคนถึงคราจะต้องเข้าไปอยู่ในคุก เมื่อจอมพลถนอม กิตติขจร ทำการปฏิวัติรัฐบาลตนเอง ได้เกิดกฎอัยการศึกตามกฎหมายขณะนั้นมิให้มีการประกันตัวต่อไปอีก

ชัชอยู่ในคุก ๒ เดือนครึ่ง

เมื่อคดีถึงที่สุดศาลยกฟ้อง ชัชจึงได้กลับมามีอิสรภาพอย่างเต็มที่อีกครั้งหนึ่ง

"ศาลก็ยกฟ้อง เพราะเราอยู่ในที่ทำงานเรา แล้วเราก็อยู่ในมุมอับหนีไม่ได้ อีกอย่างคนตายก็หนีคดีมาก่อน" ชัชว่าถึงชะตากรรมครั้งหนึ่ง

๑๒
จบกันทีนักร้อง

ชัชเมื่อยามเคว้งคว้างได้คิดดิ้นรนหางานทำ อย่างเช่นว่าครั้งหนึ่ง เคยไปทำงานอยู่ กทม. เป็นโรงงานขยะแถวดินแดง เขาขี่รถเครื่องเวสป้าไปตรวจงานทุกวัน แต่ที่สุดก็ลาออกกลับมาบ่อนพนันเหมือนเก่า

"เรียนก่อสร้างดุสิตก็ไม่จบ ไปทำงานก็ได้ไม่กี่ตังค์ เดือนละ ๘๐๐ กว่าบาทอย่างนี้น่ะ...เอาทำไมวะ วันหนึ่งคนเขามาเปิดบ่อนให้เรา ก็ได้แล้ว ๒-๓ พันบาทอย่างนี้" ชัชคิดในขณะนั้น

อย่างไรชัชก็ฝันที่อยากจะเป็นนักร้องอยู่ พอพ้นโทษพ้นคดี สุเทพ วงศ์กำแหง พี่ที่แสนดีก็ให้คนมาตามกลับไปเป็นนักร้องอีก ตอนนี้ชัชอายุ ๒๘ ปีแล้ว

"พี่เทพ" มั่นใจในตัวชัช ว่าจะต้องเป็นนักร้องดัง ที่ไม่แพ้กับธานินทร์ อินทรเทพ ชัชจึงตกลงปลงใจ ตามฝันไปกับพี่เทพ เมื่อพี่เทพไปร้องเพลงที่ไหน ชัชก็ไปด้วยแทบจะทุกที่ทุกแห่ง ในขณะที่พี่เทพก็ฝึกหัดสอนให้ชัชร้องเพลงไปทุกที่ทุกแห่งเช่นกัน แม้แต่การฝึกร้องบนรถ

จนกระทั่งถึงวันหนึ่งที่พี่เทพต้องไปร้องเพลงที่วีไอพีแห่งหนึ่ง ย่าน

นั่งรอจะร้องเพลง *"ผู้ชนะสิบทิศ"* ที่โรงละครแห่งชาติ

ใครดังกว่า *'เบิร์ด'* หรือ *'ชัช'*

ถนนเพชรบุรีตัดใหม่ ชัชก็ไปด้วย

"เฮีย" แห่งวงการเพลงคนหนึ่งบอกให้ชัชไปหยิบกระเป๋าให้

ชัชนึกเดือดในใจ

"ไอ้ห่ะ...เห็นกูเป็นเด็กยกกระเป๋า กูอยู่บางซื่อมีแต่คนเกรงใจกู ให้กูเป็นเด็กหยิบกระเป๋าได้ยังไง"

ชัชก็เลยตัดสินใจบอกพี่เทพว่าพอกันที ผมไม่เป็นแล้วนักร้อง

เมื่อมีคนถามชัชว่ารู้สึกเสียใจมากไหมที่ไม่ได้เป็นนักร้องที่อยากจะเป็น ชัชก็ได้แต่ปลงใจบอกว่า คงจะเป็นเพราะว่าเขาไม่มีดวงทางนี้ ทั้งที่เขาเป็นนักร้องได้ ชะตาชีวิตคงขีดให้เขาเป็นอย่างอื่นมากกว่า ทั้งที่ใจจริงแล้วเขาไม่ได้ตั้งใจจะเป็นเลย

อย่างเช่นว่า เจ้าพ่อ มาเฟีย หรือผู้มีอิทธพลที่คนพยายามจะยัดเยียดให้เขาเป็น

๑๓
พบคึกฤทธิ์

ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช เป็นใครนั้น คงไม่ต้องมีใครมาอธิบายอีก ชัชในช่วงนี้ได้ผ่านการบวชเรียนเพื่อพ่อกับแม่มาแล้ว และแต่งงานตั้งครอบครัวมีลูกแล้วกับ *วงศ์เดือน* หญิงคู่ทุกข์คู่ยากของเขา ทั้งคู่ผ่านความยากลำบากของชีวิตมาด้วยกันมากหลังจากที่ได้แยกออกจากบ้านดั้งเดิมและเร่ร่อนไปในหลายที่ จนกระทั่งกลับมาปักหลักอยู่ที่ตรอกข้าวสารถิ่นเดิมที่เป็นส่วนหนึ่งของตึกแถว มีคนชอบพอกันใจดีให้อาศัยอยู่โดยไม่คิดค่าเช่า

ปี ๒๕๑๘ ชัชมีอายุกว่า ๓๐ ปีแล้ว ที่ประเทศกำลังบานด้วยดอกไม้ประชาธิปไตย และการหาเสียงเลือกตั้งผู้แทนราษฎรกำลังเป็นไปอย่างคึกคัก วันหนึ่ง *"พี่เงียบ"* นักเลงใหญ่ก็ปรากฏตัวขึ้นที่บ้าน

"พี่เงียบ" บอกกับชัชว่า มีคนเขาอยากให้เราไปเป็นหัวคะแนนหาเสียงเลือกตั้งให้ ชัชต้องไปด้วย *"ท่านให้มาตามเรา"*

ชัชได้แต่ถามออกไปว่า *"ท่านน่ะ ใคร"*

เมื่อ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ขอร้องให้ชัชช่วยเป็นหัวคะแนนหาเสียงในเขตเลือกตั้งดุสิตที่ลงสมัคร ชัชก็รับปากช่วยอย่างแข็งขัน เพราะเห็น

ว่า ม.ร.ว.คึกฤทธิ์เป็นบุคคลสูงศักดิ์ และมีชื่อเสียงผู้หนึ่งซึ่งจะนำพาประเทศชาติไปสู่ความเจริญได้

ม.ร.ว.คึกฤทธิ์เบาใจ พร้อมกับที่ถามชัชว่าต้องใช้สตางค์เท่าไหร่

ชัชบอกไม่ต้องใช้เลย

แต่กระนั้น ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ก็ยังเซ็นเช็คส่งยื่นให้ชัชอยู่ดีเป็นเงิน ๑ หมื่น ๕ พันบาทไว้เป็นค่าแรง ค่าเหนื่อยที่จะใช้ในการหาเสียง

ทันทีที่ออกมาพ้นบ้าน ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ชัชซึ่งรู้สึกอึดอัดก็ยื่นเช็คส่งคืนกลับไปให้ *"พี่เงียบ"*

"ผมไม่เอาหรอก ผมไม่ต้องใช้เงิน" ชัชยืนกราน

"พี่เงียบ" บอก *"ไอ้ห่ะ...ผู้ใหญ่ให้มาแล้ว มึงนี่เรื่องมาก เบิกๆ ไปเหอะ"*

ต่อมาชัชได้ใช้เงินจำนวนนี้ไปแบ่งให้แก่เพื่อนฝูงของเขา เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการหาเสียงเกือบทุกแห่งแหล่งที่ภายในเขตดุสิต ในฐานะ *"หัวคะแนนใหญ่"* ที่ชัชต้องตะลอนไปขอความช่วยเหลือจากเพื่อนๆ ไม่ว่าจะเป็นแถวบางกระบือ ศรีย่าน ราชวัตร บางซ่อน พระราม ๖ ลุยดะไปหมด

"มันรู้จักกันไปทั่ว ทั้งเพื่อนนักเรียนก่อสร้าง ช่างอากาศ แม้แต่โรงเรียนผะดุงศิษย์ โยธินบูรณะ คบเป็นเพื่อนฝูงกันมาก่อนแต่สมัยเด็กๆ แล้ว เมื่อเราโตขึ้นใครเดือดร้อนมาเราก็ช่วย พอเราบอกให้ช่วยทุกคนช่วยกันหมด ก็เพื่อนกันนี่" ชัชเล่าถึงครั้งที่มีบทบาทเป็นหัวคะแนน

ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช ได้เป็น ส.ส. และได้เป็นนายกรัฐมนตรีต่อมา

ในขณะที่ชัชก็อยู่กับบ้านที่อาศัยเขาอยู่เหมือนเดิม

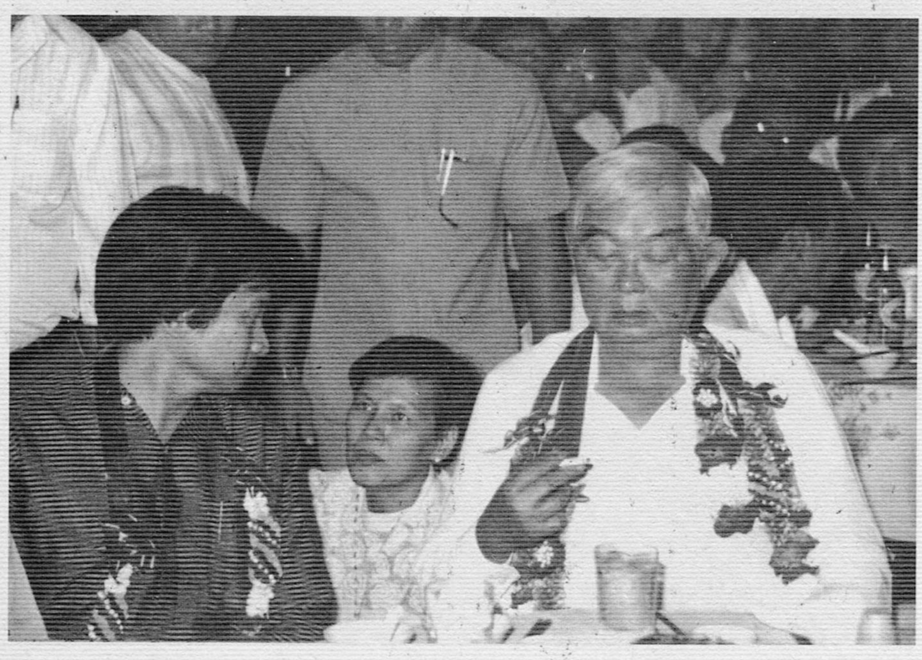
แม้ว่าขณะที่ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีอยู่ จะได้มีผู้หยิบยื่นตำแหน่งหน้าที่การงาน อันจะเป็นประโยชน์ให้กับชัช เขาก็ปฏิเสธไม่ยอมรับ ด้วยเหตุผลอย่างหนึ่งว่า ไม่ต้องการที่จะตกเข้าไปอยู่ในวังวนของผลประโยชน์ทางการเมือง

ส่วนการช่วยเหลือพรรคพวกก็มีบ้างตามสมควร เรื่องนี้ชัชไม่ปฏิเสธ แต่เขาก็ไม่เคยได้เรียกร้องหรือรับประโยชน์ตอบแทนอันใดจากผู้ใดเลย ข้อ

นี้ยืนยันได้จากผู้คนที่ยังมีชีวิตอยู่หลายคน

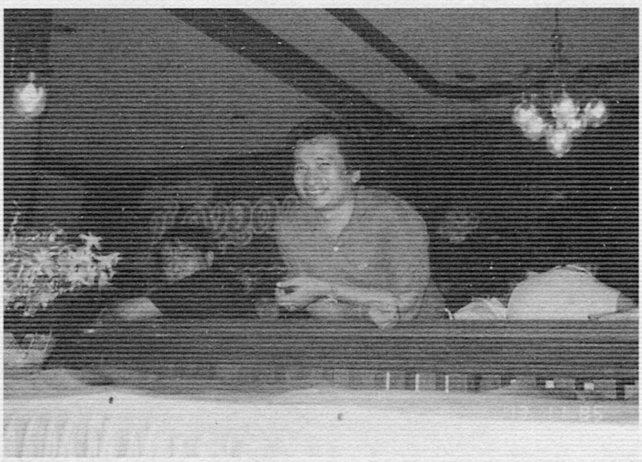
"ใครที่เคยดี ดูแลเรามา มีโอกาสเราก็ช่วยเขา ไม่ว่าจะเป็นตำรวจหรือใคร ให้ไปถามดูได้เลย พวกที่ผมช่วยเขาแต่ละคน ถ้าผมเลวเอาอะไรจากเขาก็ต้องถูกด่าแล้ว ผมเสียงดังได้เพราะไม่เคยไปเอาของใคร ไม่เคยนึกว่าเราไปช่วยแล้วต้องเอาสตางค์" ชัชเอ่ยชื่อถึงบางคน

บางคนก็ถึงกับจะยกที่ดินให้ ชัชก็ไม่เอา ทั้งที่เขาเองก็ยังยากจนย่ำแย่อยู่

บางที ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ อาจมองเห็นถึงตัวตนของชัชอย่างแทงทะลุเช่นนี้ก็เป็นได้ จึงได้ให้ความรักความเมตตา และมีสัมพันธ์อันดีกับชัชเป็นพิเศษ ชนิดไม่เคยแปรเปลี่ยน

YAMAHA Electone HS

๑๔
บ้านหลังแรก

หลังจากที่พ้นจากตำแหน่งนายกรัฐมนตรีแล้ว ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช ก็ได้มาเยือนชัชถึงบ้านที่ตรอกข้าวสารในวันหนึ่งอย่างไม่คาดฝัน

ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ผู้เมตตา หลังจากที่ได้พิจารณาดูบ้านที่ชัชกับครอบ-ครัวอาศัยอยู่แล้ว ก็เอ่ยปากทันที บอกให้ชัชไปหาซื้อบ้านอยู่เอาเองสักหลังหนึ่ง

ชัชซึ่งถึงแม้ว่าจะปฏิเสธอย่างไร ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ก็ยังคงยืนกรานที่จะออกเงินซื้อบ้านให้ชัชเอง ในราคาที่ตกหลังละไม่เกิน ๗-๘ แสนบาท

ชัชจึงได้ตัดสินใจไปซื้อหาบ้านอยู่ตามคำสั่งของผู้ใหญ่ที่เคารพนับถือ เขาเลือกบ้านหลังหนึ่งอย่างเกรงใจผู้จ่ายเงินในหมู่บ้านพงษ์เพชรราคาแค่ ๓ แสนบาท โดยวางมัดจำไว้ ๕ หมื่นบาท ในขณะเดียวกันที่ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ได้เกิดล้มป่วยลงพอดี และถึงกับต้องเข้าโรงพยาบาลผ่าตัด

ชัชกับเมียเหมือนว่าจะดีใจเก้ออยู่พักหนึ่ง

วันหนึ่งชัชไปเยี่ยม ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ที่โรงพยาบาล เพื่อหวังจะถามถึงอาการป่วยไข้ แต่ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ทั้งที่นอนแบบอยู่บนเตียง ได้ลืมตาขึ้นถาม

ชัชทันทีว่า *"บ้านเขาว่ายังไงลูก"*

ชัชถึงกับน้ำตาซึมด้วยความตื้นตันใจ

"ไม่เป็นไรครับพ่อ..." ชัชพูด

ปกติมานานแล้วที่ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์จะพูดจากับชัชอย่างฉันพ่อลูก ในขณะที่ชัชจะเรียกว่าท่านเสมอ หากว่าในขณะนี้ชัชมีแต่ความซาบซึ้งใจ ในเมตตาปรานีแท้ที่บุคคลผู้ใหญ่โต และได้ชื่อว่าเป็นปราชญ์ของประเทศมีให้ต่อเขา

ชัชเรียก ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช ว่า *พ่อ* มานับแต่บัดนั้น พร้อมกับที่ยินดีจะให้ใช้สอยรับใช้ด้วยความเต็มใจตลอดมา

เกือบจะในทันทีที่ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ออกจากโรงพยาบาล ชัชก็ได้มีบ้านของเขาเองเป็นหลังแรกในชีวิต ด้วยเงินก้อน ๓ แสนบาท ที่ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ยื่นให้

แต่อย่างไรชัชกับครอบครัวก็อยู่หมู่บ้านพงษ์เพชรได้ระยะหนึ่งเท่านั้น เพราะหมู่บ้านประสบปัญหา น้ำท่วมหนัก จึงได้หวนวกกลับมาปักหลักที่ตรอกข้าวสารตามเดิมอีก คราวนี้เป็นตึกคูหาหนึ่ง ซึ่งมีคนชอบพอกันปลูกและขายให้เขาในราคากันเอง

ชีวิตชัชหนีเตาปูนและตรอกข้าวสารไปไม่พ้น

๑๕ ชัช เตาปูน

มี บ่อยครั้งที่ถูกถามว่า สมญานาม ชัช เตาปูน นั้น ได้มาอย่างไร เมื่อไร ชัชก็งุนงง และยากที่จะตอบได้

แต่ชื่อเสียง ชัช เตาปูน โด่งดังขึ้นจนปรากฏบนหน้าหนังสือพิมพ์และตามสื่อทั้งหลาย ในยุคสมัยที่ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช กำลังมีบทบาทสูงในทางการเมืองแน่นอน

"ไม่รู้ว่าใครเป็นคนตั้ง หนังสือพิมพ์นี่แหละเขียน คงเห็นว่าอยู่แถวเตาปูนมั้ง ตอนนั้นอาจารย์หม่อมเป็นนายกฯ แล้ว เมื่อก่อนนี้มันไม่มีนะ สมัยผมเด็กๆ มีแต่โรงพักบางซื่อ สน.เตาปูน ประชาชื่นนี่มามีทีหลัง" ชัชอธิบายความย้อนหลัง

"สำหรับวงการนักเลงแล้ว เมียผมสาวๆ เขาสวย เขาเรียกผมชัชเมียสวย" ชัชว่าติดตลก

คำว่า *ชัช เตาปูน* ทำให้ชัชกลายเป็นภาพของเจ้าพ่อผู้กว้างขวาง ผู้มีอิทธิพล ในขณะที่ชัชปฏิเสธ ตามความหมายของเจ้าพ่อในทางที่เลว และเท่าที่ผ่านมาเขาก็มิได้เคยใช้อิทธิพลอะไรเลย เขาไม่เคยข่มเหงคน ไม่เคยรังแกใครก่อน และไม่ใช่พวกฆาตกร ความเป็นจริงที่ยอมรับในขณะนั้น

คือเขาเป็น *นักพนัน*

เมื่อปี พ.ศ.๒๕๑๙ ขณะเกิดเหตุการณ์รุนแรงทางการเมือง ยุคปฏิรูปการปกครองแผ่นดินคงจะได้ ภาพเจ้าพ่อที่วาดขึ้นเช่นนี้นั่นเอง ที่ทำให้ทหารจำนวนหนึ่ง พากันมาบุกบ้านชัชในตรอกข้าวสาร มาพร้อมกับปืนเอ็ม.๑๖ เอากระบอกปืนเปิดประตูบ้านค้นไปทั่ว พลางตะโกนท้าทายไปด้วยว่า ไอ้ชัชมันอยู่ไหน

วันต่อมาทหารจาก ปตอ. ก็ยกพวกกันมาอีก และคราวนี้ได้เจอกับชัช

"ผมอยู่ที่บ้านเพชรรัตน์ตรงข้ามธุรกิจบัณฑิตย์ หมู่บ้านที่อาจารย์หม่อมซื้อให้ ก็ขับรถมาเลย เดินเข้าไปหาเลย ยืนถือปืนกันเต็มไปหมด ทั้งพวกนายสิบ จ่า มีหมวดเป็นคนนำ ผมก็ถามตรงๆ มาท้าผมทำไม คุณจะปฏิรูปแผ่นดินอะไรให้มันดีขึ้นก็ทำไปสิ มาท้าทายผมเรื่องอะไรหรือ" ชัชเล่าถึงเหตุการณ์ที่ถูกทหารค้นบ้าน ที่ต่อมาก็ไม่มีอะไร เพราะต่างปรับความเข้าใจกันได้ด้วยดีทั้งสองฝ่าย

นายทหารที่มาค้นบ้านบอกเหตุผลในครั้งนั้นเอาไว้ว่า ก็เพราะชัชเป็นคนดัง

ชัชยิ่งงุนงงสงสัยความเป็นคนดังของเขา มันผิดร้ายแรงตรงไหนหรือ

ในปี พ.ศ. ๒๕๓๔ เกิด รสช.ยึดอำนาจ ชัชก็ถูกประกาศอายัดทรัพย์สินต่างๆ ในฐานที่เป็น ๑ ใน ๗ เจ้าพ่อ

"จะยึดทรัพย์ผมแต่ผมไม่กลัว ผมไม่เคยทำร้ายใคร ผมมีแต่ช่วยคน ก็เช็กประวัติเราหมดนะ ทั้งถามชาวบ้านในตลาด ทั้งใช้หน่วยข่าวกรองสอบว่าเรามีเรื่องยาเสพติดมั้ย ปรากฏว่าตรวจสอบแล้วผมสะอาด ชาวบ้านก็บอก ผมมีแต่ช่วยเหลือคน" ชัชบอกที่สุดเรื่องก็จบลงไป

มาถึงช่วงนี้ พ.ศ.นี้ ไม่ค่อยจะมีใครรู้จักชัชวาลย์ คงอุดม แล้ว มีแต่ชัช เตาปูน

๑๖
ช่วยคนยาก

ขณะเป็นหนุ่มวัยรุ่นวันหนึ่ง ชัชเดินผ่านสะพานไม้ ๙๙ ได้พบเด็ก ๓ คนนอนซมคว่ำหน้าอยู่ เขาเรียกเด็กขึ้นมาถาม เป็นอะไรไปไอ้หนู ๓ คนพี่น้องหน้าตาอิดโรยบอกชัชว่า พ่อกับแม่ยังไม่กลับมา ตั้งแต่วันวานแล้วยังไม่ได้กินข้าวกันเลย

ชัชในวันนั้นมีเงินติดกระเป๋าอยู่แค่ ๑๔ บาท ๕๐ สตางค์ ก็ควักให้เด็กไป ๑๔ บาท ไปซื้อข้าวสารเป็นลิตรมา ซื้อไข่มาต้มและทอดกินกัน เขานั่งดูไปด้วยเห็นเด็กอิ่ม แววตาหม่นหมองเมื่อครู่ค่อยมีแววสดใสขึ้น

ชัชเหลือเงินอยู่แค่ ๕๐ สตางค์ ก็ใช้ขึ้นรถเมล์มาลงตรงหน้าตลาดบางซื่อ สั่งก๋วยเตี๋ยวกินแล้วบอก *"ติดเงินไว้ก่อน"*

ชัชเชื่อว่าได้ทำบุญกับคนจนคนยากนั้นได้เห็นผลทันตา อย่างจากแววตาของเด็กทั้ง ๓ คนที่เขาได้ประสบเจอมาแล้วนั้น รู้สึกอิ่มอกอิ่มใจยิ่งกว่าทำบุญอื่นๆ ชัชไม่เคยลืมว่าตัวเองก้าวมาจากครอบครัวที่ยากจน มีเงินไปโรงเรียนแค่วันละ ๒ บาท ที่บ้านหลังคารั่ว ฝนตกแต่ละครั้งต้องนั่งรวมกันเป็นกระจุก แต่กระนั้นพ่อกับแม่ก็ไม่เคยเป็นคนจนน้ำใจ

"ระหว่างที่เรียนก่อสร้าง ก็มีเพื่อนจากต่างจังหวัดมาขอพักอยู่ที่บ้าน

ด้วยถึง ๔ คน เป็นเพื่อนทั้งคนจากภาคกลางภาคอีสาน ให้เงินช่วยค่าข้าวเดือนละ ๕๐ บาท ทั้งที่บ้านก็จนจะตาย ทุกคนเรียนจบกันหมด นอกจากเราแต่ละคนก็แยกย้ายได้งานทำกันไป " ชัชเล่าเรื่องความหลัง

พ่อกับแม่เคยมีประสบการณ์เรื่องเงินกู้ ที่คนอื่นมาฝากให้ปล่อยกู้และต้องกลายเป็นผู้รับเคราะห์ ย่ำแย่ ด้วยเหตุนี้ชัชจึงรังเกียจเรื่องการให้เงินกู้กินดอกเบี้ย คิดจะช่วยคนทั้งทีก็ไม่ต้องเอาอะไร

คนจนแค่มีบ้านเป็นที่ซุกหัวนอน มีข้าวสารมีไข่ต้มทอดกิน ก็พอจะอยู่ได้แล้ว แล้วที่ชัชแจกข้าวสารคนทุกปี ก็เพราะเห็นว่าคนอดอยาก

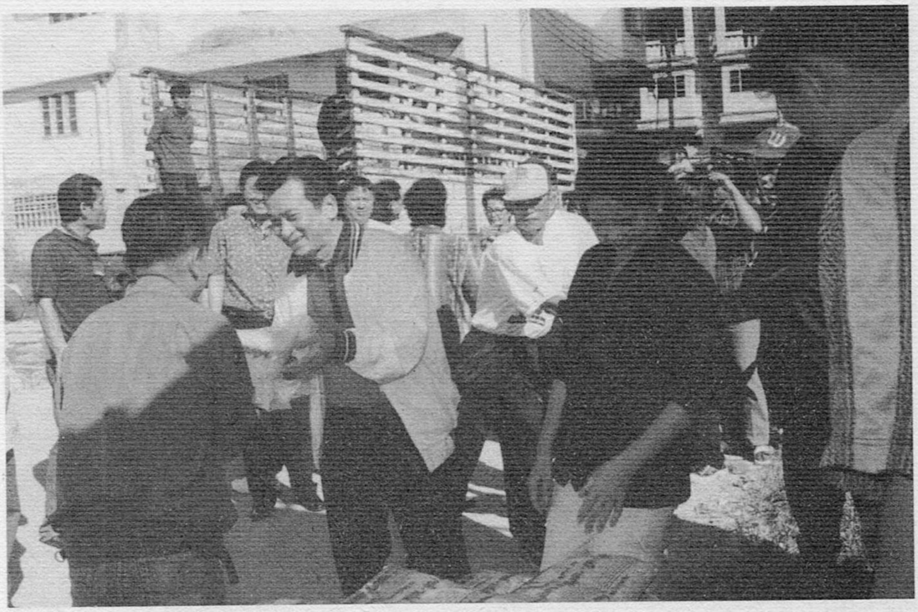
"เฮียฮุย อาเซี่ยน แต่ก่อนเป็นศูนย์การค้าอาเซี่ยน อยู่ทางบางกะปิแถวพระโขนง ปรากฏว่าก็จัดงานวันเกิดกัน แกให้ผมขึ้นไปร้องเพลงแล้วบอกว่าจะบริจาคข้าวสารคนจน เฮียฮุยแกเป็นคนพูดเอง ช่วยคนยากคนจนแกบริจาค ๕๐ กระสอบ และพอแกขึ้นร้องเพลงเองคนอื่นที่มาในงานด้วยก็บริจาคเบิ้ลให้เป็น ๒ เท่า ส่วนผมให้ ๒๐๐ กระสอบ เหมือนเป็นการประมูลอะไรอย่างนี้ ปีนั้นคิดเป็นเงินแล้ว ได้ถึง ๑ ล้าน ๗ แสนกว่าบาทเมื่อ ๒๐ ปีที่แล้ว" ชัชเล่าถึงที่มาที่ไปของงานบริจาคแจกข้าวสาร

การแจกข้าวสารก็เลยกลายมาเป็นประเพณีที่ชัชกระทำในทุกปี สืบมาจนถึงทุกวันนี้

ผู้คนที่เกิดตกยาก เกิดเคราะห์หามยามร้าย มาพึ่งพิงขอเงินช่วย ถ้าหากว่าตรวจสอบดูแล้วเป็นความจริง ชัชก็ไม่เคยทำให้ผิดหวัง ได้ให้ความช่วยเหลือไปทุกครั้ง เงินใช้หนี้ เงินค่าเทอมลูกเรียนหนังสือ ลูกหรือครอบครัวไม่มีจะกิน อย่างเช่นว่า มีครูคนหนึ่งเคยมานั่งร้องไห้ เป็นหนี้สินเสียดอกเบี้ยจนไม่มีอะไรจะกิน ชัชสืบดูแล้วเป็นเรื่องจริง ก็ให้เงินช่วยไปเป็นแสนบาท

ชัชถือว่าการช่วยเหลือคนจนคนตกยากถือเป็นการให้ชีวิตคน เขาเองก็ไม่ใช่ไม่มีเงิน แต่ก็ไม่ใช่คนร่ำรวยอะไรนัก

สำหรับการศึกษา ชัชเล็งเห็นความสำคัญของการศึกษามาตลอด ในภายหลังเขาจึงได้พยายามดิ้นรนไปเรียนมหาวิทยาลัยรามคำแหง จนได้

ยินดีต้อนรับ
และคณะ
ที่มีอุปการะคุณต่อชมรมผู้สูงอายุ
ชุมชนซอยสถิต-นุชเหลือ 2.

การแจกข้าวสารเพื่อคน
โดยคุณ ชัชวาลย์

ปริญญาตรีทางกฎหมาย

ชัชบอกว่าเรียนจบมาก็เพราะส่วนหนึ่งมีประสบการณ์สู้คดีทางศาลบ่อย

เมื่อครั้งเรียนหนังสือยากจน ชัชรู้ดีว่าเงินสำคัญอย่างไร ไปโรงเรียนด้วยจิตใจห่อเหี่ยวเศร้าหมอง ทำให้เกิดท้อแท้ที่จะพยายามเรียนให้จบ เขาจึงเข้าใจดีถึงเด็กที่รักการเรียนการศึกษา แต่ว่าอัตคัดขาดแคลน ชัชเป็นผู้หนึ่งซึ่งออกเงินให้ทุนเด็กๆ ได้มีโอกาสเล่าเรียนในทุกระดับมาตลอด

และมีหลายคนที่ชัชส่งเสียให้ไปเรียนต่อถึงต่างประเทศ

การที่คนมีการศึกษานับว่าเป็นพื้นฐานดี และก็จะได้ทันโลก สามารถช่วยเหลือประเทศชาติได้ หรือว่าอย่างน้อยก็มีงานทำ ช่วยกันสร้างงานสร้างประเทศเป็นลูกโซ่กันไป การให้ทุนทางการศึกษา เป็นการช่วยเหลือสังคม และประเทศไปในตัว ไม่ใช่เป็นเรื่องเฉพาะของคนใดคนหนึ่ง

"ผมบอกคุณต้องทดแทนประเทศ ไม่มีข้อผูกพันกับผม ผมส่งคุณเรียนจบก็จริง แต่คุณต้องรับใช้ประเทศนี้" ชัชกล่าวถึงเรื่องทุนการศึกษานี้ว่า จะตั้งเป็นมูลนิธิขึ้นในโอกาสต่อไป

"ผมให้เพราะผมเคยไม่มีเงินจะเรียน ผมถึงอยากให้คนมีความรู้ ทุกวันนี้ผมเป็น ส.ว. เงินเดือน ๗ หมื่น ๘ พันบาท ผมแจกข้าวทุกปีให้ชุมชนและคนจน บริจาคช่วยชุมชนเฉพาะในพวกผู้สูงอายุก็ ๗ แห่ง ทุนส่งนักเรียน นักศึกษาอีกหลายคน ก็เกินเงินเดือนแล้ว และผมทำมาก่อนที่จะเป็น ส.ว." **ชัชกล่าวถึงความเป็นวุฒิสมาชิกปัจจุบัน**

๑๗ เจ้าพ่อ...

ภาพของความเป็นเจ้าพ่อหรือผู้มีอิทธิพลทำให้ชัชต้องอธิบายต่อ สาธารณะชนบ่อย จนเมื่อครั้งที่เขาเข้าไปเรียนกฎหมายที่สถาบันพระปกเกล้าใหม่ๆ ยังมีคนรังเกียจกลัว ขนาดว่าไม่อยากจะนั่งใกล้ด้วย

ชัชก็ได้แต่ยิ้ม คิดในใจว่า *"พวกนี้ไม่รู้จักเราดี"*

ชัชต้องใช้เวลาอยู่นานพอสมควรทีเดียว ทุกคนจึงเข้าใจดี จนเป็นที่สนิทสนมกัน

ชัชยอมรับว่าเขาเป็นนักสู้ลูกผู้ชายแบบที่พ่อสอน เป็นนักสู้ชีวิตต่อเรื่องที่ไม่เป็นธรรม และจะไม่มีวันยอม เป็นผู้กว้างขวางจริง เพราะมีเพื่อนมีคนรู้จักเยอะ แต่จะให้เป็นเจ้าพ่อ ชัชบอกว่าคำนี้ *"ให้แต่ภาพที่ดุเดือด"*

ภาพเจ้าพ่อดูน่ากลัว โกรธใครก็ไปฆ่าทิ้ง เป็นภาพโจรใช้อิทธิพลเที่ยวข่มเหงขูดรีด และเอาเปรียบผู้อื่น ไม่ใช่คนอย่างชัชแน่ ที่ตลอดมาเขาเป็นคนใฝ่ดี ไม่เคยคิดเรื่องร้ายอื่นใด เว้นแต่เรื่องการพนันอย่างเดียวเท่านั้น

แต่อย่างไรมาเรียกเจ้าพ่อ ก็ยังดีกว่าเรียกมาเฟีย ซึ่งจะทำให้ชัชโกรธมาก

"เจ้าพ่อยังมีทั้งดีและเลว อย่างเราช่วยเหลือคน เราก็เป็นเจ้าพ่อแห่งความดี เจ้าพ่อใจบุญได้ แต่มาเฟียคือพวกค้าผู้หญิง พวกรับจ้างฆ่าคน ค้ายาเสพติด ใครมาเรียกผมว่ามาเฟีย ผมโกรธมาก ผมเคยฟ้องเดลินิวส์ก็เพราะมาเรียกผมมาเฟียนี่แหละ และเมื่อขอผม ผมก็ยกให้ แต่ขอว่าอย่าได้เรียกผมว่ามาเฟียอีก" ชัชกล่าวถึงความรู้สึก

และกล่าวอย่างติดตลกด้วยว่า *"มาเฟียมันเลวลูกเดียว แต่เจ้าพ่อเมื่อผมทำตัวเป็นเจ้าพ่อที่ดี ผมตายคนก็จะได้มาบ้าน มายกมือไหว้ขอหวยอะไรอย่างนี้ ผมก็จะให้เขาถูกเขาร่ำรวยไปได้ ถ้าใครมาเรียกเจ้าพ่อก็ไม่ว่ากัน"*

สำหรับคำว่าอิทธิพล เรื่องนี้ชัชมองว่าก็เป็นเช่นเดียวกันกับคำว่าเจ้าพ่อ คือมีด้วยกัน ๒ แบบทั้งที่ดีและเลว

ถ้าความหมายของผู้มีอิทธิพล หมายถึงการรู้จักคนมาก กว้างขวางในวงการ และอาจมีอำนาจมากกว่าคนอื่นทั่วไป การใช้อิทธิพลนั้นก็ขึ้นอยู่แต่ว่าใช้ไปในทางใด ดีหรือว่าชั่ว

"ถ้าอิทธิพลจะมีอยู่ในตัวเรา เราก็มีแต่จะเอาไว้ใช้ช่วยคนที่ตกทุกข์ได้ยาก ไม่ได้รับความเป็นธรรม" ชัชกล่าว

"อย่างเราไปซื้อที่ดินบอกมึงไม่ขายให้กู กูฆ่ามึง นี่ใช้อิทธิพลไปในทางที่เลว ฉวยโอกาสเอาเปรียบคนอื่น ข่มเหงผู้ที่อ่อนแอกว่า หรือไปเป็นชู้กับเมียเขาอย่างนี้"

เขาไม่เคยใช้วิธีสกปรก หรือทำสิ่งที่น่าละอายเช่นนั้น ทั้งยังไม่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต นี่เป็นสิ่งที่พ่อสอนไว้มาก

ถ้าหากว่าคำว่า อิทธิพลจะมีอยู่ในตัวเขา ชัชก็ไม่เคยใช้มันไปในทางที่จะก่อทุกข์ให้ชาวบ้านหรือคนอื่น มีแต่จะใช้มันไปในทางที่เป็นประโยชน์ทั้งต่อชาวบ้าน และคนอื่นๆ ทั่วไป

"ถ้าผมใช้อิทธิพลไปในทางที่เลว ไม่ละอายต่อบาปแล้ว ทั้งชาวบ้านรัฐมนตรีเขาไม่มางานวันเกิดผมกันเยอะแยะอย่างนี้หรอก เขาจะมากันทำไม" ชัชว่า

ยิ่งมาทำหนังสือพิมพ์ *"สยามรัฐ"* ชัชก็ไม่เคยใช้อิทธิพลที่มีอยู่ในทางนี้ไปในทางที่ผิด หรือว่าใช้ทำลายใคร

ที่ผ่านมาชัชเสียอีกที่โดนคนโกง ยกตัวอย่างว่า ซื้อแฟลตไว้หลังหนึ่ง ๑๐ กว่าปีที่ไม่เคยได้ค่าเช่าเลยจากผู้อยู่อาศัย ซ้ำยังต้องจ่ายค่าภาษีให้อีก กระนั้นผู้ที่เป็นคนรับผิดชอบแฟลตหลังนี้อยู่ ยังกลับนำเรื่องนี้ไปร้องเรียนฟ้องถึงผู้ใหญ่เบื้องสูง กล่าวหาว่า ชัชใช้อิทธิพลกลั่นแกล้งต้องเดือดร้อนใจอยู่พักใหญ่ นี่หรือผู้มีอิทธิพล

"เรื่องนี้ถ้าผมเลวจริง ผมก็คงย่ำแย่ไปแล้ว" ชัชเล่า

มนุษย์เราบางทีก็แปลก ชัชคิดในเรื่องนี้บ่อยครั้ง บางคนภาพดีเหลือเกิน แต่เอาเข้าจริงแล้วไม่ใช่ พวกรับเงินใต้โต๊ะคดโกงประเทศ แต่สำหรับเขาภาพโจรเจ้าพ่อ ทั้งที่ไม่เคยไปทุจริตคดโกงใคร มีแต่ให้และช่วยเหลือคนอื่น

แถลงข่าวเปิดค่ายมวย
Pearl

๑๘ ชีวิตพนัน

ชัชเข้าสู่วงการพนันอย่างจริงจัง หลังจากที่ออกจากโรงเรียนก่อสร้างดุสิต ด้วยเขาเห็นว่าหนทางเดินที่อยู่เบื้องหน้าขณะนั้น การพนันดีที่สุดแล้ว

ชัชชิงชังยาเสพติดและการเป็นหัวขโมย เพราะพ่อกับแม่สอนมามากในเรื่องนี้ตั้งแต่เด็ก และจะโกรธมากทีเดียว ถ้าหากว่ามีใครมาชักชวนให้ไปทาง ๒ สิ่งนี้ ที่ถึงขนาดว่าเกิดเตะต่อยกันขึ้น แต่ครั้นจะไปทำงานหาเงินก็เรียนหนังสือมาน้อย เงินเดือนน้อย เล่นการพนันน่าจะเป็นสิ่งที่เขาถนัดกว่า

ชัชไม่เคยคิดส่งเสริมใครให้เข้ามาสู่วงการพนัน แต่สำหรับความคิดส่วนตัวแล้วเขาเห็นว่า การพนันเป็นเรื่องได้เสียเฉพาะตน ใครเล่นใครก็เสี่ยงเอา ไม่ใช่การคดโกง ปล้นสังคม ปล้นประเทศ

"ก็อย่างที่เล่าให้ฟังแต่แรกว่า เริ่มแต่ไปเล่นสนุ้กแล้วมีเล่นไฮโลกัน ก็เริ่มเล่นตาละ ๑๐ บาท ๒๐ บาท ได้มา ๑๐ บาท ๒๐ บาทก็ดีแล้ว แต่ต่อไปใจมันก็ใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ มันไปของมันเอง หาทางเพื่อความอยู่รอดด้วย" ชัชเล่าถึงช่วงชีวิตขณะนั้น

จะว่าไปแล้วก็เป็นช่วงที่ตกต่ำของชีวิต ที่ต้องมาเอาดีบนหนทางเช่นนี้ และเมื่อได้เงินมาง่าย หาเงินได้ง่ายมากขึ้นกว่าใคร ก็ใจใหญ่ขึ้นเป็นธรรมดา ใครเดือดร้อนมาหา เวลามีก็ช่วยเหลือไปง่ายๆ ยิ่งเป็นนายบ่อนเคลื่อนที่เมื่อ ๔๐ ปีก่อน มีเงินใช้วันละ ๒ พันกว่าบาท อาทิตย์ละหมื่นกว่าบาท ก็แจกง่ายให้ง่าย ผู้คนก็รู้กันทั่วไปว่า เป็นคนใจคอถึง ติดนิสัยเช่นนี้มาจนถึงบัดนี้

"อาจจะเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ของประเทศ สร้างเรามาว่าเราควรอยู่ตรงนี้ อะไรอย่างนั้น ถ้าสมมติว่าเรามีพ่อแม่รวย แล้วเรียนหนังสือจบดอกเตอร์ ทำงานได้สตางค์มา แม้ได้เงินเดือนสูงเป็นแสน จะไปแจกชาวบ้านได้มั้ย ไม่ได้หรอก นี่ผมเป็นนักพนัน ผมได้มาง่าย ก็จ่ายไปง่าย" ชัชว่า

เป็นนักพนันจะมีเงินหมุนเวียนอยู่ไม่ขาดตัวเสมอ จึงไม่ต้องสงสัยว่านักพนันไปเอาเงินหาเงินจากที่ไหนมาเล่น อย่างเช่นชัชเอง *"กู้เงินกันเองได้ ตราบใดที่ยังไม่หยุดเล่น หยุดเล่นกู้ไม่ได้ หมุนกันเป็นวงจร ได้มาเสียไป ก็ดึงกันไปกันมาอย่างนั้น ตัวผมเองนี่กู้เท่าไหร่ก็ได้"* ชัชบอก

ชัชยอมรับว่าเปลี่ยนฐานะตนเองมาได้ ส่วนหนึ่งก็เป็นเพราะบ่อนและการเล่นพนัน แต่ก็ไม่ใช่ทั้งหมดเสียทีเดียว

“อย่างเรานี่เมื่อเล่นได้มา เราก็เอาเงินไปซื้อที่ดินไว้ เมื่อก่อนเล่นกันเยอะ แทงกันทีเป็น ๑๐ ล้าน เล่นกันไม่ใช่น้อย มีพวกเสี่ยๆ ทั้งนั้นที่มาเล่นกัน บางครั้งเล่นได้เราก็ซื้อที่ทั้งหมดเลย เคยซื้อเป็นพันๆ ไร่ มันไม่มากหรอกสมัยนั้น ซื้อหมดเลย พอเล่นเสียก็เอาไว้ในแบงก์” ชัชเล่าถึงวิธีการที่จะทำให้เงินงอกเงยขึ้น

ไม่ใช่เป็นเพราะการฟอกเงิน และไม่ได้ไปคดโกงใครมา แต่เป็นเงินจากการเสี่ยงโชคแท้ๆ

ชัชซื้อที่ดินที่บางไทร ซื้อที่ปทุมธานี ซื้อที่พุทธมณฑล ที่ริมบึง แม้ที่ดินที่ประจวบคีรีขันธ์ มีการซื้อมาขายไป มีกำไรก็ขายต่อไป ที่เป็นโรงแรมก็มี

ทั้งหมดนี้ชัชได้ชี้แจงต่อ ป.ป.ช. ไว้หมดแล้วอย่างสุจริตใจถึงที่มาที่ไปของทรัพย์สินที่มีอยู่

“คนเล่นการพนันเป็นคนเลววัดไม่ได้ ไม่ใช่ผม” ชัชยืนยัน *“ตอนหลังๆ เรามาทำธุรกิจคอนโดฯ แล้วเราพอมีเงิน เราก็ไม่เล่น”*

ชัชเลิกเล่นการพนันมา ๑๐ ปีแล้วเต็มๆ

๑๙ ชีวิตรัก

“เป็นคนที่ชอบบุกเบิกไปในดินแดนแห่งความรัก” **หมอดูดวงคนหนึ่ง**เคยทายดวงชะตาของ ชัชเอาไว้ว่าดังนี้

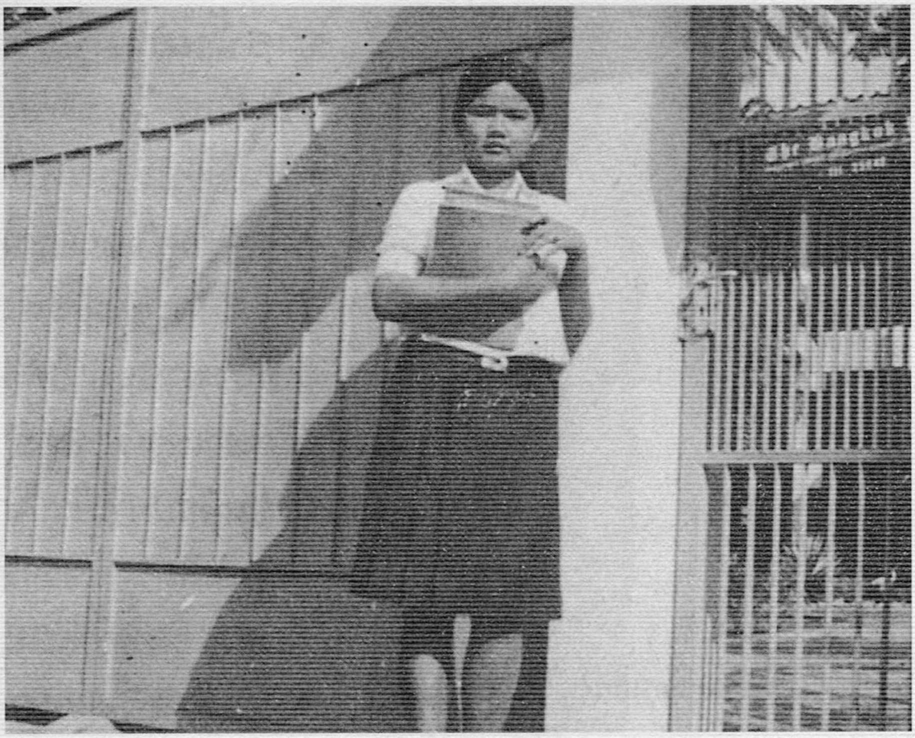
นอกจากชีวิตรักเล็กๆ อันเคยพบพานมา พร้อมกับผีสางเมื่อครั้งเมืองเชียงใหม่นั่นแล้ว ชีวิตรักของชัชเป็นอย่างไรก็น่าจะมีหลายคนอยากรู้ ก่อนที่ชัชจะได้มาพบกับบวงค์เดือน ภรรยาคู่สุขสมอย่างในทุกวันนี้

ขณะที่เป็นวัยรุ่นอายุ ๑๖-๑๗ ปี ชัชเคยมีความรักแบบว่า *“คิดเอาเอง”* เป็นสาวใกล้บ้านเรือนเคียงนั่นเอง ไม่ใช่ใครที่ไหน สาวเรียนพยาบาล และชัชกำลังเรียนอยู่ก่อสร้างดุสิต

ถึงวันหยุดสาวกลับมาบ้าน หนุ่มชัชก็มักจะเข้าไปชวนพูดชวนคุยอยู่เสมอ

“เป็นความรักแบบเด็กๆ น่ะ...วันหนึ่งเห็นเขาคุยกับไอ้หนุ่มคนหนึ่งก็โกรธเขา และไม่เคยยุ่งกับเขาอีกเลย” ชัชกล่าวถึงความรักแบบใจร้อน *“ตอนเขาจะกลับไปโรงเรียนพยาบาล เขายังเดินมาถามเราว่า ไม่ไปส่งเขาหรือ เรากลับบอกไม่ไปละ ที่สุดก็เลยเลิกกันไป”*

ความรักหลุดลอยไปง่ายๆ เพราะความใจร้อน และชัชก็ได้แต่แอบ

กับวงศ์เดือน คงอุดม ภริยา และลูกๆ

เสียใจลึกๆ

"ชีวิตรักก็เป็นคนที่มีดวงผู้หญิงพอสมควร ตั้งแต่เด็กๆ มีเพื่อนผู้หญิงที่เป็นแฟนกันอยู่ ๓ - ๔ คน" ชัชกล่าวถึงตอนที่ยังเป็นวัยรุ่น

นอกจากเพื่อนแฟนหญิงคนที่สอบเข้าเป็นพยาบาลได้ และจากกันไปแบบใจร้อนแล้ว ชัชยังมีเพื่อนหญิงที่สนิทชิดใกล้ต่อมาอีกคน ที่ไปสอบเข้าวิทยาลัยบางแสนได้ และต้องจากกัน

"ก่อนเขาจะไปนั่งคุยกันถึงเช้า เหมือนอยู่ต่างจังหวัดน่ะสมัยก่อน นั่งอยู่ริมคลองด้วยกันจนถึงตี ๕ กว่าๆ จนพ่อเขาตื่นมา ก็ไม่ได้มีอะไรกันนะ ยังเป็นเด็กกันอยู่ แค่นั่งคุยกันเฉยๆ" ชัชย้ำตรงนี้ *"เดี๋ยวนี้ เจอกันก็ยังยิ้มให้กันอยู่"*

พอ ๒ สาวนี้ไปแล้ว ก็ยังมีอีก ๒ สาวเข้ามา

แต่ชัชก็หยุดเล่าเสียแล้ว เรื่องความรักที่มีเพียงเท่านี้

(น่าจะมีใครคนสำคัญเดินเข้ามาเสียก่อน)

ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช วางศิลาฤกษ์เตาปูนแมนชั่น

๒๐ เส้นทางธุรกิจ

ชัชเข้าสู่เส้นทางธุรกิจที่ค่อนข้างจะใหญ่โตครั้งแรกก็คือ การทำคอนโดมิเนียม *"เตาปูนแมนชั่น"*

เริ่มแต่ที่เพื่อนคนหนึ่ง ซึ่งเป็นคนเขียนแบบมายุให้ทำธุรกิจนี้ ทั้งยังให้เงินลงทุนเริ่มต้นมาด้วย ประมาณ ๓๐ ล้านบาท เอามาซื้อทาวเวอร์เครน ซื้อเทรเวิลฟอร์ม ซื้อเครื่องก่อสร้างทั้งหมด แล้วก็ติดต่อหาพวกนายช่าง พวกวิศวกร

"เพื่อนเห็นว่าเราเป็นคนตรงไปตรงมา ก็อยากจะช่วย และเราก็มีที่ดินอยู่ เอาอาจารย์ไกรวุฒิ ดร.ไกรวุฒิที่เป็นนายกสมาคมวิศวกรในตอนนั้นมาเป็นที่ปรึกษาให้ ก็ทำกันออกมา" ชัชกล่าวถึงเมื่อครั้งสร้างคอนโดฯ

คอนโดฯ เปิดตัวปี พ.ศ. ๒๕๓๕ โดย ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช เพียงวันแรกก็ขายได้ ๒๐๐-๓๐๐ ห้อง ได้กำไรโขอยู่

ชัชทำคอนโดฯต่อมาอีก ๒ ตึก ทุกอย่างก็ไปด้วยดี จนกระทั่งถึงปี พ.ศ. ๒๕๔๐ เกิดวิกฤตฟองสบู่ การเงินของประเทศตกต่ำ ธุรกิจของชัชก็ได้รับผลกระทบไปด้วย คอนโดฯ ขายไม่ออกเลย

ประกอบกับที่ชัชเริ่มเข้ารับผิดชอบเป็นเจ้าของหนังสือพิมพ์สยามรัฐ

TAOPOON

ทุกอย่างก็ดูจะย่ำแย่ไปหมด ทั้งกิจการคอนโดฯ และก็ธุรกิจหนังสือพิมพ์ *"ตอนนี้ผมหมุนไม่ออก เพราะว่าแบงก์ไม่ปล่อยสินเชื่อเลย"* ชัชเล่าถึงช่วงวิกฤต

ช่วงวิกฤตนี่แหละที่ชัชรอดมาได้เพราะเพื่อนช่วย

"เอาห้องคอนโดฯ ไปไว้แบงก์บานเลย แล้วเอาเงินออกมา ก็อาศัยความเป็นเพื่อนกัน อย่างคุณกฤษณ์ แบงก์กรุงศรีฯ (กฤษณ์ รัตนรักษ์) เขาไม่เคยทิ้ง มีอะไรเขาก็ดูแลให้ แม้กระทั่งทำแฟลตที่ประชาชื่น อยู่ในภาวะที่ย่ำแย่ เขาก็ยังให้มาตั้ง ๑๕ ล้าน เขาเชื่อเรา" ชัชเอ่ยชื่อถึงคนที่เขารู้สึกซาบซึ้ง *"พอโอนห้องคอนโดฯ ได้ก็ค่อยๆ ใช้หนี้ไป หลักทรัพย์ของเรายังมีอยู่"*

ชัชเหน็ดเหนื่อยมากกับช่วงวิกฤตตอนนี้ กว่าที่จะพ้นมาได้

สิ่งที่ยังเป็นห่วงอยู่ก็คือ หนังสือพิมพ์สยามรัฐ

๒๑ มรดก ‘สยามรัฐ’

ชัชผูกพันกับหนังสือพิมพ์สยามรัฐมาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๑๙ ที่ ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ชวนไปทำงานด้วย ในฐานะผู้จัดการทั่วไป

ชัชทำให้ *“สยามรัฐ”* มีวิ่งขายตามสี่แยกถนน และมีรายได้จากการโฆษณามาก

ชัชอยู่ที่ *“สยามรัฐ”* ได้พักหนึ่งก็ลาออกด้วยเหตุผลบางอย่าง แต่ก็ยังผูกพันกับหนังสือพิมพ์ฉบับนี้อยู่ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งกับอาจารย์หม่อม หรือ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ผู้มีพระคุณที่ชัชรับปากไว้ว่า จะไม่ทิ้ง *“สยามรัฐ”*

“ก่อนท่านตายก็ได้รับปากกับท่านไว้ ท่านบอกอย่าให้สยามรัฐล้มนะลูกนะ พ่อรักมันมาก อย่าให้มันล้มหายตายจากตามพ่อไปนะ เรารับปากไว้ก็อึดน่าดู” ชัชกล่าวถึงหนังสือพิมพ์สยามรัฐที่เขาต้องตกที่นั่งเป็นเจ้าของอยู่ในขณะนี้

ทั้งที่ชัชไม่เคยคิดที่จะทำหรือเป็นเจ้าของหนังสือพิมพ์สยามรัฐ ด้วยคิดอยู่เสมอว่า *“เพราะว่าเราไม่ใช่ลูก เราไม่รู้ว่าเราจะเหมาะสมหรือเปล่า”*

จนกระทั่งวันหนึ่ง ม.ล.รองฤทธิ์ ปราโมช เข้ามาบอกกับชัชว่า *“ฉันไม่ทำแล้ว ถ้าพี่ชัชไม่ทำฉันก็ปล่อยมันล้มแล้ว”* นั่นแหละชัชถึงได้เข้าไปรับ

ารสัมนาผู้สื่อข่าวสยามรัฐภาคกลาง
ครั้งที่ 1
9 พฤศจิกายน
ณ โรงแรม

ผิดชอบอย่างเต็มตัว

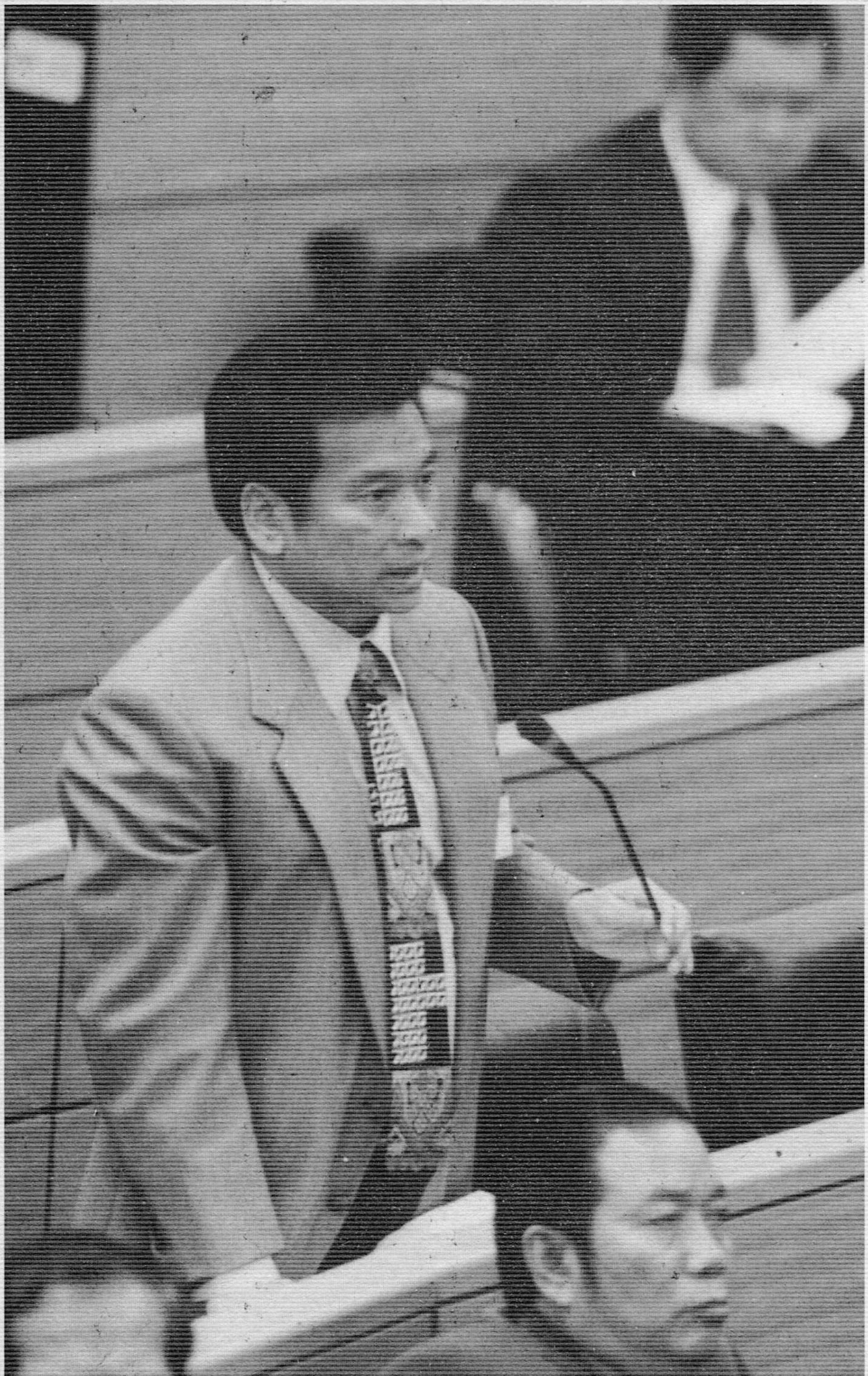
หนังสือพิมพ์สยามรัฐหลังการจากไปของ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ตกอยู่ในสภาพที่ตกต่ำ เมื่อชัชเข้าไปทำ *"สยามรัฐ"* มีหนี้สินถึง ๗๙ ล้านบาท ซ้ำยังประสบกับปัญหาที่ซื้อขายกันก่อนหน้านี้ จึงมีหนี้สินรุงรังเพิ่มขึ้นมา อีกทั้งหนี้ค่ากระดาษ ค่าวัสดุ อะไรต่างๆ ชัชต้องเข้าไปรับผิดชอบหมด

"แต่สยามรัฐก็มีที่ดินอยู่ ๖ ร้อยตารางวาที่บางยี่ขัน ในช่วงนั้นก็หลายตังค์ วาละประมาณ ๒ แสนบาท มันก็คุ้มกันนะ แล้วก็ตึกที่ราชดำเนินอีก เราก็เอาเข้าแบงก์ไป" ชัชบอกก็ได้เพื่อนที่แสนดีช่วยอีกนั่นแหละ *"ค่อยๆ ผ่อนใช้ไป ตอนนี้หนี้บีบีซี เก่า ก็ใช้หมดไปแล้ว เหลือแต่ที่คุณกฤษณ์ ก็คิดว่าถ้าอีก ๒-๓ ปีไม่มีอะไรหนี้สินก็น่าจะหมด"*

ชัชบอกว่าช่วงที่ย่ำแย่ หมุนเงินไม่ออก ขนาดไม่มีเงินจ่ายค่ากระดาษก็พูดกับเจ้าของบริษัทกระดาษกันอย่างตรงไปตรงมา

"ผมเรียกเจ้าของบริษัทกระดาษมาถามว่า คุณเชื่อผมหรือเปล่าตอนนี้ผมหมุนไม่ออก เพราะว่าแบงก์ไม่ปล่อย ถ้าเชื่อก็ส่งกระดาษ ถ้าไม่เชื่อก็ไม่ต้องส่ง เขาก็เชื่อ เขาก็ส่งกระดาษให้มาติดหนี้ถึง ๑๗-๑๘ ล้านบาท" ชัชเล่า *"ตอนนี้ใช้หนี้เขาหมด เขาก็เลยยิ่งเชื่อใจ"*

ชัชบอกว่าจะไม่ลืมเพื่อนและผู้ที่ช่วยเหลือเขาเหล่านี้

๒๒ วุฒิสมาชิก

ชัชลงสมัครรับเลือกตั้ง และได้เป็นสมาชิกวุฒิสภากรุงเทพฯ จาก ผู้ที่ลงคะแนนให้เขามีมากนับเป็นแสนคน มายืนอยู่บนถนนการเมืองสายสำคัญสายหนึ่ง

เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๖ ขณะที่พรรคกิจสังคมของ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช หรือว่า *"อาจารย์หม่อม"* ของชัช รุ่งโรจน์ อันมีที่นั่งในสภาถึง ๑๐๐ กว่าที่นั่งนั้น ชัชเคยถูกทาบทามถึงตำแหน่งรัฐมนตรี

แต่เขาก็ปฏิเสธในครั้งนั้นด้วยเหตุผลเพราะว่า *"ผมยังเป็นนายบ่อนอยู่"*

ดังนั้นวันนี้จึงมีผู้อดสงสัยไม่ได้ว่า ชัชเข้ามาอยู่ในวงการเมืองทำไม

"เราก็แค่อยากจะพิสูจน์ตัวเองว่า ประชาชนเขามองเราอย่างไร" ชัชกล่าว *"อีกอย่างวุฒิสมาชิกก็ไม่ได้สังกัดพรรคการเมืองใด สมาชิกมีอิสระที่จะตัดสินใจ ไม่ต้องขึ้นกับใคร"*

ชัชจริงแล้วไม่ต้องการตำแหน่งอะไรเลยสำหรับสภานี้ แต่เมื่อถึงวาระรับผิดชอบ เมื่อเขาตั้งกระทู้ถามเกี่ยวกับเรื่องความไม่ชอบมาพากลในองค์การ ขสมก. และได้รับแต่งตั้งจากคณะกรรมมาธิการการปกครองให้

เป็นประธานคณะอนุกรรมการตรวจสอบในเรื่องนี้ ชัชก็ลงมือทำอย่างเอาจริง

ชัชกับคณะผู้ตรวจสอบ และรวมทั้งผู้ชำนาญการที่ได้รับเชิญมา ได้พบว่าในหน่วยงานของ ขสมก. นั้น มีเรื่องที่ส่อเค้าการทุจริตชัดเจนอยู่หลายเรื่อง อันทำให้ประเทศชาติเสียผลประโยชน์ ทั้งนี้ไม่ว่าจะเป็นเรื่องขายรถเก่า เรื่องเช่ารถเหมาซ่อมรถ และจนถึงเรื่องประกันภัยที่ผู้บริหารระดับสูงทำเกินอำนาจของตนเองที่มีอยู่ตามกฎระเบียบ

"การเหมาซ่อมรถขอไปคันละ ๑,๗๐๐ บาท แต่ไปเซ็นสัญญาคันละ ๒,๓๐๐ บาท เกินคันละ ๖๐๐ บาท ต่อคันต่อวัน ตกเกินไปวันละ ๓ หมื่นกว่าบาท ไม่ชอบมาพากล" ชัชกล่าวถึงเรื่องนี้ว่า *"ทั้งสัญญาเหมาซ่อมก็ทำกันเป็น ๑๐ ปี เสียเงินกันปีหนึ่ง ๔ - ๕ ร้อยล้านบาท ๑๐ ปีก็ถึง ๔-๕ พันล้าน*

ประเทศชาติเสียหายหนัก"

ส่วนเรื่องการขายรถเก่าก็มีการจัดสเปกกันขายพรรคพวก ทั้งยังไม่มีการประกาศให้คนภายนอกทราบ เป็นเรื่องที่ผิดอย่างชัดเจน

"รถเก่าตามความเป็นจริง ต้องขายคันละ ๖ แสนบาท แต่ขายไปแค่คันละ ๔ แสนกว่าบาท อ้างว่า รถมันเสื่อมโทรมอย่างนี้ พฤติกรรมมันชัด" ชัชกล่าว

ทั้งสองเรื่องได้ยื่นเสนอ ป.ป.ช.ไปแล้ว

จากกรณีของเรื่องนี้ แม้ว่าต่อมาจะได้มีพนักงาน ขสมก. ต้องถูกพักงานถึง ๗ คนด้วยกัน แต่เมื่อพากันมาร้องเรียนกับชัช เขาก็ได้ช่วยเหลือทุกอย่างจนกระทั่งทำเรื่องถึงรัฐมนตรีผู้มีหน้าที่รับผิดชอบ จนพนักงานเหล่านี้ได้กลับไปทำงานตามเดิม

ชัชเชื่อว่าได้ทุ่มเททุกอย่างเต็มที่และอย่างบริสุทธิ์ใจ สำหรับภาระหน้าที่ทางการเมืองเช่นนี้ และแม้ว่าต่อมาจะได้มีใครมาขอร้องเขาให้ยุติเรื่องนี้ลง เขาก็ไม่ยอม ด้วยเหตุผลที่ว่า *"นี่ไม่ใช่เรื่องส่วนตัวขอกันได้ เรื่องของประเทศชาติขอกันไม่ได้ ผมไม่ยอมหยุด"*

อีกเรื่องหนึ่งที่ชัชได้ตั้งกระทู้ขึ้นในสภาก็คือ เรื่องแท็กซี่ที่ได้รับความลำบาก เมื่อรัฐบาลจะออกกฎให้รถทำลูกกรงคั่นจากผู้โดยสาร และกำหนดให้มีเครื่องแบบใหม่

"ก็พูดให้รัฐมนตรีฟังว่า แท็กซี่มีปัญหาต้องไปหาเสื้อผ้าใหม่ ต้องติดวิทยุรถอีกตั้ง ๓ หมื่น ก็จะต้องไปกู้ยืมเงินมาสร้างภาระให้เดือดร้อนอีก หลายคนยังเป็นหนี้เป็นสินกู้เงินมาผ่อนรถอยู่เลย" ชัชกล่าว

ที่สุดเรื่องนี้รัฐบาลก็เห็นใจ และได้สั่งเลิกไป

นอกจากนี้ก็ยังมีเรื่องอย่างเช่นว่า การรื้อบาร์เบียร์ ที่มีผู้เสียหายได้พากันมาร้องเรียน และเรื่องก็ได้ส่งถึงอัยการฟ้องร้องกันไปแล้ว

"นี่เป็นผลงานเราในสภา" ชัชกล่าว

ชัชเกลียดเผด็จการ ส่วนหนึ่งจากประสบการณ์โดยตรงของเขาเมื่อปีปฏิวัติ ๒๕๑๙ และคณะ รสช.

๒๓ เชื่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์

ชัชเป็นคนที่เชื่อถือในเรื่องดวงชะตา วาสนา สิ่งศักดิ์สิทธิ์ และหมอดู หมอดูที่เขานับถือ เคยทำนายดวงของเขาแม่นราวกับตาเห็น เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๔ วันที่ ๑๙ เมษายนว่า *"คุณอย่าออกจากบ้าน คุณต้องไปขุดดินให้เหงื่อออกให้หมด อย่าไปต่อต้าน คุณเก็บตัวต้องถนอมตัวไว้ สู้เขาไม่ได้"*

เกิดเหตุการณ์ รสช.ยึดอำนาจในวันนั้น ก่อนที่ต่อมาชัชจะถูกประกาศขึ้นบัญชีให้เป็น ๑ ใน ๗ เจ้าพ่อ

หมอดูคนนี้แหละ ที่ทำนายดวงเขาว่า ชอบบุกเบิกไปในดินแดนแห่งความรัก

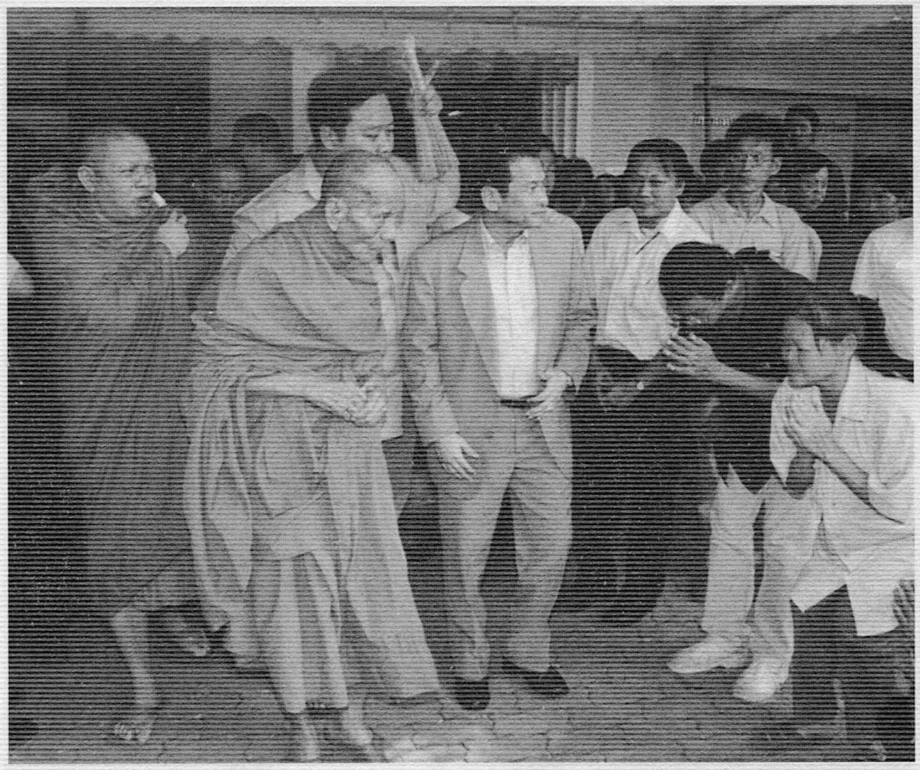
ชัชเชื่อว่าเขาเป็น *"คนดวงดี"* เมื่อยามเข้าตาจนบุญกุศลมักส่งให้เขาพ้นวิกฤตได้เสมอ อย่างเช่นเมื่อครั้งเล่นการพนันอยู่ เป็นหนี้สินทางธุรกิจ โชคก็ช่วยให้เขาเล่นได้เงินถึง ๒๐ ล้านบาท ทำให้รอดตัวไปได้

ชัชเรียนจบกฎหมายจากรามคำแหงได้ เขาเชื่อว่าส่วนหนึ่งเป็นเพราะกุศลผลบุญที่เขาออกทุนส่งเด็กที่ยากไร้เรียนหนังสือ

ใครคิดที่จะปองร้ายเขา มักจะมีอันเป็นไปก่อน เช่นไม่รถคว่ำตาย ก็

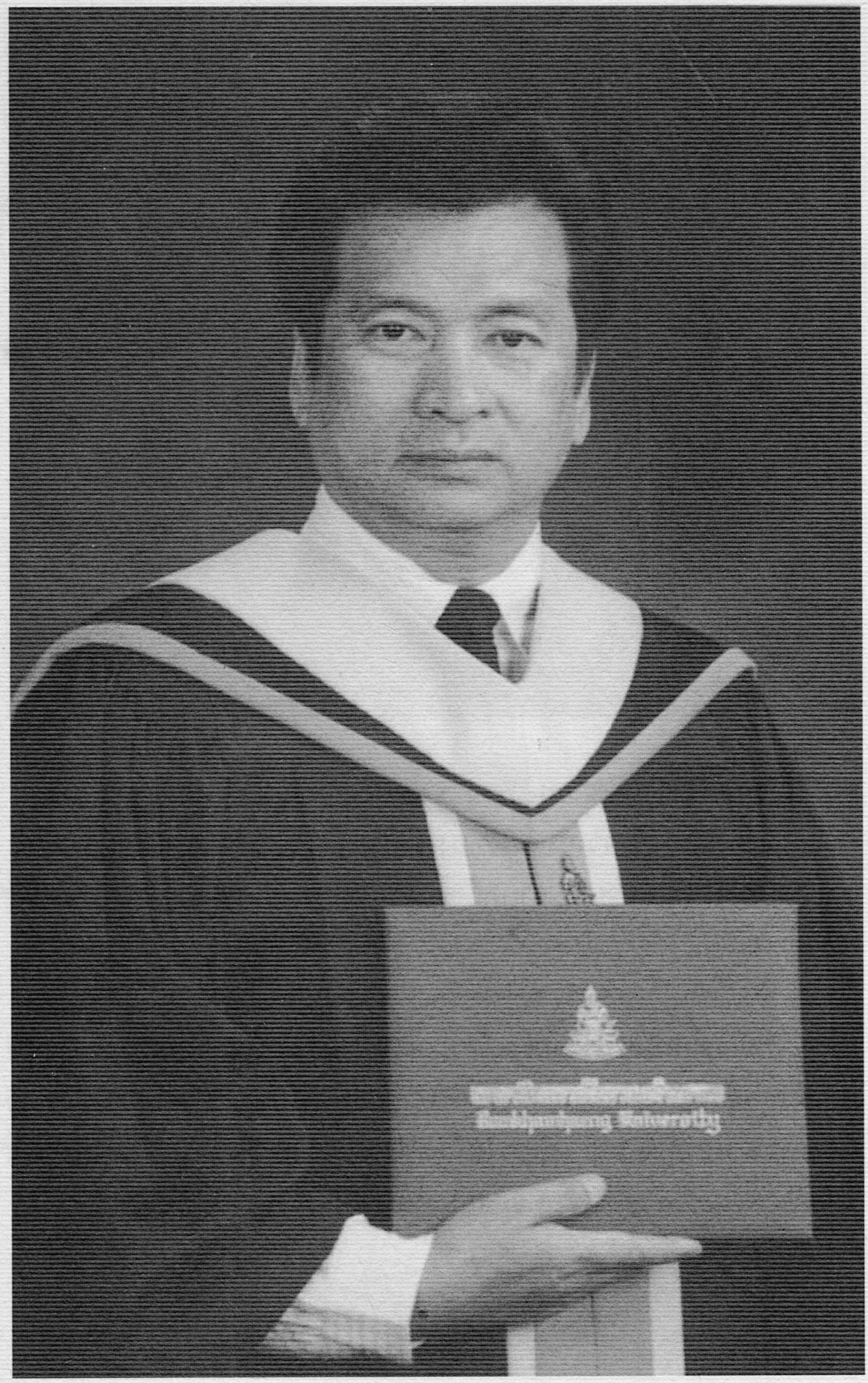

ถูกผู้มีอำนาจสั่งเก็บเสียก่อน เพราะเขาไม่เคยคิดร้ายใคร

เมื่อตอนที่พี่สาวคนเดียวของเขาป่วยหนัก ชัชอ้อนวอนขอพรพระและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ให้ช่วย ปรากฏว่าพี่สาวของเขาหายขาดจากโรคร้ายได้ในเวลาต่อมา

ชัชเชื่อในเรื่องเช่นนี้ ดังบางเรื่องที่เขาเล่า

"มีเรื่องหนึ่งรุ่นน้องผัวเมียมาหาที่บ้าน เราก็ทักเมียเขาว่า ไปทำอะไรมา เธอหน้างี้ดำยังกับผี เขาก็รีบบอกว่า วันนี้ฉันไม่กลับบ้านแล้ว พี่แช่งฉัน ผัวเขาก็ว่า เฮ้ย...พี่เขาไม่ได้แช่ง เขาว่าเธอหน้าดำ...ยายเมีย กลัวไม่กลับ ส่วนเจ้าผัวกลับบ้าน รถคว่ำเย็บ ๔๐ เข็ม เรื่องมันก็ประหลาดดี"

๒๔ หลักการดำเนินชีวิต

คติชีวิตของชัชเป็นคนที่ทำอะไรทำจริง มีความมุ่งมั่นตั้งแต่เป็นเด็ก มาแล้ว พื้นฐานสำคัญคือคำสั่งสอนของพ่อที่เขายึดถือมาตลอดชีวิต พ่อสอนเขาเหมือนเป็นปรัชญาการดำเนินชีวิต และสอนให้มีสติ

ชัชจะมีสติเสมอ และพยายามใช้สมาธิเป็นหลัก เพื่อสร้างกำลังใจไม่ให้เกิดท้อแท้ จะนิ่งคิด คิดจบแล้วจบเลย ไม่คิดซ้ำซาก ถึงเวลาก็ผ่อนคลาย

"มีปัญหาหนักๆ จะนิ่งมาก มองปัญหาอะไรต่างๆ ว่าจะทำอย่างไร มองตลอดว่า จะแก้ไขอย่างไร พอคิดแล้วก็โอเค.จบ เป็นยังไงก็เป็นกัน" ชัชกล่าวถึงหลักคิด

มีปัญหาอะไรกับใครก็จะพูดตรงไปตรงมาไม่อ้อมค้อม

สติเป็นกุญแจสำคัญ ยกตัวอย่างเล่นการพนัน ถ้าไม่เสียสติลุ่มหลง รู้จักคิดรู้จักใช้ สิ่งที่คนเห็นว่าเลวร้าย และเป็นสิ่งไม่ดี ก็อาจจะเอาส่วนดีของมันมาใช้ได้มาก

เรื่องสติพ่อจะสอนมาก พ่อเป็นคนสอนชัชตลอดว่า ถ้ากินเหล้าอย่ามีเรื่อง โดยเฉพาะเรื่องผู้หญิง อย่าได้ไปลุ่มหลงถึงกับเอาชีวิตไปทิ้ง โกรธผู้

หญิงคนไหนไปทำร้ายตบตีเขา ชีวิตเราจะตกต่ำ

ชัชเคยฝันที่จะเป็นนักร้อง ทุกวันนี้ก็ร้องเพลงออกงานคอนเสิร์ตการกุศลเป็นบางครั้ง เพลงจึงเป็นสิ่งหนึ่งซึ่งเขาใช้เป็นหลักคิดของชีวิต อย่างเช่นเขาพูดถึง *"เพลงคนเราก็เท่านี้"* ของครูสุรพล โทณะวนิก และมักเปิดฟังอยู่เสมอ

...คนเราก็เท่านี้ จะเอาอะไรกันหนักหนา โชคดีก็คู่กับโชคร้าย เช้าคู่สาย สดคู่กับซีด ตอนเป็นช่วยกันดีกว่า ตอนตายก็ไม่เห็นพวงหรีด - ชัชฮึมฮัมพลางบอกว่า *"มันสอนใจ"*

อีกเพลงหนึ่งที่ชัชชอบมาก เป็นเพลงที่ครูชาลี อินทรวิจิตร แต่ง ชื่อ *"เพลงคนเหล็ก"* ที่มีเนื้อร้องสอนใจให้เห็นใจคนยากคนจน มีความเป็นธรรมให้กับสังคมคนยากจน และอย่าเอาเปรียบคนจน เพราะคนจนไม่ใช่ควาย ชัชบอกว่าเป็นเนื้อเพลงที่ดีมาก

ชัชสอนลูกๆ อยู่เสมอถึงเรื่องหลักการดำรงชีวิต สำหรับเขาทำให้ลูกให้ครอบครัว แล้วก็ทำให้ประชาชน

๒๕ ปณิธานความฝัน

"เมื่อตอนเป็นเด็กยืนคิดอยู่ริมสนามฟุตบอล ตอนมีศึกฟุตบอล *ระหว่างไทยกับพม่า คิดว่าเราจะทำอย่างไรให้ประเทศเจริญได้ คิดมาตั้งแต่เด็ก พอโตขึ้นคิดจะปลูกตึกสูงๆ ปลูกบ้านให้คนจนอยู่ จะเดินทางไปทั่วประเทศ จะมีแฟนเยอะๆ จะเลี้ยงคนยากคนจน คนแก่เฒ่า คิดเอาไว้"* ชัชระลึกความหลัง

ความหลังของชัชยังคงติดอยู่กับภาพคลองที่ไหลผ่านหน้าบ้านบางซื่อไป ที่เต็มไปด้วยน้ำสะอาด เคยลงว่ายเล่น เคยเก็บมะกอก ชมพู่ ที่ไหลมากับสายน้ำครั้งหนึ่ง

ระหว่างโตเป็นหนุ่ม ชัชได้เห็นคลองค่อยๆ เน่า น้ำเจ้าพระยาเสีย และเมืองกรุงเทพฯ มีแต่ความเสื่อมโทรมแออัด เขาเคยคิดถึงเรื่องการกำจัด การบำบัดน้ำเสียมาตั้งแต่ครั้งนั้นแล้ว คิดมานานแล้วนับเป็นสิบๆ ปี

ชัชฝันถึงการปลูกบ้านให้คนจนอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดี และอากาศสดชื่น มีสวนหย่อม สนามหญ้า ให้พ่อแม่นั่งพัก มีสนามกีฬาให้เด็กๆ เล่น ไม่ต้องไปมั่วสุมสิ่งเสพติด ตึกรามบ้านช่องสะอาด มีต้นไม้สีเขียว มีระบบการกำจัดน้ำที่ดี มีทุกถนนที่ให้ตำรวจเข้าถึง อาชญากรรมก็จะไม่มี

ที่จริงเป็นเรื่องของรัฐบาล แต่ชัชคิดว่าช่วยกันได้

"อย่างเราเป็นรากหญ้าจริงๆ พื้นฐานเราอยู่ตรงนี้ พอมองเห็นปัญหา เราอยากเห็นอย่างนี้จริงๆ ปีนี้ ๖๐ อีกหน่อย ๘๐ ก็แก่แล้ว เวลาเหลือน้อยแล้ว" ชัชว่าถึงโอกาสที่จะได้เห็นบ้านเมืองประเทศชาติเติบโตเจริญขึ้น

สำหรับปัญหา กทม. ชัชเล่าว่า เขาเคยคุยกับ *"อาจารย์หม่อม"* ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช เมื่อหลายปีมาแล้ว บอกว่า กทม.ควรที่จะปลูกบ้านให้คนจนอยู่ คนจนควรจะมีที่ซุกหัวนอน มีข้าวกิน ก็จะไม่มีใครที่คิดจะไปก่ออาชญากรรม

"คนจนที่เขาโดนไล่ที่ กทม.น่าจะมีงบฯก้อนหนึ่ง สร้างที่อยู่ให้สัก ๓ ไร่ก็พอ หรือซื้อที่จากเจ้าของเดิม ที่เขาจะขายนั่นแหละ เอามาทำตึกแท่ง ทำคอนโดฯให้คนจนอยู่ ทำทีเดียวถึง ๔-๕ แห่ง พร้อมกันได้เลย เสร็จแล้วก็ให้คนจนได้ผ่อนระยะยาว ผ่อนไปเรื่อยๆ เดือนละพัน อะไรอย่างนี้" ชัชเล่า

แทนที่จะคิดไล่คนจนให้ออกไปอยู่ไกลเมืองอย่างลาดกระบัง หนองจอก หรือว่าแถวคลอง ๒ ก็น่าจะให้คนจนอยู่ที่ตรงเก่านั่นแหละ เอาค่ารถที่เขาจะเสียเดินทางไกลไปทำงาน มาส่งผ่อนบ้านจะดีกว่า

ในครั้งนั้น ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ถึงกับเขียนเรื่องนี้ลงหนังสือพิมพ์สยามรัฐ พร้อมแซวชัชด้วยว่า อย่างนี้น่าจะเป็นผู้ว่าฯ กทม. จนเป็นที่ฮือฮา แล้วเกิดเรื่องเล่าลือกันอยู่ในระยะหนึ่ง ว่าชัชจะสมัครเป็นผู้ว่าฯ

ในขณะที่ชัชบอกว่า เมื่อหมดวาระของการเป็นวุฒิสมาชิกแล้ว อายุกว่า ๖๐ ปีแล้ว เขาจะไม่คิดเล่นการเมืองต่อ

ชัชมีความคิดที่จะตั้งกองทุนหรือมูลนิธิช่วยเหลือคนจน สร้างบ้านคนจนมากกว่า

"สมมติตรอกข้าวสารโดนไล่ที่ เรามีที่ดินทำคอนโดฯ อยากอยู่ตรงนี้มั้ย อยากอยู่มาบอกเรา มีงานมีการอะไรทำกันบ้าง ส่งแค่นี้พอมั้ย คุณเอามาส่ง ๑,๕๐๐ บาทไหวมั้ย มีหลักเกณฑ์ควบคุมให้เขาผ่อนส่ง ระยะยาว ๔๐ กว่าปีก็ว่าไป มีคณะกรรมการบริหาร มีหน่วยปฏิบัติงานกันไป ทำกันไปได้

เรื่อยๆ” ชัชยกตัวอย่างถึงโครงการ

อาจจะเป็นโครงการส่วนตัว แต่ก็เป็นส่วนรวมของชาติด้วย

ชัชบอกว่าได้บอกกับครอบครัวลูกๆ เอาไว้แล้วว่า ชีวิตนี้ทรัพย์สมบัติที่มีอยู่ ครึ่งหนึ่งเป็นของครอบครัว ส่วนอีกครึ่งหนึ่งจะยกเป็นกองทุนไว้บริจาคทำให้ประชาชนคนยากคนจน เวลาถูกไล่ที่ดังที่กล่าว

สำหรับประเทศชาติโดยรวมสิ่งที่ชัชบอกว่าอยากจะเห็น ก็คือคนไทยร่วมกันสร้างเมือง สร้างประเทศให้ทันสมัยตามโลก ไม่คิดมาอิจฉาริษยากันเอง

อย่างการเมืองพรรคไหน รัฐบาลไหนทำดี ก็ควรจะช่วยกันยกย่องสนับสนุน

วินัยนับเป็นเรื่องสำคัญ ชัชเห็นว่าสำหรับเด็กรุ่นใหม่แล้ว ควรที่จะสร้างระเบียบวินัยให้กับเด็กรุ่นใหม่ เด็กควรได้มีการศึกษา มีวิชาการความรู้ทันโลก และควรได้รับการสนับสนุนในทุกด้าน เด็กไทยเก่ง และฉลาดอยู่แล้ว

“การได้มีห้องทดลอง มีการวิจัยต่างๆ โตขึ้นเขาอาจเป็นนักวิทยาศาสตร์ ส่วนสนามกีฬาที่ดีอาจสร้างให้เขาเป็นแชมป์เอเชีย แชมป์โลกได้” ชัชกล่าวถึงเด็กอนาคตของชาติ

เราสร้างประเทศของเราได้เอง ถ้าทุกฝ่ายร่วมมือกัน ชัชเชื่อเช่นนี้

ชัชบอกว่าสำหรับตัวเขา และสำหรับเวลาที่เหลืออยู่ หลังจากที่ล่วงพ้นวัย ๖๐ ปีแล้วนี้ จะต้องรีบทำงานให้กับสังคมประเทศชาติ และแม้ว่าจะไม่มีตำแหน่งหน้าที่ใดๆ ทางการเมืองแล้ว ก็ไม่ใช่เรื่องสำคัญ

ถึงไม่เล่นการเมืองก็ช่วยบ้านเมืองได้

“ทำหนังสือพิมพ์ก็ช่วยบ้านเมืองได้ เห็นอะไรไม่ถูกต้อง ก็ช่วยชี้แนะช่วยติติง ตามนโยบายของอาจารย์หม่อมวางไว้” ชัชหมายถึงหนังสือพิมพ์สยามรัฐ

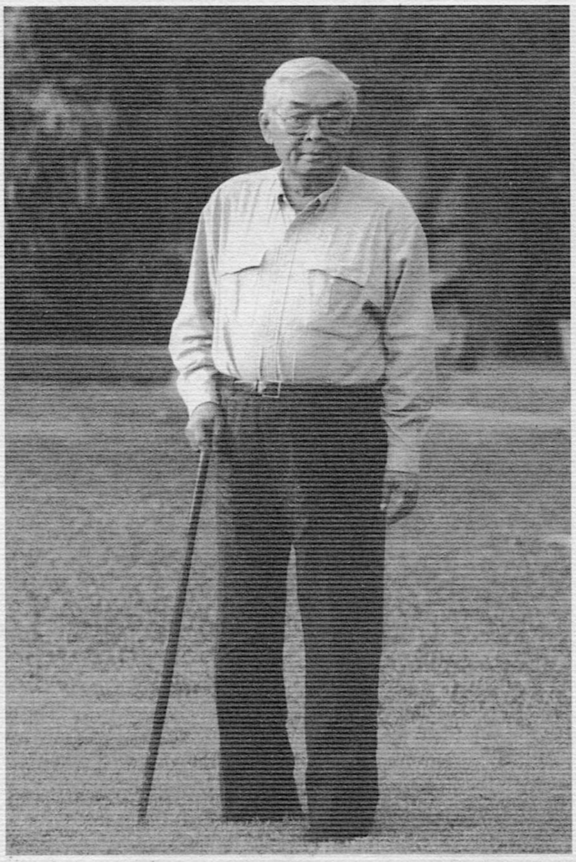
การทำหนังสือพิมพ์สยามรัฐให้อยู่รอดได้ในวันข้างหน้า ก็นับเป็นอีกปณิธานหนึ่งของชัช เพราะได้รับปากกับ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ไว้

ชัชบอกว่า จะตายนอนตาหลับ ถ้าหากว่าปณิธานหรือสิ่งที่คิดหวังฝันไว้นี้เป็นความจริง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการที่เขามีส่วนช่วยให้คนทุกข์คนยากได้ลืมตาอ้าปาก สังคมบ้านเมืองสะอาด ประเทศชาติเป็นสุขสงบ

"อยากได้น้ำตาคนที่รู้สึกปลื้มใจในตัวเรา เวลาเราตาย เราตายคนร้องไห้ทั้งเมือง ลูกเราเวลาเดินไปไหนก็จะภูมิใจ เมื่อมีคนบอกว่านี่ไงลูกเขา" ชัชกล่าวถึงปณิธานที่แท้จริงของเขาในที่สุด

ชัชวาลย์ คงอุดม หรือชัช เตาปูน มีอายุครบ ๖๐ ปีบริบูรณ์ ในวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ นี้

คึกฤทธิ์...ชัช...

สยามรัฐ

คึกฤทธิ์...ชัช...สยามรัฐ
เรื่องเก่า ที่ยังไม่มีใครรู้ ใครเขียน

โดย **นายสละ ลิขิตกุล**
บรรณาธิการ สยามรัฐรายวัน คนแรก

ท่านผู้จัดทำในฐานะของบรรณาธิการ หนังสือเล่มนี้ คือ คุณพรชัย วีระณรงค์ ได้โทรศัพท์มาถึงผม โดยแจ้งให้ทราบว่าจะได้จัดพิมพ์หนังสือขึ้นเล่มหนึ่ง เนื่องในวันคล้ายวันเกิดของ **คุณชัชวาลย์ คงอุดม** ประธานคณะกรรมการบริษัท สยามรัฐ จำกัด ซึ่งเป็นเจ้าของหนังสือพิมพ์รายวัน และหนังสือพิมพ์สยามรัฐสัปดาหวิจารณ์ โดยขอร้องให้ผมช่วยเขียนเรื่องราวที่เกี่ยวกับท่านประธานบริษัทสักเรื่องหนึ่ง ทั้งนี้ เพื่อเป็นอนุสรณ์ ซึ่งเปรียบเหมือนอนุสรณ์ของชีวิต ในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่

ในฐานะที่ผมในขณะนี้กำลังทำงานในหน้าที่ของ **'นักเขียน'** คนหนึ่งของหนังสือพิมพ์สยามรัฐ และในอดีต เมื่อ ๕๓ ปีก่อน ผมกับ ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมช ได้ร่วมกันคบคิดกันสมคบกันออกหนังสือพิมพ์สยามรัฐขึ้นมา โดยผมเป็นต้นคิด และท่าน ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช เป็นคนหนุนด้วยกำลังเงินและความคิด ซึ่งผมได้เป็นบรรณาธิการสยามรัฐรายวัน เป็นคนแรก เมื่อวันที่ ๒๕ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๙๓ คือเมื่อ ๕๓ ปีก่อน

ความผูกพันระหว่างผมหนึ่ง กับ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช หนึ่งกับ

หนังสือพิมพ์สยามรัฐอีกหนึ่ง ส่วนบริษัท สยามรัฐ จำกัด นั้น แม้จะมีความเกี่ยวข้องกับทั้งผมและ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช ก็มีในระยะแรก แต่ต่อมา ๕๐ ปีให้หลัง คุณชัชวาลย์ คงอุดม ได้เข้ามาดำเนินการและบริหารงาน หลังจากที่ท่านเจ้าของผู้ก่อตั้งร่วมมากับผมได้ถึงแก่อสัญกรรมไปแล้ว

ฉะนั้นความผูกพันระหว่างผมกับ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช (ซึ่งต่อไปจากการเขียนเรื่องนี้ของผม ผมจะเรียกท่านว่า คุณชาย แทน ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช ซึ่งผมได้เรียก **'คุณชาย'** มา ๕๓ ปี และขณะนี้ แม้จะไม่มีตัวตน ม.ร.ว.คึกฤทธิ์แล้ว เมื่อพูดถึง เขียนถึงท่านทีไร ผมก็เรียกท่านว่า **'คุณชาย'**) จึงขาดหายไปเนื่องจากท่านได้ถึงอสัญกรรม เมื่อวันที่ ๙ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๓๘ (คุณชายมีอายุแก่กว่าผม ๔ ปี)

แต่ความสัมพันธ์เกี่ยวข้องระหว่างผมกับหนังสือพิมพ์สยามรัฐนั้น ยังมีอยู่ เพราะขณะนี้ผมก็ยังทำงานอยู่ที่สำนักงานหนังสือพิมพ์สยามรัฐในหน้าที่นักเขียน โดยเขียนประจำ และรับเงิน (เดือน) ประจำตามปกติ

ส่วนความเกี่ยวข้องกับ บริษัท สยามรัฐ จำกัด นั้น ในขณะนี้ผมมีส่วนในฐานะเป็น **'ลูกจ้าง'** ของบริษัท ไม่เหมือนกับสมัยที่คุณชายอยู่ เพราะ

ในสมัยนั้น ผมในฐานะผู้ก่อตั้ง ได้มีหุ้นอยู่ในบริษัท สยามรัฐ จำกัด โดยไม่ต้องลงทุนลงหุ้นแม้แต่บาทเดียวหรือสตางค์ (แดง) เดียว

และซ้ำยังได้เป็นกรรมการผู้มีอำนาจแทนท่านประธานกรรมการ คือ คุณชาย อีกด้วย ซึ่งในขณะนี้ผมได้ถอนตัวหมดจากการมีหุ้น โดยคืนให้ผู้รับมรดกจากคุณชายไป ด้วยการคืนเปล่า เพราะผมได้รับหุ้นมาเปล่าๆ จากคุณชาย เรียกว่าเป็น หุ้นเสน่หา ผมจึงคืนหุ้นนั้นไปด้วยความเสน่หาเช่นกัน

และแล้วผมก็ต้องมาเกี่ยวข้องและสัมพันธ์กับคุณชัชวาลย์ คงอุดม ผู้เป็นประธานคณะกรรมการ (หุ้น) ของบริษัทสยามรัฐ และเป็นผู้ถือหุ้นส่วนมาก ก็เท่ากับเป็นเจ้าของ และผู้บริหาร

ผมในขณะนี้ในฐานะ **'ลูกจ้าง'** ของบริษัทสยามรัฐ และหนังสือพิมพ์สยามรัฐ ซึ่งตลอดเวลาเกือบจะเรียกได้ว่า ค่อนชีวิต ได้อยู่ดี กินดี มีความสุข และทุกข์สลับกันไป ที่สยามรัฐนี่แหละ!

และเมื่อมีคุณชัชวาลย์ เป็นประธานของบริษัท ซึ่งเปรียบเสมือนหนึ่งเจ้าของ และเป็นผู้บังคับบัญชาด้วย ผมก็วางตัวเป็นลูกจ้างที่ดี ที่ซื่อสัตย์ต่อหนังสือพิมพ์สยามรัฐ ซึ่งได้อุปการะผมทั้งโคตร และทั้งครอบครัว แม้ในขณะนี้จะเหลือแค่คนเดียวก็ตาม

เมื่อคุณพรชัย วีระณรงค์ บอกกับผมมา (ทางโทรศัพท์) ว่าจะทำหนังสือเพื่อเป็นอนุสรณ์ในวันคล้ายวันเกิดของ คุณชัชวาลย์ คงอุดม ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาทั้งกับผมและคุณพรชัย ผมก็รับคำที่จะเขียนโดยไม่อิดเอื้อน เพราะผมรู้ว่า ผมมีสิ่งเดียวเท่านั้นในร่างกายและชีวิตของผม คือการเขียน-เขียน-เขียน อันเป็นทรัพย์ปัญญา ซึ่งจะสูญสิ้นไปพร้อมกับร่างกาย และเหลือไว้เป็นมรดกตกทอดให้ใครไม่ได้

เอาละครับ ผมจะสนองพระคุณด้วยการเขียนเรื่องของคุณชัชวาลย์ดังต่อไปนี้

คุณชัชวาลย์ คงอุดม ชายหนุ่ม (ที่ไม่โสด) ผู้นี้ ผมไม่เคยได้รู้จักคุ้นเคยมาก่อน คือก่อนปี พ.ศ. ๒๕๑๗ และได้มารู้จักและค่อนข้างจะคุ้นเคย

เอาเมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๘

ตอนนั้นผมอายุ ๖๐ เศษ แต่ไม่รู้ว่าคุณชัชอายุเท่าไหร่ เพียงแต่จำได้ว่า คุณชัชได้เริ่มเข้ามาเกี่ยวข้องมีความสัมพันธ์กับคุณชายแล้ว หลังจากที่คุณชายกับผมคบกันเป็นเพื่อนเที่ยว เพื่อนกิน เพื่อนเขียนหนังสือ (พิมพ์) มาแล้วเกือบ ๔๐ ปี

ผมรู้จักกับคุณชัชวาลย์ เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๗ รู้จักกันที่บ้านซอยสวนพลูของคุณชาย ตรงใต้ถุนบ้าน ซึ่งเป็นสถานที่ที่ใครต่อใครต้องไปพบคุณชาย นับตั้งแต่ท่านองคมนตรี อดีตนายกรัฐมนตรีหลายคนหลายสมัย ครูบาอาจารย์ นักวิชาการ นักกฎหมายระดับศาสดาจารย์ นักธุรกิจ นักการค้า พระสงฆ์องคเจ้าระดับ **‘เจ้าคุณ’** (ทางพระ) และบรรดาทูตเคียรตรีขอนของประเทศต่างๆ

แต่ในจำนวนนี้มีชายหนุ่มคนหนึ่ง ท่าทางตลอดจนกิริยาอาการเรียบร้อย มารยาท เป็นระเบียบ พูดจาฉะฉานแต่นุ่ม ละมุนละม่อม เสียแต่ดวงตาเท่านั้น ที่เป็น **“สีเหล็ก”** ซึ่งเป็นดวงตาที่ว่ากันว่า **“ดุ”**

แต่แล้วผมก็เข้าใจผิด เพราะดวงตาสีเหล็กของคุณชัชวาลย์ที่ว่านั้นต่อๆ มา เมื่อรู้จักกันนานเข้า กลายเป็นดวงตาที่บริสุทธิ์ แสดงถึงการมีเมตตาจิตและกรุณา เป็นดวงตาที่สุจริต ซื่อสัตย์ กตัญญู รู้คุณ แต่ทว่าเป็นดวงตาที่แอบแฝงความดุเอาไว้ในสายตา และจะแสดงออกในเมื่อถึงคราวจะดุ

ผมขอเขียนตรงๆ ในที่นี้ (เพราะแก่แล้วไม่รู้ว่าเมื่อไหร่จะตายตามคุณชายไป) ว่า

เมื่อผมได้เห็นหน้าคุณชัชวาลย์ครั้งแรก แม้จะได้เห็นกิริยาที่ดีงามนุ่มนิ่ม และนุ่มนวลไปด้วยความเคารพที่มีต่อคุณชาย

แต่ก็บอกกับคุณชายตรงๆ เมื่อคุณชัชวาลย์ลากลับไปแล้วว่า

ผมไม่ค่อยชอบหน้าผู้ชายคนนี้ คนที่ชื่อ **“ชัชวาลย์ คงอุดม”** หรือที่ภาษาตลาดเรียกกันว่า **“ชัช เตาปูน”**

เหตุผลที่ไม่ชอบประการแรกที่ผมได้บอกกับคุณชายตรงๆ ว่า ผมไม่รู้ชายคนนี้มาหาคุณชายด้วยเรื่องอะไร แต่คุณชายยังไม่ได้ตอบความจริง

ให้ผมรู้ แต่กลับพูดกับผมอย่างเบ่งๆ ในฐานเพื่อนว่า

"พี่หละรู้ไหมว่า ขณะนี้ผมเป็นอะไร"

ตรงนี้เห็นจะต้องขออธิบายความตามเรื่องสักหน่อย คือ คุณชายมักจะเรียกผมว่า **"พี่หละ"** เพราะในบ้านซอยสวนพลูนั้นมีคนชื่อ สละ อยู่ ๒ คน

คนหนึ่งเป็นคนเก่าแก่อยู่กับคุณชายมานาน เป็น **"ต้นห้อง"** คือดูแลบ้านเรือนซอยสวนพลู รับภาระจัดงานทุกสิ่งทุกอย่าง คุณชายเรียก สละ เฉยๆ ส่วนผมชื่อ สละ เหมือนกัน แต่คุณชายเรียกผมว่า **'พี่หละ'** ทั้งต่อหน้าแลลับ และทั้งต่อหน้าต่อตาคนที่มีระดับสูงๆ มาพบปะกับคุณชายที่บ้านซอยสวนพลู

เหตุที่เรียกผมว่า พี่หละ ทั้งที่ผมมีอ่อนกว่าคุณชาย ๔ ปี และพฤติกรรมของชีวิตไม่มีทางเทียบเท่าคุณชายได้แม้แต่ฝุ่นธุลี แต่คุณชายก็เรียกผมติดปากว่า พี่หละ เป็นการเรียกตามอย่างเมียของผม

เหตุที่ผมเกิดไม่ถูกชะตา ไม่ชอบหน้าคุณชัชวาลย์นั่น ประการแรก ผมไม่รู้จุดหมายปลายเรื่องว่า คุณชัชดั้นด้นมาหาคุณชายด้วยเหตุใด

ประการที่ ๒ ผมได้รู้ได้เห็นได้สัมผัสกับคนที่ไปมาหาสู่กับคุณชายมามากต่อมาก ทั้งที่บ้านซอยสวนพลู ทั้งที่โรงพิมพ์สยามรัฐ และทั้งในที่ต่างๆ แม้ในร้านอาหารขณะที่เราทั้งสองกำลังก๊งกันอย่างสำเริงสำราญ แล้วก็มีคนมาหา มาขอเงินบ้าง ของานทำบ้าง ขอให้ช่วยเหลือเรื่องต่างๆ บ้าง เรียกว่าทุกๆ คนที่ผมพอเห็นหน้าก็พอนึกรู้ว่า คนเหล่านี้มาเอา ไม่ใช่มาให้

นอกเหนือไปจากบุคคลที่มาหาอีกระดับหนึ่ง เช่น อดีตนายกรัฐมนตรี องคมนตรี พวกทูตเศียรตรีขอน แต่สำหรับอดีตรัฐมนตรี หรือ ส.ส.นั้นก็ไม่แน่เหมือนกัน เพราะบางคนก็ขอความช่วยเหลือจากคุณชายเอาดื้อๆ ผมได้รู้ได้เห็นมามากต่อมาก แม้ในขณะนี้บางคนก็ยังมีชีวิตอยู่ และแถมยังร่ำรวยอีกเสียด้วย

ดังนั้นเมื่อ คุณชัชวาลย์ เดินเข้ามาที่ใต้ถุนบ้านเรือนไทยซอยสวนพลู ผมจึงเกิดความรู้สึกทันที แต่เมื่อคุณชัชวาลย์ลาไปแล้ว คุณชายจึงบอกกับ

ผมว่า

"ชัชมันเอาของมาให้ผม พี่หละอย่าไปว่ามันเลย"

ผมถามคุณชายว่า ของอะไร ผมไม่เห็นมีติดไม้ติดมือมาเลย แล้วคุณชายก็พูด **"เบ่งๆ"** กับผมอีก เพราะท่านเป็นคนชอบพูดเบ่งๆ และเบ่งอย่างบัณฑิตเสียด้วย

พี่หละไม่รู้รึว่า ผมสมัครผู้แทนราษฎร และกำลังหาเสียงอยู่ในขณะนี้แล้ว ชัชมันมาหา มันเอา **"คะแนน"** เสียงมาให้ผม นี่แหละที่ชัชมันมาหาผม แล้วผมก็เป็นคนชวนมาบ้านผมเอง มันเอาคะแนนมาให้ผมนะ ไม่ใช่เอาคะแนนมาขายอย่างคนอื่น แล้วแถมยังเป็นคะแนนจริงๆ แน่ๆ ด้วย ไม่ใช่คะแนนที่มาหลอกขายเหมือนคนอื่น

ผมก็รู้โดยสัญชาตญาณ เพราะผมเองก็เคยย่ำหาคะแนนเสียงมากับคุณชาย เมื่อตอนท่านสมัครรับเลือกตั้งเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๙๐ ย่ำหาเสียงกันไปหาเหล้ากินกันไป จนกระทั่งคุณชายได้เป็นสมาชิกสภาผู้แทนโดยคะแนนเสียงท่วมท้น และคราวนี้ คุณชายก็ได้สมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรอีกครั้งหนึ่งในตำแหน่ง **หัวหน้าพรรคของพรรคกิจสังคม** ซึ่งเป็นพรรคการเมืองที่คุณชายตั้งขึ้นมาเอง หลังจากตั้งพรรคก้าวหน้า และพรรคประชาธิปัตย์สำเร็จมาแล้ว และเมื่อสมัครรับเลือกตั้งแล้ว ก็ตั้งให้คุณชัชวาลย์ คงอุดม นี่แหละเป็น **"หัวคะแนน"**

ทั้งนี้เพราะคุณชัชเป็นชายหนุ่ม (ใหญ่) ที่กว้างขวาง เฉพาะอย่างยิ่งในดินแดนบางซื่อ ครอบคลุม **"เตาปูน"** และบริเวณอย่างใกล้เคียง

และต่อจากนั้น คือต่อจากผมรู้ว่า คุณชัชวาลย์ คือใคร เป็นใครต่อใคร คุณชัชวาลย์ก็พบกับผมบ่อยๆ ครั้ง และทุกๆ ครั้งก็ไม่ใช่ที่ไหน คือใต้ถุนบ้านไทยซอยสวนพลูนั่นเอง ซึ่งการพบปะกับคุณชัชวาลย์ในเวลาต่อมาหรือในขณะที่คุณชายกำลังหาเสียงนั้น คุณชัชวาลย์จะมาที่บ้านสวนพลูบ่อยๆ ครั้ง ทั้งนี้เพื่อรายงานในหน้าที่หัวคะแนนเสียง และนำจำนวนคะแนนนิยมที่มีต่อคุณชายที่แน่นอนมารายงาน

ฉะนั้น ผมกับคุณชัชวาลย์ จึงเรียกได้ว่าได้พบปะกันเป็นประจำ ร่วม

วงกินข้าว (เย็น) ที่บ้านซอยสวนพลูพร้อมๆ กัน แล้วก็เลยชอบกัน คุ้นเคยกันมากขึ้นกว่าเดิม แต่คุณชัชวาลย์ขาดความเป็นชายชาตรีอยู่อย่างหนึ่ง คือไม่ยอมแตะทั้งเหล้าและบุหรี่ ซึ่งต่างกับผมและคุณชาย เพราะเจอหน้ากันเข้าไม่ได้ ส่วนมากคุณชายจะเป็นคนชวน ว่า **"พี่หละ...วันนี้เอาอะไรดี"** ซึ่งก็หมายความว่า จะเอาเหล้าฝรั่งหรือเหล้าไทย

แล้วการเลือกตั้งเมื่อวันที่ ๒๖ มกราคม พ.ศ. ๒๕๑๘ คุณชายก็ได้รับเลือกแต่เพียงคนเดียว ส่วนผู้สมัครร่วมอีก ๒ คน ในพรรคกิจสังคมพรรคเดียวกับที่คุณชายเป็นหัวหน้ากลับสอบตก

การได้มาเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรนั้น ตามความเห็นของผม ผมเห็นว่า คุณชัชวาลย์ คงอุดม หรือในนามของผู้ที่เรียกว่า **'ชัช เตาปูน'** นั้นเป็น **'หัวคะแนน'** ที่สำคัญที่สุด ซึ่งหัวคะแนน **'ชัช เตาปูน'** นี้ คุณชายได้บอกกับผมหลังจากเป็น ส.ส.แล้ว เป็นหัวคะแนนที่แปลกที่สุด ตั้งแต่เคยสมัครรับเลือกตั้งมาแล้ว ๒ ครั้ง คือเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๘๙ และพ.ศ. ๒๔๙๐

หัวคะแนนในการเลือกตั้งครั้งนั้น(ซึ่งดูเหมือนจะถูกสมมติให้เป็นด้วยคนหนึ่ง) คุณชายบอกว่า ต้องจ่ายเงินให้หัวคะแนนไปดำเนินงานตามวิธีการของการเลือกตั้งนั้น จ่ายอย่างชนิดเรียกว่าไม่อั้น ซึ่งคุณชายบอกว่า ต้องหาเงินมาจ่ายให้หัวคะแนนจนหมดเนื้อประดาตัวและหาไม่ได้แล้วจึงหยุดจ่าย ซึ่งก็ดูเหมือนว่า ในการเลือกตั้งสมัยนั้นจะต้องใช้จ่ายกันอย่างชนิดสิ้นเนื้อประดาตัว เพราะการสื่อสาร ตลอดจนการคมนาคมของไทยเรายังแย่อยู่ จึงมีความจำเป็นต้องจ่ายมาก

แต่สำหรับการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนฯ สมัยนี้ก็จ่ายกันมากเหมือนกัน และดูเหมือนว่าจะมากกว่าสมัยก่อนไปเสียด้วยซ้ำไป แต่สำหรับในการเลือกตั้งของคุณชาย เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๘ นั้น คุณชายบอกผมว่า ตัวท่านเองนั้นจ่ายน้อยกว่าทุกๆ ครั้ง ทั้งนี้ เพราะหัวคะแนนที่ชื่อ ชัช เตาปูน (อย่างที่ท่านเรียก) จ่ายแทนผมไปจนหมด และเมื่อจ่ายไปแล้วก็ไม่ได้มาคิดบัญชีย้อนหลังเอากับผมอีก มิหนำซ้ำยังแถมพาไปเลี้ยงแสดงความยินดีให้กับผมอีกด้วย

แล้วจะไม่ให้ผมรักไอ้ชัชได้ยังไง ท่านพูดทิ้งท้ายกับผม กับ ส.ส. ร่วมพรรคกิจสังคมอีกหลายคน

ที่พรรคกิจสังคมหลังจากการเลือกตั้งแล้ว ผมกับคุณชัชวาลย์ พบกันน้อยครั้ง ทั้งนี้เพราะคุณชัชวาลย์เองก็ไม่ได้ไปที่บ้านซอยสวนพลู ทุกเวลา (เย็นๆ) อย่างผม เพราะเวลาเย็นๆ นั้น ผมจะต้องไปที่บ้านซอยสวนพลูแทบทุกวัน ถ้าจะถามว่าผมไปทำไมหรือ ผมก็ขอตอบอย่างกวนๆ ว่า ผมมีหน้าที่ที่จะต้องไปกินเหล้ากับท่าน ส.ส.คึกฤทธิ์ เพราะเคยกินเคียงบ่าเคียงไหล่กันมา ๔๐ ปีแล้ว เพราะตอนที่ท่านเป็นประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติก่อนการเลือกตั้งเป็น ส.ส. คุณชายไม่ได้ไปที่สำนักงานสยามรัฐเลย แต่ก็ยังเขียนบทความอยู่บ้าง

แต่ตอนที่เป็นนายกรัฐมนตรีแล้ว คุณชายไม่เขียนบทความลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์สยามรัฐอย่างเด็ดขาด ซ้ำไม่เหยียบย่างไปที่สำนักงานเลย

ในช่วงที่คุณชายได้เป็นนายกรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๑๔ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๑๘ นั้น คุณชัชกับคุณชายห่างเหินไปอยู่พักหนึ่ง เพราะธุรกิจทางการเมืองของคุณชายทั้งในด้านพรรคกิจสังคม และทางรัฐสภามีมาก จึงไม่ค่อยได้พบกัน นอกเสียจากวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ เป็นวันหยุดราชการ ถ้าหากท่านนายกรัฐมนตรีคึกฤทธิ์ ปราโมช ไม่ไปปฏิบัติงานที่ทำเนียบหรือรับเชิญไปต่างประเทศหรือไปไหนต่อไหนแล้ว คุณชายก็โทรศัพท์เชิญคุณชัชวาลย์มารับประทานอาหารกลางวันที่บ้านซอยสวนพลู โดยมีผมเป็นขาประจำมานั่งกินเหล้าคอยอยู่ก่อนแล้ว และคุณชาย คุณชัช และมีคนอื่นๆ อาทิ คุณเกษม ศิริสัมพันธ์ พล.ต.ท.ประจักรา บุนนาค ร่วมรับประทานอาหารพูดคุยกันอย่างเป็นกันเอง

ส่วนทางด้านคุณชัชวาลย์กับผม ซึ่งในขณะนั้นชอบพอคุ้นเคยกันมากแล้ว เพราะกินข้าว **'หม้อเดียว'** กันมาหลายถังแล้ว เมื่อไม่มีคุณชายเป็นคนกลางก็มักจะพบกันที่ร้านอาหารข้างๆ โรงพิมพ์ชื่อ ร้านสกายไฮ โดยตอนกลางวันคุณชัชมักขับรถมาจอดรับประทานอาหาร ซึ่งผมก็นั่ง **"เผาหัว"** ด้วยวิสกี้อยู่ก่อนแล้ว ตั้งแต่เวลาเพล เมื่อวันใดคุณชัชนึกครึ้มขึ้นมา ก็มา

แวะเห็นผมนั่ง **"เผาหัว"** อยู่คนเดียวก็เข้ามานั่งร่วม แต่ไม่กินเหล้า เพียงแต่สั่งกับข้าวดีๆ ราคาแพงๆ มารับประทาน ก็เลยทำให้ผมมีกับแกล้มไปด้วย อิ่มแล้วคุณชัชก็จ่ายเหมาหมดทั้งโต๊ะตามระเบียบ

พฤติการณ์ดังกล่าว เป็นอยู่ประจำไม่นานนัก ผู้จัดการใหญ่ของหนังสือพิมพ์สยามรัฐ ชื่อ **คุณสำรวย สิงหเดช** ก็ถึงแก่กรรมลงอย่างกะทันหัน เมื่อคุณสำรวย ผู้จัดการใหญ่ถึงแก่กรรม ทางสยามรัฐก็ไม่มีผู้จัดการบริหารงานทางด้านธุรการ คุณชายซึ่งขณะนั้นกำลังเป็นนายกรัฐมนตรี เรียกผมไปพบ และบอกให้ผมหาผู้จัดการใหม่โดยด่วน เพราะหนังสือใหญ่ๆ อย่างสยามรัฐ จะไม่มีผู้จัดการไม่ได้

ในระหว่างที่ท่านผู้จัดการใหญ่สำรวยถึงแก่กรรมนั้น เป็นการถึงแก่กรรมอย่างปัจจุบันทันด่วน ไม่ได้มอบหมายงานอันเป็นธุรกิจของหนังสือพิมพ์สยามรัฐให้กับผู้ใด แต่เมื่อมีการสอบบัญชีรับจ่าย ปรากฏว่าแม้หนังสือพิมพ์สยามรัฐจะขายดี แต่ก็มีกำไรน้อย พอใช้สอยในกิจการประจำวันประจำเดือนเท่านั้น หากแต่มีหนี้กระดาษพิมพ์อยู่หลายสิบล้าน

ถ้าหากเอารายได้ของสยามรัฐกับหนี้ค่ากระดาษพิมพ์มาเทียบเคียงกันแล้ว หนังสือพิมพ์สยามรัฐขาดทุนเงินสด แต่มีกำไรเงินติด จากบรรดาเอเย่นต์ต่างจังหวัดที่ขายสยามรัฐเป็นประจำวันรายละหลายพันหลายหมื่นบาท

เมื่อเป็นเช่นนี้ ท่านนายกรัฐมนตรี ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ก็ร้อนใจเมื่อเรียกผมไปปรึกษาในฐานะผู้ร่วมกันสร้างหนังสือพิมพ์สยามรัฐขึ้นมาว่าจะทำอย่างไรดี ซึ่งผมจะต้องถูกเรียกไปปรึกษาทุกครั้งที่มีเหตุเฉพาะกาลเกิดขึ้นในสยามรัฐ

ท่านนายกรัฐมนตรีคึกฤทธิ์ หรือคุณชายอย่างที่ผมเรียกท่าน บอกให้ผมหาตัวผู้ที่จะเป็นผู้จัดการโดยเร็วที่สุด ซึ่งผมก็ได้บอกกับคุณชายในขณะนั้นทันทีว่า ผมหมายตาหาเอาไว้แล้วละครับ

คุณชายบอกว่าต้องเอาคนที่ไว้ใจได้ เชื่อในความซื่อสัตย์สุจริตต่อทั้งงานและเงิน เพราะตำแหน่งนี้ต้องคุมเงินจำนวนมากอยู่ และการทำงานก็ต้องแข็งจริง ทั้งจะต้องรอบรู้งานที่จะต้องทำด้วย

ผมได้บอกกับคุณชายว่า ผู้ที่จะมาเป็นผู้จัดการคนใหม่นี้ มีคุณสมบัติอย่างที่คุณชายว่า พร้อมทุกประการ คุณชายคึกฤทธิ์ ถามผมว่า **“คนนั้นเป็นใคร ผมพอจะรู้จักไหม”**

ผมตอบคุณชายว่า เป็นคนที่คุณชายรู้จักและรู้จักดีเสียด้วย คนๆ นั้นชื่อ **ชัชวาลย์ คงอุดม** หรือ ชัช เตาปูน อย่างที่คุณชายเรียก

เมื่อผมบอกชื่อผู้จัดการหนังสือพิมพ์สยามรัฐคนใหม่กับคุณชาย ในขณะนั้น ท่านรับฟังและนิ่งคิดอยู่ครู่หนึ่ง ส่วนผมก็จิบเหล้าไปพลาง เพื่อรอคุณชายว่า จะว่าอย่างไร

“ก็ดีอยู่นะ” ท่านว่า

“เมื่อพี่หละเห็นดีเสนอไอ้ชัชมา ผมก็เห็นด้วย เพราะมันคล่องดี และทั้งเคยมีบุญคุณกับผมในตอนเลือกตั้งด้วย”

แล้วคุณชายก็รับปากตกลง พร้อมทั้งให้การรับรองว่า จะลองพูดกับชัชมันดูก่อน

เพียงเท่านั้นก็เท่ากับท่านนายกรัฐมนตรีคึกฤทธิ์ ได้ให้สัตยาบันเอาไว้กับผมสองต่อสองแล้ว และคุณชายก็บอกกับผมว่า เรื่องนี้อย่าเพิ่งไปบอกกับชัชมันนะพี่หละ รอให้ผมพบกับมันแล้วผมจะเชิญมันมาเป็นผู้จัดการสยามรัฐด้วยตัวผมเอง

ผมก็เลยเก็บเรื่องเกี่ยวกับคุณชัชนี้ไว้เป็นความลับ จนกระทั่งมาถึงวันเขียนเรื่องนี้ (วันที่ ๒๐ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๖) ผมจึงเขียนเปิดเผยเรื่องนี้

ครับเป็นเวลานานเพียง ๒๘ ปีเท่านั้น

จากวันที่คุณชายกับผมได้ปรึกษากันถึงเรื่องตำแหน่งผู้จัดการหนังสือพิมพ์สยามรัฐ และผมได้เสนอคุณชัชวาลย์ คงอุดม เป็นผู้จัดการแทนคุณสำรวย สิงหเดช ที่ถึงแก่กรรมไปแล้ว และคุณชายก็รับรองเห็นดีเห็นด้วยและเห็นชอบว่าคุณชัชวาลย์ คงอุดม ควรจะได้เป็นผู้จัดการใหญ่ของหนังสือพิมพ์สยามรัฐ

แต่แล้วอีก ๓ วันต่อมา คุณชายหรือท่านนายกรัฐมนตรี ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช ได้โทรศัพท์จากบ้านซอยสวนพลูให้ผมไปกินข้าวกินเหล้าโดยกำชับ

มาทางโทรศัพท์ว่ามีเรื่องสำคัญจะปรึกษา และเรื่องนั้นเป็นเรื่องเกี่ยวกับหนังสือพิมพ์สยามรัฐด้วย

ผมได้ไปพบคุณชาย และในขณะร่วมวงกินเหล้ากันอยู่นั้น คุณชายก็บอกกับผมว่า ยังไม่มีโอกาสพบไอ้ชัชมันเลย เพราะตอนนี้ทางพรรคก็ยุ่งอยู่ และเมื่อพูดถึงเรื่องนี้แล้ว คุณชายก็พูดต่อไปว่า ตำแหน่งผู้จัดการของสยามรัฐนั้น เห็นจะต้องหาใหม่คงไม่ใช่ชัชอย่างที่พี่หละเสนอไว้ เพราะชัชนั้นไม่มีความชำนาญในทางบัญชี เพราะตำแหน่งผู้จัดการหนังสือพิมพ์นั้นต้องเก่งและรอบรู้ ทั้งชำนาญในการทำบัญชีด้วย

คุณชายได้พูดต่อไป พอดีผมยังไม่ได้เจอชัชจึงยังไม่ได้พูดเรื่องนี้กับมัน แต่ถ้าพบกันแล้วผมจะให้มันทำงานอย่างอื่นที่สยามรัฐนี่แหละ ในตำแหน่งใหญ่เหมือนกัน คือระดับผู้จัดการ

ส่วนคนใหม่ที่ผมจะให้มาเป็นผู้จัดการใหญ่คนใหม่ของสยามรัฐนั้นก็ไม่ใช่ใครที่ไหน ซึ่งคุ้นเคยและเคารพนับถือผม เป็นนักบัญชีสำเร็จมาจากจุฬาฯ เป็นนักเรียนนอก และขณะนี้ก็ทำงานมีเงินเดือนเงินดาวมากอยู่ และดูเหมือนจะมากกว่าตำแหน่งผู้จัดการสยามรัฐเสียอีก แต่ลูกศิษย์คนนี้ เขารักและเคารพผม ซึ่งเคยสอนวิชาบัญชีมาจากจุฬาฯ เขาจะลาออกจากบริษัทที่เขาทำอยู่ โดยได้เงินเดือนมาเป็นผู้จัดการสยามรัฐให้ ซึ่งเขาอ้างด้วยความเคารพนับถือท่านอาจารย์และทดแทนพระคุณที่มีต่อเขา

ผมยกแก้วเหล้าขึ้นดื่มอีกใหญ่ และรู้สึกชาต่อประสาทที่รับรู้ ได้ถามท่านนายกรัฐมนตรี คึกฤทธิ์ว่า

"คนนั้นเป็นใคร ผมพอจะรู้จักไหม" คุณชายตอบกลับอย่างสั้นๆ คนๆ นี้ พี่หละรู้จักดี เขาคือ **"ประยูร จินดาศิลป์"** เป็นชายหนุ่มที่มีอายุพ้นวัยกลางคน ขณะนี้ทำงานอยู่บริษัทไทยออยล์ เกี่ยวกับน้ำมัน ซึ่งเป็นบริษัทใหญ่โต และกำลังรุ่งเรือง มีเงินเดือนหลายหมื่นบาท

พอได้ยินชื่อผมก็จำได้ เพราะได้เคยพบเคยเห็นเคยวิสาสะ และเคยสัมผัสกันมาตั้งแต่เมื่อหนังสือพิมพ์สยามรัฐออกจำหน่ายใหม่ๆซึ่งในขณะนั้น (พ.ศ. ๒๔๙๓) ยังเป็นนิสิตวิชาบัญชีของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พร้อมๆ

กับ ผู้จัดการสำรวย สิงหเดช ผู้วายชนม์ไปแล้ว ซึ่งสองคนนี้เป็นเพื่อนซี้กันอยู่มาก เมื่อสำเร็จวิชาบัญชีจากจุฬาฯ แล้ว คุณประยูร จินดาศิลป์ จะเดินทางไปศึกษาต่อที่ประเทศอังกฤษโดยมี ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช อาจารย์ของคุณประยูรเอง เป็นสปอนเซอร์หรืออุปการะ (ผมจำคุณประยูรได้ว่า วันเดินทางไปศึกษาที่อังกฤษ ผมในนามบรรณาธิการสยามรัฐ ได้ไปส่งพร้อมกับคุณชายที่ดอนเมือง และยังมอบของขวัญให้ด้วย และในปี พ.ศ. ๒๔๙๗ ผมไปเป็นผู้สื่อข่าว (สยามรัฐ) ประจำกรุงลอนดอน ประเทศอังกฤษ ได้พบกันและกินน้ำชาคุยกันถึงเรื่องสยามรัฐอย่างสนุก)

ครั้นพอคุณชายบอกชื่อคุณประยูร จินดาศิลป์ จะมาเป็นผู้จัดการใหญ่สยามรัฐแทนคุณสำรวย (ที่เป็นเพื่อนกัน) และแทนคุณชัชวาลย์ ที่ผมมั่นหมาย และคุณชายก็โอเค.แล้ว (เพียงแต่ยังไม่ทันบอกเจ้าตัว) ผมก็รับฟังอย่างเงียบแต่ก็ดื่มเหล้ารวดเดียวหมดแก้ว และตลอดเวลาก็นึกโชคดีที่ผมยังไม่ได้พบคุณชัชและบอกเรื่องนั้น แม้คุณชายจะห้ามไว้ว่า เมื่อพบคุณชัชอย่าเพิ่งบอก แต่ผมก็คิดว่าคงจะอดบอกไม่ได้ เพราะผมเป็นคน **"ปากบอน"** และเก็บความลับไม่ได้ ไม่ว่าจะเป็นความลับประเภทซุบๆ ซิบๆ นินทา หรือความลับสุดยอด

ผมอดพูดไม่ได้หรอกครับ เพราะผมเป็นคนปากบอนอย่างว่า

เมื่อคุณชายบอกกับผมในเรื่องผู้จัดการสยามรัฐ โดยเปลี่ยนจากคุณชัชวาลย์มาเป็นคุณประยูร จินดาศิลป์ แล้วคุณชายก็พูดต่อไปว่าส่วนชัชนั้นผมจะให้มันเป็นผู้จัดการเหมือนกัน แต่เป็นผู้จัดการฝ่ายจำหน่าย รับผิดชอบต่อการจำหน่ายหนังสือพิมพ์สยามรัฐ เพื่อให้สยามรัฐขายมากขึ้น เพราะชัชมันเก่งทางนี้ อย่างนี้

ผมก็นิ่งฟังอย่างชนิดที่เรียกว่า **'เป็นงง'** และในขณะนั้นก็ชักจะเมาๆ เอาเสียด้วย เพราะเล่นเข้าไปหลายก๊ง ยังเคราะห์ดีสำหรับผมที่ไม่มีโอกาสได้พบกับคุณชัช และพูดคุยกันถึงเรื่องผู้จัดการสยามรัฐที่คุณชายได้อนุญาตตามที่ผมขอเอาไว้แล้ว คุณชัชก็ไม่ได้รู้เรื่องดังกล่าวนี้เลย

แล้วคุณประยูร จินดาศิลป์ หนุ่มนักเรียนนอกก็เข้ามารับงานใน

ตำแหน่งกรรมการผู้จัดการใหญ่ของหนังสือพิมพ์สยามรัฐ ส่วนคุณชัชนั้นใน วันต่อมา ขณะที่ร่วมรับประทานอาหารกัน คุณชายได้พูดเปรยๆ ว่าเวลานี้ สยามรัฐขายไม่ค่อยดี อยากจะขอแรงชัชให้ไปช่วยหน่อย คือช่วยไปจัดการ ขายสยามรัฐให้หน่อย และอ้อ—สยามรัฐมีกำไรมากในทางหนี้สินตาม เอเย่นต์ในต่างจังหวัดให้ชัชช่วยจัดการไปทวงถามหนี้สินเพื่อให้เอเย่นต์ ต่างๆ ใช้มาบ้าง จึงขอตั้งให้ชัชเป็นผู้จัดการฝ่ายขายสยามรัฐรับผิดชอบใน ทางนี้โดยเฉพาะ

ขณะที่คุณชายพูดนี้ พูดในวงข้าว ซึ่งมีคนหลายคนร่วมวงข้าวในวัน นั้น รวมทั้งผู้จัดการใหม่ คือ คุณประยูร จินดาศิลป์ คุณเกษม ศิริสัมพันธ์ และคนอื่นๆ อีก ผมจำไม่ได้ นอกจากผมจำตัวเองได้ และจำคำพูดของ คุณชายอย่างแม่นยำ เพราะคุณชายยังหันหน้ามาทางผมและพูดว่า พี่หละมี อะไรที่จะแนะนำก็บอกให้กับชัชมันด้วย

และแล้ว คุณชัช ก็ได้เป็นผู้จัดการหนังสือพิมพ์สยามรัฐจริงๆ แต่ ทว่าเป็น **ผู้จัดการฝ่ายจำหน่าย**

นั่นเป็นครั้งแรกที่ผมกับคุณชัชได้ร่วมงานกันที่หนังสือพิมพ์สยามรัฐ

ขณะนั้นเป็นปี พ.ศ. ๒๕๑๘ ซึ่งเป็นปีที่คุณชายละจากหนังสือพิมพ์ สยามรัฐไปเป็นนายกรัฐมนตรี คนที่ ๑๓ ของประเทศไทย และได้มอบ หมายให้ผม (ซึ่งไม่มีตำแหน่งใดๆ ในสยามรัฐ เป็นแต่เพียงเคยเป็นผู้ก่อตั้ง สยามรัฐมาเท่านั้น) ดูแลกิจการของหนังสือพิมพ์สยามรัฐ โดยในขณะนั้น มี คุณนพพร บุณยฤทธิ์ เป็นบรรณาธิการ และมีคุณประยูร จินดาศิลป์ เป็น ผู้จัดการใหญ่ ส่วนผมเป็น **"นักเขียน"** ประจำทุกๆ วันในสยามรัฐ

เมื่อคุณชัชเข้ามารับหน้าที่ผู้จัดการฝ่ายจำหน่ายแล้ว ต่อจากนั้นก็ได้ พบกับผมทุกๆ วัน เป็นประจำ และในช่วงนั้นเอง ความชอบพอคุ้นเคยก็มี มากขึ้นเป็นลำดับ เพราะต้องทำงานร่วมกันอย่างใกล้ชิด ทั้งนี้ เพราะผมต้อง การรู้สถิติการขายหนังสือพิมพ์สยามรัฐทุกๆ วันเป็นประจำ ซึ่งเป็นหน้าที่ที่ คุณชัชจะต้องบอกให้ผมรู้ ถ้าวันใดสยามรัฐขายดี คุณชัชก็บอกผมโดย สันนิษฐานว่า เพราะมีข่าวสำคัญ ข่าวนั้น ข่าวนี้ และหรือมีภาพถ่ายประกอบ

ที่ดูแล้วน่าตื่นเต้น แต่ถ้าวันไหนหนังสือพิมพ์สยามรัฐขายตกไปกว่าเดิม คุณชัชซึ่งเป็นผู้จัดการฝ่ายจำหน่ายก็มาปรับทุกข์กับผมว่า วันนี้ฝนตกใหญ่ น้ำท่วม ไปส่งหนังสือพิมพ์ทั้งตามร้านจำหน่าย และสมาชิกประจำ ไม่ตามเวลาที่กำหนดก็เลยทำให้ขายไม่ค่อยดี

คำบอกเล่าของคุณชัชในเรื่องนี้ ในตำแหน่งผู้จัดการฝ่ายขายสยามรัฐนั้น แสดงว่าคุณชัชรู้เรื่องของกิจการหนังสือพิมพ์ดี ผมไม่จำเป็นที่จะต้องแนะนำอะไรต่อไปอีกแล้ว

ครั้นต่อมา เมื่อคุณชัชมารับตำแหน่งผู้จัดการฝ่ายจำหน่ายไม่นาน คุณชัชก็มาปรารภกับผมว่า ต้องการจะเพิ่มการขายหนังสือพิมพ์สยามรัฐให้มากขึ้น และการเพิ่มการขายนี้ เป็นการขายแบบได้ **"เงินสด"** ไม่ใช่ **"เงินแห้ง"** อย่างที่ต่างจังหวัดบางจังหวัดที่มีเอเย่นต์ขายดี สั่งเพิ่มจำนวนมากทุกๆ วัน แต่ก็ไม่ได้เงินสด กลายเป็นเงินแห้ง เพราะต้องชำระกันเมื่อสิ้นเดือนแล้ว แต่ถึงกระนั้นก็ไม่แน่ทุกรายไป เพราะบางเอเย่นต์ บางจังหวัด เอเย่นต์พาโลพาเลเบี้ยวการชำระเงินตามนัด เลยทำให้หนี้คั่งค้าง เพิ่มปริมาณกำไรจากหนี้มากขึ้น

คุณชัชนำเรื่องนี้มาบอกเล่ากับผม ซึ่งก็ดูเหมือนว่าจะเป็นความจริงทุกประการ แสดงว่า คุณชัชเข้าใจ และรู้แจ้งเห็นจริงในกิจการหนังสือพิมพ์ได้ดี และเข้าใจรวดเร็วกว่าทางฝ่ายผู้จัดการ (ใหญ่) เสียอีก

คุณชัชได้เริ่มกรรมวิธีในการเพิ่มการจำหน่ายหนังสือพิมพ์สยามรัฐด้วยการที่จะได้มาด้วยเงินสดประจำวัน คือได้คิดริเริ่มให้มีเด็ก (บางทีก็ผู้ใหญ่) เร่ขายหนังสือพิมพ์ตามถนนหนทาง เฉพาะอย่างยิ่งตามสี่แยกถนนที่รถติดไฟแดง เพราะคุณชัชเชื่อว่าต้องขายได้ เนื่องจากเอาตัวเองเป็นตัวอย่าง คือเมื่อรถติดสัญญาณไฟแดงแล้ว ก็มีคนนำของมาขาย ซึ่งเป็นของที่ใช้รับประทาน แต่ไม่มีหนังสือพิมพ์ ซึ่งเป็นของรับประทานเหมือนกัน แต่ไม่ได้รับประทานด้วยปาก หากแต่รับประทานทางสมองและอารมณ์

ฉะนั้นคุณชัชเชื่อว่า การให้เด็ก(หรือผู้ใหญ่)นำหนังสือพิมพ์สยามรัฐไปเร่ขาย ร้องขายตามถนนก็ดี โดยเฉพาะตามสี่แยกถนนที่มีสัญญาณไฟ

จราจร รถต้องหยุดรอสัญญาณ อาจจะได้ผลในการเพิ่มปริมาณการขายหนังสือพิมพ์สยามรัฐ

คุณชัชซึ่งเป็นผู้จัดการฝ่ายจำหน่ายจึงเริ่มปฏิบัติการทันที หลังจากที่ได้มาปรึกษาหารือกับผมแล้ว แต่คุณชัชพลาดไปอย่างหนึ่ง คือ คุณชัชมาพูดปรึกษาเฉพาะกับผม ซึ่งไม่มีตำแหน่งใดๆ อย่างเปิดเผยในหนังสือพิมพ์สยามรัฐ และถ้าจะว่าไปก็มีสภาพเหมือนลูกจ้าง แต่เป็นลูกจ้างที่มีหน้ามีตาหน่อย คือรับจ้างเขียนบทความ เคียงบ่าเคียงไหล่กับนักเขียนใหญ่ที่มีชื่อเสียง

คุณชัชพลาดในการที่ไม่ได้ไปปรึกษาหารือกับท่านผู้จัดการใหญ่คือคุณประยูร จินดาศิลป์ ซึ่งเป็นผู้มีหน้าที่โดยตรงในการที่จะเห็นด้วยและไม่เห็นด้วย ในข้อริเริ่มเสนอแนะของคุณชัช

คุณชัชนั้นอาจจะคิดว่า เมื่อได้พูดเรื่องนี้กับผม ซึ่งคุณชัชรู้ดีว่าผมทำหน้าที่ลับๆ อยู่อย่างหนึ่ง คือดูแลกิจการของสยามรัฐ ในขณะที่คุณชายกำลังเป็นนายกรัฐมนตรี ได้เรื่องได้ความทั้งดีและไม่ดีอย่างไร ผมจะต้องไปรายงานคุณชายด้วยวาจา เกือบจะเรียกได้ว่าทุกครั้งทุกเวลาที่ผมไปพบคุณชายที่บ้านซอยสวนพลู

ด้วยเหตุที่คุณชัชรู้ความจริงในเรื่องนี้ จึงมาปรึกษาหารือกับผมโดยเฉพาะ แทนที่จะไปปรึกษาหารือกับคุณประยูร ผู้จัดการใหญ่ ซึ่งเป็นกรรมการคนหนึ่งในบริษัท สยามรัฐ โดยได้รับการแต่งตั้งหลังจากที่คุณชายตั้งให้เป็นผู้จัดการใหญ่โดยวาจา ซึ่งคุณประยูรเมื่อทำหน้าที่แล้วมักจะเซ็นท้ายชื่อของตำแหน่งว่า กรรมการผู้จัดการใหญ่หนังสือพิมพ์สยามรัฐ

เมื่อเขียนถึงเรื่องนี้ ก็ขอแทรกเป็นฝอยเขียนออกนอกเรื่องไปสักหน่อย คือ จากการสังเกตของผมตลอดเวลานั้น ระหว่างคุณชัชวาลย์ คงอุดม กับ คุณประยูร จินดาศิลป์ เป็น *"เกาเหลา"* กันอยู่ และดูเหมือนว่าคุณประยูร จะเป็นผู้ที่ไม่ชอบคุณชัชเพราะเคยพูดกับผมว่า คุณชัชมีประวัติชีวิตไม่ค่อยจะดีนัก

ความจริงเรื่องนี้ ผมได้สังเกตรู้มาแต่แรกแล้ว และก็เชื่อว่าคุณชายก็

คงรู้ด้วยเช่นกัน เพราะท่านเป็นคนมีจิตวิทยาสูงและดีกว่าผม แต่ท่านเป็นคนไม่พูด และทั้งไม่ต้องการให้ฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด เสียอกเสียใจ เพราะตัวท่าน

ด้วยเหตุนี้ท่านจึงตั้งให้เป็นผู้จัดการสยามรัฐ พร้อมๆ กัน แต่คนละหน้าที่ เหตุที่คุณประยูรไม่ชอบคุณชัชนั้น เดิมทีก็เพียงไม่ชอบชื่อเสียง และเมื่อมาเห็นคุณชาย ซึ่งคุณประยูรทั้งรักทั้งเคารพทั้งนับถือ และทั้งเป็นศิษย์เก่าทั้งที่มหาวิทยาลัยและทั้งที่บ้านซอยสวนพลูตั้งแต่บ้านหลังเก่า ซึ่งก่อนที่คุณประยูรจะเดินทางไปศึกษาต่อต่างประเทศ เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๙๔ ก็เป็นศิษย์ที่คุณชายรักและเอ็นดูมาก และคุณประยูรก็เป็นคนอย่างที่เรียกว่า *"เข้านอกออกใน"* ในบ้านซอนสวนพลู ตลอดจนมากินอยู่หลับนอนชั่วคราว มีความสนิทสนมกับอาจารย์ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช ยิ่งกว่าใครๆ ทั้งสิ้น

ครั้นเมื่อมีชายหนุ่ม ชื่อ ชัช และเป็นคนที่มีฉายาว่า *"ชัช เตาปูน"* เดินเข้าเดินออกบ้านซอยสวนพลูเหมือนกับตน และคุณชายอาจารย์ของตนก็ให้ความรักความเอ็นดู และความสนิทสนมเป็นพิเศษ ยิ่งไปกว่าศิษย์คนอื่นๆ แม้คุณประยูรเองก็ตาม และแม้กระทั่งถ้าคุณชัชไม่มาหาคุณชายที่บ้านซอยสวนพลู คุณชายก็จะไปหาคุณชัชเองที่ซอยข้าวสาร ย่านบางซื่อ ซึ่งก็ปรากฏว่า คุณชายได้ไปหาคุณชัชเองที่บ้านคุณชัช หลายครั้งหลายหน

ทั้งนี้ เพราะคุณชัชได้รับการแต่งตั้งให้เป็นหัวคะแนนในการเลือกตั้ง ซึ่งก็ปรากฏว่าคุณชัชกวาดคะแนนเสียงจากผู้มีสิทธิเลือกตั้งในย่านบางซื่อมาลงคะแนนให้คุณชายเป็น ส.ส.(คนเดียว) เกือบจะเรียกได้ ๙๙.๐๙ เปอร์เซ็นต์ และหลังจากการเลือกตั้งแล้ว คุณชายก็ได้ประกาศให้คนทั้งหลายได้รู้ว่า หัวคะแนนชัชคนนี้เป็นคนที่ทำให้ท่านได้รับเลือกตั้งเป็น ส.ส. ซึ่งคุณชัชเองก็สนองตอบว่า มีความเคารพนับถือ และรัก ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช เสมือน *'พ่อ'* ซึ่งคุณชายก็ยอมรับว่า ชัชนั้นมันก็เหมือนกับเป็นลูกชายคนที่ ๒ ของผม หากแต่มันเป็นลูกชายที่ท้องนอกมดลูกเท่านั้น

และตั้งแต่นั้นต่อมา คุณชัชก็เรียกคุณชายว่า พ่อ ทุกๆ ครั้งที่เรียก และก็ดูเหมือนว่าระหว่างคุณชายผู้เป็นพ่อ (นอกมดลูก) กับคุณชัช จะนับถือกัน คุณชายเรียกคุณชัชว่า *"ลูก"* ทุกคำ และคุณชัชก็เรียกคุณชายว่า *'พ่อ'* ทุก

ครั้งทุกๆ คำตลอดไปจนกระทั่งคุณชายถึงแก่อสัญกรรม

เรื่องทั้งหมดนี้ เป็นข้อสังเกตของผม ซึ่งเข้าใจว่าระหว่างคุณชัชกับคุณประยูรเป็นเกาเหลาชามใหญ่เส้นโต ซึ่งคุณชายเองก็รู้ แต่ก็ทำเป็นไม่รู้ และคิดว่าคงจะร่วมงานในสยามรัฐกันไปได้ เพราะต่างคนต่างอยู่คนละหน้าที่

คุณชัชเองก็ถือตัวว่าตำแหน่งผู้จัดการฝ่ายขายได้รับการแต่งตั้งโดยตรงจาก ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช ซึ่งเปรียบเหมือนเจ้าของของหนังสือพิมพ์สยามรัฐ และทั้งถือว่าเป็นคนใกล้ชิดคนหนึ่งของ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช ซึ่งขณะนั้นกำลังเป็นนายกรัฐมนตรี

ฉะนั้น จึงไม่ไปสุงสิงกับกรรมการผู้จัดการใหญ่ เพราะถือว่าไม่มีเรื่อง และไม่ใช่หน้าที่ที่จะต้องไปปรึกษาหารือเรื่องการจำหน่ายหนังสือพิมพ์สยามรัฐ เพราะได้รับมอบหน้าที่ให้ปฏิบัติมาจากท่านเจ้าของ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ อย่างเด็ดขาดแล้ว ส่วนการที่คุณชัชมาปรึกษาหารือกับผม ก็เพราะเหตุว่าผมกับคุณชัช ชอบพอคุ้นเคยกัน หลังจากที่ผมมีความรู้สึกไม่ชอบคุณชัชแต่แรกเริ่มเห็นหน้าคุณชัชที่บ้านซอยสวนพลู แต่เมื่อรู้จากคุณชาย และได้เห็นพฤติกรรมของคุณชัช ด้วยความหวังดี โดยการแสดงความเคารพนบน้อมคารวะต่อคุณชาย และเมื่อดูไปนานๆ ก็ยิ่งเห็น คุณชัชไม่ได้มาเอาประโยชน์ใดๆ จากคุณชาย นอกจากมาให้ประโยชน์ที่คุณชายควรมีควรได้ เป็นต้นว่าคะแนนเสียงในการเลือกตั้งที่ย่านบางซื่อ ในฐานะที่เป็นหัวคะแนน นอกจากนั้นแล้วก็หาของใช้ไม้สอย อาหารการกินที่คุณชายชอบและถูกปากมาให้คุณชายเนืองๆ (และแม้แต่คุณชายเข้าโรงพยาบาล เพื่อรักษาพยาบาลบางครั้ง คุณชัชก็รับภาระเป็นผู้จ่ายให้กับโรงพยาบาลในบางครั้ง)

คุณชัชมาปรึกษาเกี่ยวกับการจำหน่ายหนังสือพิมพ์สยามรัฐ ตามหน้าที่ของคุณชัช นั้นก็เพราะคุณชัชรู้ว่า ในระหว่างที่คุณชายเป็นนายกรัฐมนตรี ผมได้รับมอบหมายจากคุณชายให้ช่วยดูแลสยามรัฐ เพราะผมเองเป็นคนตั้งสยามรัฐร่วมมากับคุณชาย ซึ่งคุณชัชก็รู้เรื่องนี้ และอีกอย่างหนึ่งคุณชัชเองก็รู้ตัวดีว่า คุณประยูรกรรมการผู้จัดการใหญ่ไม่ค่อยจะชอบกับตนเท่าใดนัก เพราะจากสายตา จากกิริยาและจากวาจาที่คุณประยูร

แสดงออก คนอย่างคุณชัช ซึ่งผ่านทั้งคน (คนดีและคนร้าย) และได้ผจญภัยมาอย่างชนิดหัวเห็ดเจ็ดย่านน้ำ (บางซื่อ) นั้นมีอย่างหรือ คุณชัชจะไม่รู้ว่าคุณประยูรมีความรู้สึกอย่างไร และมองตนเห็นตนเป็นอะไร แต่เมื่ออาจารย์แต่งตั้งให้คุณชัชอยู่ในตำแหน่งขนานกับตำแหน่งของตนก็ย่อมยิ่งไม่พอใจเลยทำให้ไม่ชอบคุณชัชยิ่งขึ้น แม้จะทำงานในสำนักงานเดียวกัน แต่คนหนึ่งก็ถือว่าคุณชายเป็นพ่อ และอีกคนหนึ่งก็ถือว่า คุณชายเป็นอาจารย์

ความจริงการที่คุณชัช ผู้จัดการฝ่ายจำหน่ายของหนังสือพิมพ์สยามรัฐริเริ่มในการให้เด็ก (และ/หรือผู้ใหญ่) เร่ขายหนังสือพิมพ์สยามรัฐตามข้างๆ ถนน ตลอดจนกระทั่งเสนอขายหนังสือพิมพ์สยามรัฐ ต่อผู้ขับขี่ยวดยานโดยเฉพาะผู้ขับรถยนต์ ตอนติดไฟแดงที่สี่แยกนั้น ได้ผลดีในการเพิ่มปริมาณการจำหน่าย (สยามรัฐ) เป็นเงินสดๆ วันละมากพอดู ทำให้สถิติการขายสยามรัฐเพิ่มมากขึ้น

แต่ครั้นแล้วก็มีหนังสือพิมพ์ฉบับอื่นๆ เอาอย่าง และได้เกิดวิวาทบาดหมางกันขึ้นระหว่างเด็กๆ ที่เร่ขาย ซึ่งแต่ลำพังเด็กๆ ที่เร่ขายนั้นก็พอทำเนาไม่มีอะไรเดือดร้อน แต่เรื่องไม่เป็นเช่นนั้น เพราะปรากฏว่าผู้ใหญ่ต่อผู้ใหญ่ โดยเฉพาะผู้ใหญ่ที่เป็นผู้หญิงที่เร่ขายหนังสือพิมพ์ และตามสี่แยกไฟแดงนี่ซิ เกิดแย่งกันขายหนังสือพิมพ์แต่ละฉบับ แต่คนละสำนัก ได้วิวาทบาดหมางกันจนกระทั่งลงไม้ลงมือลงหมัดกัน ทำให้ฝ่ายหนึ่งซึ่งเป็นฝ่ายตรงกันข้ามกับสยามรัฐสู้ไม่ได้ เพราะเด็ก (หรือผู้ใหญ่) ของสยามรัฐซึ่งคุณชัชเลือกสรรไปปฏิบัติงานนี้ ล้วนแต่คนมีฝีมือ และไม่ใช่ฝีมือถือปากกาหากแต่เป็นฝีมือในเชิงหมัดเชิงมวย จึงสู้คนของสยามรัฐไม่ได้ และเมื่อมีเรื่องร้อนถึงตำรวจ คุณชัชก็เป็นธุระเอาตัวให้พ้นจากการวิวาทนั้นได้ เพราะคุณชัชนั้นกว้างขวางอยู่ในวงตำรวจเกือบจะทุกๆ ท้องที่อยู่แล้ว และหากจะต้องเสียค่าปรับไหมในข้อหาวิวาทกัน คุณชัชก็ควักกระเป๋าจ่ายแทนไปทุกครั้งไป โดยใช้เงินส่วนตัว ไม่ใช่เงินของสยามรัฐ

เรื่องการให้เด็ก (และผู้ใหญ่) เดินเร่ขายหนังสือพิมพ์สยามรัฐตามถนนและสี่แยกนั้น แม้คุณชัชจะเป็นคนริเริ่มในฐานะผู้จัดการฝ่ายขายเป็น

ครั้งแรกในประเทศไทยก็ตาม แต่ในที่สุดสยามรัฐก็ต้องเลิกวิธีที่คุณชัชได้ริเริ่มขึ้น

สำหรับการวิวาทบาดหมางกันระหว่างเด็กและผู้ใหญ่ที่เร่ขายหนังสือพิมพ์ฉบับต่างๆ เมื่อคุณชัชริเริ่มขึ้นมาแล้ว ก็มีหนังสือพิมพ์ฉบับอื่นตามเอาอย่าง ฉะนั้นจึงเกิดการปะทะกันในการแย่งชิงกันขาย เลยเกิดวิวาทบาดหมางกันอย่างว่าเป็นประจำวัน

ผมได้เขียนบอกแล้ว ผู้เร่ขายหนังสือพิมพ์สยามรัฐที่คุณชัชเลือกสรรมานั้นเป็นคนดีมีฝีมือทั้งนั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งฝีมือในทางบู๊ ด้วยเหตุนี้ผู้ที่เร่ขายหนังสือพิมพ์ฉบับอื่นๆ จึงไปรายงานต่อ *'เจ้านาย'* ของตนแต่ละฉบับ ซึ่งเจ้านายของหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่ง เผอิญเป็นผู้รู้จักชอบพอกับท่านกรรมการผู้จัดการใหญ่ของสยามรัฐ จึงได้โทรศัพท์ฟ้องมายังท่านกรรมการผู้จัดการใหญ่สยามรัฐ โดยการกล่าวหาว่า ถูกคน (เร่ขายหนังสือพิมพ์) ของสยามรัฐรังแก กีดกันไม่ให้ขายหนังสือพิมพ์ฉบับอื่นๆ นอกจากหนังสือพิมพ์สยามรัฐ

เพียงเท่านั้นเอง คุณประยูร ก็นอตหลุด แต่ถึงแม้จะนอตหลุด คุณประยูรก็ไม่ได้เรียกคุณชัชมาพูดถึงเรื่องนี้ เพียงแต่มาพูดกับผมว่า ถ้าขาย (หนังสือพิมพ์สยามรัฐ) กันแบบนักเลงอันธพาลอย่างงั้นละก็ อย่าขายมันเสียดีกว่า

ผมได้ฟังคุณประยูรพูดก็รู้ทันทีว่าคุณประยูรไม่พอใจคุณชัช แต่ก็ไม่กล้าพูดกับคุณชัชตรงๆ เพราะมีศักดิ์ศรีเท่ากัน เพียงแต่คนละหน้าที่เท่านั้น และการที่คุณประยูรมาพูดกับผมก็ถูก เพราะผมเป็นผู้ที่ควบคุมกิจการหนังสือพิมพ์สยามรัฐแทน ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช ซึ่งปลีกตัวไปเป็นนายกรัฐมนตรี และผมเองก็ไม่ได้พูดกับคุณชัชว่าคุณประยูรพูดกับผมว่าอย่างไร และถ้าจะว่าไปผมก็เห็นด้วยกับคุณชัช ในวิธีการขายหนังสือแบบเร่ไปตามถนน เพราะผมเคยเห็นวิธีการปฏิบัติการขายหนังสือพิมพ์รายวันดังกล่าวในประเทศที่เป็นประชาธิปไตย และเป็นประเทศที่เจริญ พัฒนาไปแล้วยิ่งกว่าประเทศไทย

และในขณะเดียวกัน ผมก็ไม่ได้นำเรื่องดังกล่าวนี้ไปเล่าให้คุณชายฟัง เพราะถือว่าเป็นเรื่องภายในการปฏิบัติงาน ไม่ใช่เรื่องที่เป็นนโยบาย หรืออุดมการณ์ของหนังสือพิมพ์สยามรัฐ

แต่แล้วไม่นานนัก ก็ต้องหยุดการเร่ขายหนังสือพิมพ์สยามรัฐ ทั้งๆ ที่มีคนขายทั้งเด็กและผู้ใหญ่พร้อมที่จะทำงาน (ขายหนังสือพิมพ์สยามรัฐ) แต่ที่เลิกไม่ได้ขาย เพราะไม่มีหนังสือพิมพ์สยามรัฐให้ไปขายได้

เหตุที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะทางฝ่ายกองจัดการฝ่ายผลิตหนังสือพิมพ์สยามรัฐ ซึ่งขึ้นอยู่กับท่านกรรมการผู้จัดการใหญ่ไม่ยอมจ่ายหนังสือพิมพ์สยามรัฐให้ เมื่อไม่มีหนังสือพิมพ์ (สยามรัฐ) ก็ไม่ได้ขาย เป็นเรื่องที่สอดคล้องกันไป

เรื่องนี้เมื่อคุณชัช ผู้จัดการฝ่ายจำหน่ายรู้เรื่องเข้าก็โมโหใหญ่ เพราะทำให้สถิติการจำหน่ายหนังสือพิมพ์สยามรัฐลดลงกว่าเดิม เป็นการแสดงให้รู้และเห็นว่า ผู้จัดการฝ่ายจำหน่ายไม่มีสมรรถภาพและไม่มีความสามารถที่จะเพิ่มปริมาณการขายหนังสือพิมพ์สยามรัฐ

ซึ่งโดยความจริงแล้วไม่ใช่ความผิดหรือไร้สมรรถภาพของผู้จัดการฝ่ายจำหน่าย หากแต่ไม่มีสยามรัฐซึ่งเป็นสินค้าที่ประชาชนคนอ่านต้องการจะซื้อมากกว่า และการที่ท่านผู้อ่านสยามรัฐไม่ได้อ่านสยามรัฐในยุคนั้นเพราะเหตุใด ก็อย่างที่ผมได้เขียนบรรยายเอาไว้นั่นแหละ และนี่เป็นเหตุหนึ่งที่ทำให้คุณชัชและคุณประยูรเป็นเกาเหลากันยิ่งขึ้น คือทั้งเกาเหลาเส้นใหญ่และเกาเหลาชามใหญ่ แต่เรื่องทั้งหมดนี้คุณชายไม่มีโอกาสได้รู้ และทั้งไม่เคยถามผมด้วย เพียงแต่ในบางครั้งถามลอยๆ ด้วยเสียงเปรยๆ ว่า

เป็นยังไง ชัช กับ ประยูร ทำงานร่วมกันได้ไหม

ผมก็ตอบแบบเอาใจคนแก่ จะว่าตอบแบบประจบก็ยอม คือผมตอบว่า

ทำร่วมกันได้ครับและดีด้วย

ครั้นต่อมาไม่นาน คุณชัชก็มาพบกับผมเป็นการส่วนตัวโดยเฉพาะ ซึ่งถึงแม้ว่าจะพบกันแทบทุกวันที่ร้านอาหารสกายไฮข้างๆ โรงพิมพ์บ้าง ที่

โลลิต้าไนต์คลับ ซึ่งตั้งอยู่ตรงกันข้ามกับสำนักงานหนังสือพิมพ์สยามรัฐบ้าง แต่ก็ไม่ได้พูดจาวิสาสะกันเรื่องการงานในสยามรัฐ เพราะผมมุ่งหน้าแต่กินเหล้า ส่วนคุณชัชไม่กินเหล้าก็กินแต่กับที่แกล้มเหล้า ซึ่งคุณชัชมักจะสั่งอาหารดีๆ แพงๆ มาให้ผมแกล้มเหล้า และตัวเองก็กินด้วย แล้วคุณชัชก็จ่ายทั้งค่าเหล้าและค่ากับ (ดีๆ แพงๆ) เหล่านั้น

นี่ว่าถึงที่ร้านอาหารชื่อสกายไฮ ซึ่งตั้งอยู่ติดๆ กันกับสำนักงานสยามรัฐชั่วเพียงมีตึกกั้นเท่านั้น แต่ถ้าวันใดคุณชัชชวนไปที่โลลิต้าซึ่งเป็นคลับของคนกลางคืน ซึ่งดูเหมือนคุณชัชจะมีเอี่ยวคือมีหุ้นอยู่ ซึ่งตั้งอยู่คนละฝั่งถนนกับสำนักงานสยามรัฐแต่เยื้องกันเล็กน้อย

คุณชัชมักจะไปเยี่ยมเยียนคุณสุเทพ วงศ์กำแหง ซึ่งเป็นนักร้องเพลงที่ยอดเยี่ยมของบรรดานักร้องในประเทศไทย (ต่อมาได้รับเกียรติเป็นศิลปินแห่งชาติ) เหตุที่คุณชัชพาผมไปกินอาหาร (ซึ่งกินเหล้ามากกว่า) ที่นั่น ก็เพราะคุณชัชเคารพนับถือคุณสุเทพ ว่าเป็นอาจารย์ในการร้องเพลง เพราะคุณสุเทพได้เคยเป็นครูฝึกหัดการร้องเพลงให้คุณชัชจนกระทั่งร้องได้ดีเทียบเท่านักร้องอาชีพ และนอกจากนั้นคุณสุเทพยังอุปการะคุณชัชในยามยากและในสมัยที่คุณชัชยังเป็นวัยรุ่นอยู่ ซึ่งคุณชัชนั้นเดิมทีก็จะเอาดีในการร้องเพลงตามไนต์คลับเป็นอาชีพ แต่แล้วก็ถูก ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช หันเหชีวิตมาเป็นนักหนังสือพิมพ์ที่มีระดับสูง ไม่ใช่นักหนังสือพิมพ์กระจอกๆ อย่างผม

ความจริง คุณสุเทพกับผมก็ชอบพอกัน และคุณสุเทพก็เคารพนับถือ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช เหมือนกับคุณชัชและผม ซึ่งคุณสุเทพกับผมก็พบปะกันเสมอที่ใต้ถุนบ้านซอยสวนพลู คุณสุเทพแต่งงานพอมีลูกก็ไปขอให้คุณชายตั้งชื่อลูกให้

นานๆ ทีคุณชัชก็ชวนและพาผมไปเยี่ยมเยียนคุณสุเทพที่เป็นนักร้องระดับสูงสุด เพราะเป็นนักร้องที่มีเกียรติยิ่งกว่านักร้องไทยในประเทศไทยเรา

ผมไปกินข้าว (ซึ่งความจริงกินเหล้า) กับคุณชัชที่ไนต์คลับโลลิต้า

โดยผมนั้นเมื่อกิน (เหล้า) ฟรีๆ เมื่อไร ผมกินอย่างที่เรียกกันว่า ฟิวส์ขาดทุกครั้งไป

คราวนี้มาว่ากันตอนที่คุณชัชมาพบกับผมที่โต๊ะทำงานในสยามรัฐเป็นการส่วนตัว แต่ปรึกษากันถึงเรื่องงานแทนการที่จะไปปรึกษาหารือกับท่านกรรมการผู้จัดการใหญ่ แต่ก็กลับมาปรึกษากับผม เพราะถือว่าชอบพอคุ้นเคยกันมากกว่าใครๆ ในสยามรัฐ และอีกอย่างหนึ่ง ผมก็เป็น *"กรรมการ"* คนหนึ่งในสยามรัฐ แต่ไม่มีหน้าที่ใดๆ ตามกฎหมาย มีแต่หน้าที่ตาม *"กฎของ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์"* ให้ดูแลกิจการหนังสือพิมพ์สยามรัฐแทนท่านเท่านั้น และตำแหน่งลับๆ ซึ่งไม่เป็นทางการของผมนี้ ก็ดูเหมือนจะรู้กันในระหว่างคุณชายกับผมเท่านั้น แต่อ้อ–มีคุณชัชได้เสียบเข้ามารับรู้ด้วยอีกคนหนึ่ง

ด้วยเหตุนี้คุณชัชซึ่งเป็นผู้จัดการฝ่ายขายสยามรัฐ จึงมาหารือกับผมในฐานะผู้ชอบพอและเคารพนับถือซึ่งกันและกันเพื่อพัฒนาหนังสือพิมพ์สยามรัฐ ตามที่ได้มอบหมายหน้าที่มาจากคุณชาย

คุณชัชมีความเห็นว่า หนังสือพิมพ์สยามรัฐนั้น ผู้ที่อ่านคือข้าราชการระดับต่างๆ และดูจากสถิติในการขายแล้ว สมาชิกประจำส่วนใหญ่ก็เป็นข้าราชการ ทั้งข้าราชการประจำและข้าราชการการเมือง

ฉะนั้นคุณชัชจึงมีความเห็น ถ้าหากจะขายสยามรัฐให้กับข้าราชการแล้ว จะต้องจัดให้มีคนไปขายตามกระทรวง ทบวง กรมต่างๆ แต่ก็ไม่ใช่เข้าไปขายในกระทรวง เพียงแต่ว่าให้ผู้ขายนำหนังสือพิมพ์สยามรัฐไปยืนขายหน้าประตูกระทรวงต่างๆ ที่มีอยู่ในประเทศไทยในเวลาหยุดกลางวันและตอนเลิกงาน คือต้องเป็นเวลาพอเหมาะกับเวลาเที่ยงวัน ซึ่งทางราชการหยุดพักรับประทานอาหาร เมื่อข้าราชการแต่ละคนและส่วนมากออกไปรับประทานอาหารกลางวัน เมื่อเดินผ่านประตูก็เป็นจังหวะที่จะขายหนังสือพิมพ์สยามรัฐได้ เพราะข้าราชการแต่ละท่านและหลายท่านอาจจะซื้อสยามรัฐไปนั่งอ่านขณะรับประทานอาหาร หรือในขณะรอจะรับประทานอาหาร หรือตอนเลิกงานกลับบ้านก็ซื้อสยามรัฐติดมือไป

ความคิดใหม่ของท่านผู้จัดการฝ่ายขายสยามรัฐ ฟังดูตามโครงการ

แล้วก็ดูเข้าท่าเข้าทีดีอยู่ทีเดียว ผมจึงรับรองต่อโครงการนี้และบอกกับคุณชัชว่า น่าจะลองทำดู แต่คุณชัชก็มีข้อแม้ว่าผมจะต้องจัดให้หนังสือพิมพ์สยามรัฐออกสู่ท้องตลาดเร็วที่สุด โดยเฉพาะในรายการที่จะไปขายที่หน้าประตูกระทรวง ทบวง กรม ต้องออกสยามรัฐก่อนเวลาเที่ยงวัน (ซึ่งในขณะนั้นหนังสือพิมพ์สยามรัฐออกสู่ตลาดในตอนบ่ายประมาณ ๑๔.๐๐ น.)

เรื่องที่คุณชัชเสนอเงื่อนไขมานี้ ผมยังไม่รับปากและรับรองที่จะปฏิบัติได้ เพราะผมจะต้องไปพบกับท่านบรรณาธิการ คุณนพพร บุณยฤทธิ์เสียก่อน คือขอให้บรรณาธิการสยามรัฐเปลี่ยนแปลงเวลา *"ปิดข่าว"* (ภาษาหนังสือพิมพ์) เร็วขึ้น และเข้าหน้าส่งลงไปพิมพ์ในเวลา ๑๑.๐๐ น. และหลังจากนั้น ๓๐–๔๐ นาที หนังสือพิมพ์สยามรัฐก็จะออกเป็นรายฉบับได้

แต่จะอย่างไรก็ตาม หลักการขายแบบใหม่ตามความคิดใหม่ของท่านผู้จัดการฝ่ายจำหน่ายก็เข้าแก๊ปดีอยู่หรอกครับ หากสามารถทำได้

แต่แล้วก็ทำไม่ได้

ผมเห็นด้วยกับคุณชัชในเรื่องนี้ทันที และได้ตกลงว่าจะทดลองดูโดยไม่ให้ผมรายงานให้คุณชายได้รู้เรื่องแผนการขายหนังสือพิมพ์ใหม่นี้จนกว่าเมื่อทำไปแล้วได้ผลดีเป็นที่พอใจ จึงจะไปรายงานให้คุณชายรู้ แต่ถ้าหากไม่ได้ผลก็เงียบไปเลย

ส่วนทางด้านท่านกรรมการผู้จัดการใหญ่ คุณประยูรนั้น คุณชัชบอกว่าไม่ต้องไปบอกให้รู้ เพราะจะทำให้เกิดปัญหาบางอย่าง ซึ่งไม่ควรจะเกิดขึ้นอีก แต่แล้วแผนการนี้ก็ไม่ได้ทำ ฉะนั้นจึงไม่อาจจะรู้ว่าผลจะเป็นอย่างไร

เหตุที่ไม่ได้ทำตามแผนที่คุณชัชกำหนดไว้นั้น ไม่ใช่ถูกค้านจากท่านกรรมการผู้จัดการใหญ่ เพราะตอนหลังได้รู้เรื่องดังกล่าวนี้เพียงเลาๆ และทั้งคนที่จะทำ คือผู้ที่จะนำหนังสือพิมพ์สยามรัฐไปยืนขายหน้าประตูกระทรวง ทบวง กรม ในเวลาเที่ยงวันนั้นก็มีอยู่พร้อมสรรพ แต่ก็เกิดขัดข้องทางเทคนิค คือทางกองบรรณาธิการซึ่งรวมทั้งผมเองก็สังกัดอยู่ในกองบรรณาธิการไม่สามารถจะทำให้หนังสือพิมพ์สยามรัฐออกทันเวลาคือก่อนเที่ยงวันซึ่งเป็นเวลาที่ข้าราชการพักงานออกไปหาอาหาร (กลางวัน) รับ

ประทานนอกกระทรวง

ทั้งนี้เพราะแม้หนังสือพิมพ์สยามรัฐจะเป็นหนังสือพิมพ์ออกเวลาบ่าย แต่ก็คงจะออกก่อนเวลาเที่ยงไม่ได้ เพราะต้องคอยข่าวจากนักข่าวที่ไปตระเวนหาข่าวตามกระทรวง ทบวง กรม และสถานที่ต่างๆ ทั้งทางฝ่ายรัฐบาลและเอกชน และในสมัยนั้นการสื่อสารของไทยเรายังแย่ และสยามรัฐก็ไม่มีรถยนต์สำหรับตระเวนหาข่าว

ฉะนั้นการที่จะให้หนังสือพิมพ์สยามรัฐออกสู่สายตาประชาชนได้ก่อนเที่ยงจึงไม่อาจทำได้ ซึ่งหากจะทำได้ก็ต้องทำกันล่วงหน้า ตั้งแต่เวลาดึกของวันรุ่งขึ้นที่หนังสือพิมพ์จะออก แต่ในการนี้ก็จะต้องเสียค่าโอเวอร์-ไทม์ คือ ล่วงเวลา ซึ่งในกรณีนี้เชื่อว่าท่านกรรมการผู้จัดการใหญ่คงไม่ยอมแน่ เพราะท่านเป็นนักบัญชี เมื่อเห็นว่าไม่คุ้มค่า บัญชีรับจ่ายจะไม่สู่ดุลท่านก็คงไม่ทำแน่ นอกเสียจากจะต้องไปเอาคำสั่งจากคุณชายมาบังคับ แต่ใครจะกล้าไปตอแยนายกรัฐมนตรีขณะนั้น ซึ่งกำลังหัวฟัดหัวเหวี่ยงกับปัญหาของบ้านเมือง จะเอาปัญหาจากหนังสือพิมพ์ไปยัดกระเป๋า หรือวางบนอกท่านอีกอย่างหนึ่งก็ดูออกจะโหดเหี้ยมทารุณกับท่านไปหน่อย

ตกลงโครงการขายหนังสือพิมพ์สยามรัฐเวลาเที่ยงที่หน้าประตูกระทรวง ทบวง กรม ก็เป็นหมันไป

เมื่อคุณประยูรและคุณชัชเข้ามาปฏิบัติงานในหนังสือพิมพ์สยามรัฐไม่นาน อยู่มาวันหนึ่ง ท่านอดีตประธานบริษัท สยามรัฐ คือ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช ก็เรียกประชุมคณะกรรมการของบริษัท สยามรัฐ ซึ่งคณะกรรมการบริษัท สยามรัฐในขณะนั้น ผมได้เป็นกรรมการฝ่ายบริหารคนหนึ่ง คุณชายแม้จะลาออกและตั้งให้ลูกชายคือ ม.ล.รองฤทธิ์ ปราโมช เป็นประธานกรรมการแทน แต่ในขณะนั้นดูเหมือนจะไม่อยู่ในประเทศไทย คุณชายก็เลยเป็นประธานแทนในการประชุมครั้งนั้น และดูเหมือนว่าจะเป็นการประชุมคณะกรรมการบริษัท สยามรัฐ เป็นครั้งแรกและครั้งสุดท้ายของผม

คือเป็นกรรมการทั้งที่ในฐานะผู้ก่อตั้ง แต่ได้มีโอกาสประชุมเพียง

ครั้งเดียวเท่านั้นเพราะต่อมาผมก็คืนหุ้นทั้งหมดให้กับท่านประธานกรรมการคนใหม่คือ ม.ล.รองฤทธิ์ ปราโมช

เป็นการคืนให้เปล่าๆ ทั้งๆ ที่ในขณะนั้นหุ้นของหนังสือพิมพ์สยามรัฐซื้อขายกัน หุ้นละ ๖๕ บาท ผมคืนหุ้นนั้นไปเปล่าๆ ๑๐๐ หุ้น เพราะผมถือว่าผมได้หุ้นมาเปล่าๆ โดยคุณชายเป็นคนมอบให้ในฐานะเป็นหัวเรี่ยวหัวแรง และดำเนินการก่อตั้งหนังสือพิมพ์สยามรัฐแต่ผู้เดียว

เหตุที่ผมได้ประชุมคณะกรรมการบริษัท สยามรัฐ จำกัด ในฐานะผู้ถือหุ้นและเป็นกรรมการบริหารนั้น ก็เพราะหนังสือพิมพ์สยามรัฐขาดทุนอยู่ ซึ่งการขาดทุนนั้น ตามความหมายก็คือ สยามรัฐไม่มีเงินสดหมุนเวียนจะใช้จ่าย แม้กระทั่งเงินเดือนของคนที่กำลังทำงานอยู่ในหนังสือพิมพ์สยามรัฐเอง และเมื่อสยามรัฐไม่มีเงินจ่ายเงินเดือน ก็ร้อนถึงผมต้องรีบไปรายงานให้ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช ได้ทราบ ซึ่งในขณะนั้นท่านกำลังมั่วกับงานของนายกรัฐมนตรีและพรรคกิจสังคมของท่านอยู่ ซึ่งคุณชายก็จ่ายเช็คอันเป็นเงินส่วนตัวของท่านโดยให้ท่านผู้จัดการใหญ่ไปรับเช็คและเบิกเงินสดมาจ่ายได้ทันที

เหตุที่สยามรัฐเกิดขาดแคลนเงินสดหมุนเวียนนี้ไม่ใช่ว่า หนังสือพิมพ์สยามรัฐจะขาดทุนเพราะขายไม่ได้หรือขายไม่ดี หนังสือพิมพ์สยามรัฐในขณะนั้นมีกำไรอยู่และมีมากเสียด้วย เพียงแต่ว่าเป็นกำไรจากหนี้ หรือจะเรียกตามภาษานักบัญชีว่ากำไรตัวเลข ก็ว่าได้

หนังสือพิมพ์สยามรัฐในขณะนั้นมีหนี้อยู่ ๒ ประเภท คือ เป็นทั้งเจ้าหนี้ และลูกหนี้

ลูกหนี้นั้น คือค่ากระดาษพิมพ์ ซึ่งต้องชำระค่ากระดาษพิมพ์กันเป็นงวดๆ ส่วนเจ้าหนี้ สยามรัฐมีอยู่เกือบทั่วราชอาณาจักร คือเอเย่นต์ของหนังสือพิมพ์สยามรัฐที่รับสยามรัฐไปขายเป็นประจำวัน โดยทางสยามรัฐส่งไปตามจังหวัดต่างๆ ทุกๆ จังหวัด เอเย่นต์ขายหนังสือพิมพ์สยามรัฐเหล่านี้มักจะเบี้ยว คือเบี้ยวเวลาการชำระเงิน และถึงแม้จะชำระบ้างก็ไม่ครบตามรายการที่สยามรัฐส่งบิลไปเก็บ แต่ส่วนมากแล้วไม่ค่อยชำระ หรือชำระกัน

บ้างก็นานๆ ที และไม่ครบ

ด้วยเหตุนี้แหละหนังสือพิมพ์สยามรัฐจึงเกิดขาดแคลนเงินสดที่จะมาหมุน อาศัยจากค่าโฆษณา แต่ก็ต้องใช้จ่ายในทางอื่นไม่เพียงพอกับเงินเดือนที่จะจ่ายคนทำงาน

สำหรับคุณชัชที่เป็นผู้จัดการฝ่ายจำหน่ายสยามรัฐ ผมไม่ทราบว่าคุณชัชได้เงินเดือนจากสยามรัฐเท่าไหร่ ผมเคยถามคุณชายในเรื่องนี้ คุณชายบอกกับผมว่า

"มันไม่เอาเงินเดือนทั้งสองคน"

ซึ่งหมายความถึงท่านกรรมการผู้จัดการ คุณประยูร จินดาศิลป์ คนหนึ่ง กับคุณชัชวาลย์ คงอุดม ผู้จัดการฝ่ายจำหน่ายอีกคนหนึ่ง

เมื่อเกิดความวิกฤตทางการเงินขึ้นในสยามรัฐ ผมซึ่งรับมอบหมายให้ดูแลสยามรัฐ และท่านกรรมการผู้จัดการคุณประยูร ก็ไม่สบายใจกระวนกระวายในระยะแรกๆ ก่อนที่คุณชายจะจ่ายเช็คมา แต่เรื่องนี้เดิมทีคุณชัชไม่รู้เพราะเป็นคนที่ไม่มีเงินเดือน มีแต่ค่าใช้จ่ายที่จะต้องจ่ายในกิจการจำเป็นและดูเหมือนจะจ่ายมากๆ เสียด้วย อย่างเช่น จ่ายค่าพาหนะไปตรวจตลาดตามร้านขายหนังสือพิมพ์ต่างๆ ว่าทางคนส่งนำมาวางขายเท่าไหร่ ขายได้เท่าไหร่ เหลือเท่าไหร่ นอกจากนั้นก็เคยควักกระเป๋าของตนเองเสียค่าปรับแทนเด็กและหรือผู้ใหญ่ที่เร่ขาย เมื่อถูกตำรวจจราจรจับหรือถูกไถเพื่อจะได้ไม่จับไม่ปรับ

เมื่อคุณชัชรู้เรื่องที่สยามรัฐเกิดชอร์ตเรื่องเงิน (สด) จนกระทั่งไม่มีจ่ายเงินเดือนคนทำงาน คุณชัชก็บอกผมว่าขอเวลาสักครึ่งวันจะไปหาเงิน (สด) มาจ่ายเอง เพราะคุณชัชมีพรรคมีพวกพอจะเอาเงิน (สด) มาหมุนได้

แต่ผมเห็นว่า ถ้าหากคุณชัชทำเช่นนั้นและเชื่อว่าต้องทำได้แน่ก็จะเกิดเขม่นกันกับท่านกรรมการผู้จัดการใหญ่ เพราะความจริงก็เขม่นกันอยู่แล้ว และถ้าหากคุณชัชปฏิบัติการเกี่ยวกับการเงินของสยามรัฐหักหน้าท่านกรรมการผู้จัดการใหญ่ไป เกาเหลาเส้นใหญ่ชามโตคราวนี้ ชามแตกแน่

ดังนั้นผมจึงตัดไฟแต่ต้นลม และป้องกันไม่ให้ชามเกาเหลาแตก

โดยการไปบอกคุณชายเสียเอง แล้วทุกๆ อย่างก็เรียบร้อย เกาเหลาก็คงเป็นเกาเหลาอยู่ในชามเดียวกันได้ต่อไป และเพราะเหตุว่าหนังสือพิมพ์สยามรัฐเกิดวิกฤตชอร์ตเรื่องเงิน คุณชายจึงได้เชิญกรรมการของบริษัทสยามรัฐไปร่วมประชุมดังกล่าว ซึ่งเป็นการประชุมคณะกรรมการหนังสือพิมพ์สยามรัฐครั้งแรก และเป็นครั้งสุดท้ายของผม

ในที่ประชุมคณะกรรมการสยามรัฐในวันนั้น คุณชัชไม่ได้เข้าประชุมด้วย เพราะคุณชัชไม่ได้เป็นกรรมการ แต่ในที่ประชุมผมก็ได้พูดถึงเรื่องคุณชัช และพูดแทนคุณชัชไปหลายเรื่อง โดยเฉพาะเรื่องที่คุณชัชริเริ่มให้มีผู้เร่ขายหนังสือพิมพ์สยามรัฐตามถนนและที่สี่แยกไฟแดง รวมทั้งการจะส่งคนไปคอยขายที่หน้ากระทรวง ทบวง กรม อย่างที่ผมกับคุณชัชได้คิดจะทำ แต่แล้วก็ทำไม่ได้ เพราะเกิดขัดข้องทางเทคนิค (ในการพิมพ์ให้ทันเวลา) ส่วนการที่เลิกขายแบบเร่ขายนั้น ท่านกรรมการผู้จัดการได้แถลงว่า เป็นสาเหตุแห่งการวิวาทบาดหมางไม่ควรจะทำ ซึ่งในกรณีนี้ผมก็แย้งว่าการเร่ขายเป็นวิธีใหม่ของวงการหนังสือพิมพ์ไทยเรา ซึ่งทางคุณชัชได้ทดลองก็ได้ผลดี ได้เงิน(สด)จากการขายมาวันละมากๆ จนกระทั่งมีหนังสือพิมพ์ฉบับอื่นจำแบบอย่างไปทำบ้าง

แต่ท่านกรรมการผู้จัดการก็โต้แย้งว่าเป็นบ่อเกิดแห่งการวิวาท ซึ่งเมื่อเกิดขึ้นแล้วก็จะเกิดความเสียหายไปถึงทั้งรัฐบาล (ที่คุณชายเป็นนายกรัฐมนตรีอยู่) และเสียหายทั้งชื่อและเงินแก่สยามรัฐด้วย พิจารณาแล้วดูออกจะไม่คุ้มกันกับที่จะได้ ปรากฏว่า คุณชายก็รับฟังและเออๆ คะๆ ไปตามฟอร์มของท่าน

คราวนี้มาถึงเรื่องที่สยามรัฐเกิดวิกฤตทางการเงินบ้าง

ในวันประชุมวันนั้น ท่านกรรมการผู้จัดการใหญ่ได้ขออนุญาตนำผู้สอบบัญชีเข้าร่วมประชุมด้วย เพื่อแถลงถึงตัวเลขตามบัญชีที่จัดทำ และเมื่อแถลงแล้วก็สรุปว่าหนังสือพิมพ์สยามรัฐนั้นยังมีกำไรอยู่และมากเสียด้วย ซึ่งท่านกรรมการผู้จัดการใหญ่ก็ให้การรับรอง เพราะผู้ตรวจสอบบัญชีนั้นคุณประยูรเป็นผู้ไปจ้างมาตรวจสอบบัญชีของหนังสือพิมพ์สยามรัฐเป็นค่า

จ้างราคาสูง (มาก) แต่ผมไม่รู้ว่าได้รับค่าจ้างเท่าไหร่ ผมจึงถามขึ้นมาลอยๆ ในที่ประชุมว่า คุณประยูรกับคุณชัชที่มาร่วมทำงานกับสยามรัฐนั้น ทางโรงพิมพ์ได้จ่ายเงินเดือนให้เดือนละเท่าไหร่

แต่ท่านประธานในที่ประชุมคือคุณชายไม่ยอมตอบ ซ้ำยังดุเอากับผมว่าเรื่องเงินเดือนเงินดาวน์นั้น เขาไม่บอกกันหรอก แล้วก็ถลึงตา (ดุๆ) มาทางผมซึ่งผมนั้นรู้ดีว่า การถลึงตาของคุณชายนั้นหมายความว่าอะไร เพราะทำงานหนังสือพิมพ์ร่วมกันมาอย่างชนิดเคียงบ่าเคียงไหล่มาตั้งจะ ๕๐ ปีแล้ว

ต่อจากนั้นท่านกรรมการผู้จัดการใหญ่คุณประยูรก็เสนอรายการบัญชีของสยามรัฐ โดยขอให้ (ใครคนหนึ่ง) ผู้ตรวจสอบบัญชีแถลงต่อที่ประชุมเป็นเชิงอธิบายว่าดูตามบัญชีรายรับรายจ่ายแล้ว หนังสือพิมพ์สยามรัฐนั้นมีกำไรมากในระยะนี้

ผู้ตรวจสอบบัญชี (ใครก็ไม่รู้) คนนี้ เป็นคนที่ท่านกรรมการผู้จัดการใหญ่เลือกสรรจ้างมา ผมทราบว่า จ่ายค่าจ้างกันเป็นรายปี ด้วยจำนวนเงิน (ของสยามรัฐ) ค่อนข้างสูง แต่ก็เป็นคนตรวจสอบและทำบัญชีส่วนตัวให้กับคุณชายและครอบครัวด้วย โดยไม่คิดค่าจ้างทำ

เมื่อผู้ตรวจสอบบัญชีอธิบายตามบัญชีที่นำมาประกอบการอธิบายว่าสยามรัฐได้กำไร แต่แล้วไม่มีเงินเดือนจ่ายคนที่ทำงาน ผมนั้นไม่สงสัย แต่ดูเหมือนว่าท่านประธานคุณชาย คึกฤทธิ์สงสัยมากว่าได้กำไรแล้วเอาเงินไปไหนกันหมด

ท่านผู้ตรวจบัญชีก็ยืนยันพร้อมกับท่านกรรมการผู้จัดการก็รับรองโดยส่งบัญชีรับ–จ่ายของหนังสือพิมพ์สยามรัฐให้คุณชายดู

ผมแสดงความจำนงที่จะพูดอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งคุณชายก็พยักหน้าให้ผมพูดได้

ผมได้บอกกับที่ประชุมว่ากำไรของหนังสือพิมพ์สยามรัฐในขณะนี้มีอย่างแน่นอน เพราะหนังสือพิมพ์ก็ขายดี หลังจากที่ได้มีผู้จัดการจำหน่ายมาปฏิบัติงานนี้โดยตรงโดยเฉพาะ (ซึ่งก็หมายถึงคุณชัชนั่นเอง)

แต่ทว่า ผมพูดต่อไป กำไรของสยามรัฐที่มีเป็นกำไรทางตัวเลขในบัญชี เป็นกำไรจากลูกหนี้ของสยามรัฐทั้งนั้น ไม่ได้มีกำไรเป็นตัวเงิน ซึ่งก็เป็นความจริงเพราะเมื่อท่านผู้ตรวจบัญชีนำบัญชีรับ–จ่ายออกแสดงก็ปรากฏว่าสยามรัฐมีลูกหนี้เอเย่นต์ต่างจังหวัดมากเหลือเกิน

ผมก็เสนอต่อไปว่าแบบนี้ เราจะต้องกวนเอเย่นต์สักหน่อย คือส่งคนไปเร่งรัดเก็บหนี้จากการขายหนังสือพิมพ์ที่ค้างๆ กันอยู่ ผมบอกกับที่ประชุมเราต้องคอยกวนน้ำให้ขุ่น อย่าให้ตกตะกอน ไม่ยังงั้นจะตกตะกอนทับถมมากขึ้น

แล้วใครจะออกไปกวนน้ำนั้นให้ขุ่นล่ะ

ผมได้ชี้แจงว่าเรื่องนี้เป็นหน้าที่โดยตรงของฝ่ายขาย ซึ่งขณะนี้สยามรัฐมีผู้จัดการฝ่ายขายโดยเฉพาะแล้วคือคุณชัช ฉะนั้นต้องให้คุณชัชจัดการส่งคนออกไปกวนน้ำที่ว่านั้นให้ขุ่น

เรื่องนี้ดูเหมือนคุณชายจะเห็นด้วยทุกประการและได้สั่งให้กรรมการผู้จัดการใหญ่ไปติดต่อกับผู้จัดการฝ่ายจำหน่ายกันเอง

ต่อไปที่ประชุมก็พูดถึงเรื่องเงิน (สด) ที่จะใช้หมุนเวียนในโรงพิมพ์ เพราะในกิจการหนังสือพิมพ์จะต้องมีเงินสดสำรองไว้ใช้ตลอดทั้งวัน แต่หนังสือพิมพ์สยามรัฐขณะนั้นขาดแคลนเงินสดและทั้งรายได้จากการขายสยามรัฐเฉพาะในกรุง ซึ่งขายเป็นเงินสดก็ไม่สู่ดุล

เรื่องนี้ที่ประชุมจนด้วยเกล้าด้วยกระหม่อม แต่แล้วคุณชายก็บอกว่า

เห็นจะต้องไปขอยืมแบงก์มาก่อนบ้าง ผมก็ได้ทีเลยพูดเสริมว่าแบงก์ที่คุณชายได้เคยจัดตั้งมาก็หลายแบงก์น่าจะพอหยิบยืมได้ โดยเฉพาะแบงก์กรุงเทพฯพาณิชย์การนั้น เป็นแบงก์อยู่ในตระกูลของคุณชายเอง (คือมีคุณหญิงบุญรับ อินทรทูต พี่สาวแท้ๆ ของคุณชายเป็นประธาน)

ใครคนหนึ่งที่เป็นกรรมการ (ผมจำไม่ได้) ได้พูดขึ้นว่า เราก็ต้องเสียดอกเบี้ย ซึ่งดอกเบี้ยแบงก์นั้นก็สูงอยู่

ผมก็เลยขัดขึ้นมาว่า ถ้าหากเป็นแบงก์กันเอง และคุณชายก็เป็นคนที่แบงก์ต่างเกรงใจ น่าจะลดดอกเบี้ยให้เพราะผู้จัดการแบงก์นั้นมีอำนาจจะ

ลดดอกเบี้ย หรือไม่เอาดอกเบี้ยเลย เป็นกรณีพิเศษก็ได้ และเรื่องนี้ถ้าหากคุณชายพูดกับแบงก์ก็คงเรียบร้อย

ตอนนี้แหละที่ผมถูกเอ็ดจากคุณชายเป็นการดุต่อหน้าคนอื่นๆ อีกหลายคน กลางที่ประชุม โดยคุณชายเอ็ดตะโรเอากับผมว่า

นี่พี่หละ จะให้นายกรัฐมนตรีไปขอกู้เงินแบงก์แล้วลดหรือไม่ต้องเสียดอกเบี้ยเทียวรึ ผมกำลังเป็นนายกรัฐมนตรีอยู่นะอย่าลืม แล้วพวกพี่หละ (หนังสือพิมพ์) นั่นแหละจะได้เล่นงานผมงอมไปเลย

ผมก็เลยต้องเงียบ และอาจจะเป็นเพราะเหตุที่ผมพูด (มาก) นี่เอง ต่อมาก็ไม่ได้เป็นกรรมการบริษัท ไม่มีโอกาสได้ร่วมประชุมกับเขาอีกเลย แต่สุดท้ายก่อนเลิกประชุม คุณชายได้มาพูดกับผมเป็นส่วนตัวในวงเหล้าว่า

"แล้วผมจะลองพูดกับคุณธนิตเขาดู"

(คุณธนิต พิศาลบุตร คือผู้จัดการใหญ่ของธนาคารกรุงเทพฯพาณิชย์-การ ก่อนที่ธนาคารนี้จะล้มละลายไป และทางสยามรัฐก็ไม่เคยมีหนี้สินติดค้างแม้แต่สตางค์แดงเดียว เพราะได้ใช้หมด ก่อนธนาคารกรุงเทพฯพาณิชย์การจะมีอันเป็นไป)

หลังจากการประชุมคณะกรรมการแล้ว ก็เป็นเวลาที่จะต้อง *"กวนน้ำให้ขุ่น"* ตามที่พูดกันไว้ในที่ประชุม

เรื่องนี้ความจริงท่านกรรมการผู้จัดการใหญ่ ประยูร ควรจะต้องหันหน้าไปปรึกษาหารือกับท่านกรรมการจัดการจำหน่าย คือ คุณชัชวาลย์ นั่นแหละ แต่ก็อย่างว่า เพราะสองคนนี้เป็นเกาเหลาเส้นใหญ่ชามใหญ่กันอยู่ คุณประยูรก็เลยมาบอกกับผมว่าพี่หละช่วยไปบอกกับคุณชัชในเรื่องที่ประชุมกันให้หน่อย

เมื่อท่านกรรมการผู้จัดการใหญ่โบ้ยมาทางผมให้ไปพูดเรื่องดังกล่าวกับคุณชัชเอง ผมก็ไปพูดกับคุณชัชสองต่อสอง ซึ่งคุณชัชก็บอกว่ากำลังจะคิดงาน (ขายสยามรัฐ) เป็นงานใหญ่อยู่เหมือนกัน แล้วจะปรึกษาภายหลัง แต่ในระยะนี้ต้องรีบไป *"กวนน้ำให้ขุ่น"* ตามที่พ่อบอกมาเสียก่อน ซึ่งคุณชัชบอกว่า เรื่องการไปกวนน้ำครั้งนี้มีเรื่องเงินๆ ทองๆ เข้ามาเกี่ยวด้วย คือ

ต้องไปเก็บหนี้มาส่งเจ้าหนี้คือโรงพิมพ์สยามรัฐ จะไว้วางใจคนอื่นให้ไปแทนก็อาจจะมีปัญหาในภายหลังได้

ดังนั้นคุณชัชผู้จัดการใหญ่ฝ่ายจัดจำหน่ายสยามรัฐ จึงตัดสินเดินทางไปด้วยตัวเอง โดยมีบัญชีรายชื่อเอเย่นต์ตามจังหวัดต่างๆ ซึ่งก็ดูเหมือนว่าทางจังหวัดภาคอีสานจะมากที่สุด มีหนี้หนังสือพิมพ์สยามรัฐค้างอยู่เป็นแสนๆ (บาท) และหลายแสนเสียด้วย ต่อเมื่อภาคอีสานได้ผลอย่างไรแล้วก็จะไปภาคเหนือ ภาคใต้ ตามลำดับ

ผมดีใจที่ท่านผู้จัดการใหญ่ฝ่ายขายสยามรัฐจะเดินทางไป *"กวนน้ำให้ขุ่น"* ด้วยตนเอง เพราะผมเห็นว่าคุณชัชทำงานจริงจัง และซื่อสัตย์ทั้งต่องานและต่อเงินยิ่งกว่าคนอื่นๆ ที่จะจัดให้ไป ซึ่งก็ยังไม่รู้หัวนอนปลายตีนว่าเป็นใคร และด้วยความดีใจผมรีบนำเรื่องที่คุณชัชตกลงไว้กับผมไปบอกกับท่านนายกรัฐมนตรี ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช ให้ท่านได้รู้ในตอนเย็นๆ ใกล้ค่ำโดยยังไม่ได้บอกให้ท่านกรรมการผู้จัดการได้รู้เรื่องว่า ท่านผู้จัดการฝ่ายขายอาสาจะไปเป็นคนกวนน้ำให้ขุ่นเองในต่างจังหวัดทุกๆ จังหวัดที่มีสยามรัฐขาย

(ขอนอกเรื่องอีกนิดหน่อย)

คือการไปบ้านซอยสวนพลูนั้น ในสมัยที่ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช เป็นนายกรัฐมนตรี ในปี พ.ศ. ๒๕๑๘ ผมต้องไปบ้านซอยสวนพลูทุกๆ วัน วันละ ๒ เวลา คือตอนเช้าก่อนที่ท่านนายกรัฐมนตรีคึกฤทธิ์จะไปทำราชการในตำแหน่งนายกรัฐมนตรีที่ทำเนียบรัฐบาล ทั้งนี้เพราะผมต้องไปรับฟังเรื่องต่างๆ ที่รัฐบาลได้จัดทำหรือกำลังจัดทำ หรือกำลังริเริ่มจะทำอย่างหนึ่ง กับอีกอย่างหนึ่ง เผื่อมีข่าวด่วนข่าวสำคัญอะไรที่ผมได้รู้มา แม้จะยังไม่ปรากฏการณ์จริงๆ จังๆ แต่ผมก็บอกให้ท่านนายกรัฐมนตรีคึกฤทธิ์ได้รับรู้ทั้งๆ ที่ท่านเอง นอกจากเป็นคนประเภท *"หูติดดิน"* (ไม่ใช่ตีนติดดินนะครับ) แล้วยังมีสายลับของท่านอีกหลายสาย ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นสายสลึงสาย(เงิน)บาททั้งนั้น

ส่วนการไปบ้านซอยสวนพลูรอบสองของผมในตอนเย็นใกล้ค่ำวัน

เดียวกันนั้นก็ไม่มีอะไรมากนอกจากกินเหล้าเป็นเพื่อนท่านนายกรัฐมนตรีคึกฤทธิ์ เพราะท่านเคยบอกผมว่า *"กินเหล้าคนเดียวมันเหงาว่ะ"* ฉะนั้นผมจึงไปกินเป็นเพื่อนในตอนเย็น ทั้งนี้เพราะเคยกินเป็นคู่กินกับท่านมาตั้งแต่เมื่อ ๓๐ กว่าปีมาแล้วคือตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๘๖ สมัยสงครามมหาเอเชียบูรพา ซึ่งขณะนั้นคุณชายอยู่แบงก์ชาติเป็นเจ้าหน้าที่ระดับสูงมีหน้าที่สั่งพิมพ์ธนบัตรต่างๆ ให้คนไทยและทหารญี่ปุ่นใช้ในยามสงคราม ซึ่งผมกำลังเป็นนักหนังสือพิมพ์หนุ่มฉกรรจ์ อยู่และได้กินเหล้ากับคุณชายอย่างชนิดหัวราน้ำ จนกระทั่งท่านเป็นนายกรัฐมนตรี จึงยุติการกินแบบหัวราน้ำมานั่งกินชมนกชมไม้อยู่ที่บ้านซอยสวนพลูของคุณชายเอง

คราวนี้กลับมาเข้าเรื่องต่อไป

ผมจึงถือโอกาสบอกเรื่องที่ท่านผู้จัดการฝ่ายขายคือคุณชัช อาสาที่จะออกไปตระเวนกวนน้ำให้ขุ่นเอง โดยจะเริ่มไปทางจังหวัดต่างๆ ในภาคอีสาน ซึ่งคุณชายเมื่อได้ฟังผมบอกแล้ว ท่านก็พูดสั้นๆ ว่า

"เออดี เรื่องอย่างนี้ ชัชมันคล่องดีนัก"

หลังจากที่ผมบอกคุณชายแล้ว ในวันต่อมาผมก็นำเรื่องไปบอกกับท่านกรรมการผู้จัดการใหญ่ และซ้ำบอกว่า เรื่องนี้ผมได้ไปกราบเรียนให้ท่านนายกรัฐมนตรีคึกฤทธิ์ทราบแล้ว คุณประยูร ถามผมต่อไปว่า

แล้วท่านว่ายังไง

ผมก็บอกว่า *ท่านบอกดีแล้ว และเห็นด้วย* แล้วผมก็วางเพลิงอีกครั้งหนึ่งว่า

คุณชายยังชมคุณชัชว่าคล่องว่องไวและขยันทำงานดี มิเสียแรงตั้งให้ไปขายสยามรัฐ

ซึ่งที่ผมวางเพลิงเอาไว้นี้ ผมก็ไม่รู้เหมือนกันว่า คุณประยูรจะคิดอย่างไร แต่เข้าใจว่า เกาเหลาชามนั้นคงจะเส้นโตขึ้น และเปลี่ยนจากชามโตๆ เป็นกะละมังไปเสียแล้ว

ก่อนที่คุณชัชจะออกไปตระเวนกวนน้ำให้ขุ่น คุณชัชได้พบกับผมสองต่อสองอีกครั้งหนึ่งที่ร้านอาหารสกายไฮข้างๆ โรงพิมพ์ คุณชัชขับรถมา

จอดที่หน้าร้านอาหารและให้เด็ก (คนเสิร์ฟอาหาร) ไปเรียกผมลงมาคุยด้วย และเมื่อผมลงมาสั่งเหล้าสั่งกับแกล้ม (ที่คุณชัชชอบกับแกล้มนั้น) แล้วคุณชัชก็ชี้ให้ผมดูรถที่จะขับไปตระเวน *"กวนน้ำให้ขุ่น"* ด้วยตัวเอง และทั้งบอกกับผม แต่ก็ไม่ใช่เป็นเชิงลาว่า

คราวนี้อาจจะต้องไปหลายวัน เพราะมีบัญชีที่จะต้องไปพบกับเอเย่นต์หลายจังหวัดด้วยกัน

ผมก็ไม่ว่าอะไรเพราะถึงเวลากินเหล้าของผมแล้ว ผมซึ่งตั้งหน้าตั้งตาแต่กินเหล้าอย่างเดียว และคุณชัชก็ดูเหมือนจะตั้งหน้าตั้งตากินกับแกล้มที่สั่งมาเองเช่นกัน

ผมนึกขึ้นมาได้ว่าในวันพูดถึงเรื่องที่คุณชัชจะอาสาไปทวงหนี้จากเอเย่นต์เมื่อวันก่อนว่าคุณชัชได้ขยายการริเริ่มในการที่จะเพิ่มปริมาณการขายหนังสือพิมพ์สยามรัฐอีกวิธีหนึ่ง ซึ่งผมก็กำลังสนใจอยู่ เพราะถ้าหากคุณชัชสามารถเพิ่มปริมาณการขายสยามรัฐได้ ปริมาณการพิมพ์ของสยามรัฐประจำวันแต่ละวันก็อาจจะเพิ่มตามไปด้วย ด้วยเหตุนี้ ผมจึงถามคุณชัชว่าคุณชัชมีวิธีการใหม่ที่จะริเริ่มในการเพิ่มปริมาณการขายของสยามรัฐในวิธีใหม่ๆ ไม่ซ้ำกับวิธีการเก่าๆ ได้อย่างไร

คุณชัชบอกว่า กำลังคิดสะระตะในการที่จะขายสยามรัฐด้วยวิธีการเพิ่มปริมาณสยามรัฐโดยจะหาสมาชิกประจำ

ผมบอกกับคุณชัชว่า เรื่องนี้ผมเคยทำมาแล้วเมื่อหนังสือพิมพ์สยามรัฐออกจำหน่าย (ใหม่ๆ) ผมหาสมาชิกสยามรัฐเป็นประจำถึง ๔,๐๐๐ ฉบับ แต่แล้วผมก็ทำไม่ไหว เพราะขณะนั้นยังไม่มีกรรมการผู้จัดการ ทั้งผู้จัดการธุรการและผู้จัดการจำหน่าย ผมต้องทำคนเดียวทั้งเป็นบรรณาธิการ จัดการธุรกิจ จัดการจำหน่าย หาโฆษณาและยังต้องไปดูหนังกลางวันกับท่านผู้อำนวยการในตอนบ่าย และในตอนเย็นก็ต้องกินเหล้าอย่างชนิดที่เรียกว่า *"เช้าฮา เย็นเฮ ค่ำเซ ดึกสร่าง สว่างซ้ำ"* อีกด้วย และเมื่อผมมีสมาชิกประจำสยามรัฐ (ขณะนั้นขายฉบับละ ๕๐ สตางค์แดงเท่านั้น) ๔,๐๐๐ ฉบับ ผมก็ทำไม่ไหวเลยมอบกิจให้เพื่อนชื่อ *ต่วน บุญชู* ช่วยมาดำเนินกิจการแทน

(ปัจจุบันถึงแก่กรรมแล้ว)

คุณชัชแย้งว่า เรื่องการหาสมาชิกรับประจำนั้น ผมคงจะไม่เอาอย่างที่หนังสือพิมพ์อื่นๆ เขาทำกัน ผมจะริเริ่มใช้วิธีการใหม่ของผมเองดังนี้ คือ

ผมจะเอาสมุดโทรศัพท์ขององค์การโทรศัพท์มาเปิดดูรายชื่อผู้ใช้โทรศัพท์ตามสถานที่ต่างๆ แยกกันเป็นเขตๆ แล้วจะส่งจดหมายเชิญชวนให้เป็นสมาชิกประจำของหนังสือพิมพ์สยามรัฐ พร้อมกับส่งใบสมัครไปพร้อมกันด้วย โดยจะส่งไปตามรายชื่อผู้ใช้โทรศัพท์ เลือกตามสำนักงานใหญ่และตามบ้านผู้ที่มีชื่อเสียง

คุณชัชบอกกับผมว่า วิธีการหาสมาชิกเพื่อเพิ่มปริมาณหนังสือพิมพ์สยามรัฐแบบนี้ แม้เสี่ยงส่งไปแล้วจะได้ผลคือได้กลับคืนมาสักไม่กี่เปอร์เซ็นต์ก็น่าจะพอใจ เพราะเป็นสมาชิกประจำรายปี และถ้าทางโรงพิมพ์ส่งให้เขาตรงตามเวลาทุกๆ วัน เชื่อว่า เขาคงจะเป็นสมาชิกตลอดกาล คือตลอดไปที่หนังสือพิมพ์สยามรัฐยังออกอยู่

ผมเห็นด้วยอย่างยิ่ง เพราะวิธีการนี้แน่นอนกว่าการขายตามแผงหนังสือพิมพ์ ซึ่งหนังสือจีนที่ออกจำหน่ายในประเทศไทยก็ใช้วิธีการหาสมาชิกประจำยิ่งกว่าการวางขาย หนังสือพิมพ์ไทยเราก็น่าจะใช้วิธีนี้บ้าง

เมื่อคุณชัชกับผมมีความเห็นพ้องต้องกันว่าจะหาสมาชิกเพื่อเพิ่มปริมาณหนังสือพิมพ์สยามรัฐตามแบบที่ปรึกษาหารือกันข้างต้นนี้ ต่างก็เก็บเรื่องดังกล่าวนี้ไว้รอให้คุณชัชไปตระเวน *"กวนน้ำให้ขุ่น"* เสียก่อนจึงค่อยมาดำเนินกัน เพราะการดำเนินการหาสมาชิกแบบที่คุณชัชจะริเริ่มทำนั้นก็ไม่ยากเย็นอะไรนัก

แล้วคุณชัชก็ออกเดินทางด้วยรถยนต์ส่วนตัว คือรถเฟียตสีแดงที่ผมเห็นคุณชัชขับมาจอดหน้าร้านอาหารสกายไฮ หรือที่หน้าโรงพิมพ์เป็นประจำวัน

หลังจากคุณชัชไปตระเวนภาคอีสานก็เป็นเวลานานพอดูอยู่ และเมื่อกลับมานั้นก็บอกผมว่าประสบความสำเร็จพอสมควร ได้เงินค่าหนังสือพิมพ์ที่ติดค้างมาบ้างแต่ก็นับว่ามากอยู่

คุณชัชได้นำเงินที่เก็บมาได้จากลูกหนี้ ส่งให้ฝ่ายการเงินของหนังสือพิมพ์สยามรัฐซึ่งอยู่ในการบังคับบัญชาของท่านกรรมการผู้จัดการใหญ่

การตระเวนไปทั่วทุกจังหวัดที่สยามรัฐมีเอเย่นต์จำหน่ายหนังสือพิมพ์สยามรัฐทั่วทั้งภาคอีสาน โดยท่านผู้จัดการฝ่ายจำหน่ายคือคุณชัชไปด้วยตัวเองโดยรถยนต์ส่วนตัวและขับเอง ค่ำจังหวัดไหนก็นอน (ที่โฮเต็ล) ของจังหวัดนั้น แล้วก็เดินทางต่อไปจนทั่วทุกจังหวัดที่หนังสือพิมพ์สยามรัฐมีเอเย่นต์ในการจำหน่าย ซึ่งก็เป็นการแน่นอนเหลือเกินที่คุณชัชจะต้องสำรองจ่ายไปก่อนด้วยเงินส่วนตัวของคุณชัชเอง และเมื่อเก็บเงินที่ลูกหนี้ได้เท่าไหร่ก็ทำบัญชีส่งมอบฝ่ายการเงินจนหมดก่อน แล้วจึงมาทำบัญชีค่าใช้จ่ายในการเดินทางเบิกต่อฝ่ายการเงินของหนังสือพิมพ์สยามรัฐ ตามรายการและจำนวนเงินที่คุณชัชจ่ายไปก่อนเอง

แต่แล้วก็เกิดปัญหาขึ้นจนได้

เพราะทางฝ่ายการเงินไม่ยอมจ่ายตามที่คุณชัชทำรายการและแนบบัญชีค่าใช้จ่ายมา ซึ่งทางฝ่ายการเงินที่เป็นผู้หญิงและอยู่ในบังคับบัญชาการของท่านกรรมการผู้จัดการใหญ่ ไม่ยอมจ่ายเงินนั้นให้คุณชัชโดยอ้างว่าจะต้องตรวจสอบรายการที่ไปกับจำนวนเงินหนี้สินที่คุณชัชไปเก็บมาได้เสียก่อนว่าตรงกันหรือไม่

คุณชัช ก็รอต่อไป

จนกระทั่งเห็นว่า นานเกินควร ก็ไปทวงถามเงินที่ตั้งบัญชีเบิกไปนั้นอีกครั้งหนึ่ง ทางฝ่ายการเงินก็ยังไม่จ่ายให้อีก

ความจริงเรื่องนี้ผมไม่ได้มีโอกาสรู้ เพราะคุณชัชไม่ได้บอกผมว่าเกิดมีปัญหาขัดข้อง เพียงแต่บอกว่าเดินทางไปลำบากแทบตายและก็ได้ทวงหนี้มาได้พอสมควร เพราะลูกหนี้บางคนเบี้ยว บางคนไม่ยอมพบด้วย บางคนว่าจะเข้ามาชำระเองที่สำนักงานใหญ่ แต่ก็มีบางคนและหลายคนเบี้ยวเอาดื้อๆ คุณชัชก็ต้องใช้อำนาจของผู้จัดการฝ่ายขาย ตัดโควตาเอเย่นต์บางเอเย่นต์ทิ้งไป

แต่การที่คุณชัชยังเบิกเงินค่าใช้จ่ายที่ใช้ส่วนตัวสำรองจ่ายไปก่อน

ไม่ได้นั้น คุณชัชไม่ได้บอกกับผม และทั้งคุณชัชก็ถือดี ไม่ยอมไปพบท่านกรรมการผู้จัดการใหญ่ เพื่อสอบถามความจริงว่าเพราะเหตุใดจึงยังไม่จ่ายเงินนั้น ผมบอกตรงๆ ว่า ผมไม่มีโอกาสได้รู้เรื่องนี้เลย เพราะถ้าหากผมรู้โดยคุณชัชมาพูดจาปรึกษากับผม ผมก็คงรีบไปบอกกับคุณชาย เพื่อให้จัดการเรื่องให้เรียบร้อยก่อนที่เกาเหลาชามใหญ่นี้จะแตกละเอียด

ครั้นต่อมาก็ปรากฏว่า คุณชัชหายหน้าไปจากสยามรัฐ ไม่ได้มาปรากฏตัว รถยนต์เฟียตสีแดงๆ ที่เคยจอดอยู่หน้าสยามรัฐก็ไม่เห็น และทั้งผมก็ไม่รู้เหมือนกันว่าคุณชัชหายไปไหน

ผมนำเรื่องไปถามคุณชาย ก็ได้รับคำตอบว่าไม่รู้เหมือนกัน แต่ก็บอกว่า ชัชธุระการงานมันมาก แต่มันคงจะไม่ถึงทิ้งงานจากสยามรัฐหรอก

ผมมารู้ความจริงในภายหลังจากที่คุณชัชเปลี่ยนธุรกิจใหม่ จากการเป็นผู้จัดการขายหนังสือพิมพ์มาเป็นผู้รับเหมาก่อสร้างและได้สร้างตึกใหญ่ที่เรียกว่า คอนโดฯ เป็นของตนเองในภายหลัง โดยคุณชัชพูดกับผมในวันหนึ่งจากหลายๆ วัน ที่ไม่ได้มาทำงานที่สยามรัฐว่า

"เมื่อเขาไม่อยากให้เราทำงาน เพราะกลัวจะไปแย่งตำแหน่งเขา เราก็ไม่ทำ เพราะคนอย่างผม งานอย่างอื่นๆ ที่จะทำมีคอยอยู่อีกมากมาย"

และแล้ว เกาเหลาชามใหญ่ก็แตกดังโพละ

เรื่องนี้คุณชายไม่มีโอกาสได้รู้ เพราะคุณชัชก็ไม่ได้ไปพบคุณชายและบอกเล่าเก้าสิบถึงเรื่องที่เกิด *"หักหน้าหักหลัง"* กันขึ้นในสยามรัฐ ส่วนผมนั้นเมื่อไม่รู้ข้อเท็จจริงก็ไม่กล้านำเรื่องไปเล่าให้คุณชายฟัง และยิ่งท่านกรรมการผู้จัดการใหญ่ ท่านยิ่งไม่พูดถึงเรื่องนี้ใหญ่

ตกลงเรื่องของคุณชัชในขณะนั้นก็เฟดเอาต์ จางหายไปดื้อๆ

เรื่องระหว่างคุณชัชกับคุณชาย และกับผมยังไม่จบครับ

คือหลังจากที่คุณชายยุบสภาผู้แทนราษฎร และไปรับเลือกตั้งใหม่ถูกโกงอย่างชนิดจับไม่ได้ไล่ไม่ทัน ทำให้คุณชายสอบตกในการเลือกตั้งตอนนี้จึงได้รู้ความจริงว่า คุณชัชเฟดเอาต์จากสยามรัฐไปด้วยเหตุใด

แต่คุณชายก็ไม่ได้ว่าอะไร เพราะถือว่าเรื่องแล้วไปแล้ว

แต่ก็ยังมีอีกเรื่องหนึ่งซึ่งเกิดขึ้นโดยผมเป็นผู้ริเริ่ม และจะดึงเอาคุณชัชเข้ามาร่วมด้วยอีกครั้งหนึ่ง คือผมเกิดมีความคิดว่าหนังสือพิมพ์สยามรัฐอยู่ในเกณฑ์หนังสือพิมพ์มาตรฐานและขายดี และมีอิทธิพลในทางการเมืองพอสมควร วันหนึ่งๆ ต้องซื้อกระดาษจากพ่อค้ากระดาษ (เป็นชาวจีน) ในราคาแพง ซ้ำยังถูกโกงน้ำหนักอีกด้วย แต่ถ้าหากสยามรัฐเราคิดสั่งกระดาษจากต่างประเทศเข้ามาใช้เอง ก็จะทุ่นเงินลงไปได้อีกมาก เพราะภาษีก็เสียน้อยกว่าสินค้าอื่น ประเทศที่ผลิตกระดาษก็ต้องการให้สั่งซื้อโดยตรง และยิ่งกว่านั้นคุณชาย ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช แม้ขณะนั้นจะไม่ได้เป็นนายก-รัฐมนตรี แต่ก็ยังเป็นหัวหน้าพรรคกิจสังคมซึ่งเป็นพรรคการเมืองใหญ่ในประเทศไทยพรรคหนึ่ง ธนาคารซึ่งคุณชายเคยอุปการะก็มีหลายธนาคารรวมทั้งธนาคารของเครือญาติ (ม.ร.ว.คุณหญิงบุญรับ พินิจชนคดี อินทรทูต) โกดังสำหรับที่จะเก็บกระดาษก็มี เรียกว่าทุกๆ อย่างมีพร้อมที่จะสั่งกระดาษพิมพ์หนังสือพิมพ์ (สยามรัฐ) จากต่างประเทศมาขายในประเทศไทยได้

ส่วนผล (กำไร) ที่จะได้จากการสั่งกระดาษมาเป็นกำไรเสริมหนังสือพิมพ์สยามรัฐนั้น ก็คือ สยามรัฐสั่งกระดาษจากนอกให้เกินโควตาจำนวนพิมพ์ ซึ่งทางรัฐบาลต้องอนุญาตตามคำขอแน่ และเมื่อได้กระดาษมาเท่าจำนวนที่ขอ ก็นำกระดาษม้วนที่ทางต่างประเทศส่งมา ตัดเป็นกระดาษเป็นแผ่นๆ ขายเป็นรีมๆ และขายได้แน่นอนในราคาที่สูงกว่าราคาต้นทุน

วิธีการหากำไรเสริมหนังสือพิมพ์ดังกล่าวนี้ ความจริงไม่ใช่วิธีใหม่ ผมจดจำลอกเอามาจากเพื่อนหนังสือพิมพ์บางฉบับที่ทำอยู่ แต่สำหรับทางสยามรัฐที่จะทำอย่างนั้น เราจะทำให้แนบเนียนกว่าคือ จัดตั้งเป็นรูปบริษัทใหม่ มีวัตถุประสงค์หลักในการสั่งกระดาษพิมพ์จากนอก และค้ากระดาษพิมพ์ภายในประเทศ และบริษัทใหม่นี้เป็นบริษัทเอกเทศแยกไปจากบริษัทสยามรัฐจำกัด โดยมีกรรมการผู้จัดการโดยเฉพาะและเจ้าจำนำที่ซื้อกระดาษพิมพ์ของบริษัท (ใหม่) นั้นก็คือ

บริษัท สยามรัฐ จำกัด นั่นเอง

ยังครับ-โครงการพิเศษของผมที่เสนอต่อ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช ยังไม่จบเพียงแค่นี้ เพราะผมยังได้เสนอต่อไป หลังจากได้ดื่มว้อดก้าผสมน้ำแร่เข้าไปแล้วอีกใหญ่ แล้วก็พูดต่อไป คือบริษัทที่จะตั้งขึ้นใหม่ เพื่อทำการค้ากระดาษพิมพ์ (หนังสือพิมพ์) โดยเฉพาะแล้ว ผมได้มองเห็นคนที่จะเป็นผู้จัดการบริษัทใหม่นี้ไว้คนหนึ่งแล้ว และยังไม่ทันที่คุณชายจะถาม ผมก็ชิงตอบเสียก่อนถูกถามว่า คนๆ นั้นคือ

คุณชัชวาลย์ คงอุดม ลูกของคุณชายนี่แหละ

เหตุที่ผมเสนอคุณชัชนั้นไม่ใช่ว่าผมจะประจบคุณชัชแล้วมาสอพลอคุณชาย เพราะผมนั้นยังไม่เคยได้อะไรๆ จากคุณชัชมาก่อนเลยสักอย่างเดียว แต่สำหรับคนที่ผมนำเอาชื่อคุณชัชมาสอพลอนั้น ผมได้อะไรต่ออะไรจากท่านมามากพอสมควร แต่ก็ไม่มากกว่าคนอื่นๆ ที่สอพลอมากกว่าผม

และเหตุต่อไปที่ผมเสนอคุณชัชให้เป็นผู้จัดการใหญ่ในบริษัทใหม่ที่ทั้งยังไม่ได้ตั้งขึ้น และยังไม่มีชื่อ และทั้งไม่รู้ว่าจะตั้งได้หรือไม่นั้น ก็คือ

เพราะผมเห็นว่าคุณชัชเคยทำงานอยู่แล้วในหนังสือพิมพ์สยามรัฐ และมีความสามารถ มีสติปัญญา และความเห็นก้าวหน้าทันสมัยของโลกหนังสือพิมพ์ประกอบด้วยเป็นผู้ซื่อสัตย์สุจริต และเป็นผู้ที่ทั้งลึกและทั้งกว้าง มีมิตรสหายทุกประเภท ทุกเพศ ทุกวัย และอายุอานามก็อยู่ในวัยที่จะทำงานเกี่ยวกับเรื่องนี้ได้

ครั้นเมื่อเสนอโครงการเป็นแผนการการค้ากระดาษ ตลอดจนตำแหน่งผู้จัดการแล้ว คุณชายซึ่งขณะนั้นอยู่กันสองต่อสองกับผม (ก็เหมือนกับการปรึกษาหารือกันออกหนังสือพิมพ์สยามรัฐนั่นแหละ คือนั่งกินเหล้าที่เฉลิมกรุงบาร์กันสองต่อสองเหมือนกัน)

คุณชายท่านนั่งฟังผมจนจบแล้ว ท่านก็พูดว่า *ที่พี่หละเสนอแผนการค้ากระดาษและให้ไอ้ชัชมันมาเป็นผู้จัดการนั้น ก็เป็นแผนการที่ดี แต่...*

แล้วคุณชายก็ยกแก้วว้อดก้าผสมน้ำแร่เหมือนอย่างของผมขึ้นดื่มอีกใหญ่เหมือนกัน เมื่อวางแก้วแล้วก็พูดกับผมว่า

"ยังงั้นเราเลิกทำหนังสือพิมพ์สยามรัฐ แล้วมาค้ากระดาษหนังสือพิมพ์กันดีมั้ย..."

พอฟังคุณชายท่านพูดสั้นๆ และจบไปแล้ว ผมก็รู้ทันทีว่าท่านปฏิเสธและปฏิเสธอย่างเด็ดขาดเสียด้วย

ก็ทำไมผมจะไม่รู้ คบเป็นเพื่อนฝูงแต่แรกจนกระทั่งกลับมาเป็นเจ้านายในภายหลังเป็นเวลานานถึง ๕๐ ปีกว่า ทำไมจะไม่รู้ความหมายในคำพูดของท่าน ว่าท่านพูดด้วยความจริงใจที่จะเห็นด้วยหรือพูดแบบประชดประชันตามสไตล์ของคนที่ชื่อคึกฤทธิ์ ซึ่งเป็นที่เลื่องลือนักหนาว่า พูดแล้วจะต้องมีคนเก็บเอาคำพูดของท่านไปคิดถึงสามวันสามคืน

แต่สำหรับผมนั้นชินกับคำพูดของท่านมา ๕๐ กว่าปีแล้ว ฉะนั้นพอท่านพูดอะไรออกมาปุ๊บ ผมก็รู้ความหมายปั๊บ

เรื่องระหว่างหนังสือพิมพ์สยามรัฐก็จบเพียงแค่นี้ก่อน

แต่นี่เป็นเพียงยกแรกเท่านั้น เพราะยังมียกสองที่คุณชัชได้เข้ามาเกี่ยวข้องกับหนังสือพิมพ์สยามรัฐอีกครั้งหนึ่ง

แต่ก่อนที่จะถึงวาระยกที่สองของคุณชัชกับสยามรัฐนั้น ผมกับคุณชัชห่างเหินกันไปมาก เพราะคุณชัชเมื่อขาดลอยไปจากตำแหน่งผู้จัดการใหญ่ฝ่ายจำหน่ายแล้ว ต่อมาไม่นานท่านกรรมการผู้จัดการใหญ่คุณประยูร จินดาศิลป์ ก็พ้นจากตำแหน่งกรรมการผู้จัดการใหญ่ของหนังสือพิมพ์สยามรัฐไปด้วย เพราะได้รับแต่งตั้งให้เป็นรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงพาณิชย์ในสมัยรัฐบาลซึ่งมี พล.อ.เปรม ติณสูลานนท์ เป็นนายกรัฐมนตรี โดยคุณชายซึ่งขณะนั้นยังเป็นหัวหน้าพรรคกิจสังคมได้สนับสนุน เพราะเหตุว่าคุณประยูรเป็นเหรัญญิกของพรรคกิจสังคม และคุณชายเคยบอกกับผมว่าคุณประยูร เป็นลูกศิษย์ที่รักคนหนึ่งของท่าน และเป็นคนหนึ่งของสมาชิกในพรรคกิจสังคมที่ได้ให้เงินจุนเจือแก่พรรคกิจสังคมตลอดมาในขณะที่ยังเป็นสมาชิกของพรรคและเป็นกรรมการเหรัญญิกของพรรคด้วย

ในช่วงเวลานั้นผมกับคุณชัช และคุณชัชกับสยามรัฐก็ห่างเหินกันไป แต่สำหรับคุณชัชกับคุณชายก็ยังไปมาหาสู่กันอยู่เนืองๆ ซึ่งคุณชัชมักจะมา

หาเพื่อเยี่ยมเยียนแสดงความเคารพและคอยรับใช้สอยภายนอกที่บ้านซอยสวนพลูอยู่เป็นประจำ ก็พูดคุยกันอยู่เนืองๆ โดยมากก็เป็นเรื่องส่วนตัวสารทุกข์สุกดิบไม่ใช่การงาน เพราะคุณชัชบอกผมว่า

เรื่องเก่าๆ นั้นลืมเสียเถิด

ในขณะนั้นคุณชัชมีงานใหญ่คือการสร้างตึกสูงหลายชั้นเพื่อให้เป็นอย่างที่เรียกกันตามภาษาตลาดว่า คอนโดฯ ที่ย่านบางซื่อใกล้เตาปูนซึ่งเป็นฉายาของคุณชัชเองว่า

ชัช เตาปูน

ตึกคอนโดฯนี้เป็นตึกใหญ่สูง มีหลายร้อยห้อง เมื่อสร้างเสร็จแล้วก็จะเปิดขายหรือให้เช่าอยู่อาศัยในราคาพอสมควร และได้เชิญพ่อไปทำพิธีเปิด

คุณชัชยังเคยพูดกับผมว่า ถ้าหากพี่หละอยากอยู่คอนโดฯก็ไปอยู่ที่ที่คอนโดฯของผมได้ และนอกจากเชิญชวนผมแล้ว ได้ทราบว่าคุณชัชได้กันคอนโดฯไว้หลายหน่วย เพื่อที่จะให้พวกสยามรัฐได้ไปอยู่ที่นั่น

เมื่อเขียนมาถึงตรงนี้คือ ระหว่างคุณชัชกับคุณชาย ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช ซึ่งต่างฝ่ายต่างถือกันว่าเป็นพ่อ-ลูกกันนั้น ความสนิทสนมก็ยิ่งมีมากขึ้นเมื่อคุณชายไปที่บ้านคุณชัช

ซึ่งในขณะนั้นคุณชัชเป็นหัวคะแนนเสียงของคุณชายอยู่ คุณชายเห็นบ้านที่คุณชัชอยู่ไม่สู้จะดีนักก็เลยบอกคุณชัชให้ไปหาทำใหม่ก็คือหาบ้านใหม่นั่นเอง ราคาเท่าไหร่แล้วไปเอาเงินที่คุณชายมาซื้อ

ได้ความว่าคุณชัชไปได้ที่ที่บางเขน แล้วสร้างบ้านเป็นเรือนไทยแบบบ้านพ่อที่ซอยสวนพลู แต่มาสำเร็จและขึ้นบ้านเรือนไทยใหม่ตอนที่คุณชัชเป็นสมาชิกวุฒิสภา และพ่อก็ถึงแก่อสัญกรรมไปเสียก่อนแล้ว คุณชายก็เลยไม่ได้ชมบุญลูกชายที่มีบ้านเรือนไทยเหมือนๆ กับบ้านของท่าน

คุณชัชทำบุญขึ้นบ้านใหม่เมื่อปีที่แล้ว (พ.ศ. ๒๕๔๕) ในระหว่างที่กำลังเป็นสมาชิกวุฒิสภา เพราะได้รับเลือกจากประชาชน มีแขกเหรื่อไปแสดงความยินดีกันแน่นไปหมด แต่ผมไม่ได้ไปเพราะในขณะนั้นผมกำลังเป็นง่อย เพราะโรคบวมที่ไขข้อก็เลยไม่ได้ไปชมบุญเหมือนกัน

ไหนๆ ก็เขียนถึงสมาชิกวุฒิสภากับคุณชัชแล้ว ก็ขอเขียนนอกเรื่องไปอีกสักหน่อย คือคุณชัชเกือบจะได้เป็นสมาชิกวุฒิสภามาตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๑๘ แล้ว ตอนที่คุณชายเป็นนายกรัฐมนตรีปลายๆ ปี พ.ศ. ๒๕๑๘ สมาชิกวุฒิสภาประเภทที่เรียกว่า *"ลากตั้ง"* คือนายกรัฐมนตรีเป็นผู้แต่งตั้งแทนการเลือกตั้ง ในระหว่างนั้นสมาชิกวุฒิสภาขาดจำนวนไป ๒-๓ คน ซึ่งนายกรัฐมนตรีมีหน้าที่จะต้องตั้งให้ครบจำนวน

วันหนึ่งในตอนเย็นใกล้ค่ำแล้ว ผมได้รับโทรศัพท์จากบ้านซอยสวนพลู โดยคนที่บ้านนั้นได้พูดกับผมว่า

คุณชายเชิญผมมากินเหล้ากันหน่อยที่บ้าน และต้องมาเดี๋ยวนี้

ผมก็กระวีกระวาดรีบไป เพราะถูกคุณชายชวนกินเหล้าครั้งใดเมื่อใด ผมไม่เคยปฏิเสธ ครั้นพอผมมาถึงบ้านซอยสวนพลูก็เห็นคุณชายนั่งกินเหล้าอยู่คนเดียวรออยู่ พอผมไปถึงท่านก็ชงเหล้ามาให้ผมแก้วหนึ่ง แล้วพูดเป็นเชิงตลกๆ ว่า

กินเสีย แล้วผมจะบอกอะไรให้

เมื่อผมดื่มเหล้าเข้าไปเต็มอึกแล้ว คุณชายก็พูดว่า

ขณะนี้วุฒิสภามีสมาชิกขาดไป ๓-๔ คน พี่หละอยากจะเป็นสมาชิกวุฒิสภาไหม ผมจะตั้งให้พรุ่งนี้เลย

ผมซดเหล้าอีกอึกหนึ่ง โดยไม่ได้พูดว่าอะไร แล้วผมก็ลุกจากเก้าอี้ที่ผมนั่ง ทรุดตัวลงหมอบกับพื้นแล้วกราบที่เท้าของท่าน พร้อมกับพูดว่า

"ผมเป็นไม่ได้หรอกครับ เพราะผมเป็นคนระยำ ถ้าหากตั้งให้ผมเป็นแล้ว ผมไปทำระยำตำบอนอะไรเข้าก็จะเสียไปถึงคุณชาย อย่าตั้งผมเลยครับ เอาผมไว้ใช้ทางด้านหนังสือพิมพ์ดีกว่า เพราะจะทำระยำอย่างไรก็ไม่มีใครว่า เนื่องจากผมก็เป็นคนยอดระยำอยู่แล้ว"

คุณชายหัวเราะแล้วบอกว่า

มากินเหล้ากันดีกว่า เมื่อไม่อยากเป็นก็ไม่ต้องเป็น

ขณะที่กินเหล้ากันต่อไป คุณชายก็พูดเปรยๆ ขึ้นมาว่า *คนพวกนี้มันเป็นยังไง จะตั้งไอ้ชัชมันก็ปฏิเสธไม่ยอมเป็น (สมาชิกวุฒิสภา) ไปคนหนึ่ง*

แล้ว แล้วพี่หละก็อีกคนหนึ่ง

ท่านหยุดดื่มเหล้าอีกก๊งหนึ่ง อึกหนึ่งแล้วก็พูดต่อไป

เจ้าชัชมันไม่ยอมเป็นเพราะมันอวดดี คือมันพูดว่า ถ้าหากมันจะเป็นสมาชิกสภาใดสภาหนึ่ง มันจะต้องให้ประชาชนเลือก ไม่ให้ (ลาก) ตั้งด้วยความรักและความเอ็นดู มันพูดอวดดีนัก ผมเลยไม่ตั้งมัน เพราะมันบอกมันไม่ยอมเป็น ส่วนพี่หละก็อีกคนหนึ่ง ที่ไม่ยอมเป็นสมาชิกวุฒิสภา

ต่อมาคุณชายก็ตั้งคนอื่นที่เป็นลูกศิษย์ ลูกหา ผมพอจะจำได้คนหนึ่งให้เป็นสมาชิกวุฒิสภา

คุณธนิต พิศาลบุตร กรรมการผู้จัดการใหญ่ ธนาคารกรุงเทพฯ พาณิชย์การ

วันต่อมาผมพบกับคุณชัช ซึ่งก็ได้เล่าให้ผมฟังว่า ในวันต่อมาก็ได้ไปกราบขอโทษพ่อที่ได้พูดอวดดีกับท่านไปหน่อย

และต่อมาเมื่อพ่อ (คุณชาย) ถึงแก่อสัญกรรมแล้ว ได้มีการร่างรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ และมีบทบัญญัติบังคับให้มีสมาชิกวุฒิสภา แต่จะต้องเป็นสมาชิกวุฒิสภาที่ราษฎรได้เลือกตั้งมาแทนการ (ลาก) แต่งตั้ง

คุณชัชวาลย์ คงอุดม ได้สมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกวุฒิสภาครั้งแรกของการเลือกตั้งวุฒิสมาชิก และได้รับเลือกตั้งด้วยคะแนนเสียงนิยมท่วมท้น เฉพาะอย่างยิ่งราษฎรในแถบแถวบางซื่อ เตาปูน คุณชัชเป็นสมาชิกวุฒิสภาคนหนึ่งในจำนวน ๒๐๐ คน และก็กำลังเป็นอยู่ในขณะนี้

ผมได้มารู้ความจริงระหว่างคุณชัชกับคุณชาย ซึ่งในขณะนั้นประกาศความเป็นพ่อ-ลูกกันอย่างเปิดเผยแล้ว โดยคุณชายได้บอกกับผมว่า เหตุที่คุณชัชไม่ยอมรับเป็นสมาชิกวุฒิสภาซึ่งคุณชายเองมีสิทธิและอำนาจตามตำแหน่งนายกรัฐมนตรีได้นั้น ก็เพราะคุณชัชจะสมัครรับเลือกตั้งเป็นผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร โดยมี ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช เป็นผู้สนับสนุน แล้วคุณชายก็บอกกับผมอย่างขันๆ ว่า

ถ้าคราวนี้ เจ้าชัชมันไม่สมัครละก็ ผมจะตัดพ่อตัดลูกกับมันเลยทีเดียว

แต่แล้วคุณชัชก็ไม่ได้สมัคร หากแต่คอยสมัครเป็นสมาชิกวุฒิสภาแทน และก็ได้เป็นวุฒิสมาชิกจริงๆ เป็นก่อนที่ (พ่อ) คึกฤทธิ์จะได้ชมบุญ

คราวนี้กลับมาสู่เรื่องที่คุณชัชกลับคืนมายังหนังสือพิมพ์สยามรัฐรอบ ๒ กันต่อไป

หลังจากที่ได้พ้นตำแหน่งนายกรัฐมนตรีไปเมื่อต้นปี พ.ศ. ๒๕๑๙ แล้ว ขณะนั้นคุณชายมีอายุ ๖๕ ขวบ และเพราะตรากตรำทำงาน (ที่ใช้สมอง) มามาก สุขภาพร่างกายจึงไม่ค่อยจะดีนัก อยู่ในสภาพสามวันดี สี่วันไข้ และต้องเวียนเข้าเวียนออกโรงพยาบาลอยู่เนืองๆ คุณชัชก็คงไปเยี่ยมเยียนคุณชายในฐานะพ่อ และคอยไปรับใช้สอยในธุรกิจที่คุณชัชสามารถจะทำได้ ก็ได้พบปะวิสาสะกับผมที่บ้านซอยสวนพลูอยู่เนืองๆ เพราะตลอดเวลาผมไม่เคยไปบ้านคุณชัชที่บางซื่อเลย แม้คุณชายจะชวนผมไปพบคุณชัชที่บ้านคุณชัชหลายครั้งหลายหน แต่ก็ติดธุระส่วนตัวบ้าง ทางโรงพิมพ์บ้าง ก็เลยไม่รู้จักบ้านคุณชัชว่าอยู่ที่ไหน

ในเย็นวันหนึ่งก่อนที่คุณชายจะต้องเดินทางไปรับการผ่าตัดเพื่อรักษาโรคหัวใจที่กำลังกำเริบอยู่นั้น คุณชายเรียกผมไปที่บ้านซอยสวนพลู ซึ่งโดยความจริงแล้วไม่ต้องเรียก เพราะผมไปเป็นประจำอยู่แล้วเนื่องจากต้องไปกินเหล้า แม้จะไม่ได้กินร่วมกับคุณชายอย่างที่เคยกินกันมาตั้ง ๔๐-๕๐ ปีแล้ว แต่ในคราวนี้ผมต้องกินเหล้าแต่เดียวดาย และต้องไปกินที่บ้านซอยสวนพลู ต่อหน้าต่อตาคุณชาย (ซึ่งหมอสั่งให้อดเหล้าโดยเด็ดขาด)

ถูกแล้วครับเป็น *"นายแบบ"* ในการกินเหล้าให้คุณชายดู โดยท่านเองเป็นแต่เพียงคอยชง (ผสม) เหล้าและทำกับแกล้มอย่างดีๆ มาให้ผมกินเหล้าให้ท่านดูเป็นหนังตัวอย่างเท่านั้น

เย็นวันที่คุณชายเรียกผมไปพบ ทีแรกก็คุยกันเรื่องจิปาถะ แต่ตอนหลังก็หวนมาพูดถึงหนังสือพิมพ์สยามรัฐว่า ท่านเกิดเป็นห่วงขึ้นมาเสียแล้ว

ท่านบอกว่า ท่านเป็นห่วง ก่อนที่ท่านจะตาย ซึ่งท่านเชื่อเหลือเกินว่าท่านจะต้องตายไปก่อนหนังสือพิมพ์สยามรัฐจะตาย (คือหยุดไป) และเพราะคุณชายเป็นห่วงหนังสือพิมพ์สยามรัฐนี่เอง ท่านจึงเรียกผมมาคุยด้วย

เพราะท่านรู้ว่าผมเองก็รักสยามรัฐพอๆ กับท่าน เนื่องด้วยเหตุว่าเราสองคนคือคุณชายกับผมกอดคอกันตั้งหนังสือพิมพ์สยามรัฐมาเพียง ๒ คน ๒ คนจริงๆ เท่านั้น ไม่มีใครแปลกปลอมเข้ามาเสียบหรือเสือกมาร่วมด้วย

"ฉะนั้นจึงอยากจะปรึกษากับพี่หละในฐานะที่เป็นเจ้าของสยามรัฐร่วมกัน"

คุณชายว่าเข้านั่น แล้วท่านก็พูดต่อไปอีกว่า

ถ้าหากผมตายไป สยามรัฐก็อาจจะตายตามไปด้วย แต่ถ้าพี่หละตายก่อน ผมยังไม่ตาย สยามรัฐไม่เป็นไร

คุณชายได้พูดต่อไปว่า แม้ผมจะตายไป พี่หละก็คงจะทำสยามรัฐต่อไป แต่ไม่นานหรอก เพราะสยามรัฐต้องใช้จ่ายสูง แม้จะมีรายได้พอจะอยู่ได้แต่ก็คงหมุนมาใช้สำรองไปก่อนไม่ทันการณ์แน่ ฉะนั้นผมจึงอยากให้สยามรัฐ อยู่ยงคงทนเป็นหนังสือพิมพ์ของประชาชนต่อไป หากผมตายลงไปเมื่อไหร่

ความจริงหนังสือพิมพ์สยามรัฐนั้นก็มีคนมาเสนอขอซื้อกิจการกันมากมายหลายคน รวมทั้งฝรั่งมังค่าก็เคยมาขอซื้อ แต่คุณชายท่านพูดเพียงประโยคเดียว ใครคนไหนที่มาขอซื้อสยามรัฐก็ไม่พูดถึงเรื่องการซื้ออีกเลย คือคุณชายท่านพูดว่า

ผมยังไม่อนาถาขนาดที่ต้องขายลูกกินหรอกครับ

ฝรั่งก็ฝรั่งเถอะ ดูเหมือนจะชื่อนายทอมสัน เป็นราชาหนังสือพิมพ์ของโลก รวมทั้งฝรั่งในประเทศไทยชื่อ นายจิม ทอมป์สัน ที่หายสาบสูญไปแล้ว เคยพูดทีเล่นทีจริงกับคุณชายกับผมที่โรงแรมโอเรียลเต็ลว่า

คุณคึกฤทธิ์เบื่อสยามรัฐเมื่อไหร่ ผมจะขอ (ซื้อ) เอาไปทำเอง

มันเป็นการพูดเล่นๆ กันในวงเหล้า แต่ก็มีความหมายอยู่นะครับ

(ผมเขียนนอกเรื่องอีกแล้ว ขอกลับเข้ามาในเรื่องใหม่)

คุณชายพูดกับผมอย่างจริงจัง (ไม่ได้พูดล้อเล่นๆ อย่างที่เคยพูด) ว่า

ผมเห็นแล้วคนที่ทำสยามรัฐให้อายุยืนต่อไปได้ หากผมตายไป

ความจริงผมยังไม่ทันจะถามว่าเป็นใคร คุณชายก็ชิงบอกเสียก่อนว่า

ผมจะมอบสยามรัฐให้ไอ้ชัชมันทำต่อไป แต่ขณะนี้ผมยังไม่ตายก็รอไปก่อน และผมจะต้องไปผ่าอกควักเอาดวงใจออกมารักษาโรคหัวใจ ก็ยังไม่รู้จะเป็นตายร้ายดีประการใด ด้วยเหตุนี้ผมจึงบอกพี่หละเอาไว้ก่อน เพราะพี่หละก็เป็นส่วนหนึ่งของหนังสือพิมพ์สยามรัฐ

คุณชายหยุดพูดไปครู่หนึ่ง แล้วก็พูดต่อไปว่า

ขณะที่ผมยังไม่ได้ไปผ่าตัดที่อเมริกา ก็ยังไม่รู้เหมือนกันว่าจะกลับมาในรูปใด จะมีพระนำมาหรือมาด้วยตนเองก็ยังไม่รู้ พี่หละก็ทำไปพลางๆ ก่อน อย่าเพิ่งไปบอกกับใครหรือเจ้าชัชมัน แต่ผมมั่นใจแล้วว่าจะให้มันรับช่วงต่อไป คุณชายพูดตอนจบเรื่อง

คุณชายออกเดินทางไปผ่าอกควักหัวใจที่สหรัฐอเมริกาแล้ว ผมก็เก็บความลับที่คุยกันกับคุณชายเอาไว้โดยไม่บอกใคร เพียงแต่ว่าเมื่อคุณชายผ่าอกควักหัวใจออกมารักษาแล้ว นายแพทย์เอาหัวใจกลับไปวางไว้ที่เดิม และเย็บให้หน้าอกติดกันจนเสร็จแล้วจึงเดินทางกลับเมืองไทย ผมได้ไปเยี่ยมและแสดงความเคารพที่ไม่ได้พบปะวิสาสะกันเสียนาน เมื่อคุณชายพบหน้าผม ท่านพูดคำแรกว่า

ยัง ยัง ผมยังไม่ตาย

ซึ่งผมก็พอจะรู้ความหมายตามที่เคยพูดกันไว้เมื่อก่อนท่านจะเดินทางไป *"ผ่าอก"* ที่สหรัฐอเมริกา และในขณะเดียวกันวันนั้น ผมก็ได้พบกับคุณชัชหลังจากที่ไม่ได้พบปะพูดคุยกันมาเป็นเวลานานนับเดือน คุณชัชก็คงไปเยี่ยมและเคารพพ่อในฐานะที่เป็นลูกนั่นเอง ซึ่งคุณชายก็ได้เรียกคุณชัชเข้าไปใกล้ที่ที่ท่านนอนพักฟื้น และคุยกันสองต่อสอง ซึ่งผมไม่รู้ว่าคุณชายกับคุณชัชคุยกันเรื่องอะไร และผมก็ไม่อาจเอื้อมที่จะไปสู่รู้เรื่องนั้น ทั้งๆ ที่ก็อยากจะรู้เหมือนกัน

จำเนียรกาลต่อมา ผมก็ห่างเหินกับบ้านซอยสวนพลูซึ่งตามปกติจะต้องไปทุกๆ เวลาเย็น เพื่อไปเป็น *"นายแบบ"* กินเหล้าให้คุณชายดู แต่ตอนหลังคุณหมอ ม.ร.ว.พัชรีสาณ ชุมพล หมอประจำตัวคุณชาย ห้ามไม่ให้ผมเป็น *"นายแบบ"* ผมก็เลยห่างบ้านซอยสวนพลูไป เพราะเมื่อไปแล้วถ้าไม่กิน

เหล้าด้วยกันก็ไม่รู้จะคุยกันเรื่องอะไร เพราะคุยกันมา ๕๐ กว่าปีแล้ว เรื่องที่จะคุยกันจึงหมดสต็อก

สำหรับคุณชัชกับผมนั้น โอกาสที่จะได้พบกันบ่อยๆ เหมือนแต่ก่อนนั้นยาก เพราะต่างคนต่างก็ไม่มีเวลาจะไปพบกันนัดกันไปบ้านซอยสวนพลูก็ไม่อยากไปรบกวนคุณชายในขณะที่กำลังพักฟื้น และดูทั้งหมอทั้งลูก (แท้ๆ) ของคุณชายก็ไม่อยากให้ใครไปรบกวนพ่อในขณะที่กำลังพักฟื้น

ส่วนคุณชัชนั้นก็มะงุมมะงาหรากับงานเกี่ยวกับการการก่อสร้างและธุรกิจอื่นๆ ที่มีรายได้ดี และสูงกว่าเป็นผู้จัดการจำหน่ายหนังสือพิมพ์สยามรัฐ

ส่วนผมนั้นก็มะงุมมะงาหราเหมือนกัน ที่ร้านอาหารสกายไฮข้างๆ สยามรัฐ เพราะพอ ๑๑ โมง ผมก็มาเปิดรายการของผมด้วยตนเองไปกระทั่งบ่าย กระทั่งเย็น ครั้นจะไปเยี่ยมเยียนคุณชัชบ้าง ก็ไม่รู้จักบ้าน และแม้จะไป ไปในเวลาที่ผมกำลังฟิวส์จะขาดก็ดูออกจะไม่ดี

ในช่วงนั้น แม้ว่าคุณชายจะพักฟื้น แต่ก็เขียนคอลัมน์ *"ซอยสวนพลู"* เป็นประจำ ซึ่งไม่ได้ใช้วิธีการเขียนด้วยมือท่านเองเหมือนเคย หากแต่พูดอัดเสียงแล้วส่งมาถอดเสียงที่พูดลงพิมพ์ แต่ตอนหลังได้ทราบว่า คุณชายเอาเครื่องทุ่นแรงที่เรียกว่า คอมพิวเตอร์มาใช้

การเขียน *"ซอยสวนพูล"* ของคุณชายในนามปากกาว่า *"คึกฤทธิ์ ปราโมช"* ในตอนนี้ ทางโรงพิมพ์สยามรัฐจ่ายค่าเรื่องให้คุณชายเรื่อง (ครึ่งหน้าของสยามรัฐ) ละ ๒,๐๐๐ บาท (สองพันบาท) เป็นครั้งแรกที่สยามรัฐจ่ายเงินให้กับคุณชาย เพราะทุกๆ ครั้ง แต่ละครั้ง คุณชายเป็นคนจ่ายให้กับสยามรัฐ

ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๕๓๘ ต้นๆ ปี คุณชายมีอาการไม่เป็นปกติ แต่ก็ไม่ยอมไปโรงพยาบาล (สมิติเวช) คุณหมอ ม.ร.ว.พัชรีสาณ ชุมพล ผู้อำนวยการโรงพยาบาลสมิติเวช ก็มาทำการรักษาและรักษาที่บ้านซอยสวนพลูพร้อมทั้งจัดพยาบาลคอยดูแล

ผมได้ไปเยี่ยมที่บ้านซอยสวนพลู ซึ่งดูเหมือนจะเป็นเดือนมกราคม

พ.ศ. ๒๕๓๘ เห็นคุณชายนั่งรถเข็นอยู่ และมีสายอะไรต่ออะไรโยงรุงรังไปหมด ซึ่งในวันไปเยี่ยมวันนั้น คุณชายได้พูดกับผมถึงเรื่องหนังสือพิมพ์สยามรัฐและไม่ได้พูดเฉพาะหนังสือพิมพ์สยามรัฐอย่างเดียว หากแต่พูดถึงคุณชัชด้วย

คุณชายบอกกับผมว่า มีใครต่อใครหลายคนจะมาขอทำสยามรัฐล้วนแต่เป็นคนใหญ่ๆ ทั้งนั้น เขาคงคิดว่าผมคงจะตายเร็วๆ นี้ แต่ผมยังไม่ตายนะพี่หละ และถ้าหากผมตายจริง พี่หละก็ไม่ต้องห่วง เพราะถ้าหากจะขายสยามรัฐได้ ผมจะแบ่งให้พี่หละบ้าง เพราะเราทำมาด้วยกัน และพี่หละก็แก่แล้วด้วย

ผมได้บอกกับคุณชายว่า ถ้าสยามรัฐต้องตกไปเป็นของใครๆ ผมก็เห็นจะเลิกทำหนังสือพิมพ์เพราะแก่แล้ว และผมก็เป็นคนแก่ใจน้อย ขี้โมโหเสียด้วย ซึ่งคุณชายก็รู้นิสัยผมดีว่าผมเป็นคนยังไง และถ้าหากผมได้รับความเมตตากรุณาจากคุณชายที่จะได้รับส่วนแบ่งอย่างที่คุณชายบอกกับผม ผมก็คงเลิกทำการทำงานใดๆ อาศัยบำเหน็จที่คุณชายกรุณา ก็พอใช้พอกินในยามแก่เฒ่าแล้ว

คุณชายหัวเราะแล้วก็พูดกับผมต่อไปว่า

ผมก็อยากจะให้เจ้าชัชมันเข้ามาดูแลแทน ส่วนผมก็จะอยู่บ้านเขียน "ซอยสวนพลู" ส่งให้มันก็คงจะอยู่ได้

คุณชายบอกต่อไปว่าที่จะให้ชัชมันมาดูแลนั้นก็เพราะว่าถ้าสยามรัฐเกิดง่อกแง่กเหมือนอย่างที่แล้ว ผมก็ไม่มีอะไรจะหมุนได้อีก บ้านช่องก็ยกให้ลูกๆ ไปแล้ว แต่เจ้าชัชคนนี้มันมีสายป่านยาวและเหนียว พอจะรั้งและประคับประคองสยามรัฐไปได้ แต่ถ้าเป็นคนอื่นแล้วอาจไม่แน่อย่างเจ้าชัชมัน

ผมก็ได้แต่รับฟังคำพูดของท่าน เพราะผมก็รู้ตัวผมดีว่า ผมก็แก่พอๆ กับท่าน แม้จะมีอายุอ่อนกว่า ๔ ปี แต่ขณะนี้ก็ยังมีร่างกายปกติดีพอจะอยู่ไปได้อีกหลายปี

ผมฟังคุณชายพูดในวันนั้น เกี่ยวกับเรื่องหนังสือพิมพ์สยามรัฐ ผมก็เข้าใจความหมายที่คุณชายพูดกับผมเป็นอย่างดี เพราะผมกับคุณชาย

คบค้าสมาคมกันมาตั้งแต่รุ่นหนุ่มๆ จนแก่เฒ่าเล่าชราไปด้วยกัน เคยไปเที่ยวไหนต่อไหนมาทั้งเมืองไทยและเมืองนอก เรียกว่าหัวเห็ดเจ็ดย่านน้ำ และทั้งเคยกินร่วมกันมาหลายโอ่งหลายไห เพียงแต่ท่านพูดออกมาในลักษณะนี้และเป็นการพูดจริงๆ จังๆ เวลาที่ท่านมีอายุมากแล้ว ทำไมผมจะไม่รู้ไม่เข้าใจความหมาย

แต่ผมเชื่อว่า เรื่องที่คุณชายพูดถึงหนังสือพิมพ์สยามรัฐเกี่ยวกับคุณชัชวาลย์ คงอุดม นี้จะพูดแก่ผมโดยตรงและโดยเฉพาะนั้น เพราะคุณชายยังถือว่าผมก็เป็นส่วนหนึ่งของหนังสือพิมพ์สยามรัฐ จึงรีบมาพูดบอกกับผมในขณะที่ตัวท่านรู้ว่า ท่านเจ็บหนักอาการไม่สู้จะดีนัก และนั่นเป็นการพบปะกันเป็นครั้งสุดท้ายในชีวิตของ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช กับผมนายสละ ลิขิตกุล

พบกันเป็นครั้งสุดท้ายที่บ้านซอยสวนพลูในระหว่างที่คุณชายกำลังพักฟื้นจากโรคหลายโรคที่รุมกินโต๊ะร่างกายคุณชาย เป็นต้นว่า โรคหัวใจ โรคเบาหวาน โรคปอดบวม โรคนิ่ว โรคถุงน้ำดีอักเสบ โรคหลอดลมอักเสบเรื้องรัง และโรคถุงลมโป่ง (เพราะสูบบุหรี่มาก)

ผมจำได้อย่างแม่นยำในเรื่องการพูดคุยกับคุณชายถึงเรื่องหนังสือพิมพ์สยามรัฐ เป็นครั้งสุดท้าย ก็เพราะผมได้บันทึกความไว้ในสมุด *"ทวนความจำ"* ส่วนตัวของผมเอาไว้ว่า วันนั้นเป็นวันอาทิตย์ที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๓๘ และต่อมาในวันเสาร์ที่ ๓๑ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๘ คุณหมอ ม.ร.ว.พัชรีสาณ ชุมพล ก็ไม่ยอมให้คุณชายพัก (ฟื้น) รักษาตัวอยู่ที่บ้านซอยสวนพลูอีกต่อไป ได้นำท่านไปรับการรักษาที่โรงพยาบาลสมิติเวช ซึ่งเป็นโรงพยาบาลโรงแรกที่ท่านตั้งชื่อให้

ในช่วงที่คุณชายไปนอนเจ็บอยู่ที่โรงพยาบาลสมิติเวชนั้น ผมได้ไปเยี่ยมครั้งหนึ่ง และเป็นครั้งเดียว พอดีไปพร้อมเวลาเดียวกับคุณชัช และจำได้ว่าคุณชายโบกมือไล่ผมออกไปจากห้อง แล้วกวักมือเรียกคุณชัชเข้าไปนั่งข้างๆ เตียงที่ท่านนอนป่วยอยู่ สองต่อสอง จะพูดเรื่องอะไร ไม่รู้ คุณชัชไม่ได้บอกผม แต่ผมเดาเอาว่า คงพูดถึงเรื่องหนังสือพิมพ์สยามรัฐกับคุณชัชแน่

ครั้นแล้ววันจันทร์ที่ ๙ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๓๘ เวลา ๑๐.๕๘ น. คุณชายก็ถึงแก่อสัญกรรมด้วยความสงบในขณะที่กำลังมีอายุ ๘๔ ขวบ และหนังสือพิมพ์สยามรัฐรายวันมีอายุ ๔๖ ปี

เมื่อคุณชายถึงแก่อสัญกรรมแล้ว และ/หรือจะว่านับแต่วันที่คุณชายเข้าโรงพยาบาลวันสุดท้าย เมื่อวันที่ ๓๑ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๘

ผมไม่ได้เคยเหยียบย่างเข้าไปในบ้านซอยสวนพลูอีกเลย ทั้งๆ ที่ผมเดินเข้าออกในบ้านซอยสวนพลูตั้งแต่บ้านเก่าๆ ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๔๘๘ เป็นเวลานานถึง ๕๗ ปี นับตั้งแต่ซอยสวนพลูเป็นตรอกเล็กๆ โทรมๆ จนกระทั่งกลายเป็นซอยพินิจชนคดี และเป็นถนนยาวทะลุถนนสาทรใต้ได้

และตั้งแต่คุณชายยังไม่ได้สร้างเรือนไทยที่สวยงามใหญ่โตรโหฐานยิ่ง และผมอาจจะคุย (โต) ได้ว่า ผมนี่แหละได้ไปช่วยถางหญ้า (คา) ที่บริเวณบ้านเรือนไทยก่อนที่จะทำการปลูก แต่เมื่อสิ้นคุณชายแล้ว ผมไม่ได้เหยียบย่างเข้าไปในบริเวณบ้านซอยสวนพลูอีกเลย แม้ทางทายาทและญาติมิตร พี่น้องจะทำบุญแผ่กุศลทั้งวันเกิดวันตายที่บ้านซอยสวนพลู ผมก็ไม่ได้โผล่ไปร่วม

ผมทำบุญอุทิศส่วนกุศลทั้งวันชาตะมรณะของคุณชายให้คุณชายด้วยตัวผมเองคนเดียวอย่างเงียบๆ โดยรำลึกถึงพระคุณที่ท่านเคยมีต่อผม

และในช่วงเวลาที่คุณชายถึงแก่อสัญกรรมแล้ว หนังสือพิมพ์สยาม-รัฐก็ยังออกเป็นปกติ ซึ่งผมเข้าใจว่าท่านทายาทของคุณชาย ซึ่งมีบุตรชายคนหนึ่ง บุตรหญิงคนหนึ่งคงได้รับมรดกจากคุณชายทั้งหมด รวมทั้งกิจการของหนังสือพิมพ์สยามรัฐด้วย เพียง ๒ คนเท่านั้น ส่วนภริยานั้นท่านได้หย่ากันไปแล้ว แต่ก็ยังไปมาพบปะกันเสมือนเพื่อน แต่ทางลูกชายและลูกสาวโตเป็นหนุ่มเป็นสาวแล้ว

บุตรชายของคุณชายนั้นยังเป็นโสด ส่วนบุตรหญิงมีสามี และมีบุตรแล้ว

ผมก็คงยังทำงานอยู่ที่สยามรัฐ โดยมีตำแหน่งเป็นนักเขียน (บทความ) ประจำ นอกจากนั้นแล้วไม่มีภาระเกี่ยวข้องอะไร ไม่เหมือนสมัยที่คุณชาย

ยังมีชีวิตอยู่ เพราะมักจะเรียกผมไปปรึกษาเรื่องต่างๆ เฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับปัญหาหนังสือพิมพ์สยามรัฐ ทั้งรายวันและรายสัปดาห (วิจารณ์) กระทั่งจะเปลี่ยนตัวบรรณาธิการ ท่านก็ต้องเรียกผมมาปรึกษาด้วยก่อนทุกครั้งทุกคนไป เพียงแต่ว่าผมแม้จะมีหุ้นอยู่ในบริษัทและเป็นกรรมการอยู่ด้วยไม่ได้รับเชิญเข้าไปร่วมประชุมเท่านั้น

และในที่สุด ผมก็ลาออกจากการเป็นกรรมการ คืนหุ้นที่ผมได้รับมา และก็อีกเหมือนกันในระยะนั้น ผมไม่ได้พบกับคุณชัชเลย แม้ในงานกุศลสวดอภิธรรมศพคุณชายที่วัดเบญจมบพิตร ก็ไม่มีโอกาสพบกัน

แต่ผมเชื่อว่าคุณชัชคงจะเข้ามา *"ต่อสายป่าน"* ให้กับสยามรัฐเรียบร้อย เพราะคุณชายคงพูดกับคุณชัชเอาไว้แล้ว และบอกทายาทผู้รับมรดกของท่านตามที่ท่านแสดงความประสงค์เอาไว้ก่อนถึงแก่อสัญกรรม และในขณะนั้นเผอิญก็เกิดเจ็บป่วยด้วยโรคที่ในทางการแพทย์เรียกว่า *"โรคเกาต์"* ซึ่งปวดที่ข้อหัวแม่เท้าอย่างเหลือกำลัง ไปไหนมาไหนไม่ได้ เพราะต้องเดินด้วยสองขา และมืออีกสองมือ เหมือนกับหมาที่ต้องเดินสี่เท้า

ผมก็คลานคอยฟังข่าวอยู่ในบ้านว่าสยามรัฐจะเอายังไงกัน โทรศัพท์ไปถึงคุณชัชก็ไม่เจอตัว ได้พูดได้คุยกันถึงเรื่องสยามรัฐสักครั้ง แต่คิดว่าก็คงจะเรียบร้อย

ผมมารู้ในภายหลังว่า ทายาทของคุณชายที่วายชนม์ไปแล้วโดยทายาทผู้รับมรดกตามสิทธิ และได้เป็นผู้จัดการมรดกของคุณชายตามประเพณีที่เป็นบุตรชายคนโต ได้นำเอากิจการของหนังสือพิมพ์สยามรัฐไป (ขาย) ให้กับบุคคลอีกฝ่ายหนึ่ง ซึ่งไม่ใช่คุณชัช

ผู้ที่จะมาดำเนินกิจการของหนังสือพิมพ์สยามรัฐตามความเห็นดีเห็นชอบของทายาทของคุณชายและทั้งเป็นผู้อำนวยการสยามรัฐแทนคุณชายซึ่งเป็นพ่อบังเกิดเกล้า มาตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๑๗ ตอนที่คุณชายไปดำเนินกิจการทางการเมืองตั้งพรรคกิจสังคมจนกระทั่งได้เป็นนายกรัฐมนตรีนั้น ปรากฏได้ตกลงซื้อกิจการสยามรัฐในราคาสูง โดยการจ่ายเงินสดก่อนบางส่วน และอีกบางส่วนที่เป็นส่วนมากได้เขียนเช็คสั่งจ่ายล่วงหน้าเอาไว้

ก็เป็นอันว่าคุณชัชจากการที่จะเข้ามาดำเนินกิจการของหนังสือพิมพ์สยามรัฐตามที่คุณชายได้มอบหมายให้ก่อนจะถึงอสัญกรรม แต่คุณชายก็ไม่ได้เขียนพินัยกรรมเอาไว้เป็นลายลักษณ์อักษร เพราะท่านคงจะเชื่อใจทายาทของท่านว่าเป็นปัญญาชน มีความรู้และมีความสุจริตอยู่ในจิตใจ

ผมรู้เรื่องนี้ในขณะที่ผมกำลังป่วยเป็นง่อยอยู่ด้วยโรคเกาต์อย่างว่าได้พากเพียรพยายามจะถามคุณชัชทางโทรศัพท์ก็ไม่พบได้คุยกันสักที

ในที่สุดก็ได้แต่คอยดูอยู่เท่านั้นว่าเรื่องมันจะลงเอยกันอย่างไร เพราะเท่าที่ผมรู้จากลูกน้องเก่าที่เคยร่วมงานกับผมได้โทรศัพท์มาบอกกับผมว่า

"มันชักจะไม่ค่อยดีแล้วล่ะครับ"

แหละแล้วก็เป็นความจริงว่า

"มันไม่ค่อยจะดี แล้วล่ะ"

เพราะผู้ที่จะดำเนินกิจการสยามรัฐ หลังจากคุณชายถึงแก่อสัญกรรมแล้ว และท่านผู้อำนวยการที่เป็นทายาทรับมรดกนั้นท่านก็ฉลาดพอตัว เพราะท่านยังไม่ยอมโอนกิจการและทรัพย์สินของหนังสือพิมพ์สยามรัฐให้ไปเป็นกรรมสิทธิ์แก่ผู้ที่จะรับบริหารงานของหนังสือพิมพ์สยามรัฐ

กิจการงานของหนังสือพิมพ์สยามรัฐยังคงเหมือนเดิมทุกประการ แต่มีคนทำงานลาออกไปบ้างบางคน รวมทั้งผมด้วยก็คิดว่า เมื่อหายเป็นง่อยพอเดินได้แล้วก็จะไปยื่นใบลาออกเหมือนกัน

แต่ยังไม่ทันที่ผมจะหายจากการเป็นโรคง่อย ก็ปรากฏว่าท่านผู้อำนวยการได้ยึดกิจการของหนังสือสยามรัฐคืนกลับมาหมด เพราะเช็คที่เซ็นสั่งจ่ายล่วงหน้านั้นเด้งกลับคืนมา ก็เพราะเหตุยังไม่มีการโอนสิทธิใดๆ ในสยามรัฐเลย ท่านผู้อำนวยการก็คนเก่าคือทายาทของคุณชาย บรรณาธิการก็คนเก่า ผู้จัดการ (ขณะนั้นดูเหมือนคุณนพพร บุณยฤทธิ์ อดีตบรรณาธิการสยามรัฐคนที่ ๕ รักษาการแทนผู้จัดการอยู่) ทุกๆ คนยังทำงานเหมือนกับที่คุณชายยังมีชีวิตอยู่ ส่วนเงินที่จ่ายเป็นค่าของสยามรัฐถือเป็นเงินวางประจำกลายเป็นเงินกินเปล่า (หวานหมูสะเต๊ะไปเลย)

เมื่อเหตุการณ์ในสยามรัฐผันแปรไปเป็นเช่นนี้ กิจการทั้งหลายทั้งปวงพร้อมด้วยทรัพย์สินต่างๆ ก็กลับคืนมาสู่เจ้าของเดิมคือ ท่าน ม.ล. รองฤทธิ์ ปราโมช ลูกชายคนโต (คนเดียว) ที่เป็นทายาทรับมรดกหนังสือ-พิมพ์สยามรัฐไป

ผมเป็นง่อยนอนอยู่กับบ้าน ได้รับโทรศัพท์จากลูกน้องเก่าๆ ที่ยังทำงานอยู่ ถึงสภาพความเป็นไปของหนังสือพิมพ์สยามรัฐแล้ว ผมก็รีบโทรศัพท์ไปถึงคุณชัชทันที โดยขอให้คุณชัชรีบไปพูดกับทายาทของคุณชายซึ่งกำลังเป็นทั้งเจ้าของและผู้อำนวยการสยามรัฐ หลังจากที่ฝ่ายที่จะรับทำด้วยซื้อกิจการสยามรัฐนั้น ผิดสัญญาการจ่ายเงิน ผมรีบให้คุณชัชไปพบกับท่านเจ้าของสยามรัฐโดยเร็วที่สุด ก่อนที่สยามรัฐจะเจ๊งคือหยุดพิมพ์จำหน่าย หรือเปลี่ยนมือไปเป็นของใครต่อใครอีก ซึ่งผมไม่รู้จัก นอกจากคุณชัชคนเดียว และทั้งผมเองก็เป็นคนที่รู้รายละเอียดที่คุณชายตั้งเจตนาโดยมีความประสงค์จะให้คุณชัชทำ ซึ่งผมจะพยายามพยุงสังขารที่เป็นง่อยยักแย่ยักยันไปยืนยันเรื่องนี้

แต่คุณชัชโทรศัพท์ตอบผมมาว่า

ทุกๆ อย่างเรียบร้อยแล้ว ผมกำลังสำรวจตรวจสอบสยามรัฐ และรับมอบกิจการจากท่านรองฤทธิ์ ผู้อำนวยการสยามรัฐแล้ว

ก็เป็นอันว่า คุณชัชได้เข้าไปดำเนินการซึ่งเรียกกันว่าเทกโอเวอร์หนังสือพิมพ์สยามรัฐเรียบร้อยแล้ว คุณชัชได้มอบให้เพื่อนหนังสือพิมพ์ที่สนิทคนหนึ่ง คือ คุณศักดา นพเกตุ

คุณศักดานี้เป็นศิษย์เก่าของสยามรัฐ ตั้งแต่สมัยที่คุณชายเป็นผู้อำนวยการทำงานสยามรัฐอยู่หลายปีในตำแหน่งบรรณาธิการฝ่ายเศรษฐกิจ แต่ภายหลังได้ลาออกไปทำหนังสือพิมพ์อีกฉบับหนึ่ง ซึ่งกำลังจะรุ่งเรือง แต่เมื่อถูกคุณชัชชวนมาช่วยสยามรัฐ คุณศักดาก็ละงานที่ทำมารับเป็นบรรณาธิการสยามรัฐของหนังสือพิมพ์สยามรัฐยุคใหม่ ยุคคุณชัช

ขณะนั้นผมก็ยังเป็นง่อยอยู่ และเมื่อได้รู้ข่าวว่า คุณชัชเข้าไปดำเนินการอย่างชนิดที่เรียกว่า เทกโอเวอร์สยามรัฐแล้ว ผมก็โทรศัพท์ไปแสดง

ความยินดี คุณชัชได้พูดกับผมว่าพี่หละก็รู้ดีแล้วจากพ่อ (หมายถึงคุณชาย) ในเรื่องนี้ และอาจจะรู้ดีกว่าผมเสียด้วย เพราะพ่อได้บอกกับผมที่โรงพยาบาลว่าทุกๆ อย่างพูดกับคุณสละเอาไว้แล้ว

แล้วคุณชัชก็พูดว่า มาช่วยกันหน่อย คนเก่าที่ตั้งหนังสือพิมพ์สยามรัฐมาต้องมาช่วยกันเหนื่อยอีกครั้งหนึ่ง แต่ผมก็ยังไม่หายจากการเป็นง่อย เพราะโรคเกาต์ไม่ยอมทุเลา เพราะผมอดของที่เป็นกับแกล้มเหล้าไม่ได้ ต้องกินทุกๆ วัน แล้วมันจะหายง่อยได้อย่างไร

คุณศักดา นพเกตุ มาเร่งรัดผมให้รีบไปช่วยกัน เพราะฝ่ายที่รับซื้อคนเก่านั้น ทิ้งอะไรต่ออะไรให้ต้องแก้ไขมากมาย แต่คุณชัชนั้น นอกจากเป็นคนใจนักเลงอยู่แล้ว ประกอบกับที่เป็นคนที่มีสัจจะ มีความกตัญญูรู้บุญคุณของผู้ที่เคยมีบุญคุณแก่ตน

คุณชัชจึงไม่ปริปากพูดไม่ว่าจะพูดกับใคร ก้มหน้าก้มตาทั้งใช้หนี้เก่าทั้งหนี้ใหม่ของสยามรัฐ และลงทุนครั้งใหญ่ยิ่งนับตั้งแต่หนังสือพิมพ์สยามรัฐออกจำหน่ายมา

คุณชัชปฏิรูปสยามรัฐใหม่ แต่ปฏิรูปเฉพาะสถานที่ แต่สำหรับอุดมการณ์ของหนังสือพิมพ์สยามรัฐ คุณชัชไม่ทั้งปฏิรูปและทั้งปฏิวัติ เพียงแต่ปฏิสังขรณ์ให้มีสีสันงดงามขึ้นกว่าเดิมเท่านั้น

เดิมทีนั้นตั้งแต่คุณชายถึงแก่อสัญกรรม และไม่ได้ทำหนังสือมอบหมายหนังสือพิมพ์ให้คุณชัชเข้าไปเป็นผู้ดำเนินงานตามอย่างที่ได้พูดกับผมไว้ก่อนเข้าโรงพยาบาล ซึ่งในขณะที่คุณชายกำลังป่วยหนัก อาการไม่สู้จะดีไม่สู้จะไว้ใจนั้น ใครคนอื่นจะเข้าไปเยี่ยมอย่างใกล้ชิดติดเตียงนอนนั้นเยี่ยมได้ยาก และยิ่งคุณชายตอนนั้นเจ็บอย่างชนิดแทบเรียกว่าจะกระดิกตัวเองยังไม่ได้ จึงต้องให้ท่านได้นอนผักผ่อน คุณหมอประจำห้ามเยี่ยมและไปพูดคุยกับคุณชายในขณะนั้นอย่างเด็ดขาด ก็เลยทำให้กิจการสยามรัฐอันเป็นมรดกที่ท่านรักและหวงแหนที่สุดพลาดไปจากคนที่ท่านตั้งใจจะให้ทำคือ คุณชัชวาลย์ คงอุดม

และผมเองแม้จะรู้ความจริง (ใจ) จากคุณชายที่ได้พูดกับผมเป็น

ครั้งสุดท้ายก่อนเสียชีวิตของท่าน ผมก็ไม่กล้าพูดถึงเรื่องนี้ ในการที่จะยืนยันว่า คุณชายมีความประสงค์ที่จะมอบหนังสือพิมพ์สยามรัฐให้คุณชัชเป็นคนทำ เป็นผู้ดำเนิน แม้สยามรัฐจะดีเลวอย่างไรชื่อเสียงก็คงจะอยู่ตลอดไป เพราะคุณชายได้บอกผมว่า

ชัชมันคงจะไม่ทิ้งให้สยามรัฐตายหรอก

และขณะนั้นสยามรัฐก็ยังไม่เจ๊ง ไม่ตายจริงๆ อย่างที่คุณชายว่าเสียด้วย เพราะคุณชัชยอมทุ่มอย่างดีก็เพียงหมดตัว และเป็นหนี้จากธนาคารปกป้องคุ้มครองหนังสือพิมพ์สยามรัฐเอาไว้ตั้งแต่คุณชายถึงแก่อสัญกรรม ขณะที่ท่านทายาทรับมรดกหนังสือพิมพ์สยามรัฐไปโดยไม่ได้แตะต้องกับผู้ทำงานทุกๆ คน แต่ละคนเคยได้ (เงินเดือน) อย่างไร เคยทำอะไรก็ทำไปอย่างเดิม ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง แต่ครั้นเมื่อสยามรัฐจะเปลี่ยนมือเปลี่ยนเจ้าของ ผมก็ตั้งใจจะลาออก เพราะขณะนั้นอายุก็ปาเข้าไป ๗๘ ขวบแล้ว แต่ก็มาเป็นง่อยไปเสียก่อน ไม่ทันจะได้ยื่นใบลาออก แม้ในขณะนั้นหนังสือพิมพ์สยามรัฐจะยังไม่ได้โอนกรรมสิทธิ์ แต่ผมก็หยุดเขียนลงพิมพ์ในสยามรัฐ ทั้งที่เขียนอยู่เป็นประจำวัน ประจำหน้ามาเป็นเวลา ๔๖ ปีเต็มๆ

แต่เมื่อหนังสือพิมพ์สยามรัฐเปลี่ยนมาเป็นของคุณชัช โดยคุณชัชเป็นผู้บริหารงาน ทั้งๆ ที่สยามรัฐกำลังจะโทรม และเมื่อคุณชัชให้คุณศักดามาเชิญผมไปพบและทำงานในสยามรัฐต่อไป ผมก็รับคำ และก็ทำหนังสือพิมพ์สยามรัฐอยู่จนตราบทุกวันนี้ เป็นปีที่ ๕๖ แล้ว

ถูกแล้วครับ ผมเริ่มก่อตั้งหนังสือพิมพ์สยามรัฐกับคุณชาย ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมช เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๙๓ ขณะนั้น คุณชายคึกฤทธิ์ มีอายุ ๓๙ ขวบ ส่วนผมมีอายุ ๓๕ ขวบ

ขณะนี้ผมมีอายุ ๙๐ ขวบครับ (และยังทำงานอยู่กับสยามรัฐ) ตั้งแต่วันที่ ๒๕ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๙๓ จนกระทั่งถึงขณะนี้ และยังเขียนบทความเกี่ยวกับการวิเคราะห์วิจารณ์การเมืองในหน้า ๖ สัปดาห์ละ ๓ ครั้ง

คุณชัช ไม่ใช่นักปฏิวัติ หากแต่เป็นนักปฏิรูปและปฏิสังขรณ์

เพราะพอได้เป็นประธานบริษัท สยามรัฐ จำกัด ซึ่งก็เท่ากับเป็น

เจ้าของและผู้อำนวยการ (เช่นเดียวกันกับ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช) คุณชัชก็เริ่มปฏิรูปสำนักงานหนังสือพิมพ์สยามรัฐ ที่อาคาร ๖ ถนนราชดำเนินกลางให้หรูหราขึ้นกว่าเดิม ส่วนการพิมพ์ก็ใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ล้วนๆ เป็นการปฏิรูปสำนักงานและกิจการของหนังสือพิมพ์ครั้งใหญ่ ซึ่งผมประมาณการว่าจะต้องใช้เงินประมาณ ๔๐-๕๐ ล้านบาท และสำนักงานสยามรัฐก็มีรูปร่างหน้าตาเหมือนเดิม เพียงแต่ว่าทั้งภายนอกและภายในหรูหรา ขึ้นกว่าเดิมเท่านั้น

ส่วนการปฏิรูปเงินเดือน เมื่อได้ปฏิรูปไปแล้วก็เกิดขัดข้องทางเทคนิคไอเอ็มเอฟ อย่างที่รู้ๆ กัน เพื่อนๆ หนังสือพิมพ์ฉบับอื่นต้องหยุดกิจการเจ๊งไปตามๆ กัน เพราะพิษสงของไอเอ็มเอฟหลายฉบับด้วยกัน

แต่หนังสือพิมพ์สยามรัฐภายใต้การดำเนินงานของ คุณชัชวาลย์ คงอุดม ไม่หยุดกิจการและไม่เจ๊ง คงเดินหน้าต่อไปตามรูปเรื่องอย่างที่ท่านได้เห็นและกำลังอ่านอยู่นี้แหละครับ

หมายเหตุท้ายเรื่อง

ไหนๆ ก็เขียนเรื่อง **"คึกฤทธิ์...ชัช...สยามรัฐ"** ซึ่งผมเขียนมาอย่างยืดยาวแล้ว ผมมีเรื่องที่จะเขียนนอกเรื่องเป็นฝอยอีกเรื่องหนึ่งคือ ก่อนที่คุณชายคึกฤทธิ์ จะถึงแก่อสัญกรรม ก็หมายมั่นปั้นมือจะยกมรดก คือหนังสือพิมพ์สยามรัฐให้แก่ คุณชัช โดยเหตุผลของท่านก็คือไม่ต้องการให้หนังสือพิมพ์สยามรัฐตายตามท่านไปด้วย และท่านก็เชื่อโดยญาณของท่านเองว่า

คุณชัชเป็นคนมีสัจจะ เป็นคนซื่อสัตย์ กตัญญู เป็นคนมีใจเมตตากรุณา อารีอารอบ

ท่านจึงตั้งเจตนาและความประสงค์ว่าจะมอบสยามรัฐให้แก่คุณชัช แต่ท่านก็ไม่ได้เขียนเป็นลายลักษณ์อักษรไว้เสมือนหนึ่งพินัยกรรม แต่ครั้นแล้ว เมื่อท่านหาชีวิตไม่แล้ว ไม่ได้สั่งไม่ได้เสียกับทายาทผู้รับมรดกของท่าน และถึงแม้ผมเองจะรู้ จะไปบอกความจริงแก่ทายาทผู้รับมรดก แต่ก็ไม่มี

ผลทางด้านกฎหมาย ฉะนั้นเรื่องจึงเปลี่ยนไป

แต่แล้วไม่นานเกินรอ คุณชัชก็ได้หนังสือพิมพ์สยามรัฐซึ่งคุณชายตั้งปณิธานเอาไว้ก่อนตาย ว่าจะให้คุณชัช และแม้จะขาดลอยไปแล้ว แต่ก็ยังได้สยามรัฐกลับคืนมาเป็นของคุณชัช อย่างน่าอัศจรรย์แถมการปาฏิหาริย์

ทั้งนี้ใครๆ จะเชื่อหรือไม่เชื่อก็ตาม (แต่ถ้าไม่เชื่อก็อย่าลบหลู่ แต่ถ้าหากเชื่อก็แล้วกันไป) คือการได้กลับคืนมาซึ่งหนังสือพิมพ์สยามรัฐ แก่คุณชัชวาลย์ คงอุดม ทั้งๆ ที่หลุดลอยขาดตอนไปแล้วนั้น เป็นสัญญาณแห่งความเป็นผีสางของ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช คือถึงแม้ว่าท่านจะถึงแก่อสัญกรรมไปแล้ว วิญญาณของท่านก็ยังมีความห่วงใยต่อหนังสือพิมพ์สยามรัฐและห่วงใยต่อคุณชัชที่ท่านปรารถนาจะมอบให้บริหารงานของหนังสือพิมพ์สยามรัฐแทนท่าน

ดวงวิญญาณที่ไม่แตกดับและถูกพระราชทานเพลิงศพไปพร้อมกับร่างกาย ได้แสดงฤทธิ์เดชตามฟอร์มของ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช ทั้งบันดาลและทั้งปาฏิหาริย์เข้าดลใจแก่ทั้งทายาทของท่านเอง และคนที่แสดงตัวมารับช่วงที่จะทำงานหนังสือพิมพ์สยามรัฐต่อไป รวมทั้งแสดงอิทธิปาฏิหาริย์ต่อคุณชัชวาลย์ คงอุดม ด้วย

ถ้ามิฉะนั้นอย่าหวังเลยว่า หนังสือพิมพ์สยามรัฐ ซึ่งมีอายุถึง ๕๖ ปี เป็นหนังสือเก่าและแก่ที่สุด และครั้งหนึ่งเป็นหนังสือพิมพ์ที่มีอิทธิฤทธิ์อิทธิพลในทางการเมืองมากที่สุดจนกระทั่งนักการเมืองใช้เป็นตำรา เป็นศาสตร์ทางการเมืองแก่บรรดานักการเมืองไทยทั้งหลายทั้งปวงทั่วไป

สำหรับคุณชัชวาลย์ คงอุดม ที่ผมรู้จักในเวลาจำกัด และเวลาน้อยมาก ผมได้รับรู้อุปนิสัยใจคอและสันดานของคุณชัช ไม่ใช่ด้วยตัวผมเองหรอกครับ เพราะผมมีโอกาสพบกับคุณชัชน้อยมากและจำกัดเวลา แม้ผมจะได้มาทำงานสยามรัฐ ซึ่งผมทำมา ๕๓ ปี และในขณะนี้ก็ยังทำอยู่ แต่ก็ไม่ค่อยจะมีโอกาสได้พบปะวิสาสะและมีเวลาสนทนากับคุณชัช เป็นเวลานานนับปี เพราะต่างฝ่ายต่างมีธุรกิจ แต่ดูเหมือนว่าคุณชัชจะมีธุรกิจที่สำคัญมาก คือได้ไปอำนวยการสร้างตึกเป็นคอนโดมิเนียมสูงหลายสิบชั้น และเป็นตึกแฝด

อยู่ที่บริเวณย่านเตาปูน บางซื่อ

ผมพอจะรู้อุปนิสัยใจคอของคุณชัช และที่รู้นั้นก็ไม่ใช่รู้จากคำบอกเล่าของใคร คือได้รู้จาก ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช (พ่อทูนหัวของคุณชัชนั่นเอง)

คือคุณชาย ท่านได้บอกลักษณะนิสัยใจคอว่าคนคนนี้เป็นคนพูดจามีสัจจะ เป็นคนพูดจริงทำจริง กล้าได้กล้าเสีย อดทน และอดออมด้วยการเอาอกเอาใจเพื่อนฝูง ทำการทำงานแคล่วคล่องว่องไว และหาเงินมาใช้เก่งเท่าๆ กับการหา ส่วนมากใช้ไปในทางกุศล แม้จะหามาได้ด้วยวิธีการต่างๆ แต่เงินนั้นก็เกิดประโยชน์แก่ประชาชนย่านบางซื่อ เพราะมันซื้อข้าวสารแจกคนจนบ้าง ช่วยรับภาระการศึกษาของเด็กๆ ในย่านบางซื่อ จนกระทั่งได้ปริญญาเป็นบัณฑิตไปแล้วก็หลายคน

เจ้าชัชมันไม่เคยได้อะไรๆ อย่างที่คนอื่นเขาได้ไปจากผมเลย มีแต่มันเอามาให้ เป็นสิ่งของบ้าง อาหารการกินบ้าง ครั้งหนึ่งดันเสือกไปออกค่าโรงพยาบาล (สมิติเวช) ให้ผมหลังจากผมหายป่วยแล้ว พวกลูกของผมจะเล่นงานมัน เพราะถือว่า มันดูถูก ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ว่ายากจน แต่มันก็จ่ายด้วยความกตัญญูและด้วยความศรัทธาต่อผม

คุณชายยังพูดไม่จบและพูดต่อไป

ตอนที่ผมเป็นนายกรัฐมนตรี มันก็ไม่เคยมาขออะไรทั้งสิทธิ์และตำแหน่ง จะให้เป็นสมาชิกวุฒิสภามันก็ไม่เอา จะให้ตำแหน่งใหญ่ในองค์การต่างๆ หรือในรัฐวิสาหกิจมันก็ไม่เอา ไม่รู้เหมือนกันว่ามันคนยังไง ตอนที่ให้ไปทำหนังสือพิมพ์สยามรัฐ เป็นผู้จัดการฝ่ายขาย มันไม่ถูกเส้นกับคุณประยูรเขา แล้วหยุดงานไปเลย มันก็ไม่ได้มาบอกผม ผมเคยถามมันๆ ก็บอกว่าไม่อยากกวนให้พ่อไม่สบายใจ

เมื่อคุณชายพูดถึงสรรพคุณในเรื่องคุณงามความดี (ความไม่ดีไม่ได้พูด) ของคุณชัชให้ผมฟังในวันหนึ่ง ในตอนที่พูดถึงเรื่องหนังสือพิมพ์สยามรัฐ ที่จะมอบให้คุณชัชเข้าไปบริหารงานแทนนั้น คุณชายพูดดูประหนึ่งท่านได้ควักล้วงหัวใจ (ที่ชำรุด) ของท่านออกมาพูด ซึ่งแน่นอน ผมก็ต้องเชื่อ เพราะคบค้าสมาคมกันมาตั้ง ๕๐ กว่าปี ไปไหนมาไหนด้วยกัน เหมือนมีเงา

ตามตัว กินเหล้าด้วยกัน หลายไห หลายปี๊บ เขียนหนังสือพิมพ์มาด้วยกัน ทั้งหนังสือเกียรติศักดิ์รายวัน ที่ผมเป็นบรรณาธิการอยู่ จนกระทั่งมาคบคิดกันตั้งหนังสือพิมพ์ ก็เขียนหนังสือแบบนั่งโต๊ะเดียวกัน หันหน้าชนกันมาไม่น้อยกว่า ๔๐-๕๐ ปีเช่นนี้

ผมก็ต้องเชื่อคุณชาย เรื่องของคุณชัช และเมื่อได้รู้จักทั้งหน้าและตัวกับคุณชัชครั้งแรกที่ใต้ถุนบ้านซอยสวนพลู ขณะที่คุณชัชไปหาคุณชายด้วยเรื่องการเป็น *"หัวคะแนน"* การเลือกตั้งเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๗

ผมได้เห็นหน้าคุณชัชครั้งแรก ก็ไม่ชอบ เพราะยังไม่รู้ว่าคุณชัชมาหาคุณชายที่บ้านซอยสวนพลูเรื่องอะไร เพราะผมเคยรู้และเห็นคนที่มาหาคุณชายล้วนแล้วแต่เป็นคนมีปัญหาทั้งนั้น แต่สำหรับคุณชัชเป็นคนที่คุณชายเชิญมาหาเองนั้น ผมได้รู้ภายหลัง

คุณชายนั่นเองเป็นคนมีปัญหา และปัญหานั้นก็ขอให้คุณชัชช่วยเหลือ (เป็นหัวคะแนน) ในการหาเสียงเลือกตั้งในบริเวณย่านบางซื่อจรดสามเสนและบางเขน ซึ่งก็ปรากฏว่าคุณชัชประกอบธุรกิจที่คุณชายมอบหมายให้ได้สำเร็จ ซึ่งคุณชัชก็ไม่ยอมรับผลการตอบแทนใดๆ เลย ทั้งๆ ที่ควักกระเป๋าแทนคุณชายไปหลายอัฐเหมือนกัน เพราะความสำเร็จในการเลือกตั้งด้วยความช่วยเหลือจากคุณชัช (เตาปูน) นี่แหละ คุณชาย ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช จึงมีโอกาสได้เป็นนายกรัฐมนตรีคนที่ ๑๓ แห่งประเทศไทย และตลอดเวลาที่คุณชาย ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช เป็นนายกรัฐมนตรีอยู่ ๙ เดือน กับ ๒๙ วัน แล้วจึงยุบสภาผู้แทนราษฎร

ตลอดเวลาของการเป็นนายกรัฐมนตรี คุณชัชไม่เคย *"ขอ"* อะไรต่ออะไรจากคุณชายเลย ไม่ว่าจะเป็นทรัพย์สินเงินทอง สิ่งของเครื่องใช้ รวมทั้งตำแหน่งแห่งที่ในองค์การของรัฐ และวิสาหกิจใดๆ คงเป็นเพียง *"ชัช เตาปูน"* อยู่อย่างเดียวเท่านั้น

คราวนี้มาว่าถึงตัวผมบางทีเกี่ยวข้องกับคุณชัชบ้าง

คือก่อนที่จะถึงวันเกิดของสยามรัฐปีที่ ๕๓ ขึ้นรอบปีที่ ๕๔ ผมในขณะนั้นอายุ ๙๐ ขวบแล้ว ก็ได้พูดปรารภอย่างลอยๆ กับเพื่อนร่วมงาน

สยามรัฐ (ที่ผมยังทำอยู่ในขณะนี้) รุ่นน้องๆ ว่า

อยากจะลาออกเพื่อพักผ่อน เพราะตรากตรำทำงานหนังสือพิมพ์มานานถึง ๖๕ ปีแล้ว และทำต่อเนื่องกันมาโดยไม่เคยทำงานอย่างอื่นเลย นอกจากจะทำหนังสือพิมพ์เป็นอาชีพอย่างเดียวเท่านั้น ผมจึงอยากจะหยุดทำเสียที

เรื่องที่ผมพูดลอยๆ อย่างชนิดไม่สู้จะมีความหมายจริงจังเท่าใดนัก เพราะถ้าผมหยุดทำงานหนังสือพิมพ์ (เพราะงานอื่นๆ คงทำไม่ได้) ผมก็อดตายอย่างแน่นอน เพราะทุกวันนี้ก็หาวันกินวัน อย่างที่เรียกว่า หาเช้ากิน (เหล้า) ค่ำๆ อะไรทำนองนั้น

เมื่อคุณชัชพอรู้ระแคะระคายที่ผมพูดทีเล่น...ทีจริงเช่นนั้น พอถึงวันเกิดของหนังสือพิมพ์สยามรัฐปีที่ ๕๓ ย่างขึ้นปีที่ ๕๔ คุณชัชก็โทรศัพท์เชิญให้ผมมาร่วมในวันเกิดของหนังสือพิมพ์สยามรัฐ

คือวันที่ ๒๕ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๖

ซึ่งทีแรกผมก็ปฏิเสธที่จะไปร่วมงานวันเกิดของสยามรัฐ เพราะผมไม่ค่อยสบาย และที่สำคัญคือยังเป็นง่อยอยู่เดินเหินไม่ถนัด เพราะความชราภาพอย่างหนึ่ง และก็เพราะไอ้โรคเกาต์นั่นแหละ

แต่คุณชัชขอร้องและยืนยันสำทับมาว่าผมเป็นคนเก่าคนแก่ และเป็นคนตั้งสยามรัฐ จะไม่มาได้ยังไง ต้องมาให้ได้นะ

ผมก็เลยต้องกระย่องกระแย่งไปร่วมงานสยามรัฐ ที่สำนักงานหนังสือพิมพ์สยามรัฐจนได้ และเมื่อกลับจากการร่วมงานในวันนั้นแล้ว ผมก็ต้องนอนพัก (ฟื้น) อยู่อีกหลายวันทีเดียว

และในงานวันเกิดของสยามรัฐขึ้นรอบปีที่ ๕๔ ซึ่งถือว่าเป็นหนังสือพิมพ์รายวันของไทยเราที่เก่าและแก่ที่สุดและมีอายุยืนยาวมากที่สุดมากกว่าหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย ซึ่งเคยมีมาแล้วในประเทศไทย

ในงานวันเกิดสยามรัฐปีนี้ (๒๕๔๖) ไม่ได้มีการฉลองเลี้ยงอย่างใหญ่โตตามโรงแรมหรือสถานที่รโหฐาน เพราะได้เคยจัดงานฉลองวันเกิดสยามรัฐมาแล้ว ในช่วงที่คุณชัชเข้ามาเป็นเจ้าของและบริหารงาน คือได้จัดที่ศูนย์

ประชุมแห่งชาติสิริกิติ์ เมื่อวันที่ ๒๕ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๓ ซึ่งเป็นปีครบรอบปีที่ ๕๐ ของสยามรัฐ โดยคุณชัชเป็นแม่งานซึ่งท่านได้ให้เกียรติแก่ผมได้ขึ้นไปโชว์หน้าโชว์ตัวบนเวที ต่อหน้าแขกเหรื่อผู้มีเกียรติระดับต่างๆ โดยได้ยืนโชว์ตัวและหน้าคู่เคียงกับคุณชัช พร้อมทั้งคุณชัชได้แนะนำผมว่า เป็นผู้ร่วมก่อตั้งหนังสือพิมพ์สยามรัฐมากับท่าน ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช เมื่อ ๕๐ ปีก่อน ซึ่งในขณะนี้ ผู้ทำงานในหนังสือพิมพ์สยามรัฐในปีที่ก่อตั้งคือ พ.ศ. ๒๔๙๓ นั้นยังมีเหลืออยู่ที่ทำงานอยู่กับหนังสือพิมพ์สยามรัฐ คือผม นายสละ ลิขิตกุล บรรณาธิการสยามรัฐคนแรก แต่เพียงคนเดียวเท่านั้น และพร้อมกันนั้น คุณชัชในนามประธานคณะกรรมการบริษัท สยามรัฐ จำกัด ซึ่งเป็นเจ้าของหนังสือพิมพ์สยามรัฐ ได้มอบสายสร้อยคอทองคำเส้นใหญ่มีน้ำหนัก ๒ บาทให้กับผม พร้อมๆ กับโล่เกียรติยศ จารึกชื่อนายสละ ลิขิตกุล ผู้ร่วมก่อตั้งหนังสือพิมพ์สยามรัฐในขณะนั้น ต่อหน้าผู้มีเกียรติระดับต่างๆ ที่มาร่วมงานนับจำนวนหมื่นคน

แต่มาคราวนี้ ปีนี้ ปีที่หนังสือพิมพ์สยามรัฐมีอายุครบ ๕๓ ปี และจะย่างขึ้นปีที่ ๕๔ คุณชัชวาลย์ คงอุดม ประธานคณะกรรมการบริษัท สยามรัฐ จำกัด พร้อมด้วยคุณวงศ์เดือน คงอุดม (ภริยาของคุณชัช) และคณะกรรมการได้ร่วมกันจัดงานวันเกิดของสยามรัฐที่สำนักงานหนังสือพิมพ์สยามรัฐ คือที่อาคาร ๖ ถนนราชดำเนินกลาง อย่างเงียบๆ โดยทำพิธีสงฆ์ในตอนเช้า และเลี้ยงอาหารในตอนกลางวันไปถึงเย็นและค่ำ ซึ่งปรากฏว่ามีท่านผู้มีเกียรติในตำแหน่งสูงระดับต่างๆ มาร่วมแสดงความยินดี อวยชัยให้พรกับหนังสือพิมพ์สยามรัฐกับคุณชัชพร้อมด้วยของขวัญ (ไม่ใช่ส่วยนะครับ) อย่างมากมาย คุณชัชกับผมได้คอยต้อนรับคู่เคียงกันอยู่เกือบตลอดวัน

ภาพลักษณะของการจัดงานวันเกิดของหนังสือพิมพ์สยามรัฐ ที่คุณชัชได้จัดมาแล้วหยกๆ (เมื่อวันที่ ๒๕ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๖) นั้น ทำให้ผมยิ่งระลึกนึกคิดถึงคุณชาย ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช ท่านเจ้าของและผู้อำนวยการที่ได้ร่วมกันตั้งบริษัท สยามรัฐ จำกัด และออกหนังสือพิมพ์

สยามรัฐมาเป็นครั้งแรก

และเมื่อครั้งที่หนังสือพิมพ์สยามรัฐ จัดงานวันเกิดใหญ่เมื่อมีอายุ ๔๓ ขวบ คือ เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๖ ที่โรงแรมใหญ่โรงแรมหนึ่งที่ถนนสุขุมวิทนั้น แม้คุณชายจะเป็นเจ้าภาพของงาน ซึ่งในขณะนั้นท่านกำลังพักฟื้นจากอาการป่วย แต่เพราะท่านรักสยามรัฐ ท่านจึงอุตส่าห์นั่งรถเข็นมาร่วมงาน เพื่อพบปะกับท่านผู้มีเกียรติระดับต่างๆ ที่มาร่วมงานพร้อมๆ กับพบปะพูดคุยกับนักหนังสือพิมพ์ที่ไปอวยพรท่านกับหนังสือพิมพ์สยามรัฐ

ผมยังจำคำพูดของคุณชาย ที่พูดกับผมในงานของค่ำวันที่ ๒๕ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๓๖ ว่า

พอสยามรัฐมีอายุครบ ๕๐ ปี เราก็จะจัดงานให้ใหญ่โตกว่านี้อีก แล้วคุณกับผมจะมายืนคู่กันคอยต้อนรับผู้มีเกียรติที่จะมาร่วมงาน

แต่คุณชายไม่ได้มีโอกาสที่จะทำความตั้งใจของท่านได้ เพราะวันที่ ๙ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๓๘ เวลาถัดมาอีกเพียง ๒ ปี ท่านก็ถึงแก่อสัญกรรมเสียก่อน

แต่ประหลาดเหลือ อีก ๘ ปีต่อมา เมื่อวันที่ ๒๕ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๖ ผมก็ต้องมายืนคู่กับคุณชัช (ลูก) แทนคุณชาย ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช ผู้พ่อ (ทูนหัว) คอยต้อนรับท่านผู้ที่มีเกียรติระดับต่างๆ ที่พากันมาอวยชัยให้พรหนังสือพิมพ์สยามรัฐในวันเกิดขึ้นปีที่ ๕๔ แทน ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช

ซึ่งผมเชื่อว่า วิญญาณของท่านคงจะรับรู้ว่า ขณะนี้หนังสือพิมพ์สยามรัฐยังอยู่ และจะอยู่ต่อไปอีกนานเท่านาน ภายใต้การบริหารและอารักขาของคุณชัช

คุณชัชบอกกับผมในวันนั้น (วันเกิดสยามรัฐ) ก่อนที่ผมจะลากลับด้วยถ้อยคำอันน่าฟังยิ่งคือ

ผมจะจัดงานวันเกิดสยามรัฐอย่างยิ่งใหญ่อีกครั้งหนึ่งในปี พ.ศ. ๒๕๔๘ ซึ่งเป็นวันเกิดของหนังสือพิมพ์สยามรัฐครบ ๕๕ ขวบปี แล้วพี่หละต้องมาร่วมอีกนะ

ในขณะนี้เวลานี้ ผมก็ยังทำงานอยู่ที่หนังสือพิมพ์สยามรัฐ โดยเป็น

นักเขียนเขียนบทความการเมืองประจำคอลัมน์การเมืองของสยามรัฐ อย่างที่เคยเขียนอยู่ และเขียนมาแล้วเท่ากับอายุของสยามรัฐ คือ ๕๓ ปี เพียงแต่ว่าเขียนน้อยลงไปกว่าเดิม คืออาทิตย์ละ ๓ วันเท่านั้น ทั้งนี้เพราะผมชราภาพลงไปมากแล้ว และขณะนี้ก็อายุ ๙๐ ขวบ แต่ก็ยังได้รับความกรุณาจากคุณชัช ซึ่งผมเองก็รู้สึกตัวเองว่า ทำงานยังไม่คุ้มค่าราคาที่ผมได้รับ เพราะเดิมทีนั้น ผมเขียนสยามรัฐคู่มากับคุณชาย ซึ่งผมต้องเขียนเป็นประจำทุกๆ วันๆ ละไม่น้อยกว่า ๒ เรื่อง

แต่ก็ยังสู้คนเขียนที่ใช้นามแฝง หรือนามปากกาว่า *"คึกฤทธิ์ ปราโมช"* ไม่ได้

เพราะท่านผู้นี้ เมื่อยังหนุ่มๆ ในขณะที่หนังสือพิมพ์สยามรัฐออกใหม่ๆ และในช่วงที่ผมเป็นบรรณาธิการ (คนแรก) ตั้งแต่วันที่ ๒๕ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๙๓ จนกระทั่งถึงวันที่ ๑๒ เมษายน พ.ศ. ๒๔๙๗ นั้น ผมต้องเขียนในสยามรัฐวันละ ๓ เรื่อง

แต่คึกฤทธิ์ ปราโมช เขียนวันละไม่น้อยกว่า ๕ เรื่อง คือเขียนทั้งบทความ ซึ่งเป็นความเห็น ความรู้ และการตำหนิ นอกนั้นมีเรื่องประเภทนวนิยาย ตอบปัญหาที่ผู้อ่านเขียนถามมา และบางครั้งท่านก็เป็นนักข่าวและพาดหัวข่าวหน้าแรกเอง

วันเกิดของสยามรัฐผ่านพ้นไปแล้ว ซึ่งชาวสยามรัฐ คือ ผู้ที่ทำงานอยู่ในสยามรัฐทุกๆ คนในยุคที่คุณชัชเป็นประธานกรรมการบริษัท สยามรัฐ และเป็นผู้อำนวยการแท้ๆ (แต่ไม่ได้ใส่ชื่อ) ไม่ใช่ผู้อำนวยการเทียมนั้น คุณชัชได้สั่งการในวันเกิดสยามรัฐครบ ๕๓ ปี เมื่อวันที่ ๒๕ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๖ ด้วยคำสั่งให้จ่ายโบนัสแก่ผู้ทำงานสยามรัฐทุกๆ คนๆ ละ ๑ เดือน ตามจำนวนเงินเดือนที่ได้รับ ซึ่งเป็นการจ่ายครั้งแรก หลังจากคุณชายผู้อำนวยการคนเก่าถึงแก่อสัญกรรมไปแล้ว ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๓๘

ผมก็จบเรื่องที่เขียนไว้เพียงเท่านี้ ทั้งที่ยังมีเรื่องที่ควรจะเขียนระหว่าง "คึกฤทธิ์-ชัช-สยามรัฐ" อยู่อีกพะเรอเกวียน

บนเส้นทาง คุณธรรมน้ำมิตร

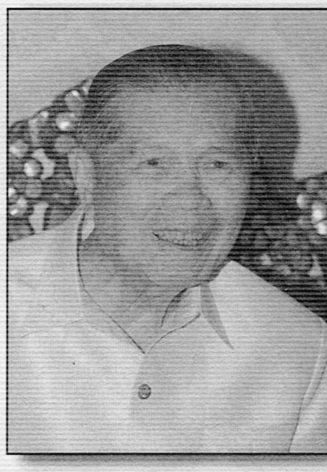

‘ความเป็น **บุรุษ** คือ **คุณชัช**’

พล.ต.อ. ประมาณ อดิเรกสาร

อดีตรองนายกรัฐมนตรี และอดีตรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

(อายุ ๙๐ ปี)

"หลายคนจะรู้จักคุณชัช ว่าอยู่เตาปูน ว่าเป็นนักการพนัน แต่สำหรับผมแล้ว ไม่เคยคิดว่าการพนันต่างๆ จะเป็นข้อบกพร่อง เพราะเราจะดูพฤติกรรมของคนว่าทำเพื่ออะไร และทำเพื่อประโยชน์ของใคร ปรากฏว่าเมื่อคุณชัชมีฐานะขึ้นมา แต่คุณชัชไม่ได้ใช้เงินทองไปในทางที่เสียประโยชน์แต่อย่างใด ตรงกันข้าม เราจะเห็นว่าแกไปสร้างตึกรามบ้านช่องให้คนจนอยู่ แกไปทำสิ่งที่ประเสริฐที่สุด ผมเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรมาก็มีความมุ่งหวังจะช่วยเหลือราษฎรให้มีความสุข อันนี้ก็ทำให้ผมกับคุณชัชนั้นคล้ายกัน"

เมื่อพูดถึงเรื่องคุณชัช ผมอยากจะเรียนว่าผมรู้จักกับคุณชัชมานาน แต่ก่อนเราจะเรียกกันว่าชัช เตาปูน มาเรื่อยๆ ซึ่งความจริงเขาชื่อ **"ชัชวาลย์ คงอุดม"** มันเป็นคำเรียกติดปากสำหรับคนคุ้นเคยกัน ผมกับคุณชัชรู้จักกันมาตั้งแต่ผมเป็นหนุ่มแล้ว คุณชัชเป็นคนรุ่นหลังผม แต่ว่ามีความสนิทชิดชอบในฐานะที่เป็นลูกผู้ชายด้วยกัน ผมมีความรู้สึกประทับใจในตัวคุณชัชมากที่แสดงสิ่งต่างๆ ออกมา ทั้งที่คุณชัชกับผมก็ไม่ได้มีความเกี่ยวดองซึ่งกันและกัน แต่ความสนิทชิดชอบเป็นสิ่งที่ทำให้เราทิ้งกันไม่ได้ มีอะไรที่พอจะพูดหรือพอจะช่วยเหลือกันได้ ก็ช่วยกันมาตลอด

หลายคนจะรู้จักคุณชัช ว่าอยู่เตาปูน ว่าเป็นนักการพนัน แต่สำหรับผมแล้ว ไม่เคยคิดว่าการพนันต่างๆ จะเป็นข้อบกพร่อง เพราะเราจะดูพฤติกรรมของคนว่าทำเพื่ออะไร และทำเพื่อประโยชน์ของใคร ปรากฏว่า

เมื่อคุณชัชมีฐานะขึ้นมาแต่คุณชัชไม่ได้ใช้เงินทองไปในทางที่เสียประโยชน์แต่อย่างใด ตรงกันข้าม เราจะเห็นว่าแกไปสร้างตึกรามบ้านช่องให้คนจนอยู่ แกไปทำสิ่งที่ประเสริฐที่สุด ผมเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรมาก็มีความมุ่งหวังจะช่วยเหลือราษฎรให้มีความสุข อันนี้ก็ทำให้ผมกับคุณชัชนั้นคล้ายกัน

ผมมีความพอใจในตัวคุณชัชมาก ฉะนั้นถึงแม้ว่าจะมีเรื่องอะไรที่เป็นผลที่ทำให้เกิดข้อผิดอาญาแผ่นดิน ผมก็จะคบด้วยอย่างสนิทสนม ผมมีความประทับใจ แน่ใจในความตั้งใจจริงของเขาที่จะทำงานเพื่อเป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม

อันที่สองต่อมา คงจะได้เห็นจากสมัยท่านหม่อมคึกฤทธิ์ท่านเสีย คุณชัชเห็นว่าหนังสือพิมพ์สยามรัฐ เป็นสิ่งที่หม่อมคึกฤทธิ์ได้ดำเนินการมา คุณชัชจึงได้ตั้งปณิธานว่าจะต้องกอบกู้ให้ดีขึ้นเพื่อทำประโยชน์ต่อไปและเป็นการสนองคุณด้วย การดำเนินกิจการต่อจากผู้มีพระคุณนี้ก็เป็นสิ่งหนึ่งที่เป็นเครื่องชี้ความมั่นใจในความเป็นลูกผู้ชายของคุณชัชอย่างมากทีเดียว ผมเองก็ไม่ทราบว่าท่านมีพระคุณอะไรกันมาก่อน แต่เมื่อคุณชัชประกาศว่าต้องการตอบแทนพระคุณ ก็เป็นสิ่งที่ถูกใจผมมาก เพราะเราจะแลเห็นว่ามนุษย์เราเมื่อเกิดมาแล้ว ไม่รู้จักคุณคนถือว่าใช้ไม่ได้

แต่อย่างไรก็ตาม ผมคิดว่าคุณชัชก็คงคล้ายๆ ผม คือเราไม่ถือสิ่งที่เราทำคุณกับคนอื่น เพราะเท่าที่สังเกตดูคุณชัชเองก็ไม่ได้ถือว่ามีบุญคุณกับคนโน้น มีบุญคุณกับคนนี้ เป็นแต่เพียงว่าคนที่ได้รับบุญคุณควรระลึกถึงคนที่ให้คุณ อันนี้แหละ คุณชัชถือปฏิบัติเป็นอย่างมาก เรื่องความกตัญญูนี้เราจะเห็นว่าแม้แต่กวนอูที่มีคนเคารพนับถือ ตั้งเป็นศาลเจ้าขึ้นมาจนกระทั่งบัดนี้ ก็เพราะความกตัญญูนั่นเอง

สิ่งที่คุณชัชได้ปฏิบัติมาก็เป็นสิ่งที่มีประโยชน์ต่อคุณชัชเองด้วยและเป็นประโยชน์กับคนอื่นด้วย เพราะเป็นผลมาจากการรู้คุณคน นี่เป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด และเรายังจะแลเห็นได้อีกว่า ความดีนั้นมันย่อมจะเหนือความไม่ดีต่างๆ ไม่ว่าคนอื่นจะว่าคุณชัชอย่างไรก็ตาม ดังจะเห็นว่า ผลดีที่ตอบแทนคุณชัชนั้น คือการที่คุณชัชได้เป็นสมาชิกวุฒิสภา และก็ได้รับคะแนนอย่างท่วมท้น ซึ่งอาจเป็นด้วยผู้ซึ่งคุณชัชได้ตอบแทนหรือได้ทำบุญคุณกับเขามานั้น ได้ทำให้คุณชัชได้รับเลือกเป็น ส.ว. ซึ่งถือเป็นเกียรติอย่างสูงที่น้อยคนนักจะได้รับ เมื่อเทียบแล้วประชากร ๖๐ ล้านคน ได้เป็น ส.ว.ไม่กี่ร้อยคน

เมื่อคุณชัชเป็น ส.ว. ก็ไม่ได้นั่งเฉย แกก็ได้ช่วยประชาชนตลอดเวลา เรียกได้ว่าเคยทำอย่างไรก็ทำอย่างนั้น และก็ยังทำทวีขึ้นไปอีก แม้ว่าคุณชัชจะได้เป็น ส.ว. แต่คุณชัชก็ยังเป็นคุณชัชตามเดิม เป็นคุณชัชวาลย์ คงอุดม นี่เป็นสิ่งที่ผมประทับใจสำหรับคุณชัช เป็นสิ่งที่ทำให้ผมคบกับคุณชัชมาได้จนถึงบัดนี้

ผมถือว่าคุณชัชนั้นเป็นเพื่อน ถึงแม้ว่าจะอายุน้อยกว่าผม ผมก็ยังถือว่าเป็นเพื่อน เพราะเรามีความสนิทสนมกันตลอดมา ผมมีความรักต่อคุณชัชเสมือนน้องคนหนึ่ง แม้ผมจะไม่ได้พูดว่า ผมรักคุณชัช แต่มันก็อยู่ในใจ

ในโอกาสที่คุณชัชวาลย์ คงอุดม อายุครบ ๖๐ ปี ผมก็ขออวยพรให้คุณชัช จงประสบแต่ความสุขความเจริญ ขอให้มีอายุยืนนานแข็งแรงอย่างน้อยเท่าผมก็พอ

‘เพื่อนผมชื่อ
ชัช เตาปูน’

ประสงค์ ธนเศรษฐการ (คนซ้าย)
ประธานที่ปรึกษาหนังสือพิมพ์สยามรัฐ

'ผมยังยืนยันครับว่า ถ้า *'น้าชัช'* ของผมจะเป็น ชัช เตาปูน ก็ตรงที่เป็นคนพูดตรงไปตรงมา และพูดแล้วต้องทำ ตามแบบฉบับของลูกผู้ชายตัวจริง ไม่ว่าเรื่องนั้นจะใหญ่หรือเล็ก...ในขณะเดียวกันก็มีนิสัยชอบช่วยเหลือเกื้อกูลผู้อื่น ทั้งไม่รู้จักกันมาก่อน หรือที่รู้จักกันมาแล้ว สองเรื่องนี้ คือ เรื่องใหญ่ในชีวิตของน้าชัช'

ผมใช้เวลาหมดไปกับสมาธินานพอสมควร กว่าจะกดแป้นพิมพ์ (จิ้ม) ดีดได้ ว่าจะเขียนระบายความรู้สึกในใจยินดีที่เพื่อนรุ่นพี่ผม คือ *"น้าชัช"* **ชัชวาลย์ คงอุดม** จะมีอายุครบ ๖๐ ปี หรือ ๕ รอบ ให้สาแก่ใจและตรงกับความรู้สึกแท้จริงอย่างไร

จนแล้วจนรอด ความรู้สึกนั้น มันก็ไม่สามารถถ่ายทอดเป็นตัวหนังสือได้

ผมกับน้าชัชเป็นคนต่างถิ่น ตอนเป็นเด็กผมเป็นเด็กต่างจังหวัด กว่าจะมารู้จักกัน ก็โน่น ต่างคนต่างโตเป็นหนุ่มรุ่นกระทง ผ่านพ้นวัยเบญจเพสไปแล้วโน่นแหละ นับมาถึงวันนี้ อย่างคร่าวๆ ก็คบหาสมาคมกันมาราว ๓๐ ปีเห็นจะได้

เป็น ๓๐ ปีที่ไม่เสียเปล่า สำหรับที่จะมีเพื่อนสักคนที่ชื่อ **ชัชวาลย์ คงอุดม**

เราทั้งสองต่างเอื้ออาทรกันต่อกัน ทั้งต่อหน้าและลับหลัง คำที่ว่าในชีวิตคนเราขอแค่มีเพื่อนที่รู้ใจ มีเพื่อนที่เข้าใจ มีความเป็นเพื่อนให้เราจริงๆ แค่นิ้วมือในมือเราเท่านั้น ชีวิตนี้ทั้งชีวิตไม่ต้องกลัวลำบาก ไม่ต้องกลัว

จน และแน่นอนจะเป็นชีวิตที่สมบูรณ์ที่สุด

"น้าชัช" คือ เพื่อนในนิ้วมือผมระดับต้นๆ ทีเดียว

เราต่างก็เรียกคำหน้าชื่อของเราทั้งสองว่า *"น้า"* น่าจะเป็นเพราะ *"น้าชัช"* ไม่ต้องการคบกับผมแบบรุ่นพี่รุ่นน้อง ที่มองดูแล้วห่างความเป็นเพื่อนกันไป เป็นการแสดงออกให้ผู้คนที่พบเห็นรู้ว่า *"น้าสงค์"* เด็กรุ่นน้องคนนี้ มีฐานะเป็น *"เพื่อน"* มากกว่า

ผมจำได้ว่า *"น้าชัช"* เป็นคนเรียกผมว่า *"น้าสงค์"* ก่อน ตอนที่คบกันใหม่ๆ คำพูดคำจาสุภาพนอบน้อมถ่อมตน จนผมแอบนึกในใจเหมือนกันว่า นี่หรือคนที่เป็นเจ้าของฉายา **ชัช เตาปูน**

ซึ่งผมยังยืนยันครับว่า ถ้า *"น้าชัช"* ของผมจะเป็น ชัช เตาปูน ก็ตรงที่เป็นคนพูดตรงไปตรงมา และพูดแล้วต้องทำ ตามแบบฉบับของลูกผู้ชายตัวจริง ไม่ว่าเรื่องนั้นจะใหญ่หรือเล็ก

"น้าชัช" เป็นคนชอบเล่นการพนันเป็นชีวิตจิตใจ ในขณะเดียวกันก็มีนิสัยชอบช่วยเหลือเกื้อกูลผู้อื่น ทั้งไม่รู้จักกันมาก่อน หรือที่รู้จักกันมาแล้ว

สองเรื่องนี้ คือ เรื่องใหญ่ในชีวิตของน้าชัช

คิดไม่ถึงครับว่า น้าชัชจะเลิกเล่นการพนันได้ หลังจากพูดกับผมว่า ผมเลิกเล่นการพนันแล้ว

ครับ น้าชัช เป็นคนพูดแล้วต้องทำ และทำได้จริงๆ ด้วย

เหลืออยู่อย่างเดียว ที่ยังเลิกไม่ได้ คือ นิสัยชอบช่วยเหลือผู้อื่น ชอบช่วยเหลือผู้ด้อยโอกาสกว่า เท่ากับว่า เป็นการช่วยสังคมนั่นเอง

"น้าชัช" อย่าเลิกเสียล่ะ

ใครว่า คบคนพาล พาลพาไปหาผิด คบบัณฑิต บัณฑิตพาไปหาผล

ชัช เตาปูน ไม่ใช่คนพาล ชัช เตาปูน เป็นเพียงแค่นักเล่นการพนัน

แต่วันนี้ ชัช เตาปูน เป็นมหาบัณฑิตทางกฎหมาย

เป็นสมาชิกวุฒิสภา ที่มาจากการเลือกตั้งของประชาชนคนกรุงเทพฯ ด้วยคะแนนเสียงท่วมท้น

เป็นเจ้าของธุรกิจพัฒนาอสังหาริมทรัพย์

เป็นเจ้าของหนังสือพิมพ์สยามรัฐ

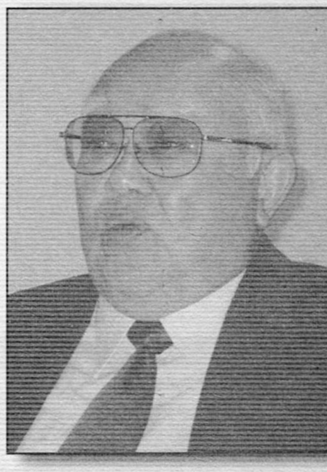
ผมภูมิใจที่สุดในชีวิตครับ ที่ ชัช เตาปูน เป็นเพื่อนผม

‘ชอบชัชตรงที่ เป็นคนพูดตรงไปตรงมา’

เดช บุญ-หลง

อดีตรองนายกรัฐมนตรี และอดีตรัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงาน และสวัสดิการสังคม

“ที่เราคบกันได้ คือมีอะไรตรงกัน ตรงที่ต่างก็เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ซึ่งชัชก็ให้ทุนนักเรียนเป็นจำนวนมากแบบเดียวกับผม ผมก็คุยกันมาเรื่อย บอกเขาว่าเมื่อทำอย่างนี้ ก็น่าจะศึกษาเพิ่มเติมให้สูงขึ้น เพราะน่าจะมีความก้าวหน้าต่อไป ต่อมาเขาก็มาปรึกษาว่าจะไปเรียนต่อเพิ่มเติมให้ได้ปริญญา ซึ่งผมก็บอกว่าเป็นสิ่งที่ดี จะได้ก้าวหน้าขึ้น เพราะว่าชัชมีบุญคุณกับคนมามาก ทั้งยังมีการเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ซึ่งทำให้ตัวเขาดีขึ้น ต่อมาเมื่อมีรัฐธรรมนูญออกมาใหม่ ที่สมาชิกวุฒิสภามาจากการเลือกตั้ง ผมก็เชียร์เขาว่า เขาน่าจะเป็นได้ จนสุดท้ายเขาก็ได้ไปเป็น”

เท่าที่ผมจำได้ ผมรู้จักคุณชัชจากหลานผม แนะนำให้รู้จัก เจอที่ไหน ผมก็จำไม่ได้ นานตั้ง ๒๐ กว่าปีแล้ว ตั้งแต่นั้นมาผมก็เคยไปทานข้าวด้วยกัน คุณชัชก็บอกว่าเคยอยู่สยามรัฐ คุ้นเคยกับหม่อมคึกฤทธิ์ ซึ่งผมเองก็สนิทกับท่าน สมัยผมอยู่กับคุณเผ่า (พล.ต.อ.เผ่า ศรียานนท์) คือท่านหม่อมคึกฤทธิ์เป็นประธานบริษัท เสริมสุข จำกัด หรือเป๊ปซี่ ตอนนั้นผมเป็นกรรมการบริษัทแทนคุณเผ่า ก็ประชุมอยู่ด้วยกัน ท่านก็ชอบพอกับผม ในตอนนั้นผมยังหนุ่ม ก็มักจะมีข้อคัดค้านท่านอยู่เรื่อย บางทีท่านก็ชอบบ้าง ไม่ชอบบ้าง แต่ว่าก็สนิทกันรู้จักกันดี

ตอนที่คุณชัชสร้างคอนโดมิเนียมที่เตาปูน ก็ได้เชิญผมไป แล้วก็เชิญหม่อมคึกฤทธิ์มาด้วย ก็เจอกัน หม่อมท่านบอกว่า *“เออ-พี่เดช รู้จักกับชัชเขาหรือ ผมดีใจที่รู้จักกัน”*

แล้วหม่อมก็บอกว่า *“ชัช ผมก็รักมันมาก ผมฝากฝังไว้ด้วยนะ”* คือตอนนั้นท่านเริ่มไม่สบาย ท่านก็เลยฝากไว้ แล้วก็บอกว่า *“รักชัชเหมือนลูก ถ้ามีอะไรที่จะสนับสนุนได้ ก็ให้สนับสนุน เพราะว่าชัชเป็นคนดี”*

ต่อจากนั้นชัชก็ยังเหมือนเดิม ไม่เคยมาขออะไรผม แต่ก็ยิ่งสนิทชิดชอบกันมากขึ้น มีอะไรก็ปรึกษาหารือกันมาเรื่อย ที่เราคบกันได้ คือมีอะไรตรงกัน ตรงที่ต่างก็เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ซึ่งชัชก็ให้ทุนนักเรียนเป็นจำนวนมากแบบเดียวกับผม ผมก็คุยกันมาเรื่อย บอกเขาว่า เมื่อทำอย่างนี้ ก็น่าจะศึกษาเพิ่มเติมให้สูงขึ้น เพราะน่าจะมีความก้าวหน้าต่อไป ต่อมาเขาก็มาปรึกษาว่าจะไปเรียนต่อเพิ่มเติมให้ได้ปริญญา ซึ่งผมก็บอกว่าเป็นสิ่งที่ดี จะได้ก้าวหน้าขึ้น เพราะว่าชัชมีบุญคุณกับคนมามาก ทั้งยังมีการเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ซึ่งทำให้ตัวเขาดีขึ้น ต่อมาเมื่อมีรัฐธรรมนูญออกมาใหม่ ที่สมาชิกวุฒิสภามาจากการเลือกตั้ง ผมก็เชียร์เขาว่า เขาน่าจะเป็นได้ จนสุดท้ายเขาก็ได้ไปเป็นสมาชิกวุฒิสภา

ชอบชัชเขาตรงที่รู้สึกว่าจะเป็นคนที่พูดตรงไปตรงมา เป็นคนที่เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ความคุ้นเคยที่มีต่อกันเป็นความคุ้นเคยส่วนตัว ธุรกิจไม่เคยทำร่วมกัน งานการเมืองก็ไม่เคยทำ เป็นความชอบพอกันส่วนตัว และก็ที่จริงแล้ว ผมรักเขามากเลย

ในโอกาสครบรอบวันเกิด ๖๐ ปี ผมก็ยินดีที่คุณชัชวาลย์ คงอุดม ได้ก้าวหน้าขึ้นมาเป็นลำดับด้านการเมือง ก็สามารถจะก้าวหน้าต่อไป เป็นผู้แทนของปวงชนชาวไทย และก็หวังว่า ในอนาคตจะประกอบคุณงามความดี และขอให้มีความสุขไปตลอดชั่วกาลนิรันดร์

‘รักชัชในจุดที่ มีจิตใจโอบอ้อมอารี’

เสนาะ เทียนทอง

ประธานที่ปรึกษานายกรัฐมนตรี

"ชัชเป็นคนให้โอกาสคน แล้วก็พิสูจน์ตัวเองให้สังคมเห็น ว่าลงมาเล่นการเมืองเป็นสมาชิกวุฒิสภา แล้วก็ได้มาอย่างสง่างาม ซึ่งในโอกาสที่ชัชเข้ามาอยู่ในตำแหน่งที่สง่างาม ก็ต้องรักษาตรงนี้ไว้ให้กับลูกกับหลานต่อไป โดยเฉพาะเมื่อเข้ามาเล่นการเมือง เป็นคนที่มีหน้าที่ในทางที่จะบำบัดทุกข์บำรุงสุขให้กับพี่น้องประชาชน"

๘ ก็ สำหรับผมกับชัชวาลย์ คงอุดม หรือที่เรียกกันติดปากโดยทั่วไปว่า ชัช เตาปูน ก็มารู้จักกันในช่วงที่ผมมาเล่นการเมือง แล้วก็โดยเฉพาะอุปนิสัยใจคอต่างๆ ก็เป็นคนคล้ายๆ กัน แล้วก็...สังคมจะตั้งฉายาให้ว่าเป็น *"เจ้าพ่อ"* เป็นอะไรต่างๆ รวมถึงใครต่อใครเยอะแยะในหน้าหนึ่ง แต่ว่าเมื่อข่าวออกไป คนในบ้านในเมืองจะมองภาพออกไปอีกภาพหนึ่ง ว่าเหมือนกับเป็นเจ้าพ่อ เป็นนักเลง เป็นอันธพาล เลยขยายผลกันไปถึงขนาดนั้น

ก็อยากจะเรียนนะครับว่า หลังจากที่ได้สัมผัสกัน อะไรกัน ถ้าหากว่าคนที่ไม่อยู่ในสภาพอย่างนี้นี่ ก็อาจจะอ่านหรือไม่เข้าใจ โบร่ำโบราณเขาว่าคำว่า *"นักเลง"* ไม่ใช่อันธพาล คำว่า *"นักเลง"* คือเป็นคนใจนักเลง คนจริงพูดคำไหนคำนั้น ไม่เคยไปโกหกพกลม ไม่เคยไปเบียดเบียนใคร สถานภาพก็อยู่แบบธรรมชาติ ชอบอะไรก็ทำอย่างนั้น โดยเฉพาะไม่ได้ทำให้บ้านเมืองเสียหาย ไม่ได้เบียดเบียนเพื่อน เบียดเบียนสังคม หรือใช้ลูกน้องไปทำมาหากินในทางที่ข่มขู่ขูดรีดสังคม เพื่อยังประโยชน์ให้แก่ตัวเอง แต่ตรง

กันข้าม คนใจนักเลงนั้นน่ะ เป็นคนมีแต่ให้ แล้วคนประเภทอย่างนี้มีพวกเยอะ คนเดือดร้อนก็ต้องมาหา คนไม่ได้รับความเป็นธรรม คนเดือดร้อนอะไรทุกอย่างก็ต้องเอื้ออาทรต่อกัน

แต่ชัช เตาปูน กับผม คนละเรื่องกัน ตรงที่ผมนั้นไต่เต้าขึ้นมาเล่นการเมือง และเป็นคนที่มีโอกาสคนหนึ่ง ที่ได้มีอำนาจบารมีอยู่ในวงการเมือง แต่ชัชเขาเป็นประชาชนคนธรรมดา มีอาชีพเป็นนักธุรกิจอยู่ในย่านนั้นก็เรียกกันเหมือนกับว่าเป็น *"เจ้าพ่อ"* คำนี้ต้องแยกให้ออกจาก *"ผู้มีอิทธิพล"* คือคำนิยามคำว่า *"ผู้มีอิทธิพล"* กับ *"ผู้มีบารมี"* ต้องแยกกันให้ได้ คำว่า *"บารมี"* นี่ต้องสร้าง เพราะเอาเงินซื้อกันไม่ได้ มันต้องเกิดขึ้นจากวิญญาณของแต่ละคนไม่เหมือนกัน คนที่มีบารมีนั้นจะเป็น *"ผู้ให้"* ที่ *"ให้"* ตรงนี้ไม่ใช่ให้เงินให้ทอง แต่ *"ให้น้ำใจ"* ให้ในสิ่งที่ในตัวมีอยู่ เป็นการให้ไม่รู้จักหมด และเพราะชัชเป็นคนมีศักยภาพ มีฐานะ มีอาชีพ เพียงพออยู่ในการที่จะให้ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเป็นคนที่ไม่ลบหลู่คน เป็นคนที่จะให้ความเอื้ออาทรกับคน กับสังคม ให้อภัยทุกคน ให้โอกาส บางทีถึงกับให้ชีวิต ใครไม่มีทางไป ก็ชี้ทางให้เขา ไม่ใช่ชี้ทางเฉยๆ ยังเปลืองตัวอีก ยังคอยสนับสนุนอะไรต่างๆ อีก

ก็เหมือนอย่างกับผมนี่แหละ ผมเป็นคนมีโอกาส แต่ผมไม่ใช่ว่าเป็นคนเก่ง คนอะไรต่างๆ แต่ผมอยู่ได้ทุกวันนี้ ก็ด้วยคำๆ นี้ คือ เป็น *"ผู้ให้"* ดูแลข้าราชการมาทั้งบ้านทั้งเมือง เคยเป็นผู้จัดการรัฐบาลมา เป็นรัฐมนตรีใหญ่ๆ มา จะให้ใครออก ไล่ออก ก็ให้โอกาส เรียกมาทำทัณฑ์บนกันไว้อะไรกันไว้ ก็มาบิณฑบาตขอกันอะไรกัน อะไรแบบนี้

อย่างชัช เตาปูน ก็เช่นเดียวกัน บอกได้ว่า ระยะนั้น ถ้าใครจะไปสมัครอะไร หรือจะเป็นอะไรต้องไปหาชัช ก็เพราะว่าถ้าชัชบอกว่าคนนี้ดีพวกก็ต้องบอกดี แต่ถ้าหากว่าชัชไปชี้เอาคนที่ไม่ดีเข้ามา ใครเสีย ชัชเสีย ซึ่งผมก็เหมือนกัน บอกว่าคนนี้ดีนะ ถ้ามันไม่ดีขึ้นมาผมเองก็ต้องรับผิดชอบ แต่ว่าผมติดตามดูแล้วคนที่ชัชสนับสนุนใครขึ้นมา ก็ไม่ได้เป็นคนเหลวไหล เป็นคนดี

ชัชเป็นคนให้โอกาสคน แล้วก็พิสูจน์ตัวเองให้สังคมเห็นว่าลงมาเล่นการเมืองเป็นสมาชิกวุฒิสภา แล้วก็ได้มาอย่างสง่างาม ซึ่งในโอกาสที่ชัชเข้ามาอยู่ในตำแหน่งที่สง่างาม ก็ต้องรักษาตรงนี้ไว้ให้กับลูกกับหลานต่อไป โดยเฉพาะเมื่อเข้ามาเล่นการเมือง เป็นคนที่มีหน้าที่ในทางที่จะบำบัดทุกข์บำรุงสุขให้กับพี่น้องประชาชน ยังความมั่นคงให้กับประเทศชาติบ้านเมือง พี่เชื่อว่าชัชทำได้ แล้วก็ทำได้ดีด้วย เพราะเป็นคนเสียสละ เป็นคนที่มีจิตใจกว้างขวาง และพี่มั่นใจว่า ชัช เตาปูนนั้นจะรักษาศักดิ์ศรี ไม่ใช่แก่ตัวเองและวงศ์ตระกูลเท่านั้น แต่จะดูแลไปหมด เช่นแวดวงนั้นอะไรไม่ดี ก็จะปรับปรุงให้ดี และยิ่งในบั้นปลายที่จะเป็นผู้เฒ่าผู้แก่ตามผมมาอีกคนหนึ่ง ซึ่งจะอายุครบ ๖๐ ส่วนผมก็ ๗๐ แล้ว ตรงที่เป็นผู้เฒ่าผู้แก่นี่ เป็นเรื่องสำคัญที่จะต้องเป็นแม่แบบ แม่พิมพ์ที่ดีให้กับลูกหลานต่อไป

จากที่เคยคบกันนั้น ผมรักชัชในจุดตรงนี้ ในจุดที่มีจิตใจโอบอ้อมอารี คนเรานั้นนะ ถ้าจิตใจไม่โอบอ้อมอารีนี่ มันใหญ่ไม่ได้หรอก เพราะคนไทยไม่ชอบใช้อำนาจ คนไทยนั้นชอบใช้ความเอื้ออาทร ความโอบอ้อมอารี ความเป็นมิตร นี่คือคนไทย คนไทยไม่ชอบกดขี่ ไม่ชอบใช้อำนาจบาตรใหญ่มาข่มเหงกัน ทำอย่างนี้อยู่ไม่ได้นาน แล้วสิ่งต่างๆ เหล่านี้นะ มันจะลงมันไม่ขึ้นข้างบน คือมันจะลงข้างล่าง หมายถึงว่า ถ้ามีลูกมีหลานต่อไป เมื่อเราไม่อยู่แล้ว คนเขาถามว่าลูกใคร เราก็จะโอ้...พ่อเขาเป็นคนดีนะ อะไรก็ดีนะ แต่ถ้าพ่อแม่ทำไม่ดีไว้ ถามว่าลูกใคร คนเขาก็ยี้กันทั้งบ้านทั้งเมืองแหละ

เพราะฉะนั้นผมเชื่อว่า นามสกุล **"คงอุดม"** ของชัช เตาปูนนั้นน่ะ คงจะต้องเผื่อแผ่ไปถึงลูกถึงหลาน ในการที่จะดูแลบ้านเมืองต่อไป

ในโอกาสครบรอบ ๖๐ ปี ขอถือโอกาสนี้ อำนวยพรว่า ขอให้คุณงามความดีที่ชัช เตาปูน ได้ทำไว้ กับทั้งผมและกับทั้งแผ่นดิน ขอให้จงเป็นอานิสงส์ส่งเสริมให้มีอายุมั่นขวัญยืน คิดสิ่งใด ทำสิ่งใดขอให้สำเร็จๆ ในทางที่ดีที่ถูกต้อง และก็ขอให้ยืนหยัดในการที่จะเป็นเสาหลักของครอบครัว เป็นเสาหลักของสังคม แล้วก็เป็นเสาหลักช่วยกันดูแลประเทศชาติบ้านเมืองสืบไปให้นานเท่านาน

'คุณชัชเป็นคนดี เป็นสุภาพบุรุษ'

พล.ต. สนั่น ขจรประศาสน์

อดีตรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

“ในด้านความเป็นหนังสือพิมพ์ คุณชัชก็ผูกพันกับท่าน ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมช มานาน จนเปรียบเสมือนเป็นลูกคนหนึ่งของอาจารย์คึกฤทธิ์ และอาจารย์คึกฤทธิ์ก็ทำสยามรัฐมาตลอด เมื่อลูกชายลูกสาวของท่านคึกฤทธิ์ไม่ทำ ก็จำเป็นต้องรับภาระเพื่อให้สยามรัฐยืนอยู่เป็นเอกลักษณ์ของอาจารย์คึกฤทธิ์”

ชัชวาลย์ คงอุดม ก็รู้จักกันมานานตั้งแต่ผมยังเป็นนายทหารยศ พันตรีอยู่ รู้จักกัน พบกันก็ตามสถานที่ต่างๆ พบปะกัน ก็พูดคุยกัน ซึ่งโยงมาถึงความรักเคารพกันตลอดมา มีวันสำคัญๆ ก็เข้าไปอวยพรซึ่งกันและกัน

ผมก้าวเข้ามาเล่นการเมืองก็ยังคบหาสมาคมกันเหมือนเดิม เป็นรัฐมนตรีทุกกระทรวงก็ยังเสมอต้นเสมอปลายซึ่งกันและกัน เพราะว่าผมถือว่าคุณชัชเป็นคนมีนิสัยที่เป็นสุภาพบุรุษ เป็นนักเลงคนหนึ่ง ซึ่งกับผมก็นิสัยตรงกัน ฉะนั้นการคบหาสมาคมไม่ว่าจะอยู่ในตำแหน่งใดก็เหมือนกันหมด ตลอดระยะเวลาที่คบหากันมาก็ไม่มีอะไรที่เกิดความขัดแย้งซึ่งกันและกัน

ในความรักความเป็นมิตร ความมีไมตรีต่อกันก็ยังสม่ำเสมอจนถึงทุกวันนี้ แต่ผมไม่เคยเที่ยวด้วยกันและไม่เคยร่วมงานกัน ก็เป็นเพียงเพื่อนกันและคนที่รักกัน เคารพนับถือซึ่งกันและกัน ให้เกียรติซึ่งกันและกัน ผมมองคุณชัชเป็นคนดี พูดจาอะไรก็รักษาคำพูด ก็เป็นนักเลงคนหนึ่ง เป็นสุภาพบุรุษ

คุณชัชเคยพูดไว้เหมือนกันว่า ถ้ามีโอกาสก็จะลงเล่นการเมือง ฉะนั้นวุฒิฯที่รัฐธรรมนูญฉบับนี้บอกว่ามาจากการเลือกตั้งก็คงตัดสินใจลง เพราะว่าคุณชัชก็เป็นคนที่มีความกว้างขวางอยู่ในกรุงเทพมหานคร คนรู้จักเยอะ หลายๆ ฝ่ายก็เชื่อถือ หลายๆ ฝ่ายก็ช่วยกันสนับสนุนคุณชัชๆ ก็ประสบผลสำเร็จ ซึ่งเป็นเรื่องที่ยืนยันถึงความเป็นสุภาพบุรุษ เป็นผู้ที่ทุกคนนับถือรู้จักมากในกรุงเทพมหานคร

ในด้านความเป็นหนังสือพิมพ์ คุณชัชก็ผูกพันกับท่าน ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช มานาน จนเปรียบเสมือนเป็นลูกคนหนึ่งของอาจารย์คึกฤทธิ์ และอาจารย์คึกฤทธิ์ก็ทำสยามรัฐมาตลอด เมื่อลูกชายลูกสาวของท่านคึกฤทธิ์ไม่ทำ ก็จำเป็นต้องรับภาระเพื่อให้สยามรัฐยืนอยู่เป็นเอกลักษณ์ของอาจารย์คึกฤทธิ์ ก็เข้ามารับผิดชอบ ๖ ปีแล้ว ถ้าจะให้ผมแนะนำ ความจริงอยู่มา ๖ ปีแล้วก็ถือว่าบริหารหนังสือพิมพ์มาใช้ได้แล้ว ถ้าให้แนะนำในการบริหารก็คงยาก เพราะคุณชัชกับผมก็รู้เท่าๆ กัน เพราะเราไม่ได้เป็นอาชีพนี้มาก่อน

ฉะนั้นหนังสือพิมพ์อย่างสยามรัฐ ก็ต้องประคองให้อยู่ได้ เพราะหนังสือพิมพ์จะอยู่ได้สำคัญที่การตลาด สำคัญที่คอลัมนิสต์-นักเขียนทั้ง

หลายว่าจะเป็นกลางขนาดไหน และสำคัญที่เงินทุนที่จะอยู่ให้ยาวนานได้ โฆษณาเป็นเรื่องใหญ่ ก็เป็น ๓ ประเด็นใหญ่ๆ

แต่จะให้มองเส้นทางของคุณชัชต่อไปว่าจะเป็นอย่างไรนั้น เรายังไม่ได้คุยกัน เขายังเป็นวุฒิฯอีก ๒ ปีกว่าไปจนถึงปี ๔๙ ก็ยังไม่ได้คุยกันว่าปี ๔๙ ต่อไปจะทำอะไรกัน ใกล้ๆ ถึงเวลานั้นก็ค่อยคุยกันอีกที

มองสยามรัฐจากวันนั้นถึงวันนี้ ตอนที่อาจารย์คึกฤทธิ์อยู่ท่านก็เขียนของท่านด้วย ทำให้คนต้องอ่าน คอลัมนิสต์สมัยก่อนเป็นคนที่ประชาชนรู้จักกันเป็นส่วนใหญ่ รุ่นนี้ผมว่าทุกคน คอลัมนิสต์ก็ดี นักข่าวก็ดี นักเขียนก็ดี ก็จะต้องพยายามที่จะปรับตัว ปรับปรุงตัวเองเรื่องการเขียนอะไรต่างๆ ก็จะต้องปรับให้ตามยุคตามสมัย

ถ้าจะให้อวยพร ครบ ๖๐ ปี ทั้งคนไทย หรือคนไทยเชื้อสายจีนถือว่าเป็นปีที่สำคัญที่สุด ๕ รอบ ใครอยู่มาได้จนถึงอายุ ๖๐ ก็ถือว่าปีนี้จะต้องทำบุญใหญ่ จะต้องอวยพรกันให้หนักแน่น โอกาสนี้ก็ขออวยพรให้คุณชัชที่เพื่อนฝูงรักใคร่ ประการแรกขอให้มีร่างกายสมบูรณ์ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บทั้งหลาย ประการที่สองก็ขอให้มีสมองที่จะทำงานให้ประเทศชาติบ้านเมือง และเพื่อคนส่วนใหญ่ของประเทศ และสามารถที่จะมีสมองที่เฉียบแหลม มีความคิดความอ่านที่ทำให้เกิดประโยชน์มากที่สุด และขอให้ชีวิตทั้งในครอบครัวทุกๆ คนมีความสุขความเจริญทั้งอาชีพ ทั้งหน้าที่ทั้งหลาย ขอให้เจริญก้าวหน้ายิ่งๆ ขึ้นไป

‘คุณชัชเป็นคน ชอบให้ความถูกต้อง’

นิพนธ์ วิสิษฐยุทธศาสตร์
สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดอ่างทอง
และประธานกรรมาธิการกิจการวุฒิสภา

‘ ในการทำหน้าที่ในตำแหน่งสมาชิกวุฒิสภา ผมคิดว่าประชาชนได้เลือกคุณชัชเข้ามาทำหน้าที่แทนอย่างถูกต้องแล้ว คุณชัชทำงานอย่างคุ้มค่า ไม่เคยคิดจะเอาตำแหน่ง ไม่อยากได้ตำแหน่ง มีส่วนร่วมที่จะทำให้สมาชิกวุฒิสภาทั้งหมดเป็นขุมกำลังสำคัญที่ทำให้ประชาชนเกิดความเชื่อมั่น ศรัทธาและเป็นที่พึ่งพาได้ ’

ผมรู้จักกับคุณชัชมา ๑๐ กว่าปี หรือเกือบๆ ๒๐ ปีแล้ว ในขณะนั้นมีเพื่อนฝูงแนะนำให้รู้จักกัน เนื่องจากผมมีอาชีพเป็นทนายความที่คอยให้คำปรึกษาด้านข้อกฎหมาย ซึ่งคุณชัชมักจะชอบถามไถ่เรื่องกฎหมายอยู่ประจำ สิ่งที่รู้จักกัน ก็สนใจเรื่องกฎหมาย เนื่องจากว่าคุณชัชเป็นคนที่รักความเป็นธรรมและความถูกต้อง ที่จะมีพรรคพวกมาขอคำปรึกษาอยู่เป็นประจำ คุณชัชก็เป็นอย่างนี้จริงๆ นับตั้งแต่วันแรกถึงวันนี้ที่รู้จักกันมายาวนาน คือว่าคุณชัชเป็นคนชอบให้ความถูกต้องและให้ความช่วยเหลือคน เห็นคนเดือดร้อนไม่ได้ คนที่ไม่ได้รับความเป็นธรรม คนที่โดนกลั่นแกล้ง อีกทั้งยังเป็นคนมีน้ำใจ โดยเฉพาะเรื่องการกุศล ทำบุญทำทานมาตลอด และสิ่งที่น่าสรรเสริญคือว่า ช่วยเหลือเด็กยากจนที่เรียนหนังสือดี คุณชัชได้อุปการะไว้มากมาย แกเคยส่งเรียนจนจบปริญญาเอกยังมีเลย ส่วนใหญ่พวกที่แกส่งเรียนหนังสือจะพากันมาพร้อมหน้าพร้อมตา และจะมาอวยพรในวันเกิดคุณชัชทุกปี

ครั้งหนึ่งผมเคยคุยกับพวกที่คุณชัชส่งเรียนหนังสือ ซึ่งเขาได้บรรยายความรู้สึกเอาไว้ว่า **“เราให้ความเคารพและรักคุณชัชเปรียบเสมือน**

พ่อแม่คนหนึ่ง เพราะว่า พ่อแม่ทำได้เพียงแต่ให้ชีวิตเกิดมา แต่คุณชัชได้ให้ชีวิตใหม่กับพวกเรา คือ ให้การศึกษาอันเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการดำรงชีวิต"

เพราะฉะนั้น สิ่งที่คุณชัชได้ให้ความช่วยเหลือประชาชนในชุมชนต่างๆ และให้การศึกษากับเด็กยากจนแต่เรียนดี ผมเองถือว่าสิ่งนั้นเป็นบุญกุศลอันใหญ่หลวง ที่จะส่งผลดีกับตัวคุณชัชเอง

ในบางครั้ง เวลาผมมีโอกาสได้ร่วมทำงานกุศล และได้ไปขอความช่วยเหลือจากคุณชัชๆ จะให้ความช่วยเหลือตลอด ไม่เคยขาด เพราะฉะนั้นการที่เข้ามาทำหน้าที่อยู่ในฐานะสมาชิกวุฒิสภา ผมว่าเป็นตำแหน่งที่เหมาะสม หากแม้ว่าคุณชัชวาลย์จะไม่ได้ดำรงตำแหน่ง ส.ว. แต่บทบาทหน้าที่ของคุณชัชที่กระทำก็คือ ผู้แทนของประชาชนอยู่แล้ว

ผมจำได้ดีว่าสมัยหนึ่ง ที่คุณชัชยังเรียนนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ผมได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเรื่องกฎหมายกับคุณชัชมาตลอด แต่สิ่งหนึ่งที่ประทับใจคือ เป็นคนจริง คำไหนคือคำนั้น ถ้ารับปากใครแล้วไม่มีบิดพลิ้วใคร ไม่มีเปลี่ยนแปลงอะไรกับใคร ซึ่งสิ่งที่แกกระทำมาตลอดเป็นเครื่องพิสูจน์ให้เห็นว่าคุณชัชเป็นคนจริงใจ

แต่สิ่งสำคัญที่สุด คือการที่เข้ามาดำรงตำแหน่งสมาชิกวุฒิสภา ได้ทำหน้าที่อย่างดี และจริงจังกับงานที่สุด โดยเฉพาะเรื่องการทุจริตในองค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพ (ขสมก.) คุณชัช ได้ติดตามเรื่องนี้อย่างละเอียดลึกซึ้งถึงปัญหาได้ดี

ในการทำหน้าที่ในตำแหน่งสมาชิกวุฒิสภา ผมคิดว่าประชาชนได้เลือกคุณชัชเข้ามาทำหน้าที่แทนอย่างถูกต้องแล้ว คุณชัชทำงานอย่างคุ้มค่าไม่เคยคิดจะเอาตำแหน่ง ไม่อยากได้ตำแหน่ง มีส่วนร่วมที่จะทำให้สมาชิกวุฒิสภาทั้งหมดเป็นขุมกำลังสำคัญ ที่ทำให้ประชาชนเกิดความเชื่อมั่นศรัทธาและเป็นที่พึ่งพาได้

อีกประการหนึ่ง คือความมีน้ำใจและสามารถร่วมงานกับเพื่อนๆ สมาชิกเกือบทุกคน เพราะคุณชัชจะยึดหลักสิ่งไหนเป็นสิ่งที่ถูกต้อง ด้วย

เหตุด้วยผลเอาความถูกต้อง ซึ่งเท่าที่คุยสัมผัสในการทำงานร่วมกัน เวลาลงมติในสภาฯ คุณชัชจะมีความคิดเห็นที่ยึดความถูกต้องเป็นหลัก มีความเป็นตัวของตัวเอง เพราะ ส.ว.ทุกคนจะต้องมีความคิดอิสระในการวินิจฉัยหรือลงมติในเรื่องใดๆ พวกเราหลายคนได้แสดงความเคารพและความห่วงใยกับการทำงานอย่างจริงจัง

สำหรับหนทางการเมืองของคุณชัช มีความเป็นไปได้ที่จะเจริญเติบโตต่อไปอีก แต่ในบางครั้ง คุณชัชก็ไม่ยอมรับตำแหน่งใดๆ อาจเป็นเพราะไม่อยากมีปัญหากับใคร แต่ขอเพียงได้ทำหน้าที่ของตัวเองให้ดีที่สุด อย่างเช่น การเป็นประธานคณะกรรมการบางคณะฯ คุณชัชสามารถที่จะขึ้นดำรงตำแหน่งได้

อย่างไรก็ตาม งานการมีส่วนร่วมของประชาชนแกจะเข้าไปร่วมทำงานมาตลอด อย่างการศึกษาเรื่องปัญหาภายใน ขสมก. แกจะสืบค้นเข้าไปอย่างละเอียด ซึ่งถือว่าได้สมภาคภูมิในการทำงานอย่างแท้จริง ผมคิดว่าประชาชนเลือกคนถูก โดยปกติคุณชัชทำงานเพื่อประชาชนอยู่แล้ว ในส่วนนี้ถือว่ามาทำหน้าที่เป็นตัวแทนในฐานะนิติบัญญัติได้อย่างดี ซึ่งผมคิดว่าประชาชนคงภูมิใจที่ได้เลือกเข้ามา และเลือกคนไม่ผิดอย่างแน่นอน

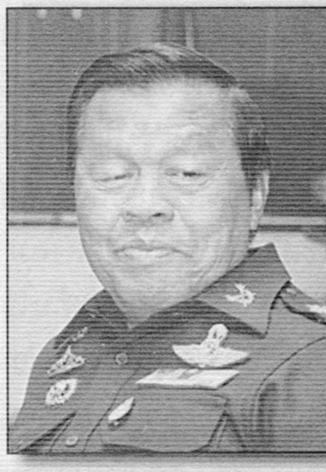
‘เป็นคนคบแล้วไม่ผิดหวัง เป็นคนมีสัจจะ’

พล.อ. วิชิต ยาทิพย์

ประธานคณะที่ปรึกษาพิเศษกองทัพบก

‘ พี่ชัชเขาจะลงเลือกตั้งระดับไหน ก็ไม่จำเป็นต้องมาหาเสียง หรือต้องซื้อเสียง เพราะได้ทำความดีมาโดยตลอด แค่ถามงบประมาณที่มาดูแลผู้คน มันหาค่าไม่ได้ อันนี้เป็นสิ่งที่ผมได้เห็นมา คือมีความมีน้ำใจ รักพี่รักน้อง ’

ผมรู้จักคุณชัชวาลย์ คงอุดม มาไม่ต่ำกว่า ๑๐ ปี รู้จักกันมานาน จากการแนะนำของเพื่อนฝูง จึงคบกัน คุยกัน กินข้าวกันบ้าง ผมเรียกพี่ชัชดีกว่า เพราะว่าอายุมากกว่าผม

พี่ชัช ที่ผ่านๆ มา ที่ผมรู้จักนั้น ท่านเป็นบุคคลที่ผมไม่ได้มามองเฉพาะตอนที่เข้ามาเป็นวุฒิสมาชิก หรือว่าเป็นเจ้าของหนังสือพิมพ์สยามรัฐ แต่ผมมองท่านมาตั้งนานแล้ว ว่าคนๆ นี้เป็นคนที่มีความสามารถพิเศษ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ความรักลูกน้อง ความดูแลเอาใจใส่ญาติพี่น้องเป็นสำคัญ

ทำไมผมถึงพูดคำนี้ขึ้นมา ผมพูดเพราะผมเคยไปงานวันเกิดพี่ชัชหลายๆ ครั้ง จริงๆ แล้ว พี่ชัชไม่จำเป็นต้องมาเลี้ยงคนจำนวนมากมายขนาดนี้ ไม่ว่าจะเป็นสมาชิกวุฒิสภา หรือยังไม่เป็นก็เลี้ยงกันมาขนาดนี้ แม้เมื่อเป็นแล้วก็ยังดูแลลูกบ้านอย่างดี ทุกคนมากินฟรีเหมือนเป็นบ้านเขา ทุกคนเหมือนเขามางานวันเกิดพี่ชายเขา มางานวันเกิดพ่อเขา ลุงเขา เขามีความสุขที่มาอยู่ตรงจุดนี้ เห็นบรรยากาศวันงานแล้ว เห็นได้เลยว่าไม่ต้องไปป่าวประกาศให้เขามา เขามากันเองด้วยความเต็มใจ และเราดูสีหน้าจากคนที่มาสังเกตเขาว่ามากันอย่างไร จะพบว่าเขามากันด้วยความชื่นชม

พี่ชัชเขาจะลงเลือกตั้งระดับไหน ก็ไม่จำเป็นต้องมาหาเสียง หรือต้องซื้อเสียง เพราะได้ทำความดีมาโดยตลอด แค่ถามงบประมาณที่มาดูแลผู้คนมันหาค่าไม่ได้ อันนี้เป็นสิ่งที่ผมได้เห็นมา คือ มีความมีน้ำใจ รักพี่รักน้อง

อีกประการหนึ่ง พี่ชัชเป็นคนที่ใฝ่หาความรู้ ใฝ่ที่จะศึกษาในส่วนที่จะเป็นประโยชน์ต่อสังคม ถามว่าทำไมต้องมาซื้อหนังสือพิมพ์สยามรัฐ จริงๆ แล้ว ผมประทับใจในหนังสือพิมพ์สยามรัฐมาตั้งแต่เด็กๆ แล้ว เพราะเป็นของอาจารย์หม่อมคึกฤทธิ์ ผมเคยพูดกับพี่ชัชว่า พี่ชัช พี่ต้องอยู่คู่กับหนังสือพิมพ์สยามรัฐนะ และก็อย่าไปเปลี่ยนหัว(หนังสือพิมพ์) เพราะคนเขาติด แล้วก็แนวหรือสไตล์การนำเสนอเรื่องของหนังสือพิมพ์สยามรัฐก็ให้ยึดหลักการเดิมเอาไว้ เพราะอาจารย์หม่อมได้วางหนังสือให้มีความหลากหลาย เป็นเรื่องที่เป็นประโยชน์ต่อสังคม เพราะพี่ชัชก็ทำหนังสือพิมพ์มาตลอด ถามว่าขาดทุน ล้มลุกคลุกคลานมาโดยตลอดไหม แต่ท่านก็ยังทำอยู่ จนถึงปัจจุบัน ผมคิดว่า คงพอจะเลี้ยงตัวเองได้ แต่ก็คงไม่ได้มากมายนะ เพราะท่านไม่ได้ทำในเชิงธุรกิจเท่าไร แต่ทำเพื่อสังคม

ส่วนในเรื่องของการศึกษา พี่ชัชได้ศึกษาทั้งในเวลาและนอกเวลา จบปริญญาตรีคณะนิติศาสตร์ จากมหาวิทยาลัยรามคำแหง และได้ไต่เต้ามาตามระดับจนได้เป็นสมาชิกวุฒิสภาของกรุงเทพฯ ก็ไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะได้เป็นสมาชิกวุฒิสภาของกรุงเทพฯ ถ้าคนไม่ศรัทธา พวกเราก็ทราบกันดีว่าสนามการเลือกตั้งกรุงเทพฯเป็นสนามปราบเซียน ถ้าใครไม่แน่จริง คงไม่สามารถผ่านด่านตรงนี้ไปได้ และไม่สามารถที่จะซื้อเสียงได้ด้วย สิ่งนี้ก็คือสิ่งที่ผมมองถึงคุณชัชวาลย์

สำหรับก้าวต่อไป ถ้าคิดจะเล่นการเมืองที่จะเป็นสนามใหญ่และมีพื้นที่มีบทบาทมากกว่านี้ ผมคิดว่า เรื่องนี้คงต้องถามเจ้าตัวเอง คือว่าท่านได้ขยายวงกว้างขวางออกไป ได้เป็นวุฒิสมาชิก ซึ่งเนื่องจากเรื่องของการมีน้ำใสใจจริง เรื่องของพรรคพวกเพื่อนฝูง ผมคิดว่าบรรดาสมาชิกวุฒิสภาคงมีความศรัทธาในตัวท่านมาก การที่จะทำประโยชน์ให้กับสังคม อยากจะขึ้นไปทำการเมืองระดับประเทศ ในส่วนตัวของท่านมีความเพียบพร้อม เข้าไป

เล่นการเมืองในระดับประเทศได้ เพราะท่านมีบุคลิกที่ใครมาพบ ไม่มีผิดหวัง ชอบพูดชอบคุยกับลูกเด็กเล็กแดง ผู้ยากไร้ คิดว่าท่านเป็นคนที่เป็นสุภาพ-บุรุษ เป็นคนมีสัจจะ ใช้ได้

ท่านได้ดูแลประชาชนในบริเวณพื้นที่ของท่าน ได้ให้ความเอื้ออาทรต่อผู้ยากไร้ จริงๆ ท่านไม่ต้องทำถึงขนาดนั้น ทำไมต้องมานั่งแจกข้าวสารทุกปี แจกเฉพาะช่วงเลือกตั้ง สามเดือน ห้าเดือนก็พอแล้ว แต่ท่านจะดูแลคนตกทุกข์ได้ยาก ไม่เลือกวัน ไม่เลือกเวลา อันนี้ผมคิดว่า เป็นความเอื้ออาทรที่คนไทยอยากได้ เป็นนิสัยคนไทย เป็นผู้ที่มีฐานะ และเอื้ออาทรให้กับผู้ยากไร้ ก็น่าจะเป็นสิ่งที่มีจุดยืน และน่าจะทำอะไรให้ใหญ่กว่านั้นได้

พี่ชัชเป็นคนคบแล้วไม่ผิดหวัง คนเราพอใจคบกัน มันคบกันได้ยาว ไม่ต้องมาคลำข้างหลังว่า มีมีดอยู่ข้างหลัง เอ็งจะแทงข้างหลังหรือเปล่า และคนอย่างพี่ชัชถ้าคบใครแล้วก็คบเลย ดังนั้นถ้าใครมีปัญหาก็จะมาหา แต่ถ้าใครไม่รู้จักก็จะมองภาพต่างกันไป ว่าเป็นผู้กว้างขวาง แต่จริงๆ แล้ว เป็นผู้มีน้ำใจ

‘เป็นลูกผู้ชาย... คำไหนคำนั้น’

พล.ท. ไตรรงค์ อินทรทัต
หัวหน้าสำนักปลัดกระทรวงกลาโหม

"แกสามารถทำได้ทุกอย่าง อย่าว่าแต่การเมือง ทำธุรกิจก็ได้ ทำอะไรก็ได้ บุคลิกของพี่ชัชไม่ใช่บุคลิกของผู้ที่มีอิทธิพล แต่เป็นบุคลิกของผู้ที่เป็นสุภาพบุรุษ ทำอะไรก็ทำได้เพราะแกมีข้อได้เปรียบตรงที่ว่าการวางแผนการใช้ชีวิตแบบไม่ประมาท ไขว่คว้าหาความรู้"

รู้จักพี่ชัชมาตั้งแต่ปี ๒๕๑๙-๒๕๒๐ ขณะนั้นผมยังครองยศร้อยโท ที่กองพันทหารม้าที่ ๓ รักษาพระองค์ ซึ่งกองพันอยู่ใกล้ที่พี่ชัชอยู่ รู้จักกันตอนนั้นผมจำได้ว่าได้ทำเรื่องไปขอเครื่องพัสดุภัณฑ์เครื่องพิมพ์ดีด เพื่อมาใช้งานกองพัน หลังจากนั้นก็รู้จักกันมากขึ้นเรื่อยๆ แกก็ชวนไปดูแกทำงานให้กับอาจารย์หม่อมคึกฤทธิ์ พรรคกิจสังคม ซึ่งแกเป็นหัวคะแนนใหญ่ในช่วงนั้น หลังจากนั้นก็มีการคบหากันเหมือนพี่เหมือนน้อง ผมก็เคารพแกแบบพี่ ไม่ว่าจะจัดวันเกิด วันนักขัตฤกษ์อะไรก็ได้รับเชิญไปตลอด วันเกิดของพี่ชัชและวันเกิดพี่เดือนปีใด ต้องไปทุกครั้งสม่ำเสมอหลายสิบปีแล้ว

ในแง่ของความเป็นพี่น้อง ต้องบอกว่าผมรู้สึกกับแกเหมือนเป็นพี่น้องกันแท้ๆ ให้ความเคารพแก ที่ผ่านมาไม่เคยมีอะไรต้องขัดใจกันเลย ถ้ามีอะไรก็แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันและมีความสัมพันธ์ที่ดีตลอดมา บางเรื่องมีคนเข้ามาให้แกช่วยเหลือในเขตพื้นที่ของแก โดยเฉพาะการเป็นลูกผู้ชายของแก เป็นคนที่คำไหนคำนั้น

ย้อนกลับเรื่องพี่น้องนิดหนึ่ง แกก็ให้เกียรติเราเสมือนเราเป็นน้อง

ของแก มีเรื่องปัญหาอะไรก็ช่วยเหลือกันตลอดมา ที่เกี่ยวพันกับเราโดยตรง ใช้เหตุผลไม่มีการมาหักน้อง เราเป็นพี่น้องกัน ทุกครั้งที่ไปขอความช่วยเหลือก็จะได้กลับมาทุกครั้ง และเราก็จะให้ความเคารพรักแก เนื่องจากเป็นคนที่จริงใจ เผื่อแผ่กับเพื่อนมนุษย์ที่ด้อยโอกาสกว่า ใครที่อยู่ใกล้ๆ แก ก็จะเผื่อแผ่ดูแลหมด ให้โอกาสกับคนที่ด้อยโอกาส ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการศึกษา ส่งเสริมให้คนที่เรียนดี มีการศึกษาสูงก็จะให้ทุนเรียน นี่คือความเป็นลูกผู้ชาย

ต่อมาในเรื่องความเป็นผู้นำ ความพยายามศึกษาเล่าเรียน และมีการวางเป้าหมายชีวิต วางวัตถุประสงค์ของชีวิตไว้เป็นขั้นเป็นตอน ซึ่งจริงๆ แล้วถ้าเป็นคนอื่นก็อาจจะไม่คิดถึงอนาคต มีการตั้งเป้าหมายชีวิตไว้ดี คือชีวิตไม่ประมาท การใช้ชีวิตแบบมีระเบียบแบบแผน อย่างที่จะคิดเล่นการเมืองก็ไปร่ำเรียนหนังสือจนจบการศึกษา จึงได้วุฒิการศึกษาผ่านเกณฑ์สมัครเข้ารับเลือกตั้ง

นอกจากนี้ ไม่เคยได้ยินว่าแกไปสำมะเลเทเมาที่ไหนเลย ไม่เคยได้ยินว่าดึงพี่ชัชไปกินเหล้า ส่วนเรื่องเที่ยวมันเป็นธรรมชาติ นิสัยคนไทยเรื่องกินเที่ยว เป็นเรื่องธรรมชาติของสังคมไทย ค่านิยมของสังคมไทยมีอยู่ ๔ อย่าง คือ ทุนนิยม อุปถัมภ์ ไม่ประมาทในการดำรงชีวิต ทำการค้าด้วย พอมาถึงบรรลุวัตถุประสงค์ในขั้นต้นแล้ว ก็มาถึงหน้าที่ของ ส.ว. ดีที่สุด มีทั้งคุณธรรมของผู้นำ และไม่ทำอะไรที่มีความเสื่อมเสียเลย การเข้าประชุมสภาฯก็ไม่เคยขาดประชุมเลย คือความรับผิดชอบที่ท่านปฏิบัติจนถึงปัจจุบันนี้อยู่

ในเรื่องของการร้องเรียนสำหรับผู้ที่แกมีโอกาสช่วยคนอื่น ให้มีความบริสุทธิ์ ยุติธรรม ในแง่ของการรู้จักกัน ในเรื่องของลูกผู้ชายที่กล่าวมาแล้ว ไม่ว่าจะทำอะไร มีแล้วจะเอาไว้คนเดียวไม่เคยเลย การไม่ประมาทในการดำรงชีวิต เมื่อมีเป้าหมายที่สูงแล้ว แกก็พยายามบรรลุถึงเป้าหมาย และพยายามไขว่คว้าหาความรู้ พยายามเรียนหนังสือ เมื่อได้รับการเลือกตั้งให้ทำหน้าที่วุฒิสมาชิก ก็ทำหน้าที่อย่างสมศักดิ์ศรี ก็คือสรุปว่า แกนั้นประสบ

ความสำเร็จในแบบแผนในการดำรงชีวิต เป็นคนที่ไม่ประมาท เป็นคนรักพรรคพวกเพื่อนฝูง

บุคลิกลักษณะนิสัยของแก คือ แกสามารถทำได้ทุกอย่าง อย่าว่าแต่การเมือง ทำธุรกิจก็ได้ ทำอะไรก็ได้ บุคลิกของพี่ชัชไม่ใช่บุคลิกของผู้ที่มีอิทธิพล แต่เป็นบุคลิกของผู้ที่เป็นสุภาพบุรุษ ทำอะไรก็ทำได้ เพราะแกมีข้อได้เปรียบตรงที่ว่าการวางแผนการใช้ชีวิตแบบไม่ประมาท ไขว่คว้าหาความรู้

ในฐานะที่เป็นน้อง ก็อยากให้ชีวิตของแกมีความสำเร็จไปทุกๆ สิ่ง ซึ่งก็ถือได้ว่าชีวิตแกได้ก้าวมาไกลแล้ว เพราะแกชอบช่วยเหลือคน อันนี้เป็นผลดีมาก และแกก็ไม่ต้องการการตอบแทน แกช่วยก็จะช่วยคนที่ด้อยกว่า แกก็มีความสุขแล้ว ซึ่งตรงนี้ถือว่าเป็นการให้ทานแบบไม่หวังผลตอบแทน มันเป็นบารมีจากการให้ทาน ซึ่งเป็นบารมีอันสูงส่งของศาสนาพุทธ ถ้าใครเดือดร้อนก็มาหาแก โดยแกจะให้ความช่วยเหลือ ทุกชนชั้นวรรณะ และก็มีหลักการให้คิดให้ความคิดเห็น ละเลิกเรื่องยาเสพติด แกจะไม่ชอบแอนตี้ และในขณะเดียวกันแกจะให้กับเด็กที่เรียนดีแต่ไม่มีเงิน และก็ส่งเสริมให้ทุนนักเรียนอีกมากมาย ซึ่งไม่ต้องการการตอบแทน แต่ได้ความสุขทางจิตใจ

ในเรื่องของธุรกิจ คือ เตาปูนแมนชั่น และในแง่ของสยามรัฐ คือ ความเป็นผู้มีความเป็นธรรม ตอนนั้นล้มลุกคลุกคลานช่วงที่อาจารย์คึกฤทธิ์เสียชีวิตไปแล้ว ตรงนี้ถือว่าเป็นความกตัญญูที่สืบสานตามเจตนารมณ์ต่อจากท่านคึกฤทธิ์ ทั้งๆ ที่เดิมทีก็รู้ว่ามันร่อแร่ แต่ก็ต้องทำต่อไป ทำโดยอุดมการณ์ ผมมองว่าจุดนี้คือความกตัญญู

ผมคิดว่าพี่ชัชต้องการรักษาสมบัติของท่านคึกฤทธิ์ไว้ให้อยู่ยืนยงถาวร และสองคือการรับใช้สังคมอีกแนวทางหนึ่ง และสยามรัฐก็เป็นหนังสือพิมพ์ที่มีคุณภาพฉบับหนึ่งของตลาดในไทย ถ้าเป็นคนอื่นก็คงถอดใจไปแล้ว แกต้องการจะรักษาหนังสือพิมพ์ฉบับนี้ไว้ให้ได้ นี่คือความกตัญญู

สุดท้ายก็ขออวยพรให้ในวันเกิดมีแต่ความเจริญรุ่งเรือง ความดีที่ได้ทำมาก็ขอให้สนองกลับให้พี่ชัชและครอบครัวพี่ชัชทั้งหมดในชาตินี้และชาติหน้า

'เป็นคนพวกเยอะ... ถ้ารักใครรักจริง'

สรอรรถ กลิ่นประทุม
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์

“ความดีที่แกทำนั้น ก็ทำให้แก
ได้รับเลือกตั้งเป็นวุฒิสมาชิก
การที่จะได้รับเลือก
กว่าที่จะได้มานั้น ต้องได้มาทั้ง
ความรักและความผูกพัน สำหรับ
สิ่งที่แกได้ทำมา ผมคิดว่าสิ่งที่
ได้รับก็คงหายเหนื่อย เป็นความ
ภาคภูมิใจ เป็นศักดิ์ศรีที่ไม่สามารถ
ที่จะใช้เงินใช้ทองมาซื้อหาได้”

จริงๆ ก็รู้จักกันมานานแล้ว แต่มาสนิทกัน ๔-๕ ปีหลัง มีช่วงที่ขอให้แกช่วยเรื่องการเมืองนิดหน่อย ถึงได้รู้ว่านิสัยใจคอเป็นอย่างไร เป็นคนพูดคำเดียวก็รู้เรื่อง นิสัยใจนักเลง เรื่องคำพูดเป็นเรื่องที่สำคัญ เคารพนับถือมาโดยตลอด คนอย่างนี้หายาก พยายามจะให้ทุกคนรู้ว่าตัวจริงของพี่ชัช เตาปูน เป็นอย่างไร มีแต่ได้ยินคนนั้นพูดทีคนนี้พูดที่สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ คนที่ทำงานร่วมกับแกมา จะรู้ว่าแกเป็นคนที่ชอบช่วยเหลือคน เป็นคนที่มีคำว่า มีแต่ให้ และแกก็ไม่ต้องการสิ่งตอบแทน แกเป็นคนที่ให้เกียรติคนมาก เจอที่ไหนก็ทักทายกัน

ความสัมพันธ์ในความเป็นพี่น้อง เราก็ยังอยู่อย่างนั้น ไม่ว่าเราจะไปอยู่ในฐานะอะไร ทำให้ผมมีความประทับใจในตัวพี่ชัช จนแกเล่าให้ฟังว่าแกช่วยเหลือใครต่อใคร แกช่วยคนมาเยอะจริงๆ ครับ ความดีที่แกทำนั้นก็ทำให้แกได้รับเลือกตั้งเป็นวุฒิสมาชิก การที่จะได้รับเลือก กว่าที่จะได้มานั้น ต้องได้มาทั้งความรักและความผูกพัน สำหรับสิ่งที่แกได้ทำมา ผมคิดว่าสิ่งที่ได้รับก็คงหายเหนื่อย เป็นความภาคภูมิใจ เป็นศักดิ์ศรีที่ไม่สามารถที่จะใช้เงินใช้ทองมาซื้อหาได้ ถ้าแกยังรักที่จะเล่นการเมือง ผมก็คิดว่าพี่ชัช

เวลาทำอะไรนั้นจะต้องทำสิ่งที่มีความท้าทาย พอทำสิ่งนี้สำเร็จแล้ว ก็ยังพยายามหาสิ่งอื่นมาทำอีก ผมก็แปลกใจว่าทำไมพี่ชัชมาทำหนังสือพิมพ์ แกเคยเล่าให้ผมฟังอยู่เหมือนกันว่า ช่วงนั้นเข้าใจว่าหนังสือพิมพ์อยู่ในช่วงที่ขาดทุนมาก แล้วก็แกเป็นคนรักหนังสือ ถ้าไม่หนักหนาสาหัส แกจะไม่เอ่ยปากขอความช่วยเหลือจากใครเลย ถ้าพูดไปแล้วแกก็จะไม่พูดอีก ถ้าพูดขอให้ทำให้ ถ้าคนไหนลืม ก็จะไม่พูดอีก บางทีฝากให้ดูอะไรต่ออะไรให้ พี่ชัชเป็นคนมีพวกเยอะ ผมคิดว่า น่าจะประคับประคองกันไปได้

ในขณะนี้ ผมว่าสยามรัฐมีตลาดแล้ว ลองทำอะไรที่แหวกแนวทาง ทำไปตามเจตนารมณ์ของอาจารย์คึกฤทธิ์ ทำอย่างไรให้มันอยู่ได้ ทำอย่างไรให้เป็นหนังสือพิมพ์ที่คนเขาให้ความเลื่อมใส มีมุมมองที่เขาอยากจะมาเช็กข่าว แนวทางของหนังสือพิมพ์สยามรัฐค่อนข้างเสนอข่าวที่เป็นความจริง เป็นสิ่งที่ทำให้หนังสือพิมพ์อยู่ได้ ก็ถือว่าเป็นความสามารถอันท้าทาย เหมือนกับนิสัยของพี่ชัช อะไรที่มันเป็นความท้าทาย ทำได้แต่ไม่อยาก ต้องพยายาม ผมเชื่อว่าสยามรัฐต้องอยู่คู่สังคมไปอีกนานครับ ถ้าไม่ใช่พี่ชัช สยามรัฐอาจจะหายไปแล้วก็ได้ ไม่หายก็เป็นอีกรูปแบบหนึ่ง เพราะสมัยนี้จะให้มีกำไรยาก เป็นแนวที่ทำขึ้นพิเศษเฉพาะ

แกเป็นคนพวกเยอะ แต่ละเอียด จำแม่น ถ้ารักใครรักจริง ถ้าแกพูดอะไรขึ้นมาแกทำได้หมด เพียงแต่แกจะพูดหรือไม่เท่านั้น ซึ่งถ้าถามว่าพี่ชัชเหมาะที่จะเล่นการเมืองไหมในความรู้สึกส่วนตัวของผม ผมคิดว่าจริงๆ แล้วเราไม่ควรจะไปตีกรอบเอาไว้ เพราะมันมีความหลากหลายในตัวอยู่แล้ว ที่สามารถครองใจประชาชนที่ทำให้ชาวบ้านเขาเลือกได้ มีความเหมาะสม และถ้าเข้ามาแล้วก็ต้องทำหน้าที่ให้ดีที่สุด โดยเฉพาะเรื่องที่ต้องแก้ไขปัญหาให้แก่ชาวบ้าน ซึ่งก็เหมาะกับแก แกเป็นคนประนีประนอม ไม่เคยล็อบบี้ใคร

แกกับผมเหมือนรู้จักกันมานาน เหมือนคนที่ถูกชะตากัน

‘คำจำกัดความของ **ชัชวาลย์ คงอุดม** ก็คือ **ผู้ชาย**’

เนวิน ชิดชอบ
รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์

'ถามว่าในส่วนการเมืองพี่ชัช เล่นการเมืองมานานหรือยัง ผมเข้าใจว่าพี่ชัชเกี่ยวข้องกับการเมืองมาหลายสิบปีก่อนที่ผมจะมาเล่นการเมืองเสียอีก พี่ชัชเกี่ยวพันในฐานะผู้ไม่ประสงค์จะออกนาม เป็นผู้อยู่เบื้องหลังความสำเร็จของนักการเมืองหลายต่อหลายคน'

ผมกับพี่ชัชรู้จักกันมาก็ร่วม ๒๐ ปี และ ๒๐ ปีที่รู้จักกันมาถ้าจะให้สรุปว่า พี่ชัชเป็นคนอย่างไร คงสรุปไม่ยาว ก็เป็นผู้ชาย พูดถึงพี่ชัชแล้วความรู้สึกเดียวที่คิดก็คือคำว่าผู้ชาย ตลอดเวลา ทั้งที่ก่อนเข้ามาเล่นการเมืองหรือก่อนเข้ามาในวงการสื่อมวลชน จริงๆ แล้วทั้ง ๒ เรื่องพัวพันกับพี่ชัชมากว่า ๒๐ ปีแล้ว ถามว่าในส่วนการเมืองพี่ชัชเล่นการเมืองมานานหรือยัง ผมเข้าใจว่าพี่ชัชเกี่ยวข้องกับการเมืองมาหลายสิบปีก่อนที่ผมจะมาเล่นการเมืองเสียอีก พี่ชัชเกี่ยวพันในฐานะผู้ไม่ประสงค์จะออกนาม เป็นผู้อยู่เบื้องหลังความสำเร็จของนักการเมืองหลายต่อหลายคน

ในส่วนที่รู้จักส่วนที่เกี่ยวข้องกับสื่อมวลชน ก็คงไม่ใช่เหตุเพราะว่าพี่ชัชอยากทำหนังสือพิมพ์ ความผูกพันกับสื่อมวลชนเท่าที่ผมเห็นใน ๒๐ ปีที่รู้จักกัน พี่ชัชเกี่ยวข้องกับแวดวงสื่อมวลชนตลอด ทั้งในฐานะที่ตัวเองไม่ได้เป็นเจ้าของหนังสือพิมพ์ ฉะนั้นวันนี้บนเส้นทางที่เดินอยู่ จนในที่สุดมาถึงวันที่เป็นเจ้าของกิจการหนังสือพิมพ์ และเป็นวุฒิสมาชิก ทั้งหมดก็คงเป็นเรื่องของการตกผลึกที่สะสมมาในชีวิตของพี่ชัช

ตลอดชีวิตที่ผ่านมา ถามว่าเปลี่ยนแปลงไปไหมในสถานะจากผู้ไม่

ประสงค์จะออกนาม ก่อนที่จะออกนามมาเป็นวุฒิสมาชิก ไม่มีอะไรที่เปลี่ยนพี่ชัชไปจากเดิมเลยใน ๒๐ ปี ความรู้สึกผูกพันห่วงใยพรรคพวก ความรู้สึกนึกคิดที่มีต่อพรรคพวก พี่ชัชไม่เคยโกรธใครตลอดชีวิต อาจจะมีบ้าง ชั่วครั้งชั่วคราวที่สิ่งนั้นไม่ถูกไม่ควร แต่หลังจากนั้นผมเห็นใครก็ตามแต่ที่ไปหาพี่ชัชไม่เคยผิดหวัง และพี่ชัชเป็นคนที่แยกแยะเรื่องของคน เรื่องของบุญคุณ เรื่องของการให้อย่างชัดเจน

ตอนที่ผมรู้จักพี่ชัช ผมก็เป็นนักการเมืองบ้านนอก เป็นคนบ้านนอกคนหนึ่งที่บังเอิญมาเจอพี่ชัชโดยมีคนแนะนำ ก็มองว่าผู้ชายคนนี้ไม่ชอบออกแสง ใช้คำว่า **"ไม่ชอบออกแสง"** คือมีอะไรดีอยู่ในตัว แต่แม้จะมีดีอยู่ในตัว ก็ไม่เคยที่จะนำไปใช้เพื่อไปโฆษณา หรือไปใช้แสนยานุภาพกับใคร เราก็รู้สึกว่าเป็นเครื่องหมายหนึ่งที่น่าจะใช้เป็นสัญลักษณ์ของคำว่าผู้ชายได้

หลังจากนั้นก็รู้จักกัน ขณะนั้นผมเป็นสมาชิกสภาจังหวัด (ส.จ.) อยู่ที่ จ.บุรีรัมย์ ต้องยอมรับว่าผมเป็นคนที่ไม่รู้จักคอลัมนิสต์ หรือสื่อมวลชนแม้แต่คนเดียว แต่พอก้าวเข้ามาสู่ถนนการเมือง พี่ชัชก็คอยดูแลประคับประคอง คอยแนะนำให้รู้จักผู้คนที่อยู่ในแวดวงสื่อสารมวลชน ในยามที่มีใครพูดถึงผมในเรื่องที่ไม่ดี ในยามซึ่งคนทั้งประเทศเข้าใจอยู่อย่างนั้น รวมทั้งคอลัมนิสต์ด้วย

ตอนนั้นพี่ชัชนัดผมไปกินข้าวกับคอลัมนิสต์บางคน แต่ละคนก็ยี้ผม แล้วพี่ชัชก็นั่งทะเลาะ นั่งอธิบายแทนผมกับหลายๆ คนที่เป็นผู้หลักผู้ใหญ่ในแวดวงสื่อมวลชน นั่นเป็นความประทับใจในชีวิต คือผมยังไม่ทันได้ชี้แจงอะไร พี่ชัชก็ออกหน้าแทนผมทั้งหมด และทะเลาะแทนหมด เพราะความที่พี่ชัชเห็นผมเป็นน้อง ผมคิดว่านี่คือคำจำกัดความของคำว่า ชัชวาลย์ คงอุดม ก็คือ **"ผู้ชาย"**

จะเห็นว่าแม้ผมไม่เคยเอ่ยปาก พี่ชัชก็พยายามอธิบายแทน แล้วก็ชี้ให้ทุกคนเห็นว่าจริงๆ แล้วผมเป็นคนอย่างไร ซึ่งวันนี้สิ่งที่สังคมได้เห็นในตัวผม กับสิ่งที่พี่ชัชได้พยายามพูดในอดีตตลอดมา โดยเฉพาะในช่วงปี ๒๕๓๗-๒๕๓๘ เรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน มันได้พิสูจน์ว่าสิ่งที่พี่ชัชได้พูด และ

ได้พยายามอธิบายกับผู้คนเกี่ยวกับตัวผมมาตลอด มันเป็นเรื่องที่ไม่ได้พูดบนความรู้สึก ที่ไม่ได้ตัดสินด้วยเหตุด้วยผล นี่คือความเป็นพี่ชัชทั้งหมดที่คงต้องทำความเข้าใจและอธิบายให้ฟัง ฉะนั้นเมื่อไหร่ก็ตามแต่ที่ผมกับพี่ชัชได้เจอกัน พี่ชัชก็ยังเป็นพี่ชัชของผม เรามีความผูกพันต่อกัน

ผมคิดว่าในแวดวงนักการเมือง ผมคงไม่ลืมที่มีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งในการทำความเข้าใจกับสื่อมวลชนในช่วงที่ผมถูกสายตาของสังคมทั้งประเทศมองว่าเป็นนักการเมืองที่ใช้ไม่ได้

เมื่อพี่ชัชครบรอบ ๖๐ ปี ในฐานะที่ผมเป็นน้องชาย เรื่องแรก ผมอยากให้พี่ชัชมีสุขภาพกายสุขภาพใจที่แข็งแรง ที่จะยืนหยัดอยู่ในสังคมของผู้ชายต่อไปได้ และหวังว่าวิถีชีวิตการต่อสู้ของพี่ชัชจะเป็นต้นแบบของผู้ชายในสังคมประเทศต่อไป แล้วก็คิดว่าพี่ชัชก็คงเป็นคนซึ่งเป็นผู้ให้กับทุกคนที่รู้จักใกล้ชิดพี่ชัชตลอดไป

ผมคิดว่าคนชื่อชัชวาลย์ คงอุดม ไม่มีใครไปชี้อนาคต และชี้แนวทางชีวิตให้ได้ ผมเชื่อว่าพี่ชัชมีวิถีทางของพี่ชัชในการตัดสินใจอยู่แล้ว ก็หวังแต่ว่าอะไรที่พี่ชายคนนี้อยากจะไปให้ถึง และอยากจะเป็น ก็ขอให้ไปสู่จุดนั้นตามความหวังและตั้งใจในทุกอย่าง เราต้องเข้าใจพี่ชัช ใครไปชี้นำไม่ได้หรอก แกมีวิธีคิดของแก

'คุณชัชเป็นคนมี ความกตัญญู'

สวัสดิ์ โชติพานิช
อดีตประธานศาลฎีกา และอดีตคณะกรรมการการเลือกตั้ง (กก.ต.)

‘ การที่คุณชัชเข้ามารับมรดกหนังสือพิมพ์สยามรัฐจากอาจารย์หม่อม มันยากเหลือเกิน แต่คุณชัชก็ได้ทุ่มเทกำลังกายกำลังใจทุกอย่าง ให้ยืนยงอยู่ได้ ซึ่งบุญกุศลต่างๆ ที่ทำมา จึงได้รับการคัดเลือกเป็นวุฒิสมาชิก ผมก็ยังชื่นชม ตั้งแต่ผมเป็น กก.ต.ที่ทำหน้าที่ตรวจสอบผู้ที่ได้รับการเลือกตั้งว่าถูกต้องตามรัฐธรรมนูญหรือไม่ ’

ความจริงผมไม่รู้จักตัวท่านเลย เพิ่งได้มารู้จักตัวจริงของคุณชัช ก็ครั้งเมื่อตอนไปชี้แจงการสมัครรับเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภา (ถูกใบเหลือง ต้องเข้าชี้แจง) สมัยผมยังเป็น กก.ต. แต่ผมได้รู้จักประวัติ ได้ยินชื่อเสียงเรียงนามของคุณชัชมากว่า ๓๐ ปี ตั้งแต่ประมาณปี ๒๕๑๑ สมัยผมเริ่มเข้ากรุงเทพฯ ตอนนั้นผมยังจำได้ดีว่าในตอนวันเกิด แกจะนำเครื่องอุปโภคบริโภคไปแจกจ่ายให้กับคนด้อยโอกาสเป็นพันๆ คน ที่โรงเรียนช่างอากาศอำรุง ช่วงนั้นลงข่าวกันครึกโครมมาก เพราะถือว่าเป็นการช่วยเหลือสาธารณกุศลเป็นจำนวนมาก

ในสมัยนั้น ยังไม่มีการทำบุญกันอย่างนี้ แม้กระทั่งพวกผู้แทนที่มาหาเสียง ก็ไม่ค่อยแจกอะไรกัน การหาเสียงในสมัยนั้นถือว่าถูกที่สุด ยกตัวอย่าง พรรคประชาธิปัตย์ จะให้ผู้สมัครลงขันกันคนละ ๕๐,๐๐๐ บาท แล้วก็ไปเช่ารถมา ใช้การปราศรัยไฮด์ปาร์ก ซึ่งทำให้มีเงินเหลืออีก เท่านั้นเอง แต่ยุคสมัยนี้มันเปลี่ยนแปลงไป สื่อต่างๆ มีอิทธิพลในการถ่ายทอดสู่สังคมมากขึ้น ทำให้คนเริ่มหันมาสนใจประชาสัมพันธ์ตัวเอง แต่คุณชัชไม่ได้หวังผลอะไร แต่ทำด้วยจิตใจที่บริสุทธิ์ เพราะทำติดต่อกันมานานเกือบ ๓๐

ปี ซึ่งไม่ได้ต้องการหวังผลการเมือง จุดนี้อันหนึ่งที่ผมชื่นชม

เท่าที่รู้จักจากคนอื่น แกจะปฏิเสธคนไม่เป็น ถือว่าเป็นนักสังคมสงเคราะห์ตัวจริง ก็เป็นข่าวตั้งแต่เมื่อ ๓๐ กว่าปีมาแล้ว ซึ่งผมยังจำได้ดี เพราะว่าในสมัยนั้น การช่วยเหลือคนในกรุงเทพฯ ที่จะเป็นนักสังคมสงเคราะห์ยังมีไม่มากเท่าไร น่าชื่นชมที่คุณชัชเห็นอกเห็นใจคนจน ช่วยเหลือคนยากไร้มาตลอด และที่สำคัญคือการให้การศึกษา นี่เป็นเรื่องสำคัญมาก พระพุทธเจ้าท่านบอกว่า การให้ความรู้ ให้การศึกษากับคน ถือว่าเป็นการทำบุญสูงสุด

ผมมีโอกาสได้รู้จักกับคนที่คุณชัชส่งให้เรียนหนังสือ เขาบอกว่าผมอยากเรียนแต่ไม่มีเงิน ผมจึงเข้าไปขอคุณชัชเลย และก็ส่งเรียนจนจบปริญญาเอก ได้ ดร.จากต่างประเทศ และยังมีหลายคนที่ผมรู้จัก บอกว่าคุณชัชทำงานการกุศลมามาก ทำให้ผมชื่นชมตัวคุณชัชมานาน ก่อนจะได้รู้จักตัวจริง ก่อนได้รับเลือกเป็น ส.ว. แกเป็นคนที่มีใจคอเมตตา เข้าใจคน ช่วยเหลือคน

เท่าที่ผมได้รับรู้ จากการสัมผัสคนที่คุณชัชช่วยเหลือมา โดยไม่ได้มาจากคำบอกเล่าของคุณชัชเอง ในเคสหนึ่ง มีเพื่อนผมคนหนึ่ง แกเป็นอดีตนายสถานีข่าววิทยุ แต่ตอนหลังได้ล้มป่วยเป็นโรคมะเร็ง แกได้รับเงินช่วยเหลืออนุเคราะห์จากคุณชัช ทุกเดือนตลอดระยะเวลา ๖ ปี ก่อนจะเสียชีวิต ซึ่งเป็นเรื่องน่าชื่นชม

ที่น่าชื่นชมอีกอย่าง คือคุณชัชเป็นคนมีความกตัญญู ก็เป็นที่รู้กันว่าคุณชัชเคารพนับถืออาจารย์หม่อมคึกฤทธิ์มาก และต้องยอมรับว่าอาจารย์หม่อมนั้นท่านเป็นปราชญ์ของเมืองไทย ทำประโยชน์คุณูปการให้กับประเทศไทยมากมาย ยุคหลังก็ถือว่าเป็นเสาหลักประชาธิปไตย ในสมัยนั้นอ่านหนังสือพิมพ์สยามรัฐ ต้องพลิกอ่านคอลัมน์ของอาจารย์คึกฤทธิ์ก่อนแล้ว ซึ่งมีอิทธิพลชักจูงประชาชนได้ ถ้าพูดกันง่ายๆ ก็คือ ถ้ารัฐบาลทำอะไรไม่ถูก ท่านเขียนเพียงวันสองวัน ก็ทำให้รัฐบาลต้องลาออกได้เลย ซึ่งเป็นเหตุผลหนึ่งที่ท่านต้องการให้หนังสือพิมพ์สยามรัฐได้อยู่ยืนยง ไม่อยากให้หายไปจาก

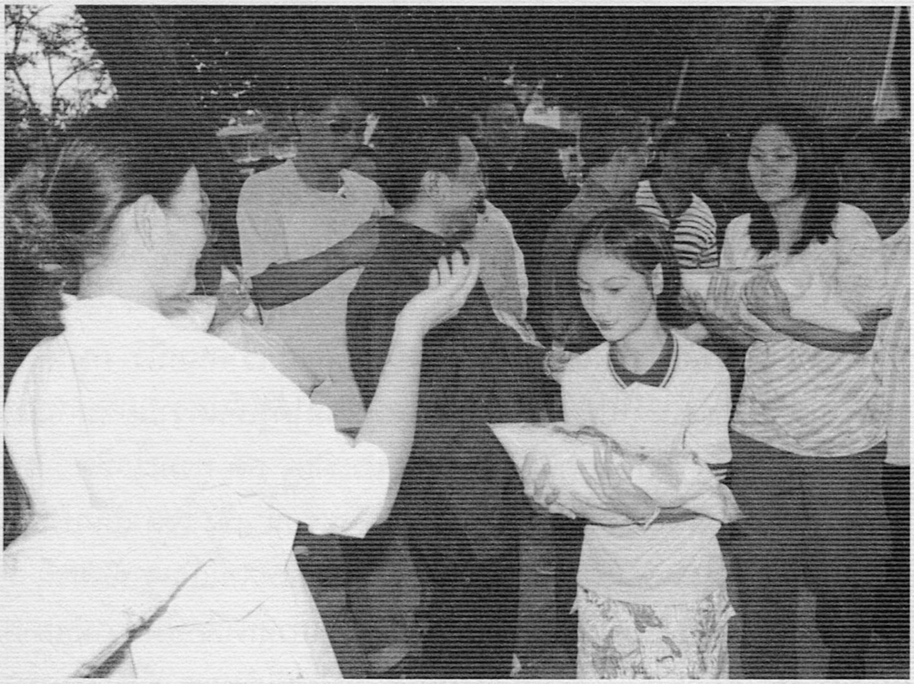
บรรณพิภพในสังคมไทย จึงได้ฝากความหวังไว้ ไว้วางใจให้คุณชัชเป็นคนดูแล คิดว่าคงจะไม่มีใครมารับช่วงต่อได้ดีเท่ากับคุณชัช และคุณชัชคงไม่มีวันทิ้งสยามรัฐไป

ผมเข้าใจนักหนังสือพิมพ์ดี ว่าต้องลงทุนลงแรงมหาศาล ผมเป็นคนหนึ่งที่ได้เติบโตมาในแวดวงหนังสือพิมพ์ โดยที่ผมมาเรียนหนังสือที่กรุงเทพฯตั้งแต่จบชั้นมัธยมปลาย ได้เข้าเรียนที่ธรรมศาสตร์ ผมก็ได้อาศัยติดตามคุณน้ามาลัย ชูพินิจ ซึ่งท่านก็เหมือนพ่อแม่เราคนหนึ่ง ผมได้ทำหน้าที่เป็นคนนั่งรถเมล์ไปส่งต้นฉบับ ขณะนั้นผมได้รู้เห็นความยากลำบากของคนหนังสือพิมพ์ อย่างท่านกุหลาบ สายประดิษฐ์ สด กูรมะโลหิต ยาขอบ บุคคลเหล่านี้ ผมรู้จักดี เพราะผมมีหน้าที่ไปซื้อน้ำแข็ง โซดาเป็นประจำ เห็นสภาพก็รู้ เป็นนักหนังสือพิมพ์นั้นไส้แห้ง บุคคลเหล่านี้เป็นฐานันดรที่ ๔ มีอุดมคติจริงๆ และผมก็รู้ถึงจิตวิญญาณของคนทำหนังสือพิมพ์ว่ามันยากแค่ไหน ต่อให้ยักษ์เล็กยักษ์ใหญ่ทั้งหลาย ถ้าไม่มีโฆษณา ก็ไม่สามารถบริหารงานหนังสือพิมพ์ได้

การที่คุณชัชเข้ามารับมรดกอันนี้ ถือว่าต้องลงทุนลงแรงเป็นจำนวนมหาศาล ใครๆ ก็คิดว่า อาจารย์หม่อมเสียแล้ว หนังสือพิมพ์สยามรัฐต้องหายไปจากบรรณพิภพ ซึ่งที่สยามรัฐอยู่มาได้จนถึงทุกวันนี้ ก็เพราะความกตัญญูของคุณชัชนั่นเอง

ผมคิดว่า การที่คุณชัชเข้ามารับมรดกหนังสือพิมพ์สยามรัฐจากอาจารย์หม่อม มันยากเหลือเกิน แต่คุณชัชก็ได้ทุ่มเทกำลังกายกำลังใจทุกอย่าง ให้ยืนยงอยู่ได้ ซึ่งบุญกุศลต่างๆ ที่ทำมา จึงได้รับการคัดเลือกเป็นวุฒิสมาชิก ผมก็ยังชื่นชม ตั้งแต่ผมเป็น กก.ต.ที่ทำหน้าที่ตรวจสอบผู้ที่ได้รับการเลือกตั้ง ว่าถูกต้องตามรัฐธรรมนูญหรือไม่

หลังได้รับการเลือกตั้ง คุณชัชเป็นคนหนึ่งที่ทำหน้าที่วุฒิสมาชิกได้ดี ทำหน้าที่อย่างไม่เอาหน้าเอาตา ไม่เด่นไม่ดัง ทำเพื่อประโยชน์ ผลักดันสิ่งที่เป็นประโยชน์เพื่อประเทศชาติ ซึ่งการได้มาเป็นวุฒิสมาชิกนี้ถือว่าเป็นเกียรติที่สูงมาก เป็นเกียรติที่ได้มาโดยบริสุทธิ์ ที่ตัวเองไม่ได้ไปซื้อเสียง

ใครมา

ผมเห็นว่าคุณชัชเป็นคนใจบุญใจกุศล ช่วยเหลือคน ให้ความรู้ ให้การศึกษาแก่ประชาชน ถือว่าเป็นการให้ประโยชน์แก่ประเทศชาติแล้ว ยังเป็นการทำบุญอันสูงสุดอีกด้วย

เหมือนดังกับอาจารย์สัญญา (ธรรมศักดิ์) ที่มีผู้ทำหนังสือ **"คนของแผ่นดิน"** ที่พระพี่นางทรงเขียนคำนำไว้ว่า *อาจารย์สัญญาเป็นที่ยอมรับว่าเป็นคนที่มีความซื่อสัตย์ เข้าใจคนอื่นและเห็นใจคนอื่น ไม่ใช่เราจะซื่อสัตย์ซื่อตรงอย่างเดียว มันต้องประกอบหลายๆ อย่าง นี่คือหลักการของความเป็นมนุษย์ หลักการของคนนั้นสำคัญ ต้องเข้าใจคนอื่นแล้วเห็นอกเห็นใจเขา*

ผมมีความรู้สึกชื่นชอบตรงนี้ และเห็นว่านำไปใช้ได้เลย คนนั้นซื่อสัตย์สุจริตยังไม่พอ มันต้องเข้าใจคนอื่น เท่ากับว่าคุณต้องมีความเมตตาอยู่ในตัว นั่นคือความเป็นมนุษย์ อย่าเอาความด้อยโอกาสหรือมีโอกาสไปข่มเขา มันไม่ดี หรือเขามาขอความช่วยเหลือ เราก็ช่วยไปเท่าที่ทำได้ ผมเองก็ช่วยให้เด็กได้เรียนมามาก และก็จะบอกพรรคพวกว่า ถ้ามีใครมาให้เราทำบุญอย่าไปปฏิเสธ มีมากเราทำมาก มีน้อยเราทำน้อย ถ้าไม่มีก็ไม่ทำ แต่อย่าไปรำคาญ อย่าไปเบื่อหน่าย อย่างน้อยก็ทำให้เราจิตใจสบาย

ในโอกาสที่คุณชัชจะมีอายุครบ ๖๐ ปี ผมขอกราบอาราธนาคุณพระศรีรัตนตรัย สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายในบ้านเมือง ขอให้คุณชัชประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน ก้าวหน้ายิ่งๆ ขึ้นไป คิดสิ่งใดขอให้สมประสงค์ หวังสิ่งใดขอให้ได้สิ่งนั้น ขอให้ชีวิตครอบครัวเป็นสุข เจริญสมบูรณ์ยิ่งๆ ขึ้นไปเทอญ

‘คุณชัช
เป็นคนน่ารักมาก’

คุณหญิงจินตนา สุขมาก
สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดนนทบุรี

'มีอยู่ครั้งหนึ่ง ดิฉันไปจ่ายกับข้าวแถวตลาดบางซื่อ ตอนนั้นไปสมัยใกล้เลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภา ดิฉันก็ถามแม่ค้าที่คุ้นเคยกันว่า การเลือกตั้งครั้งนี้จะเลือกใคร เขาตอบว่า *'ก็ต้องเลือกคุณชัชน่ะสิ'* ดิฉันก็ถามต่อว่าทำไมล่ะ เขาบอกว่า เท่าที่มีอยู่มีกิน มีที่ทำมาหากินจนถึงทุกวันนี้ ก็เพราะคุณชัช'

ดิฉันกับคุณชัชไม่เคยรู้จักกันมาก่อน แต่จะได้ยินในนาม *"ชัช เตาปูน"* ตอนแรกฟังชื่อรู้สึกว่าน่ากลัวเหมือนกัน โดยรูปลักษณ์ที่แท้จริงยังไม่รู้จักเลย รู้จักแต่ในนามและชื่อเสียงเพียงอย่างเดียว ต่อมามีอยู่ครั้งหนึ่ง ดิฉันเป็นอธิการฯ สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา ตอนนั้นมีคนมาบอกดิฉันว่า ถ้าอยากจะได้ทุนเด็กนักเรียน ก็ให้ไปขอกับคุณชัช เตาปูนสิ ดิฉันก็เริ่มมีความรู้สึกที่เปลี่ยนไปว่า คุณชัชมีความสนใจในเรื่องของการศึกษาของเด็กนักเรียนเหมือนกันหรือ ถ้าอย่างนั้นก็ไม่เป็นเหมือนเสียงที่ร่ำลือกันว่าเป็นนักเลงแต่อย่างไร ดิฉันก็คิดว่า คนเราถ้าเพื่อช่วยสังคม รู้จักช่วยเหลือคนยากคนจน ก็คิดว่าจะต้องเป็นคนอ่อนโยน ซึ่งจริงๆ แล้ว คุณชัชก็มีนิสัยอ่อนโยน และก็มีความละม่อมละไมอยู่ในตัว มีวิสัยทัศน์กว้างไกล มีความเมตตากรุณา

มีอยู่ครั้งหนึ่ง ดิฉันไปจ่ายกับข้าวแถวตลาดบางซื่อ ตอนนั้นไปสมัยใกล้เลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภา ดิฉันก็ถามแม่ค้าที่คุ้นเคยกันว่า การเลือกตั้งครั้งนี้จะเลือกใคร เขาตอบว่า *"ก็ต้องเลือกคุณชัชน่ะสิ"* ดิฉันก็ถามต่อว่าทำไมล่ะ เขาบอกว่า เท่าที่มีอยู่มีกิน มีที่ทำมาหากินจนถึงทุกวันนี้ ก็เพราะ

คุณชัช นี่นะ คุณชัชได้เช่าที่การรถไฟ เอามาให้คนยากคนจนเช่าแผงขายของ ด้วยค่าเช่าราคาถูก ค่าเช่าหนึ่งวันนั้นไม่เท่าไหร่ แค่หนึ่งวันแค่ค่าเก็บขยะเท่านั้นเอง ทำให้ดิฉันยิ่งประทับใจ เพราะตอนนั้นดิฉันยังไม่รู้จักคุณชัชเลย ก็เลยทำให้รู้จักชื่อเสียงในการช่วยเหลือคนจน ทำบุญทำกุศล ก็ยิ่งทำให้ดิฉันอยากจะรู้จักเหมือนกัน ดิฉันมีญาติอยู่แถวบางซื่อ ยังบอกเขาเลยว่าให้ลงให้คุณชัชนะ

ในตอนนั้นดิฉันยังไม่คิดจะลงเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภา ดิฉันบอกญาติว่า ถ้าเผื่อคนนี้เขาลงก็เลือกเถอะ เพราะคุณชัชเห็นอกเห็นใจคนยากคนจน ชอบช่วยเหลือสังคม แสดงว่าเขาต้องเป็นคนดี คนที่มาพูดว่าคุณชัชเป็นนักเลง หรือจะเป็นอะไรต่ออะไร ก็เป็นเพราะคุณชัชชื่อเสียงโด่งดังอยู่ในหมู่คนยากคนจน ซึ่งดิฉันคิดไปในทำนองนั้น

เมื่อมาอยู่ในวุฒิสภาด้วยกันแล้ว พบว่าคุณชัชเป็นคนน่ารักมาก เป็นคนที่เรียบๆ ง่ายๆ อ่อนน้อมถ่อมตน สำหรับดิฉันกับคุณชัช มีความรู้สึกเป็นพิเศษด้วยกันอยู่แล้ว พอเข้ามาเป็นสมาชิกวุฒิสภาด้วยกันก็เลยสนิทกัน คุยกันอยู่ตลอดเวลา จะมีการทักทายปราศรัยอยู่ตลอด ดิฉันก็คิดว่าท่านเป็นคนน่ารัก ตัวดิฉันเองก็ชอบหาทุนให้เด็กอยู่แล้ว เดี๋ยวนี้ก็ยังให้ทุนเด็กต่างจังหวัดอยู่ ซึ่งไม่จำเป็นต้องเป็นจังหวัดนนทบุรี ก็ชอบคนที่มีลักษณะนี้อยู่ ถูกใจกัน มีความคิดความอ่านคล้ายๆ กัน ก็คบกันเป็นเพื่อนแล้วก็สนิทใจ และแน่ใจว่าคุณชัชมีความจริงใจ

ดิฉันคิดว่า ถ้าสังคมมีการช่วยเหลือเกื้อกูลกัน สังคมก็จะอยู่ได้ ถ้ามีช่องว่างมากเกินไปแล้ว ก็จะอยู่ลำบาก

'คุณชัชเป็นส่วนหนึ่งที่ สร้างประโยชน์ให้แก่สังคม'

พล.ต.ท.ทวี ทิพยรัตน์
สมาชิกวุฒิสภา กรุงเทพมหานคร
อดีตผู้บัญชาการตำรวจนครบาล

"คุณชัชได้สร้างบารมีไว้ในชุมชนของเขา ไม่ยอมให้ใครมารังแก ในกลุ่ม ในชุมชนของเขาไม่ได้ ผมไม่ได้หมายความว่าคุณชัชจะช่วยคนของเขาเมื่อทำผิดกฎหมาย แต่คุณชัชจะดูแลปกป้องให้ความเป็นธรรมแก่คนในพื้นที่ที่รับผิดชอบ เขามีความสามารถที่จะคุมจิตใจของชุมชนได้"

ผมรู้จักคุณชัชในฐานะที่ผมเป็นตำรวจ ตำแหน่งสารวัตรฝ่ายสืบสวน ที่กองสืบสวน นครบาลเหนือ ซึ่งในสมัยก่อน การสืบสวนต้องอาศัยผู้ให้ข่าว คุณชัชเป็นคนหนึ่งที่กว้างขวางอยู่แถวเตาปูน เพราะว่าเป็นคนช่วยเหลือชุมชน สร้างบุญคุณให้กับชุมชนจนเป็นที่ยอมรับนับถือ แต่ที่สำคัญคุณชัชเป็นหัวคะแนนและฐานเสียงให้กับ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช และได้ช่วยดูแลเรื่องคะแนนเสียงอยู่ตลอดเวลา สิ่งต่างๆ เหล่านี้ นำมาซึ่งความรู้จักกับคุณชัช และเพื่อต้องการให้คุณชัชช่วยงานด้านสืบสวนของผม เป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้ได้รู้จักกันเป็นส่วนตัว ซึ่งคุณชัชก็ได้ให้เกียรติผมมาโดยตลอด แม้กระทั่งจะมานั่งใกล้ๆ กัน คุณชัชก็ไม่อยากให้นั่งใกล้ เพราะคุณชัชให้เกียรติผม ไม่อยากให้ไปกระทบกระเทือนการเป็นตำรวจของผม ผมถือว่าคุณชัชเป็นคนดีในสายตาและความรู้สึกของผม

คุณชัชได้สร้างบารมีไว้ในชุมชนของเขา ไม่ยอมให้ใครมารังแก ในกลุ่ม ในชุมชนของเขาไม่ได้ ผมไม่ได้หมายความว่าคุณชัชจะช่วยคนของเขาเมื่อทำผิดกฎหมาย แต่คุณชัชจะดูแลปกป้องให้ความเป็นธรรมแก่คนในพื้นที่ที่รับผิดชอบ เขามีความสามารถที่จะคุมจิตใจของชุมชนได้ นอกจากนี้ยังเข้า

กับนักการเมืองชั้นผู้ใหญ่ได้ อย่างเช่นอดีตนายกรัฐมนตรี ก็ชื่นชมในตัวคุณชัชพอสมควร

ก่อนที่คุณชัชจะทำหนังสือพิมพ์สยามรัฐ ผมก็เห็นเขาอยากมีอาชีพอะไรบางอย่างที่เป็นประโยชน์ต่อสังคม แล้วคุณชัชก็มาได้มรดกตกทอดมาจาก ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ซึ่งถือว่าเป็นบิดาของคุณชัชคนหนึ่ง จึงได้รับมรดกมาซื้อสยามรัฐมา และคงชื่อสยามรัฐเอาไว้ ทำมาจนกระทั่งยังเป็นหนังสือพิมพ์สยามรัฐอยู่ได้ทุกวันนี้

ในเรื่องที่ก้าวเข้ามาเล่นการเมืองเป็นวุฒิสมาชิก ผมคิดว่าสิ่งที่คุณชัชได้สร้างไว้ คือความกว้างขวางมีน้ำใจและความไว้วางใจต่อสังคม นำไปสู่ความสำเร็จของการเป็นปากเป็นเสียง เป็นผู้ดูแลและเป็นผู้กลั่นกรองกฎหมายและอื่นๆ ซึ่งคุณชัชเป็นส่วนหนึ่งที่สร้างประโยชน์ให้แก่สังคม

ในโอกาสวันเกิดครบรอบ ๖๐ ปี คุณชัชกับผมก็ถือว่าเป็นเพื่อนร่วมงานในตำแหน่งสมาชิกวุฒิสภา เราก็ให้เกียรติซึ่งกันและกันมาโดยตลอด ในโอกาสคล้ายวันเกิด ก็ขออวยพรให้คุณชัชจงมีแต่ความก้าวหน้าและสร้างประโยชน์ให้กับสังคมอย่างที่คิดไว้ตลอดไป

'เขาเป็นคนชอบช่วยคน เป็นตั้งแต่เด็ก'

สาย คงอุดม

พี่สาวคนเดียว (อายุ ๖๙ ปี)

‘ น้องเขาเป็นคนไม่เกเร แต่ถ้าถูกรังแกจะไม่ยอม ไม่เคยคิดว่าน้องเกเร เพราะว่าน้องไม่เคยเถียง โตมาไม่เคยเถียง พ่อแม่เลี้ยงลูกๆ มาไม่เคยเรียกว่าไอ้หรืออี ทั้งๆ ที่ฐานะของเราก็ไม่ได้ร่ำรวย พ่อแม่เลี้ยงลูกเรียกลูกทุกคำ ’

จำไม่ได้ว่าตอนนั้น อายุเท่าไหร่ จำไม่ได้ว่าปีไหน รู้สึกจะ ๑๐ ปีได้แล้ว ช่วงที่หนักมากรู้สึกจะ ๑๐ ปี คิดว่าไม่รอดแล้ว แม้แต่หมอยังว่าไม่รอด ทีแรกหมอไม่บอกว่าเป็นโรคอะไร มาบอกตอนหลังว่าเป็นมะเร็งกำลังขึ้นตามต่อม ทุกอย่างที่เป็นต่อมจะขึ้นหมด ต่อมน้ำเหลืองจะไปทุกจุดทั่วตัว เท่ากับลูกมะนาว อาการจะเหมือนกับมีไข้ไม่สบาย ร่างกายผ่ายผอม น้ำหนักลด จาก ๕๘-๕๙ ลดเหลือ ๑๘ กิโลฯ ตอนนั้นเขาเอากลับบ้านมาแล้ว แต่ก็เป็นหนัก ถูกส่งโรงพยาบาลอีกครั้ง อยู่ได้สัก ๒ วัน พอวันที่สองเป็นหนัก ไม่รู้สึกตัว อ้าปากเลือดพุ่งออกมาเลย มีแต่เลือด หมอให้ยาอะไรก็ไม่อยู่ เหมือนกับเลือดออกเป็นลิ่มๆ ออกปากออกจมูก

ทีหลังมารู้จากลูก (บุตรบุญธรรม-พรจิต พุ่มพิศ) ว่าหมอสั่งให้ตามทุกคน รู้ว่าตั้งแต่ตีหนึ่งตีสองไม่รู้อะไร (โคม่า) ไปแล้ว มันจะวูบแล้วเราก็ไม่รู้ตัวเลย เรานึกในใจว่าไม่อยากตาย ชอบหลวงพ่อวัดปากน้ำ แขวนมาตั้งแต่เด็กๆ บอกกับหลวงพ่อวัดปากน้ำ ลูกยังไม่อยากตายนะหลวงพ่อ น้องเขาก็บอกว่าให้หลวงพ่อวัดปากน้ำช่วย นี่เขาเล่าให้ฟังนะคะ พอฟื้นขึ้นมา พยาบาลเต็ม หมอเต็ม นึกว่าไปเสียแล้ว

ตอนที่วูบ รู้แต่ว่าพอนานๆ ไป มีเสียงที่แว่ว มีเสียงวิ่ง คล้ายมีใคร

ไปยืนตะโกนเรียกเราอยู่ไกลๆ มีคนเรียกชื่อเรา ตอนนั้นเราไม่อยากไป ถึงนึกในใจว่าลูกยังไม่อยากตาย

ตอนฟื้นขึ้นมาแล้วมีคนล้อมรอบบอกว่า นึกว่าไม่ฟื้นแล้ว คุณหมอและพยาบาลบอกว่าเก่งจังฟื้นแล้ว พยาบาลพูดว่านึกว่าไปแล้ว มีเลือดออกเป็นลิ่มๆ หมอบอกว่าถ้าเลยตีสองแล้วจะไม่รอด ไม่รู้ตัวว่ามีอะไรเกิดขึ้นกับเรา คุณหมอบอกว่าต้องทำใจนะ ไม่รู้ว่าป้าจะรอดหรือเปล่า

พอหกโมงเช้าเจ็ดโมงก็ดีขึ้น หายใจเองได้ เลือดก็หยุด พูดกับหมอได้ ตั้งแต่นั้นมา อาการก็ดีขึ้น ทุกวันนี้หายขาด ตอนนั้นไม่มีใครคิดว่าจะรอด ที่รักษามาหมอที่รักษายังบอกว่ามีป้าคนเดียวที่หาย ส่วนที่น้องเขาอธิษฐานคือพอรอดแล้ว เขาถึงได้บอกว่าพี่เชื่อไหม หนูอธิษฐานให้พี่ ขอชีวิตพี่ไว้ให้พี่ก็บอกว่าเชื่อสิทำไมจะไม่เชื่อ

น้องเขาจะแขวนหลวงพ่อวัดปากน้ำ ตอนนั้นอาเพิ่งเซ้งรถมาใหม่ๆ เอารถไปขับ เป็นรถ ๖ ล้อ ตรงสะพานควาย เฉลิมสินยังเป็นคลองข้าม รถคว่ำพลิก ๒-๓ รอบ ไม่ตาย น้องถึงได้นับถือมาก พลิกตั้งหลายตลบ อาแขนหัก พอพลิกมาจะทับน้อง ก็หยุดแค่นั้น เขาถึงได้นับถือมาก

น้องเขาเป็นคนไม่เกเร แต่ถ้าถูกรังแกจะไม่ยอม ไม่เคยคิดว่าน้องเกเรเพราะว่าน้องไม่เคยเถียง โตมาไม่เคยเถียง พ่อแม่เลี้ยงลูกๆ มาไม่เคยเรียกว่าไอ้หรืออี ทั้งๆ ที่ฐานะของเราก็ไม่ได้ร่ำรวย พ่อแม่เลี้ยงลูกเรียกลูกทุกคำลูกกินข้าวหรือยัง สายทำนี่ให้แม่หน่อยลูก กล้าพูดได้เลยว่าไม่เคย รักน้องเขาที่เขารักเรา ไม่เคยดุว่าไม่เคยเถียง ไม่เคยโกรธกันเลย

เขาเป็นคนชอบช่วยคน เป็นตั้งแต่เด็ก ให้เงินไป ๗ บาท ก็เยอะสมัยก่อน สักประเดี๋ยวกลับมาแล้ว ขอสตางค์ บอกว่าสตางค์หมด ถามว่าหนูไปทำอะไรมาสตางค์หมด มีขอทานนั่งอยู่ริมทางรถไฟ แก่แล้ว หนูให้เงินหมดเลย ตอนนั้นอายุสัก ๑๐ ขวบ

ขอให้เขามีกิจการเจริญเหมือนดาวค้างฟ้า เขาดีเขารุ่งเราก็พึ่งเขาได้ คนที่ตกทุกข์ได้ยาก คนเฒ่าคนแก่อีกเยอะที่ต้องคอยพึ่งเขา ก็ขอให้ผลบุญอันนี้ตอบสนองให้เขาให้ทุกชีวีให้มากที่สุด

‘ชัชเป็นคนไม่ฟุ้งเฟ้อ ไม่ฟุ่มเฟือย’

คุณครูชม้าย ธรรมทาน

ครูสมัยเรียนมัธยม โรงเรียนช่างอากาศอำรุง (อายุ ๗๑ ปี)

'เรื่องเอื้ออาทรนี่เป็นเรื่องใหญ่เลย พอโตขึ้น เขามีฐานะหน้าที่การงานดีขึ้น เขาก็ชอบช่วยคน ที่เขาเคยเล่าให้ฟัง มีอยู่ครั้งหนึ่ง เขาบอกว่า ออกจากบ้าน มีคนแก่ขายของกระจาด เขาสงสารมากก็เลยเหมาทั้งหมด แล้วก็ถามว่า *'ยายๆ ต้องใช้เงินวันละเท่าไหร่ ยายทำไมต้องมาอยู่ตรงนี้'* '

เด็กๆ ชัชก็ซนธรรมดาตามประสาเด็ก ไม่มีปัญหาอะไร เรียนหนังสือ พอใช้ได้ เขาเป็นเด็กซึ่งชอบกีฬามาก ชอบเป็นชีวิตจิตใจ ไม่ว่าจะเตะฟุตบอล จะเตะประจำ และชัชก็เป็นนักกีฬาของโรงเรียน กีฬาเท้าไฟ กีฬาฟุตบอลเขาชอบมาก ครูสอนเขาสมัยตอนเด็กๆ ตอนนั้นอยู่ ม.๒ เขาก็เหมือนเด็กทั่วๆ ไป ซนบ้าง เล่นบ้าง จะพูดถึงเกเรไม่มีเลย ไม่เคยมี เป็นคนเอื้ออาทรกับเพื่อนฝูง เขาชอบเล่นกีฬา การเรียนก็น้อยลง ทำให้ครูต้องเคี่ยวเข็ญบ้าง แต่ก็ไม่ทำให้เขาเสียการเรียน ไม่ถึงขั้นที่ไม่เอาใจใส่การเรียน แต่ถ้าจะเรียนเอาที่หนึ่ง ชัชไม่ใช่ เพราะเขาเป็นนักกีฬาของโรงเรียน

ตอนนั้นมีอยู่ครั้งหนึ่ง ถ้าจำไม่ผิดก็โตแล้ว อยู่ ม.๕ ม.๖ ขณะสอบ เขายังห่วงเล่นเลย เตะฟุตบอล ก็เลยไปเรียกเขาในสนาม *"ชัช มาสอบได้แล้ว"*

พูดถึงฐานะ พ่อเขาเป็นข้าราชการพลเรือนในกรมช่างอากาศ มีเงินเดือนเล็กน้อยและมีลูกหลายคน ตอนเด็กๆ เขาอยู่ริมคลองแถวนี้ อยู่กับญาติ พี่น้อง ปู่ย่า ตายาย ชัชเป็นคนไม่ฟุ้งเฟ้อ ไม่ฟุ่มเฟือย ใช้ชีวิตธรรมดา ตอนเด็กๆ ครูมารู้จักเขาตอนเรียนมัธยมแล้ว มีมัธยม ๑-๖ ตอนนั้น ครูสอนวิชาคณิตศาสตร์และสอนหลายวิชา กับชัช ครูเข้ามาสอนปี

๒๔๙๗ ชัชมาเรียนกับครูปี ๒๔๙๘ ครูเป็นครูประจำชั้นห้อง ก. ส่วนชัชเรียนอยู่ห้อง ข. แต่ครูก็สอนชัช

สมัยครูเป็นเด็ก ครูก็เคยถูกแซว ถูกแกล้งบ้าง แต่ก็สนุกดี ตอนนั้นก็มีลูกของครูใหญ่ เป็นเด็กที่แสบ เกเรมาก เขาจะเป็นคู่หูชัช ชื่อนายเปี๊ยก โอ้โฮ คนนี้ชัชเลี้ยงจนกระทั่งตาย ตอนสมัยเป็นนักเรียน ครูก็ดูแลเขา เพราะว่าเขาเป็นลูกคนเดียว พ่อเป็นผู้พิพากษา แม่เป็นครูใหญ่ แต่เด็กมีปัญหา ก็เลยมาแสดงออกที่โรงเรียน

นายเปี๊ยกนี่จะมีเรื่องชกต่อยทุกวัน แต่แม่เขาเป็นอาจารย์ใหญ่ ก็มาบอกให้เราช่วยดูแล เราเป็นผู้ใต้บังคับบัญชา และเขาก็รักเอ็นดูเรา เราก็ช่วยดูให้บ้าง ซึ่งก็เป็นเรื่องธรรมดาที่จะมีการชกต่อยตามประสาเด็ก ตอนหลังเปี๊ยกไม่ค่อยเรียนหนังสือเท่าไหร่ สุดท้ายก็เรียนไม่จบ แล้วก็เลยมาอยู่กับชัช เพราะว่าชัชก็รักอาจารย์ละออที่เป็นอาจารย์ใหญ่เหมือนแม่คนหนึ่ง ตอนหลังบั้นปลายชีวิตเปี๊ยกติดยาเสพติด ติดคุก ชัชก็คอยช่วยส่งเสีย พอออกจากคุก ไม่มีเงินก็มาขอชัช มากินนอนอยู่ที่บ้านชัช เรื่องนี้เป็นเพราะชัชเขารักครูใหญ่มาก ยังจำได้เลย วันที่นายเปี๊ยกออกจากคุก ไปหาที่โรงเรียน ใครต่อใครหนีหมด แต่เขาก็มาคุกเข่าบอกว่า *"ครูครับ ผมเลิกยาแล้วครับ เป็นคนดีแล้วครับ"*

เขาออกจากคุกก็มาอยู่กับชัช จนตาย แต่ไม่รู้ตายอย่างไร สงสัยชัชจัดการดูแลเรื่องงานศพให้

เรื่องเอื้ออาทรนี่เป็นเรื่องใหญ่เลย พอโตขึ้น เขามีฐานะหน้าที่การงานดีขึ้น เขาก็ชอบช่วยคน ที่เขาเคยเล่าให้ฟัง มีอยู่ครั้งหนึ่ง เขาบอกว่า ออกจากบ้าน มีคนแก่ขายของกระจาด เขาสงสารมากก็เลยเหมาทั้งหมด แล้วก็ถามว่า *"ยายๆ ต้องใช้เงินวันละเท่าไหร่ ยายทำไมต้องมาอยู่ตรงนี้"*

ยายเล่าให้ฟังว่า อยู่ในเรือในคลองบ้านเรา ปรากฏว่าเรือก็ผุพัง ก็มาเกาะเรือเข้ากับข้างตลิ่ง แถวใต้สะพาน ต่อมาเทศบาลก็มาไล่ ทีนี้ก็เลยระเหเร่ร่อน หาบผักขายบ้าง อะไรบ้าง ชัชบอกว่า *"ทีหลังยายไม่ต้องไปนั่งขาย ยายมาเอาตังค์ที่ผม ผมจะให้"*

ปรากฏว่ายายคนนี้ได้ตังค์จากชัช ตอนหลังคนแก่ต่างๆ ก็มากันยกใหญ่เลย จนกระทั่งมีบางครั้ง โทร.มาหาชัช มาขอความช่วยเหลือเรื่องโรงเรียน เรื่องสมาคม เพราะชัชเป็นนายกสมาคมครู-ผู้ปกครอง โรงเรียนช่างอากาศอำรุง ซึ่งตอนแรกๆ ชัชเป็นนายกสมาคม ชัชก็ช่วยเหลือเด็กนักเรียน ด้วยการให้ทุนการศึกษา รวมแล้วประมาณ ๒ แสนบาท ให้กับโรงเรียน ซึ่งให้ครูเป็นผู้ดูแล ตอนแรกชัชให้ทุนกับนักเรียนที่ยากจนแต่เรียนดี ไม่จำเป็นต้องเป็นที่หนึ่งเสมอไป คนเราไม่จำเป็นต้องเรียนเก่ง ขอให้เรียนหนังสือ เพราะบางคนจน จนไม่รู้ว่าจะเอากำลังที่ไหนมานั่งเรียนให้ดี ซึ่งก็ให้คณะกรรมการของโรงเรียนเลือกเด็กประเภทนี้มารับทุนการศึกษาของชัช ปีแรกๆ ๖ ทุน ตอนแรกเรียกว่า *"ทุนยากจน"* แต่มันไม่เพราะ ก็เลยเปลี่ยนเป็น *"ทุนขาดแคลน"* ต่อมาก็มีความคิดขึ้นมาอีกว่า นอกจากทุนอันนี้แล้ว ก็อยากจะให้กำลังใจเด็กเรียนดี ครูก็เสนอแนะว่าน่าจะให้ทุนเด็กที่เรียนได้ที่หนึ่งบ้าง ชัชก็ให้เพิ่มบ้าง และก็ให้ทุนมาโดยตลอดเลย

ในระยะนั้น ครูเป็นคนแรกที่เกษียณอายุ คือโรงเรียนเราไม่ใช่โรงเรียนราชการ เป็นโรงเรียนกึ่งราชการ ซึ่งทางกรมฯก็ให้บ้าง แต่ไม่มากยังน้อยกว่าครูที่อยู่ในกระทรวงศึกษาธิการ ชัชก็เลยมีนโยบายว่า ให้เงินครูเกษียณด้วย โดยมีเงินกองทุนตั้งต้นไว้ ๒ แสนบาท โดยจะนำดอกเบี้ยไปให้ครูที่เกษียณ เพราะชัชเห็นว่าครูได้สตางค์น้อย แล้วก็ให้เรื่อยๆ มาจนถึงปัจจุบัน

ตอนที่ชัชให้ทุนครูเกษียณนี่ ตอนนั้นครูออกมาแล้ว แต่ไม่ได้ก็ไม่เป็นไร ให้เพื่อนได้ก็แล้วกัน เพื่อนครูที่เกษียณแล้ว ก็จะได้ส่วนแบ่งของดอกเบี้ยที่ชัชนำมาฝากไว้ให้ จนกระทั่งปัจจุบัน

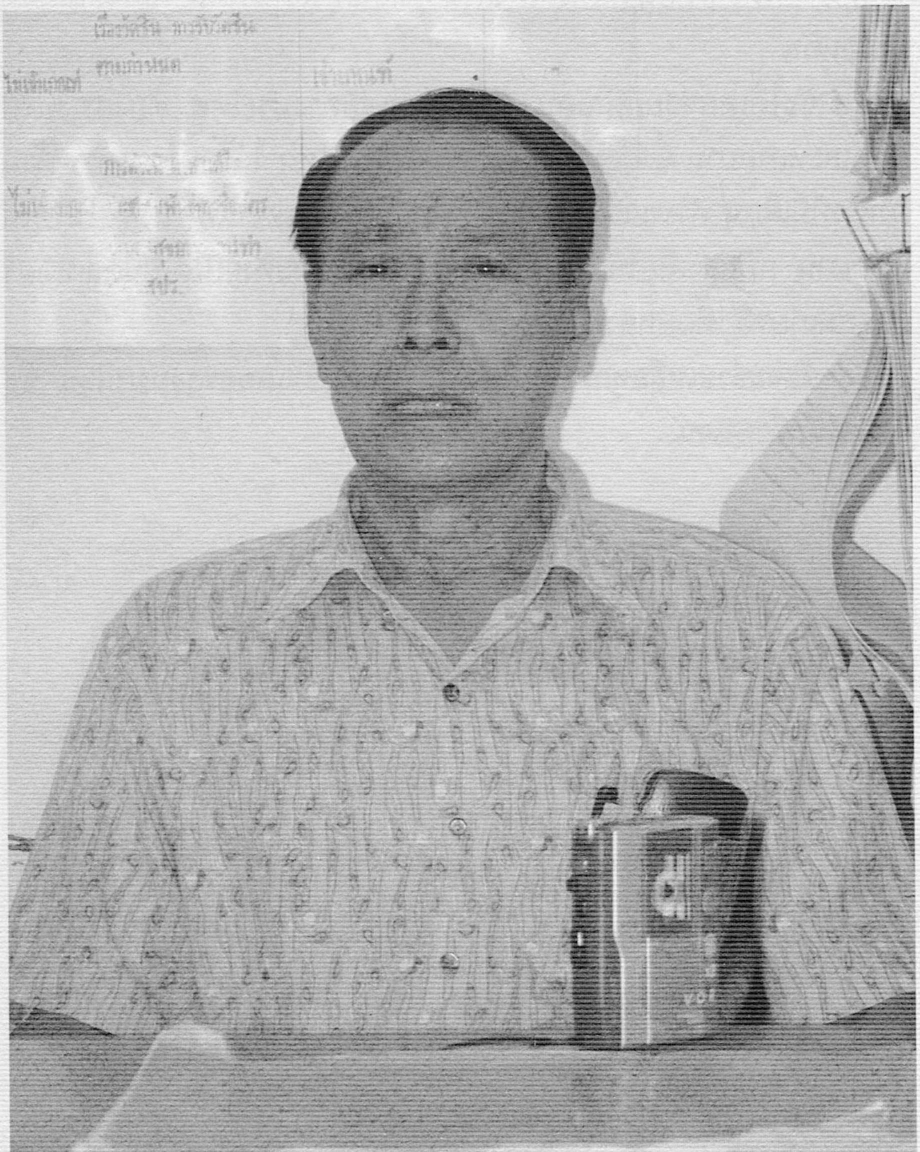
ในความรู้สึกของครู ครูดีใจมากที่ชัชได้เป็นสมาชิกวุฒิสภา ตอนเด็กไม่เคยคิดว่าชัชจะมีชื่อเสียงในสังคม เพราะชัชชอบเล่นกีฬา น่าจะเป็นนักกีฬามากกว่า ตอนเด็กๆ มีการแข่งขันฟุตบอลที่ไหน ชัชจะไปร่วมแข่งด้วยทุกนัด ไม่ว่าจะเป็นแข่งที่สนามหลวง ที่สนามศุภชลาศัย เพราะสมัย

ก่อนฟุตบอลโรงเรียนช่างอากาศอำรุงดังมาก นิสัยชัชจะมีน้ำใจนักกีฬา ไม่เกเรคน เป็นคนมีน้ำใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่คนแก่คนชราและเด็กๆ ไม่เคยเห็นชัชชกต่อยกับใครๆ ก่อนเลย แต่ถ้าใครมารังแกเกเรแกไม่ได้นะ แกจะไม่ยอมเหมือนกัน

ชัชได้เคยช่วยเหลือคน ส่งไปเรียนต่อต่างประเทศ ต้องส่งเงินไปเดือนละหลายบาท ซึ่งก่อนหน้านี้ ชัชเคยเล่าให้ฟังว่า ได้ไปทานอาหารที่ร้านอาหารที่มีเด็กมาทำงานเสิร์ฟเพื่อนำเงินไปเรียน มาของานทำ แต่ชัชไม่ได้ให้มาทำงาน กลับส่งเสียให้เรียนหนังสือต่อไป จนกระทั่งจบได้เป็นดอกเตอร์ (ดร.สมเกียรติ เตี๊ยบทอง)

ชัชจะช่วยเหลือทุกคนที่เป็นคนดี เพราะชัชเคยยากจนมาก่อน ชัชจึงต้องนึกถึงคนจน

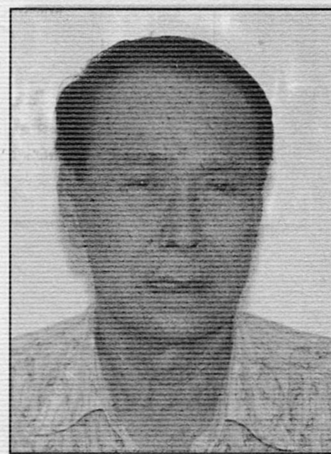
'ใครจะขออะไรก็ให้ ให้เลย'

ชิน เรืองหิรัญ

ประธานชมรมผู้สูงอายุชุมชนตึกแดง ๒

(อายุ ๗๐ ปี)

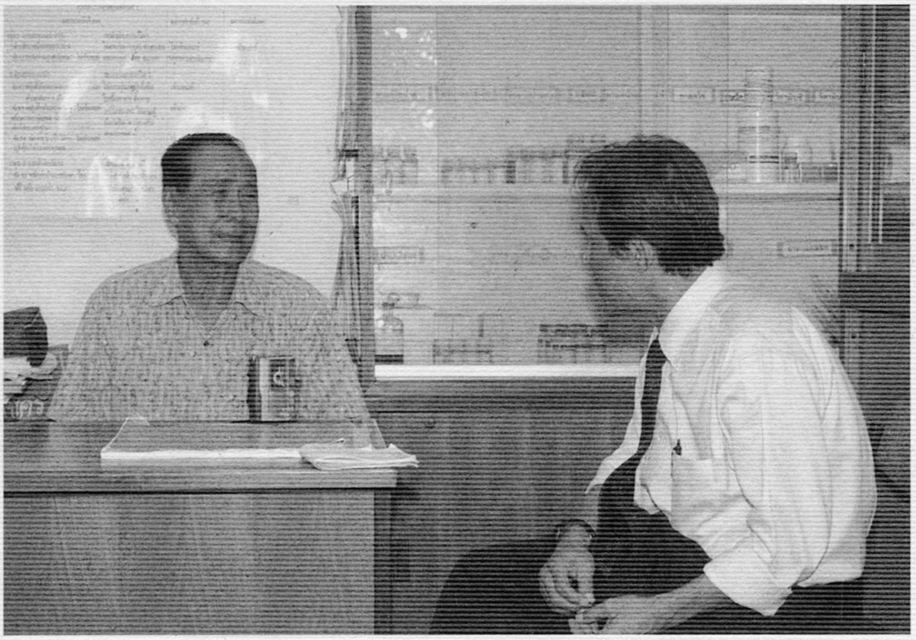

"ใครตาย เวลาใครไม่มีตังค์ ไม่มีโลงศพก็ไปบอก ท่านก็ให้มา ช่วยอยู่บ่อยๆ พอมาถึงชมรมผู้สูงอายุ เครื่องเสียงท่านก็ให้มา วิทยุโทรทัศน์ก็ให้มา บางทีก็เอาไปแบ่งให้เด็กบ้าง"

ชมรมผู้สูงอายุนี้ ตั้งขึ้นเมื่อปี ๒๕๓๗ ตอนที่มหาจำลองเป็นผู้ว่าฯ ส.ก.ขณะนั้นได้ซื้อเครื่องออกกำลังกายมาให้ และก็ให้หาสมาชิกคนแก่มาออกกำลังกายกัน ก็เลยรวมสมาชิกได้ เพราะเรามีสถานที่ และเชิญวิทยากรมาสอน มีการรำไท้เก๊ก ช่วยกันมาคิดท่า พอวันอังคารเขาก็มาช่วยเรา ต่อมาเรื่อยๆ ก็มีสมาชิกใหม่เข้ามา ส่วนคนเก่าก็หายไปบ้าง จนกระทั่งปัจจุบันนี้ก็มีมาเรื่อยๆ ในวันอังคารมีกิจกรรมตอน ๑๐.๐๐ น แต่ส่วนใหญ่ ๙ โมงก็มากันแล้ว ก็มาสวดมนต์ มาออกกำลังกาย พอเที่ยงก็รับประทานอาหารด้วยกัน ถ้ามีเวลาเหลือ ก็มีนันทนาการ ร้องรำทำเพลง หรือคุยกัน แลกเปลี่ยนกัน

หลังจากที่ชมรมนี้จัดตั้ง ก็เข้าไปที่บ้านคุณชัช เพราะจะมีการแจกข้าวสาร ตอนนั้นคิดว่าเข้าไปได้ก็ได้ ไม่ได้ก็ไม่เป็นไร แต่ที่ไหนได้ พอเข้าไปปุ๊บก็ให้มาเลย ให้มาเรื่อย มีการช่วยเหลือหลายอย่าง ไม่ว่าจะเป็นเสื้อผ้าเครื่องกีฬา เครื่องเสียง

ต่อมาก็ช่วยค่าอาหาร อาทิตย์ละ ๑,๐๐๐ บาท หมายถึงเมื่อเราจัดกิจกรรมทุกวันอังคาร คือการออกกำลังกายของผู้สูงอายุ บางคนอายุมาก

สุดก็มีอายุ ๘๐ ปี ประมาณ ๒-๓ คน การช่วยนี้ช่วยมาก่อนเป็น ส.ว. ช่วยมานานแล้ว คือเมื่อไหร่ที่มีการจัดวันสำคัญ ก็จะมีการแจกข้าวสารในชุมชน สำหรับตัวท่าน ส.ว. แต่ก่อนนั้น ผมเป็นประธานชุมชนฯมาตั้งแต่ปี ๒๕๒๔ ใครตาย เวลาใครไม่มีตังค์ ไม่มีโลงศพก็ไปบอก ท่านก็ให้มา ช่วยอยู่บ่อยๆ พอมาถึงชมรมผู้สูงอายุ เครื่องเสียงท่านก็ให้มา วิทยุโทรทัศน์ก็ให้มา บางทีก็เอาไปแบ่งให้เด็กบ้าง (เด็กในศูนย์เด็กเล็กที่พ่อแม่ไปทำงานแล้วนำมาฝากไว้) เด็กก็มีเกือบทุกห้องแล้ว เด็กรู้ด้วยนะว่าใครให้ ส่วนใหญ่ก็เป็นอันรู้กันว่าเสี่ยชัชให้มา

กลุ่มผู้สูงอายุของเรามีสมาชิกทั้งหมด ๑๔๐ คน แต่ที่มาร่วมกิจกรรมจริงๆ ประมาณ ๖๐ คน คือผลัดกันมา บางคนไม่สบายบ้าง คนนี้ไม่มา คนนี้ไม่สบาย ก็ผลัดกันมา มาออกกำลังกาย แบบสัมมนาผู้สูงอายุ ทำกิจกรรมที่ช่วยให้คลายเครียด ทุกคนที่มารู้ว่าคุณชัชช่วยเหลืออยู่ พูดกันว่า ถ้าครบกำหนดวาระ ส.ว.แล้ว เขาจะให้ต่อ ก็ไม่รู้นะถ้าอยู่ไหว ถ้าหมดกำลังก็ค่อยว่ากัน แต่คงไม่หมดง่ายๆ หรอก

ส่วนใหญ่คุณชัชจะช่วยชมรมที่มีผู้สูงอายุ เฉพาะเขตบางซื่อนี่มี

ทั้งหมด ๑๑ ชมรมที่ได้รับความช่วยเหลืออยู่ ได้รับความช่วยเหลือทั่วๆ ไป ใครจะขออะไรก็ให้ ให้เลย แต่ต้องมีการพิจารณานะครับ ไม่ใช่ใครขออะไรแล้วจะให้ทุกอย่าง

เฉพาะตัวผมเคยไปขอร้องท่านทีเดียว ตอนไปสร้างซุ้มประตูที่วัดอุตรดิตถ์ คือพวกเราไปทำกันในนามผู้สูงอายุนะครับ ผมก็ไปคุยกับทางวัดไว้ ทางเจ้าอาวาส ทาง อบต. ถามว่าการสร้างซุ้มประตูราคาเท่าไหร่ บอกว่าประมาณแสนสี่แสนห้า ประมาณนี้ ผมก็เลยมาเรี่ยไรเงินได้ไปประมาณ ๗-๘ หมื่นบาท เวลาท่านมา เสี่ยชัชนะครับ ผมก็ได้บอกว่า ผมได้ไปสร้างซุ้มประตูวัดไว้ ทางวัดบอกว่าประมาณแสนสี่ ผมมีตังค์อยู่ ๗-๘ หมื่นบาทเองครับ ท่านก็บอกว่า แล้วค่อยคุยกัน แล้วโทรศัพท์มา บอกให้ไปหา และควักเงินให้ ๕๐,๐๐๐ บาท ต่อมาก็ได้นำเงินจำนวนนั้นไปสร้างพระพุทธรูปและพระประจำวันไว้ที่ซุ้มประตู แต่เงินแสนสี่แสนห้าชักไม่พอแล้ว แต่ผมไม่กล้าบอกอีก ก็ทยอยทำกันมาประมาณ ๕ ปี กว่าจะเสร็จ

และตอนนี้สร้างเสร็จเรียบร้อยแล้ว จำนวน ๔๐๐,๐๐๐ บาท ชมรมผู้สูงอายุก็ช่วยกัน หลังจากที่ขอมาแล้วก็ไม่กล้าขออีก เมื่อปีนี้เสร็จก็ได้ฉลองก็ได้ถ่ายรูปไปให้

‘มีเมตตา...
มีใจเป็นกุศลจริงๆ’

ยายไสว สิริพูน (อายุ ๘๐ ปี)
ประธานชมรมผู้สูงอายุชุมชนซอยสนิท ในซอยบุญเหลือ ๒

‘ รู้สึกประทับใจว่าท่านนั้นดีมาก มีความเป็นกันเองมาก ดิฉันเคารพนับถือท่านมาก ท่านก็เคารพนับถือดิฉันเหมือนกัน แม้แต่คนในชุมชนก็รักแกทั้งหมดเลย ’

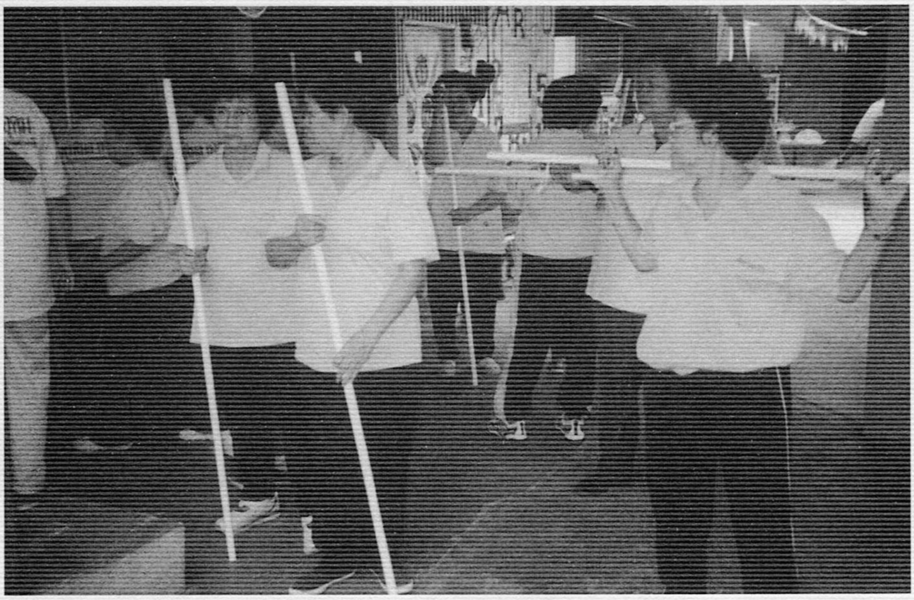

ชมรมนี้ตั้งขึ้นเมื่อวันที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๔๒ มีสมาชิกประมาณ ๙๐ คน มีกิจกรรมออกกำลังกายทุกวันจันทร์ โดยมียายเป็นประธาน กิจกรรมก็มีการสวดมนต์ ร้องเพลงสดุดีมหาราชา มหาราชินี และก็ออกกำลังกาย มีไม้พลอง และไท้เก๊ก โดยจะมีอาจารย์มาช่วยฝึกสอนให้

ตอนแรกคุณชัช ได้ให้โทรทัศน์ ๒๑ นิ้วมาหนึ่งเครื่อง พร้อมวิดีโอและก็ช่วยค่าอาหารทุกวันจันทร์ หรืออาทิตย์ละ ๑,๕๐๐ บาท บางครั้งคุณชัชก็จะมาร่วมกิจกรรมด้วย และบางครั้งพวกเราก็จะไปหาท่านเพื่ออวยพรในวันสำคัญ

รู้สึกประทับใจคุณชัชมากที่สุด ตรงที่มีเมตตา มีใจเป็นกุศลจริงๆ รู้สึกประทับใจว่าท่านนั้นดีมาก มีความเป็นกันเองมาก ดิฉันเคารพนับถือท่านมาก ท่านก็เคารพนับถือดิฉันเหมือนกัน แม้แต่คนในชุมชนก็รักแกทั้งหมดเลย

เรื่องยายทองใบที่อยู่ในชุมชนนี้ ช่วงแรกแกเดินไม่ได้ และก็มาออกกำลังกาย เสร็จแล้วก็สามารถเดินเหินได้ เมื่อคุณชัชมาเห็นยายทองใบ ทำให้คุณชัชเล็งเห็นว่า การออกกำลังกายของคนแก่เป็นเรื่องที่สำคัญ จึง

สนับสนุนช่วยเหลือกิจกรรมมาตลอด เวลาคุณชัชมาก็จะมาถามสารทุกข์สุกดิบ ส่วนเวลาวันเกิด ก็จะไปหาท่าน

ในนามของชมรมผู้สูงอายุชุมชนซอยสนิท ในซอยบุญเหลือ ๒ ขออวยพรให้ท่านมีความสุขความเจริญ ขอให้ท่านมีอายุมั่นขวัญยืน เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรของชุมชนต่อไปด้วย ขอให้มีความสุขยิ่ง ยิ่งมากๆ ขอให้ท่านมีความสุขทั้งกายและใจ อีกทั้งหน้าที่การงานและสุขภาพแข็งแรง

‘พี่ชัชจะเน้นช่วยเหลือผู้สูงอายุ **แล้วก็เด็กที่ด้อยการศึกษา**’

สุรเลิศ ไวย์ลิกรี (เสื้อยืดสีขาว) ทำงานช่วยชุมชนที่ถูกน้ำท่วมร่วมกับสมาชิกสภากรุงเทพฯ พรพิมล คงอุดม (สวมเสื้อแจ๊กเก็ต)

สุรเลิศ ไวย์ลิกรี
ประธานสภาเขตบางซื่อ

"พี่เขาไม่ได้ดูแลเฉพาะเขตบางซื่อนะครับ นอกเหนือจากเขตบางซื่อ จะเห็นว่า ไม่ว่าจะเป็นวันเด็ก วันปีใหม่ สงกรานต์ จะมากันทั้ง ๕๐ เขตเลยนะครับ มากันเต็มบ้านไปหมด เวลาวันสงกรานต์จะมีคนมารดน้ำดำหัวเต็มบ้าน"

การที่พี่ชัชเข้าไปช่วยเหลือชุมชนในเขตบางซื่อนะครับ จริงๆ แล้วผมเห็นมาตั้งแต่เล็กๆ แล้ว ตอนนี้ผมก็ ๔๐ กว่าแล้วนะครับ การช่วยเหลือเนี่ย พี่เขาเป็นคนที่เคยจนมาก่อน ก็เลยช่วยเหลือคนจนทุกคนที่เข้าไปขอร้อง เข้าไปหา เรื่องที่ขอก็ทุกเรื่องแหละครับ ท่านก็ช่วยทุกเรื่องเหมือนกัน

โดยเฉพาะพี่ชัชจะเน้นช่วยเหลือผู้สูงอายุ แล้วก็เด็กที่ด้อยการศึกษา แล้วก็ผู้ได้รับความเดือดร้อนต่างๆ นานา สารพัดเรื่องที่เข้ามาขอ ไม่เคยถูกปฏิเสธไปเลย บางครั้งท่านรู้ว่าจริงบ้างไม่จริงบ้างแต่ก็ยังให้ ยังช่วย เพราะถือว่าพอใจในการช่วย ช่วยแล้วสบายใจ เหมือนถือกติกาว่า มาขอร้องนี่ลำบากกว่าเราแน่นอน ก็เลยอยากจะช่วยเหลือตรงนี้

คนแก่ที่ท่านเข้าไปดูแล ตอนนี้ที่มารับเงินจากท่านทุกอาทิตย์ ๆ ละ ๑,๐๐๐ บาท ก็มีประมาณ ๗-๘ ชุมชน แต่ตอนนี้กำลังจะเข้ามาเป็น ๑๐ ชุมชน เงินตรงนี้เขาจะเอาไปเป็นค่าอาหาร ค่าอุปกรณ์อะไรต่างๆ เวลาที่คนแก่เขาเล่นแอโรบิกออกกำลังกาย ที่เหลือเขาก็เอาไปเก็บไว้ บางครั้งเงินเหลือมากก็เอาไปทำซุ้มประตู แล้วใส่ชื่อท่านลงไป แล้วก็ถ่ายรูปมาให้ท่านดู ว่าเงินที่

เอาไปเหลือนะ เหลือก็เอาไปทำบุญกัน ส่วนมากคนเฒ่าคนแก่จะเป็นแบบนี้ แล้วทุกคนก็จะรัก เวลาพี่ชัชเข้าไปเยี่ยมชุมชน บางครั้งนอนป่วยอยู่ ไม่ไหว ไม่สบาย ขาสั่นพอรู้ว่าพี่ชัชมา ก็จะลุกมาเลย ซึ่งที่พี่แกประทับใจมากก็คือ ที่ชุมชนซอยสนิทที่พี่เขาเข้าไปช่วยเหลือ มียายทองใบแกเดินไม่ได้ เป็นอัมพฤกษ์ พอดีทางยายไสวมาขอจัดทำกลุ่มผู้สูงอายุ พี่ชัชก็ให้เงินซื้อทีวี วิดีโอ และก็ให้เงินช่วยเหลือเพื่อให้ออกกำลังเต้นแอโรบิกตามวิดีโอ ใหม่ๆ ก็ให้เงินอาทิตย์ละ ๑,๕๐๐ บาท หลังจากช่วยอยู่หลายเดือน คนเฒ่าคนแก่ได้ออกกำลังกาย ปรากฏว่ายายทองใบลุกขึ้นเดินเหินได้เลย เพราะว่าแกได้ออกกำลังกาย ได้พบปะสังสรรค์กับเพื่อนฝูง ได้พูดได้คุยอะไรอย่างนี้ แกกลับเดินได้จากที่เคยเป็นอัมพฤกษ์อยู่ ตรงนี้เป็นความประทับใจของพี่เขาก็เลยช่วยตรงนี้มาตลอด คนแก่ก็เลยมาขอ แกก็ให้ทุกที่ ทุกที ตอนนี้ถ้าเป็นสิ้นเดือนจะเห็นภาพชัดมาก จะมีคนแก่มานั่งเต็มหน้าบ้านเลย มานั่งรอเงินเดือน คือพี่เขาจัดเงินเดือนให้ผู้สูงอายุด้วย ผู้สูงอายุที่ลูกหลานไม่ดูแล ที่ไม่มีกิน สิ้นเดือนมาเซ็นชื่อรับเงินหน้าบ้านเป็นแถว

ในเรื่องของการศึกษา ตอนที่ลูกสาวท่าน คุณกุ้ง (พรพิมล คงอุดม)

มาลงสมาชิกสภากรุงเทพฯ พี่ชัชท่านก็ให้นโยบายไว้เลยว่า การลงไปตรงนี้ต้องช่วยดูแลชุมชนของเราด้วย โดยให้เน้นเรื่องการศึกษาของเด็กผู้ด้อยโอกาส พี่ชัชสั่งเป็นนโยบายเลยว่าต้องทำ เราต้องทำศาลาอเนกประสงค์ขึ้นเพื่อไว้จัดการศึกษานอกโรงเรียนเข้าไป ให้ไว้ใช้สอนผู้ที่ด้อยโอกาสไม่ได้เรียนหนังสือหนังหา ไม่มีเงินไม่มีทอง ต้องมาเรียนอาทิตย์หนึ่งแค่หนึ่งชั่วโมง คือในวันอาทิตย์ ก็จะมาเรียนตรงศาลาอเนกประสงค์ที่เราทำไว้ ในขณะนี้เกิดเป็นรูปธรรม ๒ ที่ ที่กศน.ตึกแดงที่ลุงชิน (ชิน เรืองหิรัญ) เป็นประธาน รุ่นแรกกำลังจบ กำลังเป็นรุ่นที่ ๒ นอกเหนือจากสอนหนังสือ ยังมีเรื่องฝึกอาชีพ

พี่เขาไม่ได้ดูแลเฉพาะเขตบางซื่อนะครับ นอกเหนือจากเขตบางซื่อจะเห็นว่า ไม่ว่าจะเป็นวันเด็ก วันปีใหม่ สงกรานต์ จะมากันทั้ง ๕๐ เขตเลยนะครับ มากันเต็มบ้านไปหมด เวลาวันสงกรานต์จะมีคนมารดน้ำดำหัวเต็มบ้าน มีการแจกผ้าขาวม้า ผ้าขนหนู วันเด็กก็มีเด็กมารับของขวัญ พี่เขาจะให้ทุกๆ ชุมชน จัดไปให้ทั้งหมด

อย่างมีปีหนึ่งน้ำท่วมมากที่บริเวณวัดสร้อยทอง ใต้สะพานพระราม ๖ พระราม ๗ น้ำท่วมสูงถึงเอว ผู้คนได้รับความเดือดร้อน ทางกรมประชาสงเคราะห์ก็เข้าไม่ถึง เพราะว่าตรงนั้นเป็นที่บุกรุก แต่พี่เขาคิดว่าตรงนั้นจะอย่างไรคือคนบางซื่อ ถึงจะบุกรุกเข้ามาก็คนบางซื่อ ก็เลยให้เอาถุงยังชีพ ซื้ออุปกรณ์อาหารการกินต่างๆ เอาไปแจก แล้วพี่ชัชยังบอกว่าไม่ได้แจกของอย่างเดียวนะ คือสั่งแจกกะทันหันเลย อยู่ๆ ก็ควักเงินขึ้นมาแจกครอบครัวละ ๑,๐๐๐ บาท เงินไม่รู้ตั้งกี่แสน แจกกันสดๆ เลย ทุกครอบครัวได้รับเงินกันหมด ได้รับถุงยังชีพทั้งหมด ทุกคนก็ปลาบปลื้ม

ตรงนี้เป็นสิ่งที่ทำให้คนมองเห็นว่าจิตใจของท่าน ต้องการจะช่วยเหลือคนจริงๆ คนเรานี่ถ้าเคยผ่านความยากลำบากมา เราเห็นคนอื่นลำบาก เราก็อยากเข้าไปช่วยเหลือ ตรงนี้แม้กระทั่งผมเองก็ประทับใจ

‘ชัชเป็นคนที่สู้คน **คือเขารักเพื่อนรักฝูง’**

ไพบูลย์ แสงรี
อดีตรองอธิบดีกรมพัฒนาธุรกิจการค้า กระทรวงพาณิชย์

‘บุญกุศลที่ชัชทำมีหลายอย่าง บุญกุศลที่เขาสร้างมา ทำให้เขาถึงได้มีไม่ได้หยุด ทั้งนี้ถ้าจะมองตามวิถีชีวิตจริงๆ แล้ว เขาไม่น่าขึ้นมาถึงขนาดนี้ แต่ด้วยความที่เป็นคนมีน้ำใจ ชอบช่วยเหลือผู้คน ความที่มีน้ำใจกุศลก็ช่วยผลักดันตัวเขาขึ้นมา’

ครับ ชัชวาลย์ คงอุดม หรือในนาม *“ชัช เตาปูน”* ที่พวกเรารู้จักกัน ในปัจจุบัน ก็เป็นเพื่อนเรียนมัธยม ๑-๖ ด้วยกัน ที่โรงเรียนช่างอากาศฯ ที่โรงเรียนนี้เราก็ต้องยอมรับว่า นักเรียนของโรงเรียนนี้ค่อนข้างจะเป็นคนชั้นกลาง ไม่ใช่สูง ฉะนั้นพวกเราก็จะอยู่กันแบบชาวบ้าน ความเป็นอยู่ก็ง่ายๆ แต่ชัชนี่ตอนสมัยเรียนเขาเป็นคนตัวเล็ก เขาผอม ทั้งที่เรียนอยู่รุ่นเดียวกัน แต่ผมเป็นนักวิ่งรุ่นกลาง คือตัวใหญ่กว่า ชัชวาลย์เป็นนักวิ่งรุ่นจิ๋ว จะเห็นว่าเขาเป็นคนตัวเล็กมาก แต่เขาเรียกกันว่า *“เล็กพริกขี้หนู”* คือชัชเป็นคนที่สู้คน คือเขารักเพื่อนรักฝูง ถ้าเพื่อนโดนรังแก ชัชจะเข้าไปช่วยเหลือ ทั้งที่เป็นคนตัวเล็ก แต่เป็นคนใจถึง ตัวเล็กกว่าก็สู้ พูดง่ายๆ ไม่ยอมให้ใครมารังแก แต่ไม่เคยเกเร แล้วสมัยนั้นก็เรียนหนังสือ ก็ใช้ชีวิตเหมือนเด็กทั่วๆ ไป

ชัชช่วงเด็กๆ ไม่ใช่นักเที่ยวเตร่อะไร มีชีวิตเหมือนทั่วๆ ไป กลับบ้านก็มีสังสรรค์กันในกลุ่มพวกเรา โดยมากจะสังสรรค์กันในรูปของกีฬามากกว่า ฟุตบอลนี่เป็นชีวิตจิตใจ เมื่อก่อนช่างอากาศฯเป็นแชมป์เขต เพราะฉะนั้นสายเลือดของพวกเราคือฟุตบอล เราจะเล่นฟุตบอลกันมาก ชัชมีพรสวรรค์

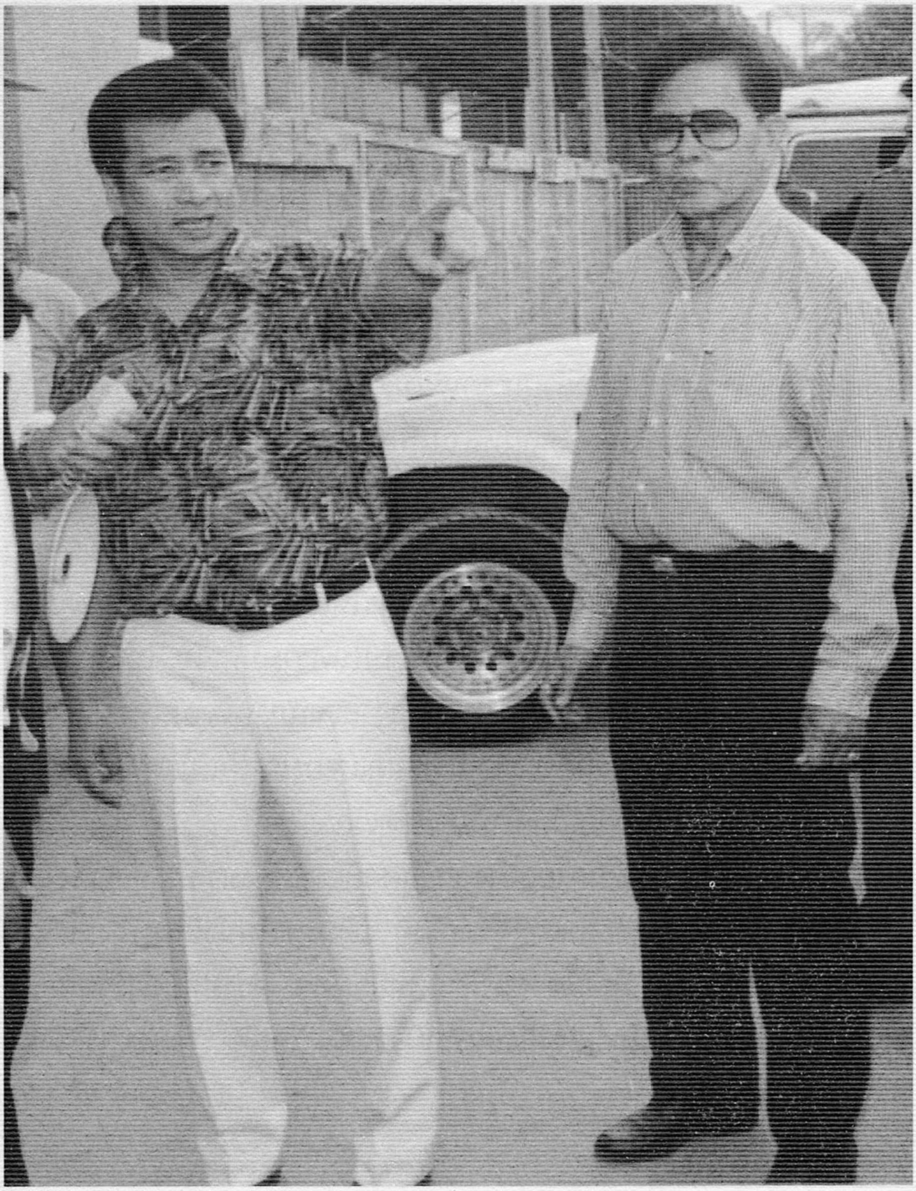
คือวิ่งเร็ว ทุกคนจะรักเขาตั้งแต่สมัยเรียนมาแล้ว เพราะว่าเป็นนักกีฬาของโรงเรียน สมัยก่อนถ้าใครได้เป็นนักกีฬาก็เหมือนกับเป็นดารา ถ้าเป็นนักร้องก็นักร้องดัง

ชัชเป็นคนหนึ่งที่ประสบความสำเร็จในการดำรงชีพ ในการประกอบอาชีพก็มีฐานะขึ้นมา ส่วนผมนี่ต้องยอมรับว่าช่วงหลังห่างเหินเขาไป เพราะว่าต้องไปเรียนปริญญาตรี ปริญญาโทที่ต่างประเทศ แล้วพอกลับมารับราชการ ก็เดินทางไปเป็นทูต เพราะฉะนั้นความห่างเหินมันก็มีอยู่ แต่ว่าพูดถึงชัช เขาจะนึกถึงเพื่อนอยู่ตลอดเวลา อย่างเช่นตอนที่เขารู้ว่าผมจะไปเป็นทูต เขาก็มาร่วมงานเลี้ยงส่งด้วยอะไรอย่างนี้ คือเป็นคนรักเพื่อนฝูง เที่ยวไปตามดูเพื่อนๆ ใครลำบากลำบน ฐานะไม่ดีก็คอยช่วย หางานให้ทำ หาเงินให้ใช้อะไรอย่างนี้ รู้สึกแม้แต่ลูกหลานเพื่อนฝูงที่ตกทุกข์ได้ยากก็มาหาชัช นี่เป็นสิ่งที่เป็นความดีของเขา

เพราะฉะนั้นในกลุ่มที่จบรุ่นเดียวกันที่ค่อนข้างเด่นหน่อย ก็มีผมกับชัช เวลามีมีตติ้ง หรือสังสรรค์ เพื่อนๆ ก็จะให้เราสองคนไปนั่งคู่กันตลอดเวลา แล้วผมก็ชื่นชมในตัวชัชเขานะ ต้องชมในความมีหัวใจ ไม่เคยลืมตัว ไม่เคยลืมเพื่อนฝูง ซึ่งเดี๋ยวนี้ต้องยอมรับว่าสถานภาพเขามันห่างไกลจากกลุ่มเพื่อนไปมาก แต่ก็ยังไม่ลืมเพื่อน คอยดูแลเอาใจใส่ แม้แต่เมื่อมีมีตติ้งทุกครั้งก็ขอเป็นเจ้าภาพ ขอเป็นเจ้ามือตลอดเวลา

บุญกุศลที่ชัชทำมีหลายอย่าง บุญกุศลที่เขาสร้างมา ทำให้เขาถึงได้มีไม่ได้หยุด ทั้งนี้ถ้าจะมองตามวิถีชีวิตจริงๆ แล้ว เขาไม่น่าขึ้นมาถึงขนาดนี้ แต่ด้วยความที่เป็นคนมีน้ำใจ ชอบช่วยเหลือผู้คน ความที่มีน้ำใจกุศล ก็ช่วยผลักดันตัวเขาขึ้นมา ตรงนี้เป็นที่ภูมิใจของเพื่อนๆ ร่วมรุ่น เป็นแสงสว่างอยู่ท่ามกลางเพื่อนร่วมรุ่นของเรา

‘ถ้าเป็นนักร้องก็ดัง’

ชาลี อินทรวิจิตร
ศิลปินแห่งชาติ

' เรื่องที่คุณชัชไม่ได้เป็นนักร้อง ผมมองว่าเป็นพรหมลิขิต เหมือนอย่างที่ผมเขียนไว้ในเพลง บนเส้นทางของฉัน เขาจำแนกไว้ว่าคนนี้ต้องเป็นนั่น คนนั้นต้องเป็นนี่ ความใฝ่ฝันที่แกจะเป็นนักร้อง อาจถูกพรหมลิขิตมาขีดเส้น บอกให้แกเดินบนเส้นทางนี้...เป็นนักการเมือง นักหนังสือพิมพ์ อะไรอย่างนี้ ซึ่งเป็นสิ่งที่พรหมลิขิตไว้ '

ความสัมพันธ์ระหว่างผมกับคุณชัช เกิดขึ้นในแง่ที่ผมแต่งเพลงแล้ว คุณชัชเอาไปร้อง แต่ผมมีความรู้สึกว่า เอ๊ะ ใครนะที่ชื่อชัชวาลย์ คงอุดม-เนี่ย เอาเพลงไปร้องแต่เราไม่ได้คิดจะไปเอาค่าลิขสิทธิ์นะ แต่เราชมว่าเอ๊ะ-ร้องดีนะ ไม่รู้ว่าเป็นลูกศิษย์ใครหรืออยู่ค่ายไหน เราก็ถามพรรคพวก เขาก็บอกว่า อ้าว-นี่ไงคุณชัชวาลย์ คงอุดม หรือคุณชัช เตาปูน คนนี้แหละ เขาก็เคยเป็นลูกศิษย์ของสุเทพ (สุเทพ วงศ์กำแหง) เคยติดตามคุณสุเทพไปร้องเพลง เคยอยู่กับคุณประยูร เวชสินทร แล้วก็บอกว่าคุณประยูรเคยเล่าให้ฟังว่าร้องเพลงเพราะ เผอิญผมได้มีโอกาสไปเจอตัวจริงเข้า ผมก็บอก เอ๊ะ-ยังหนุ่มแน่นอยู่ ตอนนั้นไอ้เราก็ปาเข้าไปตั้ง ๖๐ แล้ว แต่นี่จะ ๘๑ ก็ผูกพันกันมาตั้งแต่วันนั้น

ต่อมาแกก็บอกอยากจะร้องเพลงใหม่ ผมก็ยินดี ผมบอกโอเค. ผมก็แต่งเพลงให้ชุดหนึ่ง ก็อาจจะยังไม่ประสบผลสำเร็จนัก เพราะเกิดจากว่าเราไม่ได้โปรโมต ไม่มีสถานีที่จะโปรโมตเพลง และเท่ากับแต่งแล้ว คุณชัชเอาไปร้องอัดเทปแจกในงานวันเกิด ก็เป็นสิ่งดีคือเป็นเพลงใหม่ทั้งนั้นที่แต่ง และตั้งแต่นั้นมา ผมก็บอกคุณชัชร้องเพลงเก่าไปสิ เพราะคุณชัชร้องเพลง

เพลง **บนเส้นทางของฉัน**

ชุด **วันใหม่ ชีวิตใหม่**

ขับร้อง **ชัชวาลย์ คงอุดม** ประพันธ์โดย **ชาลี อินทรวิจิตร**

คนเหนือคน ใหญ่จน เหนือใคร ไม่มี

คนใหญ่กว่าคน เหนือคนมีหรือนั่น คนเท่ากัน ใครหาญกล้า
จริงกับไม่จริง เห็นกันในพริบตา อหังการแค่ไหนหรือเป็นเสือในกระดาษ
คนเข้มเต็มคน ขอใจคนนั้นเฉียบ เอาเปรียบใครอายทั้งชาติ
คอยจะช่วยเหลือเหนือคนโดยมิขาด ใช่ญาติชาติเชื้อเจือจานให้
เส้นทางนี้มีกับดักหรือไร เส้นทางนี้ฉันไม่เคยอยากไป
เส้นทางนี้ใช่ฉันเลือกเองได้ ถนนราดไฟเลือกฉัน...
คนเกรี้ยวกราดใครมิใช่จะเหนือคน คนอ่อนโยนชนะใจ
เป็นเพื่อนร่วมทางพร้อมมีความหวังใหม่ เกรี้ยวกราดฟาดไฟสวนทางกัน

ดนตรีบรรเลง

คนเข้มเต็มคน ขอใจคนนั้นเฉียบ เอาเปรียบใครอายทั้งชาติ
คอยจะช่วยเหลือเหนือคนโดยมิขาด ใช่ญาติชาติเชื้อเจือจานให้
เส้นทางนี้มีกับดักหรือไร เส้นทางนี้ฉันไม่เคยอยากไป
เส้นทางนี้ใช่ฉันเลือกเองได้ ถนนราดไฟเลือกฉัน...
ถนนราดไฟเลือกฉัน...

"คนเหนือคน ใหญ่จน เหนือใคร ไม่มี"

เก่าแล้วพวกนักร้องจะอาย คือร้องดี แล้วพวกที่ร้องไว้เป็นต้นแบบไว้ ก็จะหันมามองว่าทำไมร้องเพลงได้ดีอย่างนี้ ผมก็แนะนำเขาว่าให้ไปร้องชุดหนึ่ง ซึ่งไม่ใช่เพลงของผมคนเดียว ของใครหลายๆ คน เช่นน้ำตาแสงไต้ วาสนา รำพึง ดวงใจในฝัน ของไสล ไกรเลิศ แล้วยังมีผู้ชนะสิบทิศของไสล ไกรเลิศ

นี่เป็นสิ่งที่ทำให้คุณชัชกลับมาร้องได้ดีกว่าเพลงใหม่ เพราะคนรู้จักเพลง พอเขารู้จักเพลง เขาก็จะกลับมาถามว่า นี่นักร้องใครล่ะ ทำไมร้องดีทำนองนี้ ตอนนั้นเราก็บอกว่า เอ-คุณชัช ถ้าอย่างนั้น เราต้องเข้าค่ายแล้ว มีอีกคนเขาเป็นเพื่อนคุณชัช เขาบอกว่าจะเข้าค่ายแกรมมี่ เราก็บอกว่า แกรมมี่ก็ได้ แต่อย่าลืมนะ แกรมมี่น่ะเขาไม่ทำเพลงเก่า ส่วนมากจะเป็นเพลงสตริง มันไม่เหมาะกับคุณชัช แล้วคุณชัชก็หันมาถามผมว่า ค่ายอะไรจะเหมาะที่เราจะไปอยู่ ผมก็แนะนำนิธิทัศน์ เพราะตอนนั้นทำทั้งเพลงลูกทุ่ง ทั้งลูกกรุง มีทั้งสตริง ทั้งเพลงเก่า และผมก็สนิทกับเจ้าของนิธิทัศน์ ผมก็บอกว่าเอาเพลงคุณชัชเข้าไปอยู่ในสตาฟฟ์ จะได้ขายออกไป

ตอนนั้นเพลงออกมาเป็นชุดเลย ๒ ชุด ก็ขายดีพอสมควร เพราะคุณชัชไม่ใช่เป็นนักร้องที่คนรู้จัก เขาก็งงว่า เอ-คนที่ชื่อชัชวาลย์ คงอุดม ทำไมถึงมาร้องเพลงได้ ไปเรียนมาจากใคร มีแต่คนถาม ก็ประสบผลสำเร็จ คิดว่าเพลงชุดนี้มีคนอยากได้เยอะ แต่หาซื้อไม่ได้ เพราะว่าตอนนั้นที่นิธิทัศน์เขาไม่ได้พิมพ์ออก จะพิมพ์แต่เพลงของชรินทร์ นันทนาคร สุเทพ วงศ์-กำแหง ธานินทร์ อินทรเทพ และทนงศักดิ์ ภักดีเทวา ก็เลยไม่มีของคุณชัช แต่ก็ได้ทำชุดนี้แจกในงานวันเกิดที่คนชอบมาก

ผมประทับใจในตัวคุณชัช ตรงที่แกเป็นคนไม่สูบบุหรี่ ไม่กินเหล้า แกรักษาเสียงดีนะ ไม่สูบบุหรี่ ไม่กินเหล้ามาแต่ไหนแต่ไรแล้ว แกถึงเสียงดี ถ้าเป็นนักร้องก็ดัง แต่ทีนี้แกไม่ใช่นักร้อง แกเป็นนักธุรกิจ แกก็ไม่ค่อยจะสนใจเรื่องเพลงมากเท่าไหร่ ถ้าชีวิตแกลงหลักปักมั่นอยู่ในเพลงมาตั้งแต่เริ่มต้น ตอนอายุสัก ๒๐-๒๑ ผมว่าน่าเป็นนักร้องดัง

สาเหตุที่คุณชัชไม่ได้เป็นนักร้อง คือมีคนคิดว่าแกเป็นลูกน้องสุเทพ

เป็นคนรับใช้สุเทพ แต่แกเป็นคนถือตัวพอสมควร เป็นคนที่ไม่ค่อยลงให้คนง่ายๆ แต่ถ้าใครดีกับเขา จะเทกแคร์ตลอด อย่างพวกผม สุรพล โทณะ-วนิก หรือประยูรอะไรพวกนี้ ถ้าเป็นคนที่อยู่ในวงการเพลง จะรู้ว่าคุณชัชเป็นคนที่อ่อนน้อมถ่อมตัว จะยกมือไหว้นักร้องที่มีอายุมากกว่า คือนักร้องดังจะมาในงานวันเกิด มาร้องเพลงบ้าง มาช่วยกัน งานวันเกิดทีคนก็จะเยอะแยะ

แต่เรื่องที่คุณชัชไม่ได้เป็นนักร้อง ผมมองว่าเป็นพรหมลิขิต เหมือนอย่างที่ผมเขียนไว้ในเพลงบนเส้นทางของฉัน เขาจำแนกไว้ว่าคนนี้ต้องเป็นนั่น คนนั้นต้องเป็นนี่ ความใฝ่ฝันที่แกจะเป็นนักร้อง อาจถูกพรหมลิขิตมาขีดเส้น บอกให้แกเดินบนเส้นทางนี้ ซึ่งเป็นกับดักชีวิต ไปอ่านในเนื้อเพลงดูแล้วจะรู้ว่าที่ผมเขียนให้ตรงกับชีวิตแก แกจึงไม่ได้เป็นนักร้องไง แกต้องไปเป็นนักการเมือง นักหนังสือพิมพ์ อะไรอย่างนี้ ซึ่งเป็นสิ่งที่พรหมลิขิตไว้

ก็ขอให้สิ่งที่คุณชัชทำไว้ ซึ่งดีอยู่แล้ว ผมขอให้ทำอย่างนี้ตลอดไป ให้

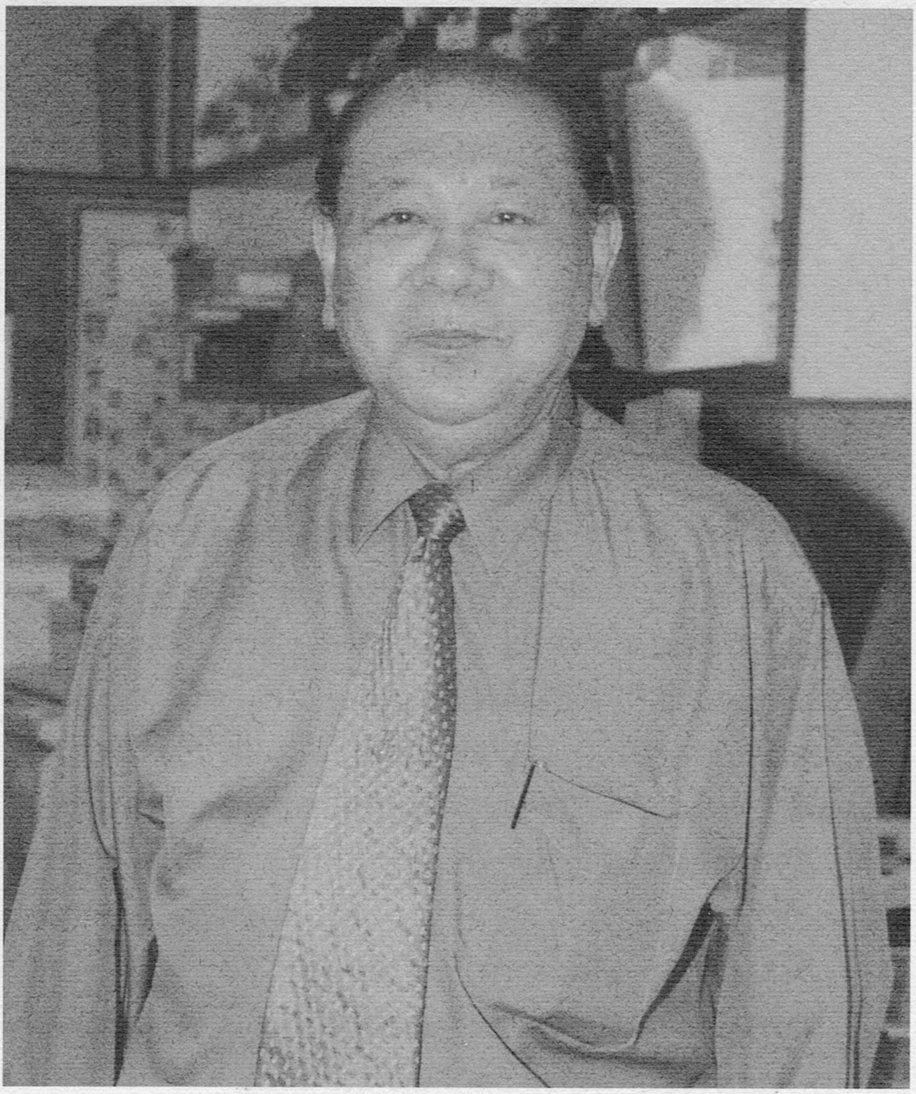
เป็นคนดีในสังคม ให้เป็นที่พึ่งพาของคนยากจน และคนที่มีความดีแต่เป็นคนจน ช่วยเหลือเขาอย่างที่แกเคยช่วยมา ผมว่าแบบฉบับอย่างแกนี่หายาก เป็นต้นแบบฉบับที่กล้วยไม่ลืมต้น จนก็มีความดีติดตัวไว้ ไม่ยอมให้ใครมาดูถูกเหยียดหยาม แกรักษาเกียรติของแกอยู่

ผมก็อยากจะขอให้คุณชัชประสบแต่สิ่งที่ดีงาม ไม่จำเป็นจะต้องรวยๆ แต่ขอให้ดีๆ มีความดี และรู้จักช่วยเหลือสังคมตลอดไป และก็ขอให้คาถาของสมเด็จพระพุฒาจารย์โตสั้นๆ ที่บอกว่า ไม่มีเวลาจะท่องชินบัญชร ก็เอาสั้นๆ นะ

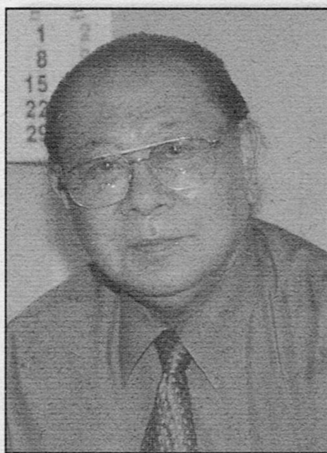
ชินะ ปัญชระ ปริตตัง มังรัขะตุ สัพพทา

ขอพระชินบัญชรปิดของสมเด็จพระพุฒาจารย์โต จงคุ้มครองคุณชัชและครอบครัวของท่านให้อยู่เย็นเป็นสุข ชั่วกาลนาน

'ชัชเป็นคนที่มี ความกตัญญูรู้คุณคน'

สุเทพ วงศ์กำแหง
ศิลปินแห่งชาติ

‘เป็นคนที่รักอาจารย์ศักฤทธิ์เปรียบเสมือนพ่อคนหนึ่ง เขาทำทุกอย่างเพื่ออาจารย์ศักฤทธิ์ แม้กระทั่งสยามรัฐเขาก็ทำให้เจริญก้าวหน้าขึ้นมา ถ้าอ่านสยามรัฐก็ต้องอ่านคุณชัช เพราะคุณชัชเป็นคนดี อนาคตเขาต้องก้าวหน้า เพราะเขาจงรักภักดีต่อผู้มีพระคุณ’

เรา–ผมกับชัช เห็นกันมานานตั้งแต่เป็นเด็กที่ตรอกข้าวสาร เคยวิ่งเล่นด้วยกัน เคยอาบน้ำอาบท่าด้วยกัน สมัยก่อนคลองสะอาด ชัชกับผมก็เคยงมกุ้ง อาบน้ำด้วยกัน เขาเป็นคนเรียบร้อย น่ารัก แต่ต่อมาก็ห่างเหินกันไป

หลังช่วงที่ผมเป็นนักร้อง พอมีชื่อเสียง แม่ผมก็มาหา บอกให้ช่วยส่งเสริมชัชด้วย เพราะชัชอยากเป็นนักร้อง ฟังร้องดูเขาก็ร้องใช้ได้ แต่ฟังจับใจยังไม่ดี แต่เขาเป็นคนที่มีความสามารถ และเราจะช่วยแก้ไขให้ได้ เขาก็ทำได้ ร้องอยู่สักพักหนึ่ง ก็หายไป พอมาเจอกันอีกครั้งหนึ่ง ผมก็กำลังวุ่นๆ อยู่ตอนนั้นอดิเรก (อดิเรก จันทร์เรือง-ร้องเพลงสากล) เขาก็สนใจ บอกว่าให้ร้องเพลงให้ฟังซิ เขาก็บอกว่าใช้ได้ ใช้ได้ แต่อดิเรกเขาเป็นคนง่ายๆ คิดอะไรง่ายๆ สะดวกๆ ก็บอกว่าชัชไปหยิบนั่นมาหน่อยซิ ซึ่งชัชเองก็ไปหยิบมาให้ แต่เขาก็คิด อดิเรกไม่รู้จักกัน ยังมาใช้นู่นใช้นี่ หลังจากนั้นเขาก็หายหน้าไป ก็ไม่เจอกันเลย

จนกระทั่งผ่านมานานหลายปี ผมก็ไม่รู้เขาไปตั้งเนื้อตั้งตัวอย่างไร จนมา พ.ศ. ๒๕๒๖ หรือ ๒๘ ประมาณนี้ น้ำท่วมบ้าน ท่วมอยู่หลายวัน

พื้นปาร์เกต์ลอกอยู่ประจำ ผมไปเจอเขา ช่วงนั้นดูเขามีสตางค์เยอะ พี่เทพน้ำท่วม ทำไมไม่ทำใหม่ ผมก็บอกว่า ไม่มีเงินหาเงินยาก เขาก็ว่าทำไมไม่บอกจะได้ช่วย แล้วเขาก็เซ็นเช็คมาให้ ๓ แสนบาท บอกว่าพี่เทพเอาไปปลูกบ้าน เราก็นึกแปลกใจ

หลังจากปลูกบ้านใหม่ คิดว่าชัชเขาคงจะเห็นและคงจะมา พอดีเราเป็นหนี้บุญคุณซึ่งกันและกัน ก็บอกกับภรรยา บอกว่าชัชเขาให้ตังค์พ่อมานะ ชัชเขามีบุญคุณกับเรานะ พอบ้านเสร็จเรียบร้อย ช่วงนั้นผมก็ได้ร้องเพลงกับค่ายนิธิทัศน์โปรโมชั่น ก็ได้เงินมาเกือบล้านบาท จึงได้เอาเงินมาต่อเติมบ้านจนเสร็จเรียบร้อย

หลังจากนั้นก็ดูผูกพันกันมากขึ้น วันเกิดได้ไปร่วมงานเขาทุกปี กลับมาสนิทสนมกันใหม่ เราก็เหมือนญาติกัน และจนทุกวันนี้เราก็เหมือนญาติกัน ผมบอกเขาว่าชัชน่าจะสมัครผู้แทนฯ ตั้งแต่นั้นเขาก็ไปอยู่กับหม่อมคึกฤทธิ์ และคุณอาคึกฤทธิ์เป็นคนจัดงานแต่งงานให้ผม และผมก็มีลูกเกิดวันเดียวกับท่าน วันที่ ๒๐ เมษายน ท่านเลยตั้งชื่อให้ว่า *"ฤทธิไกร วงศ์-*

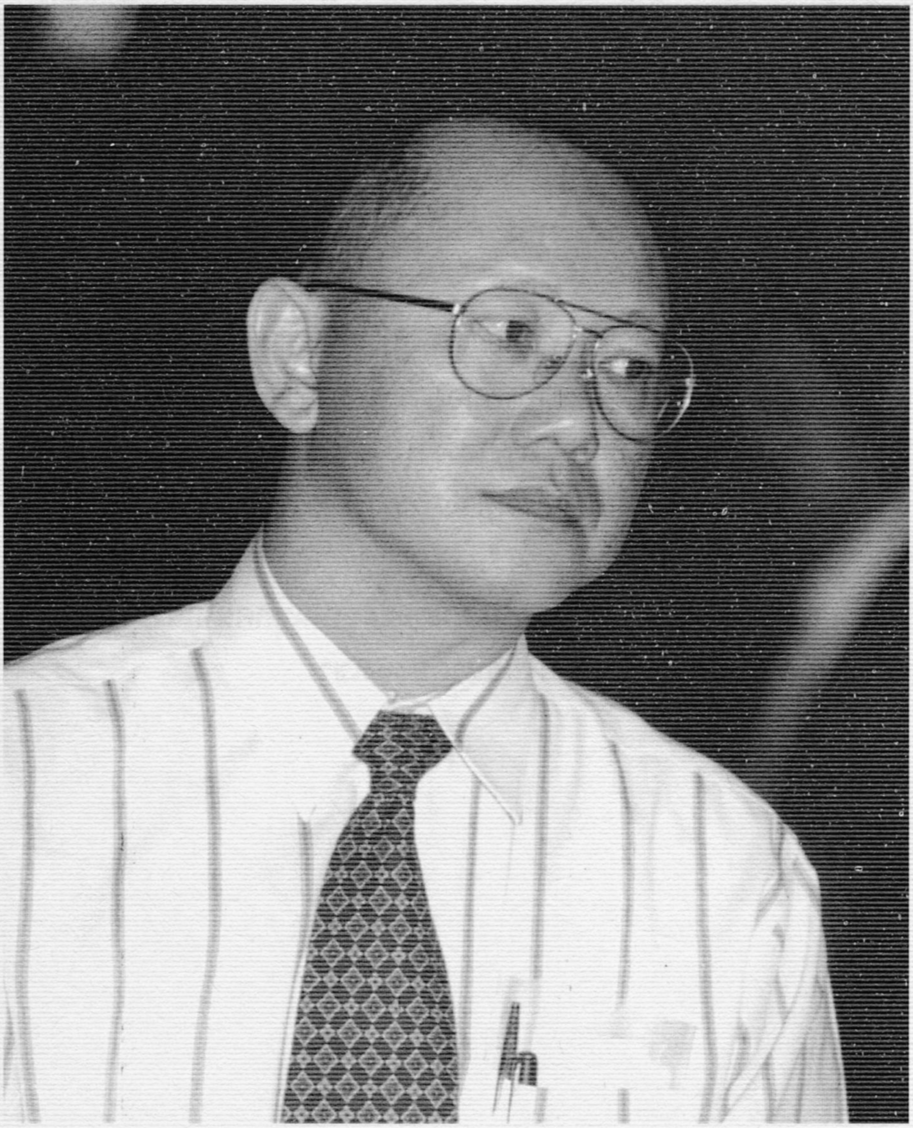
กำแหง” มันก็เหมือนเป็นเครือญาติกันมากขึ้น

ตั้งแต่หลังคุณอาคึกฤทธิ์เสียชีวิต ได้รู้ข่าวว่าชัชไปเรียนสำเร็จปริญญาตรีที่รามคำแหง ก็จะลงสมัครผู้แทนฯ แต่ก็ติดอะไรหลายๆ อย่าง และต้องมารับผิดชอบเรื่องหนังสือพิมพ์สยามรัฐ จนในที่สุดเขาก็ลงสมาชิกวุฒิสภา เราก็เอาใจช่วย จนเขาได้รับคัดเลือกเป็นสมาชิกวุฒิสภา ซึ่งเราก็พอใจมาก เขาอยู่ในตำแหน่งที่เราต้องการแล้ว เป็นความน่าภาคภูมิใจ และก็ดีใจกับเขาด้วยกับหน้าที่การงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการที่ชัชได้เข้ามาทำหนังสือพิมพ์สยามรัฐ ในช่วงนั้น ผมก็ได้ช่วยเขียนคอลัมน์ของผมเองไปหนึ่งปี ผลัดกันเขียนคนละวัน

ชัชเป็นคนที่มีความกตัญญูรู้คุณคน เป็นคนที่รักอาจารย์คึกฤทธิ์เปรียบเสมือนพ่อคนหนึ่ง เขาทำทุกอย่างเพื่ออาจารย์คึกฤทธิ์ แม้กระทั่งสยามรัฐเขาก็ทำให้เจริญก้าวหน้าขึ้นมา ถ้าอ่านสยามรัฐก็ต้องอ่านคุณชัช เพราะคุณชัชเป็นคนดี อนาคตเขาต้องก้าวหน้า เพราะเขาจงรักภักดีต่อผู้มีพระคุณ

ผมขอพูดเพียงเท่านี้ละครับ ผมขอขอบคุณทุกคนที่เอาใจใส่คุณชัช และผมก็ดีใจที่มีความก้าวหน้าในอนาคตของเขา

‘พี่ชัชมีความเป็นมนุษย์สูง
พี่ชัชเป็นศิลปิน’

รศ.ดร.สังศิต พิริยะรังสรรค์
รองประธานสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจ
และสังคมแห่งชาติ

“ผมอยากให้พี่ชัชออกมาทำงานเพื่อเป็นประโยชน์ต่อสังคมให้มากขึ้น โดยเฉพาะเรื่องการศึกษา ผมคิดว่าจะเกิดเป็นกลุ่มคนของสังคม ถ้าพี่ชัชจะใช้ศักยภาพของตัวเองที่มีอยู่ มาส่งเสริมเรื่องการศึกษาของเด็กที่ขาดโอกาสทางสังคม ซึ่งผมได้รับรู้ว่าเด็กที่ได้รับทุนจากพี่ชัช บางคนก็เรียนแพทย์ และขั้นระดับดอกเตอร์ก็มีจบไปแล้วก็มี ถ้าผมมีโอกาสรู้จักพี่ชัชก่อนหน้านี้ ยังคิดว่าผมจะไปขอทุนพี่ชัชบ้างเลย”

ตอนนั้นมีการทำวิจัยเรื่องเศรษฐศาสตร์การเมืองว่าด้วยบ่อนการพนัน ซึ่งต่อมาก็คือเรื่องหวย ซ่อง บ่อน ยาบ้า โดยในส่วนผม ได้ทำวิจัยเรื่องบ่อนการพนันในสังคมไทย ในขณะนั้นผมพยายามจะหาคนที่มีความรู้เรื่องบ่อนการพนันในสังคม จึงได้ไปหาท่านมนูญกฤต (พล.ต.มนูญ-กฤต รูปขจร) เพื่อให้ท่านแนะนำคนที่มีความรู้เรื่องบ่อนการพนันให้ เพราะผมยังไม่มีคอนเน็กชั่นกับเจ้าของธุรกิจ หรือคนที่มีความรู้เรื่องบ่อนการพนัน ในวันรุ่งขึ้นท่านมนูญกฤตก็ได้นัดพี่ชัชให้ แล้วผมก็ได้พบพี่ชัชในวันรุ่งขึ้นตอนสาย ซึ่งพี่ชัชยังอยู่ในสภาพงัวเงีย โดยปกติพี่ชัชจะนอนดึกมาก

พอได้คุยกัน พี่ชัชได้ให้ข้อมูลที่สำคัญมาก ที่เป็นประโยชน์และได้ให้เวลากับผมในการสัมภาษณ์มาก รวมทั้งได้แนะนำเรื่องต่างๆ ให้กับผมด้วยว่า ถ้าจะศึกษาเรื่องเกี่ยวกับบ่อนการพนันในสังคมไทย ควรจะต้องพบใครบ้าง ซึ่งต่อมาก็ทำให้งานวิจัยชิ้นนี้ประสบความสำเร็จมากพอสมควร เพราะทำให้ตำรวจฟ้องผมทั้งประเทศ (หัวเราะ) และตำรวจก็สงสัยว่าผมไปได้ข้อมูลมาได้อย่างไร ซึ่งสำหรับข้อมูลบ่อนการพนันในสังคมไทยไม่ได้มาจากพี่ชัชคนเดียว แต่ได้มาจากหลายแหล่งข้อมูล แต่ที่สำคัญแหล่งหนึ่งก็คือ ข้อมูลจากพี่ชัช ที่ทำให้ผมได้เข้าไปถึงแหล่งข้อมูลอื่นๆ มากขึ้น

ต่อมาเมื่อผมได้ทำวิจัยเรื่องเศรษฐกิจการพนัน และผมก็ทำวิจัยการพนันอีกหลายเรื่อง ผมก็ได้พี่ชัชเป็นคนแนะนำคอยให้ข้อมูลและแง่คิดต่างๆ ทั้งด้านจิตใจ และยังได้คอนเน็กชั่นด้วย ก็ทำให้ผมเข้าถึงข้อมูลและผู้คนได้มากโดยการช่วยเหลือจากพี่ชัช

ความสำเร็จของงานวิจัยทั้ง ๒ ชิ้น เนื่องจากพี่ชัชได้เห็นความสำคัญของการวิจัย และเห็นคุณค่าของการที่จะนำความรู้มาทำเป็นข้อเสนอเชิงนโยบายถึงรัฐบาล และก็ให้สังคมเห็นอีกหนึ่งด้านหนึ่งที่สังคมมองไม่ค่อยเห็น ผมคิดว่าก็มีส่วนให้สังคมไทยมีความเข้าใจในเรื่องของนโยบายการทำกาสิโนให้ถูกกฎหมายดีขึ้น

หลังจากนั้นก็ได้มีโอกาสพบปะพูดคุยกันบ้าง และผมก็นึกถึงบุญคุณของพี่ชัชเสมอว่า เวลาผมทำวิจัยในเรื่องที่เป็นเศรษฐกิจใต้ดิน ซึ่งมีความก้าวหน้ามากเมื่อเทียบกับงานวิชาการในต่างประเทศ เพราะว่าผมสามารถเข้าถึงแหล่งข้อมูลได้มากและมีพี่ชัชให้การสนับสนุนทางด้านจิตใจและคอยให้กำลังใจในการทำงาน และสิ่งที่ผมคำนึงอยู่ตลอดเวลาว่างานวิชาการชิ้นนี้แยกไม่ออกจากการได้รับการช่วยเหลือจากพี่ชัช

ก่อนหน้านี้ผมเคยได้ยินว่าพี่ชัชเป็นนักเลง ทำให้ผมมีความสนใจว่าคนๆ นี้เป็นคนอย่างไรจริงๆ ผมไม่ได้ตัดสินคนจากหน้าหนังสือพิมพ์หรือที่ปรากฏในสื่อมวลชน เพราะว่าคนมักจะมีหลายหน้า หน้าหนึ่งจะเป็นสื่อมวลชนเป็นคนเขียนขึ้นมา หน้าจริงๆ อย่างไรนั้นเมื่อพบกันแล้วก็จะเป็นอีกหน้าหนึ่งหรืออีกหลายๆ หน้าด้วยซ้ำไป และเมื่อผมมีโอกาสมาพบพี่ชัชทำให้ผมสนใจไปอ่านประวัติของพี่ชัช สิ่งที่ผมพบคือ พี่ชัชมีความเป็นมนุษย์สูง พี่ชัชเป็นศิลปิน มีความชื่นชมในการร้องเพลง ผมว่าตรงนี้มีความสามารถเลย อีกอย่างหนึ่งพี่ชัชเป็นคนที่มีความเห็นอกเห็นใจคนอื่นและพี่ชัชก็มีโครงการ กิจการที่สงเคราะห์คนจน คนด้อยโอกาส ให้มีโอกาสได้รับการศึกษา นี่เป็นอีกด้านหนึ่ง พี่ชัชอาจจะมีด้านอื่นที่ผมไม่รู้จัก แต่ด้านที่ผมรู้จักพี่ชัชมีความเป็นมนุษย์มาก ต่อมาพี่ชัชก็ลงเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภาและได้รับคัดเลือกเข้ามาจากความนิยมของประชาชน

ถึงวันนี้ ผมคิดว่าพี่ชัชยังไม่ควรจะเกษียณ เพราะว่าพี่ชัชมีสุขภาพดี

ดูแล้วจะแข็งแรงกว่าผม ทั้งที่มีอายุมากกว่าผมตั้งหลายปี และก็ยังมีความกระตือรือร้นที่จะทำงานเพื่อสังคม ผมคิดว่าการทำงานเพื่อสังคม ถึงแม้จะไม่มีตำแหน่งอะไรเลย แต่ผมคิดว่าพี่ชัชทำได้ เพราะก่อนที่จะเป็น ส.ว. พี่ชัชก็ได้ทำประโยชน์ให้กับสังคมมาก โดยที่คนจำนวนมากไม่ได้รับรู้ อย่างเช่นการให้ทุนการศึกษาคนยากคนจนแต่เรียนดี และยังมีการแจกข้าวของให้กับคนยากคนจนประจำทุกปี ผมคิดว่าสิ่งนี้เป็นการเจือจานจากสิ่งที่ตัวเองมีอยู่ให้กับคนที่ไม่มี

ผมอยากให้พี่ชัชออกมาทำงานเพื่อเป็นประโยชน์ต่อสังคมให้มากขึ้น โดยเฉพาะเรื่องการศึกษา ผมคิดว่าจะเกิดเป็นกลุ่มคนของสังคม ถ้าพี่ชัชจะใช้ศักยภาพของตัวเองที่มีอยู่ มาส่งเสริมเรื่องการศึกษาของเด็กที่ขาดโอกาสทางสังคม ซึ่งผมได้รับรู้ว่าเด็กที่ได้รับทุนจากพี่ชัช บางคนก็เรียนแพทย์ และขั้นระดับดอกเตอร์ก็มี จบไปแล้วก็มี ถ้าผมมีโอกาสรู้จักพี่ชัชก่อนหน้านี้ ยังคิดว่าผมจะไปขอทุนพี่ชัชบ้างเลย

ขณะนี้ ผมมองสถาบันการเมือง ไม่ว่าจะเป็นสภาผู้แทนราษฎร หรือวุฒิสภา ผมคิดว่ายังทำประโยชน์ให้กับสังคมไม่ค่อยมาก ซึ่งถ้าพูดถึงเงินของสองสภาที่ได้ใช้จ่ายไปในแต่ละปี เมื่อเทียบกับสิ่งที่สังคมได้รับ ผมว่ามันไม่คุ้ม ซึ่งผมก็อยากให้พี่ชัชคิดถึงประโยชน์ของสังคมให้มาก ถึงพี่ชัชจะเป็นนักการเมือง หรือไม่เป็นนักการเมืองไม่สำคัญ แต่ผมอยากจะบอกพี่ชัชว่า ขอให้นึกถึงภารกิจของประเทศ การเมืองบางทีก็ไม่สามารถบรรลุภารกิจได้มากนัก นอกจากจะบรรลุถึงวัตถุประสงค์ของคนใดคนหนึ่งของพรรคการเมืองหนึ่ง แต่ถ้าหากว่าพี่ชัชนึกถึงภารกิจของประเทศ นึกถึงปัญหาใหญ่ๆ ของประเทศที่มีอยู่ในเวลานี้ พี่ชัชจะทำอะไรได้มากกว่า หากจะเป็นนักการเมืองก็ได้ ถ้าจะเป็นนักการเมืองก็ขอให้เป็นการทำงานเพื่อประชาชน การนึกถึงภารกิจของประเทศไม่ว่าจะเป็นปัญหาการเกษตรกร ปัญหาความยากจน ปัญหาเรื่องการศึกษา

นี่เป็นภารกิจที่คนไทยทุกคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนไทยทุกคนที่มีโอกาส ควรจะได้ร่วมมือกันทำ และคนที่อยากจะทำดีให้กับประเทศก็ไม่จำเป็นต้องเป็นนักการเมืองเสมอไป

‘คุณชัชวาลย์เป็นคนที่ เด็ดเดี่ยว หนักแน่น’

ดร.วีรพงษ์ รามางกูร
อดีตรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง

‘ เมื่อผมได้พบกับคุณชัช อาจารย์หม่อมก็ได้กำชับให้รู้จักกันไว้ เพราะว่าผมเป็นคนสุดท้ายที่ได้เข้ามาสนิทสนม จนกระทั่งท่านรักเหมือนเป็นลูกชายของท่านคนสุดท้ายอีกคนหนึ่ง ท่านบอกว่ามีอะไรก็ให้ช่วยเหลือกันในภายภาคหน้า อันนี้เป็นเกร็ดแปลกๆ ที่ได้มารู้จักกัน โดยผ่านทางผู้หลักผู้ใหญ่ที่เราสองคนต่างเคารพนับถือ ก็คืออาจารย์ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช ที่บ้านซอยสวนพลู ’

คุ ณชัชวาลย์ คงอุดม หรือคุณชัช ทีแรกก็ไม่รู้จักเท่าไหร่ และก็ไม่เคย พบกัน จนกระทั่งผมมาเป็นที่ปรึกษาของประธานกรรมการธนาคารกรุงเทพฯพณิชย์การ จำกัด คือท่านอาจารย์ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช การได้มาเป็นที่ปรึกษาก็เลยทำให้สนิทสนมกับท่าน และท่านก็ชอบพอและเมตตาผมมาก ถึงขั้นที่ผมต้องมีหน้าที่ไปรับประทานอาหารกลางวันกับท่านที่บ้านซอยสวนพลู ทุกเดือนในวันพุธปลายเดือน

ในการรับประทานอาหาร ท่านก็จะเล่าเรื่องราวต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการเมือง ประวัติศาสตร์ ศิลปวัฒนธรรม วรรณคดี แม้แต่เรื่องโหราศาสตร์ ท่านจะเป็นคนที่คุยสนุก มีเกร็ดความรู้ต่างๆ มาเล่าให้ฟังมากมาย และเป็นอย่างนี้กันเป็นประจำ ไปรับประทานอาหารครั้งหนึ่งๆ กินเวลาประมาณ ๒ ชั่วโมงถึง ๒ ชั่วโมงครึ่ง ซึ่งถ้าผมไปรับประทานอาหารกับท่านก็จะออกเดินทางตั้งแต่ ๑๑ โมงครึ่ง และท่านบอกว่าถ้าจะรับประทานอาหารไทยให้อร่อยที่สุดในประเทศไทย ต้องมากินที่บ้านซอยสวนพลู สำหรับน้ำพริกท่านจะตำเอง ต้องถือเป็นเกียรติอย่างสูง เพราะอาจารย์หม่อมท่านตำน้ำพริกเอง และท่านก็มานั่งดูเรารับประทาน ท่านไม่รับประทาน ท่านเห็นเราทานเอร็ดอร่อย ท่านจะมีความสุขมาก

มีอยู่วันหนึ่ง ท่านบอกว่า ถ้ากินข้าวเสร็จแล้ว อย่าเพิ่งกลับ เดี๋ยวลูกชายท่านจะมา ผมก็เข้าใจว่า เป็น ม.ล.รองฤทธิ์ เป็นลูกชายคนเดียวของท่าน แต่ท่านตอบว่าไม่ใช่ ท่านตอบว่า ลูกชายชื่อ **ชัชวาลย์ คงอุดม** กำลังจะมาหาท่าน และบอกกับผมว่าให้รอด้วย และท่านก็เล่าเรื่องตั้งแต่คุณชัชมาเป็นลูกชายท่านเมื่อครั้งนานมาแล้ว เป็นพ่อเป็นลูกกันมาตั้งแต่คุณชัชยังเป็นเด็ก จนกระทั่งท่านเล่าว่า ชัชได้หายไปทำมาหากิน แล้วก็เป็นหนุ่มใหญ่กลับมา และบอกว่า *"คุณพ่อครับ วันนี้ผมมีงานมีการทำเป็นหลักแหล่งแล้ว"*

"เออก็ดี" อาจารย์หม่อมบอก แล้วท่านก็เล่าต่อว่า คุณชัชไปมาหาสู่ท่านให้ความเคารพนับถือ ช่วยเหลือตามสมควร เสมือนระหว่างบุตรกับบิดาที่พึงมีต่อกัน และท่านก็ให้ความเมตตาคุณชัชเสมือนเป็นบุตรจริงๆ ซึ่งเมื่อผมได้ฟังแล้วก็ปลาบปลื้มยินดีกับคุณชัชที่อาจารย์หม่อมได้เล่าประวัติความเป็นมาให้ฟัง

เมื่อครั้งที่อาจารย์หม่อมลงสมัครรับเลือกตั้งในฐานะหัวหน้าพรรคกิจสังคม คุณชัชก็มีส่วนช่วยในการหาเสียง และวางแผนในการหาเสียง ในการติดต่อต่างๆ ให้ท่านได้รับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จนก้าวขึ้นสู่การเป็นนายกรัฐมนตรี แต่การเลือกตั้งครั้งที่ ๒ ที่เขตดุสิต อาจารย์หม่อมไม่ได้รับเลือกตั้ง ซึ่งก็ได้ทำความเสียใจให้กับคุณชัชเป็นอย่างมาก จนกระทั่งอาจารย์หม่อมต้องปลอบใจว่าไม่ต้องเสียใจ มันเป็นเรื่องธรรมดา นี่เป็นเรื่องที่อาจารย์หม่อมเล่าให้ฟัง

เมื่อผมได้พบกับคุณชัช อาจารย์หม่อมก็ได้กำชับให้รู้จักกันไว้ เพราะว่าผมเป็นคนสุดท้ายที่ได้เข้ามาสนิทสนม จนกระทั่งท่านรักเหมือนเป็นลูกชายของท่านคนสุดท้ายอีกคนหนึ่ง ท่านบอกว่ามีอะไรก็ให้ช่วยเหลือกันในภายภาคหน้า อันนี้เป็นเกร็ดแปลกๆ ที่ได้มารู้จักกัน โดยผ่านทางผู้หลักผู้ใหญ่ที่เราสองคนต่างเคารพนับถือ ก็คืออาจารย์ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช ที่บ้านซอยสวนพลู

แล้วหลังจากนั้น ผมเองต้องมาปฏิบัติหน้าที่ที่ปรึกษาธนาคารกรุงเทพฯพณิชย์การ และก็มีหน้าที่ไปรับประทานอาหารกับอาจารย์หม่อม

เรื่อยมา ได้พบปะกับคุณชัชข้างนอกบ้าง ในซอยสวนพลูบ้าง ก็ทำให้ถูกอัธยาศัย พูดง่ายๆ ก็คือคุยกันถูกคอ และก็ชอบความเป็นสุภาพบุรุษ เป็นลูกผู้ชาย คุณชัชวาลย์เป็นคนที่เด็ดเดี่ยว หนักแน่น ส่วนผมก็เป็นแค่นักวิชาการ เป็นคนที่คอยให้คำปรึกษาต่างๆ นานา ก็คบกันมาเรื่อย รู้สึกว่าจะรู้จักกันมาตั้งแต่ปี ๒๕๓๖-๒๕๓๗ บัดนี้ก็เลยสิบปีมาแล้ว

วันเกิดคุณชัชทุกปีถ้าผมไม่ไปต่างประเทศ ก็จะไปร่วมแสดงความยินดีด้วยทุกครั้ง ในการคบกัน ถ้าเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับวิชาการ บางครั้งคุณชัชก็มาปรึกษาผม ขอความคิดเห็น เพราะว่าเมื่อก่อนจะมาเลือกตั้งเป็นสมาชิกวุฒิสภา คุณชัชก็มาปรึกษา และผมก็เห็นด้วยและสนับสนุน ส่วนจะมีความคิดเห็นเป็นอย่างไร ก็จะยินดีที่จะให้คำปรึกษา เมื่อคุณชัชได้รับเลือกตั้งเป็น ส.ว.แล้ว หลายเรื่อง บางประเด็นก็มาปรึกษาผมในวิชาทางเศรษฐศาสตร์ ผมก็ให้คำแนะนำไป

คุณชัชวาลย์ก็ต้องถือว่าเกิดปีเดียวกัน อายุเท่ากัน แต่ผมแก่เดือนกว่า ซึ่งก็อายุครบ ๖๐ ปีเท่าๆ กัน เมื่อผมฉลองครบ ๖๐ ปี คุณชัชวาลย์ก็มาในงานผม และผมก็คิดว่าจะไปอวยพรในงานวันเกิดคุณชัชด้วย เข้าใจว่าวันที่ ๑๒ พฤจิกายนนี้ ก็ขออวยพรให้อายุมั่นขวัญยืน สุขภาพแข็งแรง ได้ทำงานเพื่อประชาชนที่ทุกข์ยากลำบากต่างๆ สมดังที่อาจารย์หม่อมคึกฤทธิ์ปราโมช ได้ทำมาเป็นตัวอย่างแล้ว

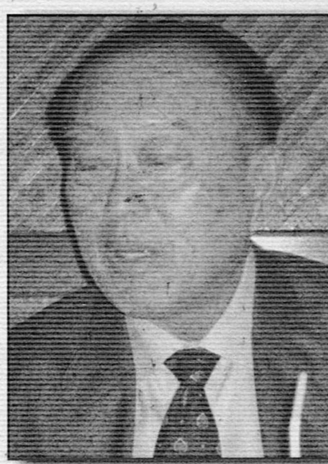
การที่คุณชัชมาดูแลหนังสือพิมพ์สยามรัฐ ซึ่งเป็นกิจการที่ไม่ค่อยมีกำไร ต้องรับภาระค่อนข้างมาก ก็ได้แสดงให้เห็นถึงการมีความกตัญญูกตเวทีของบุรุษผู้หนึ่งที่มีต่อผู้มีพระคุณ คืออาจารย์หม่อม ที่จริงแล้วถ้าไม่ใช่ของอาจารย์หม่อม และท่านสั่งเสียไว้ก่อนที่ท่านจะถึงแก่อสัญกรรมว่าอยากให้รักษาหนังสือพิมพ์สยามรัฐเอาไว้ เพราะว่าท่านได้สร้างมากับมือไม่อยากให้ล้มหายตายจากไป ด้วยแรงกตัญญู คุณชัชก็ต้องรับภาระหนังสือพิมพ์สยามรัฐจนอยู่ได้ถึงทุกวันนี้ ซึ่งเป็นตัวอย่างที่ดีของคนดี

เพราะความกตัญญูกตเวที เป็นคุณสมบัติที่ดีของสัตบุรุษ

‘ผมชอบคุณชัชตรงที่ แกเป็นนักเลงที่สุภาพ’

ทวี บุตรสุนทร
กงสุลกิตติมศักดิ์ยูกันดาประจำประเทศไทย
อดีตรองประธานบริษัทปูนซิเมนต์ไทย จำกัด (มหาชน)
อดีตประธานสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย

“ในโอกาสครบรอบ ๖๐ ปี ผม อยากให้เขาเป็นคนของสังคม คนของประชาชน อยากให้เขาเป็นศูนย์กลางของประชาคม ผมอยากให้ใครก็ได้ที่อยู่ข้ายกายเขา เก็บความคิดของเขาเอาไปช่วยเขียน เป็นเรื่องอะไรก็ได้ ไม่จำเป็นต้องเป็นเรื่องเศรษฐกิจ เป็นเรื่องที่เป็นประโยชน์ต่อสังคม เรื่องอะไรก็ได้ เรื่องแนวคิดของเขาก็ได้ แนวคิดที่เขาโตมาถึงทุกวันนี้”

คือ...คุณชัชวาลย์แกอยู่ตรงนี้ (เตาปูน) ผมก็อยู่ใกล้เคียงกับแกคือ ที่โรงปูนซีเมนต์ บางซื่อ คุณรู้ไหมว่า ระบบโรงปูน ทำไมช่างใหญ่ที่สุด ไม่มีใครใหญ่เท่า คุณชัชอยู่ข้างนอก เราก็ได้ยินเกียรติศักดิ์ของชื่อ มีชาวบ้านรัก เป็นที่เอื้อเฟื้อ บังเอิญชัชเขาเป็นเพื่อนสนิทกับเพื่อนผมอีกทีหนึ่ง ชื่อ *สมมาตร ธรรมวิตร* เขาก็แนะนำให้รู้จักกัน

ตอนนั้นเป็นปี ๒๕๒๓ เป็นระยะเวลา ๒๓ ปี ก็ได้มาพบปะพูดคุยกัน คุยกันไปคุยกันมาก็ถูกคอกัน ก็ไม่มีอะไร ผมก็ขอความช่วยเหลือเขาบางอย่าง ก็เลยได้เห็นหัวจิตหัวใจกัน คบกันมาตั้งแต่นั้น

ต่อมา ตอนที่เกิดภาวะขาดแคลนวัสดุก่อสร้าง ไม่มีวัสดุก่อสร้าง มันหมดทั้งประเทศ ผมเป็นคนขายวัสดุก่อสร้าง ชัชกำลังสร้างเตาปูนแมนชั่น เขาก็เลยมาหาผม แต่ก็ไม่ใช่ในเชิงตอบแทนนะ ผมมีความรู้สึกว่าอยากช่วย ผมก็สั่งเด็ก ให้ส่งปูนให้ครบถ้วน โครงการอื่นไม่มี ผลก็คือนายผมได้รับบัตรสนเท่ห์เป็นตั้งเลย ว่าทำไมจัดสรรให้กับโครงการนี้ ไม่ให้โครงการอื่น แต่โครงการอื่นไม่ใช่ลำดับสำคัญของชีวิตผม ผมก็จัดให้ เสร็จเรียบร้อย ผมให้ลูกน้องไปดู ลูกน้องบอกว่าคอนโดฯ B- (บีลบ) ผมก็บอกกับชัชให้ทำให้เป็น B+ จะได้ขายได้อีกห้องละหลายหมื่น

ชัชก็ถามว่า ทำอย่างไรพี่ ผมก็บอกว่า ต้องเจาะช่องข้างๆ ทำเป็น

ทางออก ไม่ใช่ไปขึ้นสะพาน เข้า-ออกแต่ทางด้านสะพาน (เข้าตรอกข้าวสาร) อย่างเดียว ต้องเจาะช่องข้างๆ ออก หลังจากนั้นไม่กี่วันชัชซื้อห้องแถวข้างคอนโดฯ ๔ ห้อง แล้วทุบทิ้ง ทำเป็นทางเข้า-ออก หลังจากนั้น ลูกน้องผมก็ประเมิน B+

ตอนคอนโดฯหลังแรก ชัชก็มาเสนอขายให้ผมราคาถูก ผมก็บอกว่า ชัชพี่คงไม่นอนแถวนั้นหรอกนะ แต่เอานะ จะไปโปรโมตให้ลูกน้อง ก็เลยมาซื้อกันเยอะแยะ ทั้งหมดนี้เป็นที่มาตั้งแต่เบื้องต้นคบกัน แล้วหลังจากนั้นก็ช่วยเหลือกันทุกเรื่อง แม้กระทั่งจะทำโครงการอะไร จะใช้เงิน ใช้ไม้หรืออะไร ผมก็ให้ลูกน้องไปวิเคราะห์

ผมชอบคุณชัชตรงที่แกเป็นนักเลงที่สุภาพ นักเลงที่ไปเบ่ง ผมถือว่าไม่เป็นนักเลง เป็นนักร้องก็ร้องเพลงเหมือนๆ กันกับผม แต่ชัชเขาอัดเทป ส่วนผมไม่ได้อัด มีสปอนเซอร์จะให้อัดเทป แต่ผมบอกว่าพวกนั้นเขาไปเรียน อย่างชัชเขาก็เรียนกับคุณสุเทพ ตอนสมัยเด็กๆ ผมจะเข้าสุนทราภรณ์อยู่ทีหนึ่งแล้ว คือเราชอบเหมือนๆ กันในการร้องเพลง และผมก็ชอบเขาตรงที่เป็นนักเลงที่สุภาพ พูดว่าเอาก็เอา

ผมเองก็นักเลงเหมือนกัน ไม่กลัว เอาไงเอากัน ถ้าผิดผมก็ยอมผิด ถ้าถูกก็ต้องยอมแพ้คนที่เขาถูก ชัชเขาจะรู้ว่าผมเป็นคนตรงไปตรงมา ที่โรงปูนเขาเรียกว่า *"ทวีปากหมา"* คือมันมี ๒ ทวี อีกทวีหนึ่งเท้าบวม แต่ผมคือ *"ทวีปากหมา"* ผมเป็นคนพูดแบบไม่มีหูรูด ซึ่งเป็นเรื่องไม่ค่อยดีน่ะ แต่ชัชเขาจะเป็นคนสุภาพ เป็นคนที่นอบน้อมถ่อมตน ไม่เคยไปโอ้อวดอะไรกับใคร ผมก็ไม่โอ้อวด สมมติชัชเขาสนิทกับ ดร.วีรพงษ์ (รามางกูร) เขาไม่เคยไปบอกใครเลย หม่อมคึกฤทธิ์รักเขาเหมือนลูก เขาก็ไม่เคยไปบอกใคร

เรื่องการเป็นนักธุรกิจ ทำหนังสือพิมพ์นี่ผมก็แปลกใจที่เขากระโดดเข้าไปรับมรดก ผมบอกกับเพื่อนว่า ผมไม่เคยเห็นชัชเขาจะมีแววเป็นนักหนังสือพิมพ์เลย ผมก็ไม่รู้แน่ว่าชีวิตเขาชอบเขียนไหม หรือชอบอ่าน เพราะคนที่เป็นนักหนังสือพิมพ์ต้องชอบเขียนน่ะ เพราะผมยังชอบอ่านเยอะ และเขียนหนังสือเยอะ ส่วนใหญ่ผมจะเขียนหนังสือวิชาการเรื่องจริยธรรม ตอน

นี้ก็สอนหนังสือ ผมสอนทุกมหาวิทยาลัย สอนทุกเรื่อง ตอนนี้เรื่องที่หนักที่สุดคือเรื่องจริยธรรม ทั้งจริยธรรมในการดำเนินธุรกิจ จริยธรรมของนักบริหาร ทั้งที่จุฬาฯ ธรรมศาสตร์ นิด้า

ในการทำธุรกิจของชัชนี่ เขาทำได้ แต่ต้องมีคนข้างตัวคอยให้คำแนะนำ เรื่องนี้ต้องระวัง เช่นมันอาจจะขายไม่หมดเหมือนที่เราคิด เราต้องคิดเผื่อเอาไว้ จะต้องมีคนข้างกายไว้ คอยให้คำแนะนำ

เรื่องเล่นการเมือง เราก็ห่วงนะ เรียกว่าใบเหลืองใบแดง ผมพูดกับเพื่อนตลอดเวลาว่าถ้าชัชเขาเล่น หรือถ้าเขายกคะแนนให้ใคร แถวนี้มันหกหมื่นอยู่แล้ว ไล่มาตั้งแต่ประชาราษฎร์ อย่างผมถ้าเป็นคนสุพรรณฯ ผมไม่เลือกท่านบรรหาร ผมจะไปเลือกใคร ทำถนนคอนกรีตให้สุพรรณฯก็ทำให้ได้ ทำโคมไฟดวงละแปดหมื่นก็ทำให้ได้ ทำโรงเรียนใหม่ ทำวัดใหม่ ก็เหมือนชัชเหมือนกัน ชาวบ้านต้องเลือกเขา เพราะเขาคุ้มครองและให้สวัสดิภาพสวัสดิการ ให้แก่ลูกบ้าน ใครมารังแกกูไม่ยอม ผมกับเขาเนี่ยเป็นคนประเภทเดียวกันเลย ทำอะไรก็ได้ แต่อย่าไปหวังสิ่งตอบแทน

ในโอกาสครบรอบ ๖๐ ปี ผมอยากให้เขาเป็นคนของสังคม คนของประชาชน อยากให้เขาเป็นศูนย์กลางของประชาคม ผมอยากให้ใครก็ได้ที่อยู่ข้ายกายเขา เก็บความคิดของเขาเอาไปช่วยเขียนเป็นเรื่องอะไรก็ได้ ไม่จำเป็นต้องเป็นเรื่องเศรษฐกิจ เป็นเรื่องที่เป็นประโยชน์ต่อสังคม เรื่องอะไรก็ได้ เรื่องแนวคิดของเขาก็ได้ แนวคิดที่เขาโตมาถึงทุกวันนี้ เขาฟันฝ่าอะไรมาบ้าง หามือที่อยู่ข้างๆ มือดีๆ เขียนเพื่อเป็นประโยชน์ต่อสังคม

เพราะตัวเขาน่าจะมีอนาคตทางการเมืองอีกไกล ตัวเขาก็เหมือนผม ถ้าให้เขียนเองก็ไม่มีเวลาเขียน ดังนั้นเวลาเขาคิดอะไรขึ้นมาสักเรื่องหนึ่งที่มันเป็นประโยชน์ต่อประเทศชาติ ก็หาใครไปเขียน และลงเผยแพร่กับสื่อมวลชน เหมือนหมอประเวศ วะสี พูดอะไรออกมา ถ้าลงคนไม่เอาไปเขียนต่อ ก็อยู่ตรงนั้น

เหมือนอย่างผมสอนวิชาจริยธรรม ก็มีเรื่องราวของนักเขียนผู้ยิ่งใหญ่อยู่คนหนึ่ง เวลาเขียนหนังสือ แกต้องออกไปอยู่ที่ทะเล นั่งมองออก

ไปไกลสุดสายตา แล้วก็นั่งเขียน เช้าขึ้นมาแกเห็นเด็กหนุ่มคนหนึ่ง ถอดรองเท้าวิ่งและหยิบอะไรไม่รู้ขว้างลงในทะเล แกเห็นมันทำทุกวัน แกก็ทนไม่ได้ ไอ้หนุ่มเอ็งทำอะไร ไม่มีอะไรครับ ผมต้องตื่นมาก่อนพระอาทิตย์ขึ้น เพราะต้องวิ่งไปหยิบปลาดาวที่ถูกคลื่นซัดขึ้นมา โยนลงทะเล เพื่อไม่ให้มันตาย เด็กหนุ่มบอกว่าวันๆ สามารถช่วยชีวิตปลาดาวได้ ๕๐๐ กว่าตัว

แกรู้ไหมว่าปลาดาวในทะเลมีกี่ตัว นักเขียนถาม เด็กหนุ่มตอบว่า มีเยอะนับไม่ถ้วน นักเขียนถามอีก แกเชื่อไหมว่าปลาดาว ๕๐๐ ตัวมันจะเกิดประโยชน์อะไร

ไอ้เด็กคนนั้นหันกลับมามอง ท่านรู้ไหมว่า เรามีชายหาดทั้งโลก ทั้งทะเลและมหาสมุทรยาวเท่าไหร่ นักเขียนตอบว่าไม่รู้ เด็กบอกว่า ผมรู้ท่านรู้ไหม มีคนอย่างผมเอาปลาดาวโยนลงทะเลสักกี่คน มีเป็นล้านคนจากหกพันล้านคน ถ้าผมช่วยได้ ๕๐๐ ตัว วันหนึ่งก็สามารถช่วยได้ ๕๐๐ ล้านตัว สามารถช่วยชีวิตสิ่งมีชีวิต นักเขียนแกเสียใจเลยนะ ว่าไอ้เด็กเมื่อวานซืน มันยังมีความคิดความอ่านดีกว่าแกเยอะ เห็นแต่ไอ้บ้านี่มาจับปลาดาวโยนลงทะเล

ความคิดแบบนี้แหละ ถ้าพี่ชัชเขาแวบขึ้นมา ก็ให้คนนำมาเขียนต่อได้

จากใจ สู่ใจนักเรียนทุน

แพทอง นามคุณ

๗ สิงหาคม ๒๕๔๖

มีคนบอกว่าชื่อของฉันเพราะดี ฉันก็ว่าอย่างนั้นแหละ ชื่อของฉันน่ะเหรอ ฉันชื่อ **แพทอง นามคุณ** อายุอานามปีนี้ก็ ๒๒ ปีแล้ว ตอนนี้ฉันศึกษาอยู่ชั้นปีที่ ๔ คณะรัฐศาสตร์ เอกบริหารรัฐกิจ ของมหาวิทยาลัยรามคำแหง หลายคนคงคิดว่า เฮ้ย! *"ก็แค่เรียนรามฯ"* จะไปสู้สถาบันดังๆ ได้ยังไง แต่ถ้าถามฉันแล้วล่ะก็ ฉันก็จะตอบอย่างภาคภูมิใจว่า ฉันดีใจที่สุดแล้วที่ได้เรียน เพราะมีคนอีกมากมายที่อยากจะเรียนแต่ก็ไม่มีโอกาส จะเป็นสถาบันไหนขอแค่คุณมีความตั้งใจ มุ่งมั่น และรักที่จะเรียน คุณก็สามารถพบความสำเร็จได้ไม่ยาก

ฉันเป็นแค่ลูกชาวนา พ่อแม่ทำนามาตั้งแต่ปู่แต่ย่า การจะส่งลูกให้ได้เรียนสูงๆ จึงเป็นแค่ความฝันที่ลูกๆ วาดไว้ในอากาศเท่านั้น เพราะแค่จะส่งลูกให้เรียนจบชั้นมัธยม ยังต้องทำงานสายตัวแทบขาด แต่ตอนนี้ขณะนี้ฉันได้เรียนอย่างที่ฉันฝันและต้องการ ฉันคงไม่มีโอกาสนี้แน่ถ้าฉันไม่ได้รับความช่วยเหลือ จากผู้ชายที่ใครๆ เรียกว่า **"ชัช เตาปูน"** ถ้าหากมีนกน้อยตัวหนึ่งที่ไร้รังฉันก็คงเป็นดั่งคนที่ว่ายน้ำแล้วหาฝั่งไม่เจอ เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๐ ๖ ปีผ่านมาแล้ว นานเหมือนกันนะที่ฉันได้พบท่านเป็นครั้งแรก แต่ฉันกลับรู้สึกว่ามันเพิ่งผ่านไปไม่นานนี้เอง ฉันเป็นแค่เด็กผู้หญิงคนหนึ่ง บ้านอยู่ต่างจังหวัดไม่รู้ด้วยซ้ำกับความศิวิไลซ์ในเมืองใหญ่ ฉันเกิดที่ จ.อุดรธานีและโตที่นั่น ฉันเป็นลูกคนเล็กและเป็นลูกสาวคนเดียวในครอบครัวที่ค่อนข้างจะเป็นคนขี้โรคสักหน่อย ครอบครัวมีอาชีพทำนา ฉันรู้จากแม่ว่า ฉันมีพี่น้อง ๔ คน

พี่ชาย ๒ คนเสียตั้งแต่ฉันยังไม่รู้ความ เหลือเพียงฉันกับพี่ชายอีก ๑ คน ฉันมีพ่อที่เป็นผู้นำ รักลูกและช่างประดิดประดอยสิ่งละอันพันละน้อยใช้ในบ้าน ฉันรักพ่อมาก และรู้ว่าพ่อก็รักฉันเช่นกัน แต่ทุกอย่างก็ไม่สวยงามอย่างที่ฉันอยากให้เป็น พ่อล้มป่วยไม่สบาย พ่อป่วยเป็นโรคเบาหวาน แล้วอาการก็หนักมาก ตอนนั้นฉันอายุ ๖ ขวบกว่าๆ ไม่รับรู้หรอกว่าพ่อเจ็บปวดแค่ไหน แต่ฉันรู้ว่าฉันมีหน้าที่กรอกน้ำตาลใส่ปากพ่อเวลาพ่อชัก คอยเอาช้อนงัดปากพ่อไว้ไม่ให้กัดลิ้นตัวเอง

ถึงครอบครัวเราจะจน แต่ฉันก็ได้กิน ได้เล่น เหมือนเด็กคนอื่นๆ ฉันดีใจเสมอที่ได้ตามพี่ชายไปเที่ยวเล่นที่โรงเรียน และยิ่งดีใจเมื่อรู้ว่าอีกไม่กี่เดือนข้างหน้านี้ ฉันจะได้ไปโรงเรียน แต่ก่อนที่ข่าวดีจะมาถึง ฉันก็ได้รับข่าวร้ายที่สุดในชีวิต พ่อไม่สบายมาก ไม่ยอมทานยา ไม่ไปหาหมออย่างที่เคย พ่อบอกว่าไม่อยากอยู่เป็นภาระให้แม่อีกต่อไปแล้ว เพราะเท่าที่ผ่านมาเราเสียค่ารักษาพ่อไปมากเหลือเกินกับฐานะที่ยากจนอยู่แล้ว แม่เป็นผู้หญิงแต่ต้องทำนาเอง ไถนาเอง ดำนาเอง ทำงานเหมือนผู้ชาย เพราะลูกก็ยังเล็ก ช่วยได้ดีที่สุดก็แค่งานบ้าน หลายครั้งที่แม่ไม่สบายแต่แม่ก็สู้ที่สุดแล้ว ในความรู้สึกของฉัน

วันที่พ่อจากไปอย่างไม่มีวันกลับ ฉันและพี่ชายร้องไห้กอดกันกลม แม่บอกว่าไม่ต้องเสียใจ พ่อไปสบายแล้ว แต่ฉันก็เห็นน้ำตาของแม่ไหลไม่หยุด ตอนนั้นฉันเพิ่ง ๗ ขวบ หนึ่งอาทิตย์หลังจากพ่อเสีย ฉันก็ได้ไปโรงเรียน ฉันต้องเดินไปโรงเรียนคนเดียวพร้อมกระเป๋าใหม่ที่เป็นของใครมาแล้วก็ไม่รู้ ฉันเห็นเพื่อนหลายคนที่พ่อจูงมือมาส่งในวันแรกของการเข้าเรียน เขาถามฉันว่า *"ทำไมไม่มีพ่อมาส่ง"* ใครก็ได้ช่วยตอบคำถามแทนฉันทีเถอะ? ฉันไม่ได้ตอบเพราะฉันก็ไม่มีคำตอบให้ตัวเองเหมือนกัน ต่อจากนั้นมา แม่ก็เป็นคนเดียวที่รับภาระทั้งหมดของครอบครัว เป็นทั้งพ่อและแม่ในเวลาเดียวกัน ฉันรู้ว่าแม่เหนื่อยแต่แม่ก็ต้องทน ฉันถือว่าเป็นเด็กเรียนดีและเรียบร้อยในสายตาของคุณครู ฉันจบชั้นประถมศึกษามาด้วยทุนการศึกษาต่างๆ ที่ทางโรงเรียนจัดขึ้น เขียนไทย, วาดรูป, อ่านไทยและ

ทุนเด็กยากจน ฉันพยายามที่สุดที่จะแบ่งเบาภาระของแม่กับค่าใช้จ่ายของฉัน แต่ฉันก็ทำได้ไม่มากนัก จนฉันขึ้น ม.๑ ก็ไม่ต่างจากประถมนัก ฉันต้องปั่นจักรยานไปโรงเรียนทุกเช้า-เย็น ระยะทางไป-กลับ ๑๒ กิโลเมตร พอถึงหน้าฝนก็เปียกปอนกลับบ้านพร้อมรองเท้านักเรียนที่หนักข้างละโลครึ่งโล เพราะมีขี้โคลนเหนียวๆ ติดเต็มไปหมด พอหน้าหนาวคิดว่าจะดีหน่อย ก็ต้องแบกฝุ่นแดงๆ ของถนนลูกรังมาพร้อมกับเสื้อผ้าชุดนักเรียน แต่ฉันก็มีความสุขและสนุกนะที่ได้ไปโรงเรียน ฉันสอบได้ที่ ๑ ของห้องเกือบตลอด ๑ ปีของ ม.ต้น และเป็นกรรมการนักเรียนคอยช่วยงานของอาจารย์เสมอ ฉันได้ทุนเรียนดีแต่ยากจน เพื่อนๆ ต่างบอกว่าอิจฉาฉัน ฉันก็ดีใจนะที่ได้รับทุนที่ทางโรงเรียนให้ แต่ในความอิจฉาของเพื่อนๆ ฉันกลับมองว่าพวกเขาเหล่านั้นต่างหากที่น่าอิจฉา พวกเขามีพ่อ มีแม่ ที่คอยช่วยเหลือทุกอย่าง สมุด, ดินสอ, ปากกาของฉันล้วนแล้วแต่ได้มาจากของรางวัลการเรียงความ ตอบปัญหากิจกรรมต่างๆ ที่โรงเรียนจัดขึ้น ฉันไม่เคยได้ซื้อสมุดใช้เองจากปีชนอีกปีการศึกษา ของที่ได้มาเป็นความภูมิใจ และฉันก็ดีใจ แต่ในลึกๆ ฉันก็อยากมีสมุด ปากกาลายสวยๆ เหมือนเพื่อนๆ อย่างนั้นบ้างเหมือนกัน มันคงดีไม่น้อยถ้าฉันมีพ่อเหมือนคนอื่นเขา

จนฉันใกล้จะจบมัธยมต้น ฉันเริ่มกังวลว่า **"แล้วฉันจะได้เรียนต่อไหม?"** ฉันเริ่มมองทุกอย่างรอบตัว ดูบ้าน ดูที่นา ดูแม่ที่เริ่มแก่เฒ่าลงไปทุกวัน คำตอบที่ฉันไม่อยากได้รับ ก็เป็นคำตอบเดียวที่ฉันคงต้องยอมรับ ไม่มีวันที่ฉันจะได้เรียนต่อแน่ๆ ลำพังแม่ที่หาเลี้ยงครอบครัวด้วยการทำไร่ ทำนา รายได้แม้เพียงต่อปีที่ไม่แน่นอนก็ลำบากมากพออยู่แล้ว ฉันคงเป็นลูกที่ใจดำเหลือเกิน ถ้าจะยังดึงดันเรียนต่อ ทั้งที่รู้ว่าแม่ไม่มีทางส่งฉันได้ แต่แม่ก็อยากให้ฉันเรียนต่อ เพราะแม่บอกว่า มันเป็นความฝันของพ่อ ที่อยากให้ลูกสาวคนเดียวของท่านได้เรียนต่อในชั้นสูงสุดเท่าที่ทำได้ จนวันหนึ่ง ฉันได้รับคำบอกเล่าจากครูสอนศาสนาคริสต์ท่านหนึ่งว่า มีบุคคลท่านหนึ่งที่ให้ทุนการศึกษาแก่เด็กที่อยากเรียน เรียนดีแต่ขัดสนด้านการเงิน เขาส่งชื่อชื่อหนึ่งที่เขียนอยู่บนซองจดหมายจ่าหน้าว่า **"ชัช เตาปูน"** ให้กับฉัน และบอก

ฉันว่าให้ลองเขียนจดหมายไปดูซิ เล่าเรื่องราวของเราให้ท่านฟัง เผื่อว่าท่านจะสงสาร เมตตาให้ทุนเรียนต่อ ในตอนนั้นฉันไม่อยากเชื่อว่าจะมีบุคคลท่านนั้นอยู่จริงๆ ในสังคมนี้ แต่มันก็เป็นความหวังของฉันแม้จะเพียงน้อยนิดก็ตาม ฉันเขียนจดหมายเล่าประวัติและความต้องการของฉันมาในจดหมายและฝากครูสอนศาสนาท่านนั้นส่งให้อีกที

๒ เดือนหลังจากนั้น ๒ เดือนที่ฉันเกือบลืมชื่อ **“ชัช เตาปูน”** ไปแล้ว ฉันได้รับจดหมาย EMS ด่วนจากกรุงเทพฯ ให้ฉันพร้อมแม่มาพบคุณชัชที่กรุงเทพฯ เพื่อสอบถามรายละเอียดเรื่องเรียนของฉัน ความรู้สึกตอนนั้นยอมรับว่ากังวลมากกว่าดีใจ กังวลว่าจะมีใครสักคนจริงๆ หรือที่จะช่วยเราจริงๆ โดยไม่หวังผลตอบแทนใดๆ เลย ฉันเป็นเด็กต่างจังหวัดไม่เคยเข้ากรุงเทพฯ ไม่รู้หรอกว่าจะไว้ใจใครได้ โดยเฉพาะคนกรุงเทพฯ ข่าวที่เคยได้รับเท่าที่ผ่านมาในความคิดของฉันคือ *“ติดลบ”* ฉันตัดสินใจเขียนจดหมายอีกฉบับ ตอบกลับไปว่าฉันและแม่ไม่สามารถเดินทางไปได้เพราะไม่มีค่าเดินทาง ซึ่งถึงแม้เป็นข้ออ้าง แต่ตอนนั้นฉันและแม่ก็ไม่มีเงินมากพอที่จะเดินทางเสี่ยงโชคเข้ากรุงเทพฯ ทั้งๆ ที่ไม่รู้จักใครจริงๆ ฉันเริ่มปลงตัดใจว่าคงไม่ได้ทุนนี้แน่ๆ แต่อาทิตย์กว่าๆ ต่อมา ฉันก็ได้รับจดหมายอีกฉบับพร้อมธนาณัติเป็นเงิน ๒,๐๐๐ บาท เนื้อความในจดหมายบอกให้ฉันเดินทางมาพบคุณชัชให้ได้ ฉันดีใจมากถือจดหมายวิ่งไปหาแม่ถึงกลางทุ่งนา ฉันได้รับความช่วยเหลือจากครูสอนศาสนาคริสต์ ให้คนนำทางมาที่บ้านคุณชัช เตาปูน ฉันตื่นเต้นมาก ทำตัวไม่ถูกว่าควรจะพูดอย่างไรดี ท่านจะถามอะไรบ้าง แต่พอได้พบคุณชัช จริงๆ บรรยากาศกลับไม่เป็นอย่างที่ฉันกังวล คุณชัชดูเป็นผู้ใหญ่ใจดี ท่านถามฉันว่า มาจากไหน จะเรียนอะไร ค่าเทอมเท่าไหร่ ท่านถามไม่กี่คำก็ควักเงิน ๓,๐๐๐ บาทให้กับฉัน และบอกว่าต่อจากนี้ทุกเดือนจะส่งเป็นรายเดือนให้กับฉันเดือนละ ๑,๐๐๐ บาท คงไม่ต้องบอกว่าฉันดีใจแค่ไหนกับการช่วยเหลือของท่านในครั้งนี้ จากนั้นท่านก็อุปการะส่งฉันเรียนตั้งแต่เทอมแรกของมัธยมปลายเรื่อยมา สิ่งหนึ่งที่ท่านทำและฉันรู้สึกว่าแปลกก็คือ ท่านไม่เคยกะเกณฑ์กับผลการเรียนของฉัน

และนักเรียนทุนคนอื่นๆ เพียงแต่ให้เราส่งข่าวสม่ำเสมอเท่านั้นว่ายังเรียนอยู่ ฉันส่งผลการเรียนของฉันให้ท่านดูทุกภาคการเรียน และฉันคิดว่าผลการเรียนของฉันอยู่ในเกณฑ์ดี ได้เกรดเฉลี่ย ๓ อยู่เหมือนกัน ฉันคิดว่าเป็นผลมาจากการที่ท่านไม่ได้บังคับกะเกณฑ์ว่าคุณต้องได้เกรดเท่านั้นเท่านี้นะ จึงจะได้ทุนต่อ เป็นผลดีอย่างมากกับฉันและนักเรียนทุนคนอื่นๆ เพราะเรารู้สึกไม่กดดัน แต่กลับทำให้เรายิ่งตั้งใจเรียนมากกว่า จนกระทั่งฉันเรียนเทอมสุดท้ายของ ม.ปลาย ฉันได้โควตาคัดเลือกผู้เข้าเรียนในโรงเรียนนักเรียนพยาบาลของ จ.อุดรธานี แต่ต้องผ่านการคัดเลือกหลายขั้นตอน ด่านแรกคือเกรดเฉลี่ย ๒.๐ ขึ้นไปและฝึกงานในโรงพยาบาลอำเภออีก ๑๕ วัน คัดให้เหลือกึ่งหนึ่งของผู้สมัคร และต่อจากนั้นก็ไปเข้าค่ายทำกิจกรรมที่สถานที่เรียนจริง ที่วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี ที่ จ.อุดรธานี คัดให้เหลือ ๓ คน ที่ได้เข้าเรียนจริง คะแนนทุกอย่างในภาคปฏิบัติ + คะแนนสอบเอนทรานซ์ ฉันพลาดโอกาสนี้ ได้เพียงตัวสำรองคนที่ ๔ จากตัวจริง ๓

คน ฉันเสียใจนะเพราะแม่หวังกับเรื่องนี้มาก แต่แม่ก็เข้าใจ ฉันถือว่ามันเป็นประสบการณ์ที่ดีที่สุดเรื่องหนึ่งของชีวิต ถึงแม้ว่าฉันไม่ได้เรียนพยาบาล ไม่ได้เป็นนางพยาบาล แต่อย่างน้อยฉันก็ได้ช่วยทำคลอด ได้อาบน้ำเด็กแรกเกิด มันเป็นประสบการณ์ที่ฉันไม่อาจลืมได้

จากนั้นฉันเริ่มอยากทำงานหาเงิน และเรียนควบคู่ไปด้วย ฉันมองว่าการที่ฉันเลือกเรียนที่ ม.รามฯ น่าจะทำให้ฉันได้ทำทั้ง ๒ อย่างควบคู่กันไป ฉันเขียนจดหมายถึงคุณชัช ขอให้ฉันได้เรียนต่อใน ม.รามคำแหง ฉันจะทำงานไปด้วยและจะมาพักกับเพื่อนบ้านที่มาทำงานก่อนแล้วที่กรุงเทพฯ ท่านตอบตกลง มันทำให้ฉันมองทุกอย่างสวยงามไปหมดเกี่ยวกับกรุงเทพฯ แต่ชีวิตก็พลิกผันอีกครั้ง เมื่อเพื่อนบ้านที่ฉันมาพักด้วยไม่สามารถให้ฉันอยู่ด้วยได้ ด้วยที่พักเป็นเพียงห้องเช่าแคบๆ และอยู่กันหลายคน ฉันเคว้งฉันมาติดอยู่กรุงเทพฯ ๓ วัน ฉันตัดสินใจโทร.หาคุณชัช เพราะเป็นที่พึ่งเดียวที่ฉันมีอยู่ ขอท่านว่าจะขอมาพักอยู่ที่บ้านของท่านจะได้ไหม ท่านใจดีเหลือเกินตอบตกลงให้ฉันมาพักได้ และมอบหมายให้พี่วิภาวรรณ ๑ ในนักเรียนทุนรุ่นพี่ที่ตอนนั้นจบแล้วและทำงานอยู่กับท่าน ให้เป็นธุระจัดการเรื่องเรียนของฉันตลอดจนที่พัก ฉันได้ทำงานที่บ้านของคุณชัช ช่วยงานบ้านเท่าที่ช่วยได้ มีงานพิเศษทำตอนกลางคืนบ้าง และได้เรียนต่ออย่างที่ฉันตั้งใจ ตอนนี้ฉันใกล้เดินมาถึงปลายทางความฝันของฉันแล้ว อีกไม่นานแม่ก็จะได้ชื่นชมกับความสำเร็จของลูกสาวคนนี้ ฉันคงไม่มีทางเดินมาได้ไกลถึงจุดนี้ถ้าไม่มีคนที่คอยเมตตา ให้ความช่วยเหลือ คนที่หลายต่อหลายคนขนานนามท่านว่าเป็น **"เจ้าพ่อ"** แต่อยากบอกว่า ระยะเวลาเกือบ ๗ ปีที่ฉันได้รู้จักท่าน ท่านเป็นเหมือน **"เจ้า"** ของลูกๆ เป็น **"พ่อ"** ที่ใจดีที่สุดของพวกเรา ฉันอดขำกับสรรพนามนี้ของท่านไม่ได้ ถึงคุณชัชจะเป็นเจ้าพ่อในสายตาใครๆ แต่ฉันกลับเห็นว่า คุณชัชเป็นเจ้าพ่อที่ใช้ชีวิตเรียบง่ายเหลือเกิน อาหารโปรดของท่านคือปลาสลิดทอด ผัดกะเพรา และเกาเหลาเนื้อ สังเกตจากของใช้ต่างๆ ของท่านเจ้าพ่อชัช ใช้สารส้ม อมเกลือบ้วนปาก ใช้ยาสีฟันตราดอกบัวคู่ ใช้ยาสระผมประคำดีควาย ที่น่าทึ่งคือ คุณชัชนุ่งผ้าขาวม้าของไทยแท้ๆ

ถึงคุณชัชจะเป็นเจ้าพ่อในสายตาใครๆ แต่ในสิ่งที่ฉันเห็น คุณชัชท่านเป็นเสมือนพ่อที่ใจดีที่สุดของพวกเรา และเป็นเจ้าพ่อที่นิยมใช้ของไทยที่สุดค่ะ ท่านสอนให้ฉันรู้ว่า *"อย่าตัดสินใครว่าเป็นยังไง จนกว่าจะได้สัมผัสตัวตนที่แท้จริงของเขาเสียก่อน ไม่มีใครดีกว่าใคร เพียงเพราะฐานะและชาติตระกูล"*

ความผิดหวังและการสูญเสียทำให้ฉันรู้จักคำว่าอดทน ไม่มีใครเกิดมาแล้วไม่เจอกับความตายและการพลัดพราก แต่วิธีที่ดีที่สุดที่จะทำให้คนที่เรารักอยู่กับเรานานเท่านานก็คือ *"อย่าเลิกรักเขา"* ถึงแม้ไฟไหม้ น้ำท่วม ผู้คนล้มตาย เขาก็ยังคงอยู่กับเรา ฉันรู้ว่าไม่มีใครได้ทุกอย่างที่ฝัน แต่ฉันก็พอใจและดีใจ ที่ได้ครอบครองเสี้ยวหนึ่งของความฝัน ที่ท่านเป็นผู้หยิบยื่นสะพานแห่งโอกาสให้ฉันเดิน ขอบพระคุณท่านมากค่ะ **"พ่อชัช เตาปูน"**

แพทอง นามคุณ

นักเรียนทุนปี ๒๕๔๐ จังหวัดอุดรธานี

พรเพ็ญ ทิมเอม

คุณชัชวาลย์ คงอุดม หรือ "ชัช เตาปูน" ชื่อที่ใครๆ ก็เรียกขานกันว่าเป็น **"เจ้าพ่อ"** แต่ท่านเป็นผู้ที่มีพระคุณมากๆ ในชีวิตเรา เพราะท่านเป็นผู้ที่เลี้ยงดูเรามา ให้การศึกษา เปรียบเหมือนพ่อ โดยไม่หวังสิ่งตอบแทน เราอยู่กับท่านมา ๑๑ ปีแล้ว ยังไม่เคยเห็นการกระทำใดเลยที่เหมือน *"เจ้าพ่อ"* เพราะถ้าทุกคนที่ทำงานให้ท่านทำผิด ท่านก็ว่าผิด ไม่เคยเข้าข้างใคร ไม่เคยลำเอียง ไม่เคยใช้อำนาจในทางที่ผิด ตลอดระยะเวลาที่อยู่กับท่านมา ท่านสอนเสมอว่า คนเราต้องมีความซื่อสัตย์ ทั้งกับตัวเองและผู้อื่น

เราเข้ามาอยู่ที่นี่เพราะว่าแม่เสีย และพ่อเคยทำงานอยู่ที่นี่ ลุงชัชเลยให้เข้ามาอยู่ เป็นเพื่อนกับลูกของท่าน เพราะว่าอายุเท่าๆ กัน ลูกๆ ของท่านก็ดีกับเราทุกคน รวมทั้งน้าเดือนที่เป็นภรรยาของท่านด้วย ตอนที่เข้ามา เราสอบเข้าที่ก่อสร้างดุสิตได้ ท่านก็ให้เงินมาจ่ายค่าเทอม รวมทั้งให้เงินเดือนไว้ใช้ในแต่ละเดือน จนเรียนจบ ปวช. แล้วก็มาต่อ ปวส. และปริญญาตรี ที่สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า พระนครเหนือ วันที่ไปสอบสัมภาษณ์ มีอาจารย์ท่านหนึ่งถามเราว่า เราอยู่กับใคร เราก็ตอบไปว่าอยู่กับ คุณชัชวาลย์ คงอุดม หรือ ชัช เตาปูน อาจารย์ก็ถามเราว่า ท่านส่งเด็กเรียนหนังสือจริงหรือเปล่า และจบมาไม่ต้องใช้เงินคืนเหรอ เราก็ตอบไปว่า จริง แค่เป็นคนดีของสังคม และช่วยเหลือตัวเองได้ ไม่เป็นภาระใคร ท่านก็พอใจแล้ว

ปัจจุบัน เราได้เข้าทำงานที่บริษัท บางกอกแฟรนไชส์ จำกัด เป็นผู้ผลิตและจำหน่ายเฟอร์นิเจอร์ Index Logica Trend Design ในตำแหน่ง Designer ประจำ

ที่ Index Living Mall Rangsit

สุดท้ายนี้ ไม่รู้จะหาคำบรรยายใดๆ มาพูดได้ว่า คุณชัชวาลย์ คง-อุดม หรือ ชัช เตาปูน นั้น เป็นเหมือนผู้ให้ชีวิตใหม่กับเรา ถ้าไม่มีท่าน เราก็คงไม่มีวันนี้ ไม่มีวันได้เรียนจบ มีงานที่ดีทำ และได้เลี้ยงดูพ่อผู้ให้กำเนิดรวมทั้งน้องสาว ให้มีชีวิตที่ดีขึ้น

ขอบคุณมากๆ ค่ะ ขอบคุณจริงๆ

พรเพ็ญ ทิมเอม

๙ กันยายน ๒๕๔๖, ๑๒.๓๐ น.

ศิริวรรณ มีมะจำ

ข้าพเจ้า น.ส. ศิริวรรณ มีมะจำ ขณะนี้กำลังศึกษา อยู่ในระดับอุดมศึกษา ชั้นปีที่ ๓ คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ก่อนหน้าที่จะได้รับความอนุเคราะห์สนับสนุนทุนการศึกษาจากท่านชัชวาลย์ คงอุดม ชีวิตของข้าพเจ้ามีเพียงแม่อยู่ด้วยกันตามลำพังมาตลอด เนื่องจากพ่อกับแม่แยกทางกันตั้งแต่ข้าพเจ้าอายุได้ ๑ ปี ดังนั้นแม่จึงเป็นหัวหน้าครอบครัว หาเลี้ยงส่งเสียข้าพเจ้าแต่เพียงผู้เดียว ข้าพเจ้าและแม่ไม่เคยมีบ้านเป็นของตัวเอง ต้องอาศัยอยู่ในห้องเช่าเล็กๆ แม่มีอาชีพรับจ้างทั่วไป หารายได้จุนเจือครอบครัว สิ่งที่ข้าพเจ้าพยายามตอบแทนแม่ก็คือ การตั้งใจเรียนให้อยู่ในเกณฑ์ดี เป็นความหวังเดียวให้แม่ มีคนบอกข้าพเจ้าว่า เด็กที่มีชีวิตขาดหาย มักจะหาสิ่งอื่นมาเติมเต็ม โดยข้าพเจ้าเลือกที่จะยึดการเรียน แต่ข้าพเจ้ากลับคิดว่า ชีวิตของข้าพเจ้าไม่เคยขาดหาย ถึงแม้ว่าจะลำบากยากจน แต่การมีแม่อยู่เป็นที่พึ่งที่เคารพ ก็ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกสมบูรณ์ดี

จนกระทั่ง ช่วงจบการศึกษาระดับมัธยมปลาย ข้าพเจ้าสอบติดโควตาโครงการพิเศษสำหรับนักเรียนที่มีผลการเรียนดี ได้ในคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ สถานที่ทำงานของแม่ได้ปลดพนักงานออก แม่ของข้าพเจ้าตกงาน ทำให้เวลานั้นเป็นช่วงวิกฤตในชีวิต ต้องออกจากบ้านเช่า มาขออาศัยอยู่กับครอบครัวของป้า และแม่ก็หารายได้ด้วยการรับจ้างปักผ้า ช่วงรอยต่อของอนาคตของข้าพเจ้านี้ รู้สึกเป็นโชคเป็นบุญอย่างยิ่ง ข้าพเจ้าได้รับความเมตตาจาก คุณอัญชลีพร กุสุมภ์ บุคคลที่ทำให้ข้าพเจ้าได้พบกับท่านชัชวาลย์ คงอุดม ผู้มีพระคุณต่อข้าพเจ้าอย่างล้นเหลือ ท่านเป็นผู้ต่อโอกาส

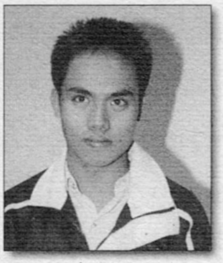
ทางการศึกษาให้แก่ข้าพเจ้า และเป็นผู้ต่อชีวิตให้ โดยช่วยเหลือสนับสนุนให้ทุนการศึกษา ตลอดหลักสูตรปริญญาตรี

เป็นเวลาเกือบ ๓ ปีเต็มแล้ว ที่ข้าพเจ้าได้รับความกรุณาจากท่านไม่ได้ขาด ความเป็นอยู่ของข้าพเจ้ามั่นคง ไม่ต้องวิตกกังวลว่าจะเรียนไม่จบ ข้าพเจ้าใช้ชีวิตเป็นนักศึกษาพยาบาลอยู่ในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ในขณะที่แม่อาศัยอยู่กับป้าในกรุงเทพฯ ทุกครั้งที่มีโอกาสจะพยายามไปกราบท่าน แสดงความเคารพและซาบซึ้งในความกรุณาที่ได้รับจากท่าน ซึ่งก็ทำให้ข้าพเจ้าได้พบได้เห็นในทุกครั้งว่า ท่านเป็นที่เคารพรักของคนทั่วไปมากมาย ไม่ใช่เพียงแต่เด็กที่ด้อยโอกาสทางการศึกษาเช่นข้าพเจ้าเท่านั้น คนที่ได้รับความเดือดร้อน คนชราที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้เนื่องจากความเจ็บป่วย ท่านก็ได้เมตตาให้ความช่วยเหลือผู้ทุกข์ยากเหล่านั้นด้วยความเต็มใจจนถึงที่สุด ทุกวินาทีข้าพเจ้าไม่เคยลืมและระลึกถึงพระคุณของท่านอยู่เสมอ ที่ข้าพเจ้าได้สวมหมวกขาว สวมชุดนักศึกษาพยาบาลอยู่ทุกวันนี้เพราะท่านค่ะ ปัจจุบันสิ่งที่ข้าพเจ้าสามารถทำได้ดีที่สุดคือ หน้าที่หลักในการเรียน โดยที่

ข้าพเจ้าสามารถรับรองความประพฤติของตัวเองว่าไม่เคยเหลวไหล และสามารถรักษาระดับผลการเรียนให้อยู่ในเกณฑ์ที่ดีมาโดยตลอด นอกจากแม่ผู้มีพระคุณยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิตของข้าพเจ้าแล้ว ท่านชัชวาลย์ คงอุดม ก็เป็นผู้มีพระคุณต่อข้าพเจ้าอย่างล้นเหลือ สิ่งที่ข้าพเจ้าได้ตอบแทนให้ท่านในทุกวันนี้น้อยนิดเหลือเกิน เมื่อเทียบกับสิ่งที่ท่านได้มอบให้ข้าพเจ้า เพราะท่านเป็นผู้มอบชีวิต ต่อโอกาสทางการศึกษา ซึ่งเป็นสิ่งที่ยั่งยืนที่สุดในชีวิตคนแต่ละคนควรจะพึงมี

ในโอกาสวันคล้ายวันเกิดครบ ๖๐ ปี ของท่านนี้ ข้าพเจ้าขอกราบอาราธนาคุณพระศรีรัตนตรัยและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย โปรดดลบันดาลให้ท่านชัชวาลย์ คงอุดม ประสบแต่ความสุข ปราศจากโรคภัยเบียดเบียน สุขภาพแข็งแรง อายุมั่นขวัญยืน เป็นขวัญและกำลังใจให้กับคนทุกข์ยากต่อไปค่ะ ข้าพเจ้าจะไม่มีวันลืมบุญคุณของท่านที่ได้ช่วยเหลือ และจะหาโอกาสตอบแทนในทุกเมื่อ ข้าพเจ้าจะยึดเอาท่านเป็นแบบอย่างของความเมตตากรุณาช่วยเหลือบุคคลที่ได้รับความลำบาก เมื่อข้าพเจ้ามีหน้าที่การงานที่มั่นคง จะช่วยเหลือสนับสนุนรุ่นน้องที่ด้อยโอกาสทางการศึกษาดังเช่นที่ข้าพเจ้าเคยประสบมาค่ะ

ศิริวรรณ มีมะจำ

สกุลศักดิ์ หงส์ประภัสสร

เมื่อผมเรียนอยู่ปี ๒ เทอมที่ ๓ ทางบ้านของผมขัดสน เรื่องเงิน เนื่องจากสภาวะเศรษฐกิจทำรายได้ไม่พอกับรายจ่าย ผมไม่มีเงินจ่ายค่าเทอม ไม่กล้าจะไปขอยืมใคร เพราะเกรงว่าจะไม่มีเงินไปใช้คืน ผมโชคดีที่มีพี่คนหนึ่งซึ่งเรียนห้องเดียวกันกับผม ให้ความช่วยเหลือโดยที่ให้ที่อยู่ของท่านมา พี่เขายังบอกกับผมอีกว่าท่านเป็นคนที่ชอบช่วยเหลือเด็กนักเรียนที่ไม่มีเงินจะเรียน เหลือเวลาอีก ๔ วัน ผมจะต้องจ่ายค่าเทอม ผมตัดสินใจเขียนจดหมายขอความอนุเคราะห์จากท่าน แต่ว่าไม่มีการตอบกลับมา

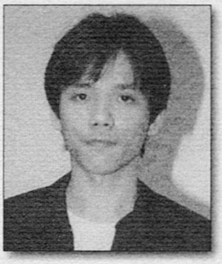
จนถึงเวลาที่จะต้องจ่ายค่าเทอม ผมกลุ้มใจมาก ผมไปคุยกับพี่ที่เรียนด้วยกัน พี่เขาเลยให้เบอร์โทรศัพท์ท่านมา ผมเลยตัดสินใจโทรศัพท์หาท่าน ท่านเป็นคนรับโทรศัพท์ด้วยตัวท่านเอง ผมได้เล่าถึงความเดือดร้อนให้ท่านทราบ ท่านบอกผมว่าให้ผมไปหาท่านที่บ้าน วันรุ่งขึ้นผมได้ไปหาท่านที่บ้าน แล้วเวลาประมาณบ่ายโมง ผมได้พบท่าน ท่านได้ถามผมว่าค่าเทอมเท่าไหร่ ผมตอบท่านว่า ๖,๔๐๐ บาท ท่านจึงหยิบเงินจำนวน ๗,๐๐๐ บาทยื่นให้ผม แล้วท่านบอกสั้นๆ กับผมว่า **"ตั้งใจเรียนนะ"** หลังจากนั้นผมก็ได้รับทุนจากท่านมาจนถึงปีที่ ๔ เทอมที่ ๑ ผมไม่ได้ขอทุนท่านแล้วเนื่องจากว่าผมได้ทำงานแล้วเรียนไปด้วย วันจันทร์ถึงวันศุกร์ ผมทำงานที่สำนักงานที่ดิน สาขาปากเกร็ด ได้เงินเดือนๆ ละ ๔,๑๐๐ บาท ส่วนวันเสาร์และวันอาทิตย์ ผมก็ทำงานที่ร้านไอศกรีม SWENSENS ผมจึงมีรายได้พอที่จะส่งตัวเองเรียนได้และรบกวนทางบ้านน้อยลง

ตอนนี้กำลังจะจบการศึกษาแล้ว กำลังเรียนอยู่ปี ๔ เทอมสุดท้าย และนี่คือความเป็นมาของเด็กบ้านนอกคน

หนึ่งที่เข้ามาศึกษาหาความรู้ และได้รับความช่วยเหลือจากคนที่ไม่ได้รู้จักกันมาก่อน

ผมขอขอบคุณท่านมากสำหรับความช่วยเหลือที่ท่านมีให้กับผม

สกุลศักดิ์ หงส์ประภัสสร
นักศึกษาปีที่ ๔ คณะวิทยาการจัดการ
สถาบันราชภัฏพระนคร

พสิษฐ์ ส่องแสงวิจิตร

ชัช เตาปูน ใครได้ยินชื่อนี้ก็จะนึกถึงอิทธิพล หรือ เจ้าพ่อเตาปูน ความรู้สึกผมตอนแรกนั้น ก็คิดแบบเดียวกัน แต่พอผมได้พบท่านแล้วก็กลับเป็นเรื่องตรงกันข้ามที่ผมคิดไว้หมดเลย ท่านเป็นคนอารมณ์ดีและมีจิตใจเอื้อเฟื้อกับผู้ยากจน ที่ผมคิดได้แบบนี้ เพราะมันเกิดกับผมเอง เรื่องมีอยู่ว่า

พ่อและแม่ของผมมีอาชีพรับจ้างซ่อมกระเป๋า, รองเท้า และเครื่องหนังต่างๆ ในช่วง พ.ศ. ๒๕๔๕ เศรษฐกิจซบเซาจึงเกิดปัญหาเรื่องการเงินในครอบครัวผม จากรายได้ที่เคยเข้าบ้านมาใช้จ่ายแบบพอมีพอกินไปวันๆ ก็ลดลงอย่างน่าตกใจ ลูกค้าประจำหายไป ลูกค้าจรน้อยลง ช่วงนั้นเป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อของผม ซึ่งผมได้เรียนจบ ปวส.จากสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตนนทบุรี สาขาวิชาเทคโนโลยีการเชื่อม และผมได้สอบติดที่พระจอมเกล้าพระนครเหนือ สาขาวิชาเครื่องกล สาขาเทคโนโลยีการเชื่อม (WDT) เหมือนฝันมากเลยครับ ผมหันกลับมามองสภาพการเงินในครอบครัวของผมเท่านั้นเอง ความฝันและโอกาสของผมก็ดับลงทันที พ่อและแม่ก็ไม่รู้จะบากหน้าไปหาเงินมาจากไหนให้ผมเรียนต่อ แม้กระทั่งญาติแท้ๆ ของผมเองที่มีฐานะ มีการงานที่ดี ก็ยังไม่เคยเอ่ยปากที่จะช่วยเหลือสักคำเดียว *"แล้วคุณคิดว่าจะมีใครไหมครับ...ที่จะมาช่วยให้ผมได้เรียนต่อ"* แล้ววันนั้นแสงสว่างก็ถูกจุดขึ้น โดยคุณป้าสุนัน นาคพวง (กรรมการในชุมชนวัดเลียบ) ได้ทราบปัญหาเรื่องการเงินของผม ท่านได้ข่าวมาว่าคุณลุงชัชให้ทุนการศึกษากับเด็กที่เรียนดี ตั้งใจเรียน และจบจาก ร.ร.รัฐบาลมีเกรดเฉลี่ยสะสม ๓.๐๐ ขึ้นไป ผมจึงรีบนำเอกสารต่างๆ

มาให้กับเลขาฯ ที่บ้านคุณลุงชัช เลขาฯบอกผมว่าจะส่งเรื่องให้คุณชัชอ่าน แล้วกลับไปรอท่านเรียกพบ หลังจากนั้น ๒ วัน ผมได้เข้าไปพบท่าน ท่านพูดคุยถามผมเรื่องการเรียน ท่านคุยด้วยพักหนึ่ง ท่านก็บอกผมว่า จะให้ทุนผมเรียนต่อ ความรู้สึกผมตอนนั้น ผมคิดว่าเรื่องจริงหรือฝันไป พบหน้าท่านคุยกับท่านไม่กี่นาที ท่านก็รับปากจะส่งผมเรียนจนจบปริญญาตรี กับญาติผมที่รู้จักกันมาเป็นสิบๆ ปี กลับไม่มีเยื่อใยที่คิดจะช่วยผมเลย ผมซาบซึ้งและสำนึกในบุญคุณของท่านที่ได้ให้โอกาสผมได้เรียนต่อ และท่านเห็นความสำคัญของการศึกษา จึงทำให้ผมคิดได้ว่า *"ในโลกนี้มีคนที่พร้อมจะช่วยเหลือเราโดยไม่หวังสิ่งตอบแทน"* ผมสัญญาว่าจะตั้งใจเรียนให้จบปริญญาตรี และเป็นบุคลากรที่ดีของสังคม

พสิษฐ์ ส่องแสงวิจิตร

มณฑาทิพย์ ศุภผล

จากส่วนลึกของหัวใจ ถึงผู้ชายอีกหนึ่งคนที่เรียก 'พ่อ'

"พ่อไม่เคยคาดหวังอะไร แค่เราเป็นคนดี...เป็นที่พึ่งของน้องๆ ดูแลครอบครัวได้ แค่นี้พ่อก็ดีใจแล้ว" นี่เป็นส่วนหนึ่งของการพูดคุยระหว่างฉันกับท่าน ท่านในที่นี้คือ **"พ่อชัช"** มันเป็นประสบการณ์ความประทับใจของฉันนานมาแล้ว ครั้งที่ฉันเพิ่งเรียนจบใหม่ๆ และเข้าไปกราบขอบคุณท่าน ถึงแม้จะนานมา ๘-๙ ปีแล้ว แต่ทุกๆ ความประทับใจยังคงชัดเจน และอยู่ในใจฉันรวมถึงทุกคนในครอบครัวเสมอ

ดิฉันชื่อ น.ส.มณฑาทิพย์ ศุภผล ทำงานเป็นพยาบาลวิชาชีพ รักษาการหัวหน้าแผนก 5A (ประกันสังคมหญิง) รพ.ยันฮี จบการศึกษาปริญญาตรี พยาบาลศาสตร์ ม.บูรพา จ.ชลบุรี

อาชีพพยาบาลเป็นอาชีพในฝันของเด็กชาวสวนจนๆ ของฉัน...บ้านฉันอยู่ อ.ขลุง จ.จันทบุรี แต่ครอบครัวก็พยายามส่งเสริมให้ลูกๆ ทั้ง ๓ คนได้เรียนหนังสือ โดยมีครู-อาจารย์ หน่วยงานของรัฐเข้ามาช่วยเหลือมอบทุนการศึกษาให้ดิฉันและน้องๆ เรื่อยมา จนฉันเรียนจบ ม.๖ ซึ่งขณะนั้นก็เริ่มทำใจแล้วล่ะว่าหลังจากเรียนจบก็คงอยู่บ้าน...ทำสวน....หรือแม้แต่แต่งงานมีลูก เลี้ยงลูกเหมือนเพื่อนๆ คนอื่นของฉัน ซึ่งลำพังเตี่ยของฉันคนเดียว ท่านคงไม่มีเงินส่งเสียให้ได้เรียนในระดับสูงต่อไปอีกแน่นอน แต่แล้วอะไรๆ ก็ไม่เป็นอย่างนั้น หลังจบ ม.๖ ดิฉันตั้งใจสอบพยาบาลให้ได้...ดิฉันสอบได้โควตาคณะพยาบาลศาสตร์ ม.บูรพา รู้สึกดีใจมากตอนนั้น นั่งครุ่นคิดมาตลอดว่าทำยังไง เราถึงจะมี

โอกาสได้เรียนนะ...ส่วนเตี่ยเองบอกว่าคงไม่มีเงินส่งเสียให้เรียนหรอก... ทำใจเถอะลูก จนในชั่วโมงเรียนภาษาอังกฤษครั้งหนึ่ง มีอาจารย์แนะแนว ชื่ออาจารย์ ดร.พินธุ์ ช่วยแท่น พูดถึงเรื่องของบุคคลหนึ่งที่ท่านดูในรายการทีวี **"ที่นี่กรุงเทพ"** ว่าท่านดูเหมือนเป็นเจ้าพ่อ...แต่ท่านอุปการะเด็กๆ ทางการศึกษา ให้โอกาสเด็กๆ ที่ขาดโอกาสในการศึกษาต่อ

ท่านคือ คุณชัชวาลย์ คงอุดม ใครสนใจลองเขียนจดหมายสมัครดูนะ ดิฉันเองกลับบ้านมาคิดอยู่ประมาณ ๒ อาทิตย์ ก็ตัดสินใจเขียนจดหมายเล่าเรื่องตัวเองพร้อมแนบผลการเรียนและผลสอบถึงท่าน โดยไม่ทราบด้วยซ้ำว่าท่านเป็นใคร เสี่ยชัชที่เขาเรียกกัน ท่านเป็นคนอย่างไร แล้วใครที่ไหนจะหวังช่วยคนอื่นที่ตัวเองไม่เคยรู้จักมาก่อน ระหว่างปิดภาคเรียน ฉันก็ทำงานเลี้ยงเด็กไปพลางๆ จนวันหนึ่งได้รับจดหมายจ่าหน้าซองถึงฉัน ลงชื่อชัช เตาปูน เนื้อความในจดหมายคือ ผมได้อ่านจดหมายของคุณแล้ว ขอให้มาพบผมที่บ้านในวัน...เวลา...ลงชื่อ ชัช เตาปูน ตอนนั้นไม่มีความกลัวเหลืออยู่เลย ดีใจมาก ถึงแม้จะยังไม่ได้รับการตอบรับที่ชัดเจน หรือเงื่อนไขในการตอบแทนก็ตาม ดิฉันมาพบท่านที่บ้านพร้อมลูกพี่ลูกน้องอีกคน ครั้งแรกที่พบท่าน...เชื่อมั้ยยังจำได้ชัดเจนมาก ท่านดูสง่า....พูดน้อย...ไม่ซักประวัติอะไร ไม่บอกเงื่อนไขว่าถ้าส่งคุณเรียนคุณจะต้องชดใช้อย่างไร แต่บอกให้ตั้งใจเรียน...ให้เงินสำหรับไปรายงานตัว...ลงทะเบียน และเป็นค่าใช้จ่าย ๑๐,๐๐๐ บาท ดิฉันนั่งรถกลับบ้านแบบงงๆ คิดว่าตัวเองฝันไป...แต่ในใจมันพองโตด้วยความดีใจจนเก็บความดีใจไว้ไม่อยู่ ทุกคนที่บ้านก็พลอยดีใจด้วย ความตั้งใจตอนนั้น จะเรียนและทำทุกๆ อย่างให้ดีที่สุดสมกับที่ท่านได้ให้ความกรุณา

ดิฉันเรียนในรั้วมหาวิทยาลัยเหมือนเพื่อนๆ ระหว่างวันหยุดก็จะทำงานหารายได้พิเศษ โดยการเฝ้าไข้/ช่วยอาจารย์ทำงาน หรือทำวิจัยหรืออื่นๆ ระหว่างนี้พ่อชัชจะโอนเงินค่าเทอม และค่าใช้จ่ายระหว่างเดือนให้อย่างสม่ำเสมอ ดิฉันก็จะเขียนจดหมายเล่าเรื่องราวของดิฉันกับครอบครัวหรือเพื่อนๆ สรุปค่าใช้จ่ายประจำเดือนให้ท่านทราบทุกๆ เดือน หาโอกาส

มาพบท่านบ้าง มีโอกาสได้พูดคุย ทานอาหาร ท่านก็จะให้กำลังใจ และสอนให้เป็นคนดีเสมอมา ในแต่ละเทอม ดิฉันก็จะส่งผลการเรียนให้ท่านดู มากบ้างน้อยบ้าง ท่านก็ไม่เคยเอ่ยปากคาดหวังว่าลูกต้องเรียนเก่งหรือได้เกรดเท่านั้นเท่านี้ แต่ดิฉันก็เรียนจบมาด้วยเกรด ๓.๔๗ เกียรตินิยมอันดับ ๒ จากคณะพยาบาลศาสตร์ ม.บูรพา ในเวลา ๔ ปีตามความตั้งใจ

จากเด็กชาวสวนคนหนึ่งที่ไม่เคยมีอะไรในชีวิต บ้านต้องอาศัยญาติอยู่ มีกินบ้างไม่มีบ้าง....เรื่องโอกาสทางการศึกษาที่พ่อชัชหยิบยื่นให้ ทำให้ดิฉันมีวันนี้...ปัจจุบันดิฉันมีสวนเงาะ ทุเรียน สวนยางพารา ของดิฉันเองรวม ๒๒ ไร่ น้องๆ ทุกคนได้เรียน และกำลังจะจบปริญญาตรี มีครอบครัวที่รักใคร่กลมเกลียวกัน ถึงแม้ตอนนี้เตี่ยจะเสียชีวิตไปแล้วก็ตาม มันไม่ใช่ความร่ำรวยที่มากมาย แต่มันคือความสุขที่ไม่คิดว่าชีวิตนี้เราจะมีได้...ดิฉันมีงานทำที่มั่นคง มีรายได้ที่เพียงพอสำหรับดิฉันเองและครอบครัว และหาโอกาสแบ่งปันให้คนอื่นบ้างตามโอกาส ถึงแม้จะไม่สูงสุดสำหรับใครๆ แต่สำหรับความรู้สึกของดิฉัน...ดิฉันประสบความสำเร็จแล้วในจุดหนึ่งของชีวิต และดิฉันมีวันนี้ได้ก็เพราะ **"พ่อชัช"** พ่อที่ไม่ใช่ผู้ให้กำเนิดดิฉัน แต่พ่อได้ให้อนาคตกับดิฉัน, หากมีสิ่งใดที่ลูกคนนี้สามารถทดแทนบุญคุณของท่านได้ ดิฉันตั้งใจจะทำสิ่งนั้นให้ดีที่สุด

มณฑาทิพย์ ศุภผล

ศักดิ์ชัย ยินดีฉัตร

เหมือนชีวิตอยู่ท่ามกลางทะเลกว้าง
สุดเคว้งคว้างต้องกัดสู้อยู่ไม่ถอย
ค้นหาเพียงโอกาสที่เฝ้าคอย
ถึงนิดน้อยพอได้รักยากนักชม
แล้ววันนี้ชีวิตดั่งฟ้าใส
ท่านมอบให้โอกาสทองอันสุขสม
ทั้งครอบครัวตัวฉันยิ้มตากลม
ผสานสมความปลื้มใจสุขไมตรี

ชีวิตคนเราอาจพบไม่บ่อยนักที่ได้เจอกับจุดผกผันอย่างไม่น่าเชื่อ การเปลี่ยนแปลงที่ต่างไปจากเดิม บางครั้งอาจทำให้เกิดความสุขหรือความทุกข์ได้ สำหรับชีวิตของข้าพเจ้า สิ่งนี้คือการได้รับ **"โอกาสแห่งความสุข"**

จากในอดีต ทุกครั้งที่ตื่นต้องคิดแผนการล่วงหน้าอย่างรัดกุมเสมอ ว่าวันนี้จะต้องใช้จ่ายอะไรบ้าง จ่ายค่าขนมให้น้องไปโรงเรียนเท่าไหร่ ตอนเย็นกลับบ้านจะซื้อกับข้าวอะไรมาฝากพ่อ แล้ววันนี้ข้าพเจ้าจะช่วยประหยัดเงินด้วยวิธีใด เมื่อไปถึงที่โรงเรียน นอกจากอาหารในมื้อกลางวันและอุปกรณ์การเรียนที่จำเป็นจริงๆ แล้ว เงินทุกบาทที่จะต้องจ่ายไปไม่ว่าจะเลือกซื้ออะไรก็ตาม ยังคิดทบทวนเสมอว่า ถ้าซื้อไปแล้วมีประโยชน์ต่อส่วนรวมหรือไม่ และจะมีเงินพอใช้ถึงสิ้นเดือนหรือเปล่า ชีวิตช่วงนั้นเป็นบทเรียนที่สำคัญยิ่งให้กับชีวิตของข้าพเจ้า บางครั้งอด บางครั้งพอดี ก็ยังคงยืนยิ้มสู้แม้ทั้งรอยน้ำตา ส่วนเรื่องการเรียน ด้วยความที่เป็นคนใฝ่เรียนรู้ ทุกครั้งเมื่อเข้าห้องเรียน ข้าพเจ้าพยายามตักตวงความรู้ให้มากที่สุด เพราะข้าพเจ้าเชื่อเสมอว่า **"ความรู้นี้แหละ จะนำพา**

ชีวิตครอบครัวของข้าพเจ้าดีขึ้นได้" จึงคลายความกังวล ละทิ้งปัญหาทุกอย่าง พร้อมที่จะเรียนรู้ในสิ่งที่ข้าพเจ้ารักให้มากที่สุด เมื่อสิ้นสุดการเรียน ข้าพเจ้าจึงกลับไปสู่บทบาทเดิม และพร้อมที่จะก้าวสู้ต่อไปโดยไม่ย่อท้อ

แล้ววันหนึ่งเหมือนฝันที่เป็นจริง เมื่อนายท่านยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือ คำว่า **"โอกาส"** ก็ชัดเจนขึ้นเรื่อยๆ ช่องทางที่แต่เดิมเคยถูกปิดตัน วันนี้นายท่านได้เปิดหนทางแห่งความสดใส โอกาสของการได้ศึกษาต่อ โอกาสของการมีสภาพชีวิตอย่างไม่ขัดสน เป็นความจริงแล้ว ด้วยทุนการศึกษาที่ท่านมอบให้เปลี่ยนแปลงชีวิตในทางที่ดีหลายๆ อย่าง นอกจากจะทำให้ข้าพเจ้าได้มีโอกาสศึกษาต่อในระดับมหาวิทยาลัยแล้ว ข้าพเจ้ายังสามารถเจียดเงินบางส่วนให้กับน้องได้เรียนต่อในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และเป็นค่าใช้จ่ายในครอบครัวได้สะดวกยิ่งขึ้น ปัจจุบันทุกครั้งเมื่อตื่นขึ้นมา ข้าพเจ้าไม่ต้องกังวลถึงปัญหาด้านการเงินมากเหมือนแต่เดิม สามารถใช้เวลาและพลังสมองไปคิดในด้านการเรียนเพื่ออนาคตที่สดใสได้อย่างเต็มที่ วันนี้ชีวิตข้าพเจ้าและครอบครัวได้พบกับความสุขแล้วจริงๆ

ข้าพเจ้า นายศักดิ์ชัย ยินดีฉัตร กำลังศึกษาอยู่ระดับชั้นอุดมศึกษาปีที่ ๑ คณะเทคนิคการแพทย์ มหาวิทยาลัยมหิดล

ศักดิ์ชัย ยินดีฉัตร

ชัช เตาปูน
ลูกผู้ชายตัวจริง

ขวัญบัว บัวเพ็ง

"นักเลง" ในความหมายของคนโบราณคือ ต้อง เป็นคนจริงและเป็นคนดีของสังคมของประเทศ ที่สำคัญต้องเป็นผู้เสียสละอย่างแท้จริง เขาจึงเรียกว่า *"นักเลงจริง"* ซึ่งบุคคลที่ถูกกล่าวขานถึงว่าเป็นนักเลง เขาคงไม่มีโอกาสออกมาอธิบายให้ผู้คนเข้าใจว่า เขาเป็นนักเลงแบบไหน แบบที่หลายๆ คนเข้าใจหรือเปล่า ซึ่งจะว่าไปแล้วคนเราที่เกิดมาบนโลกใบนี้ คงไม่มีใครสมบูรณ์ไปเสียทุกอย่าง และคงไม่มีใครมีโอกาสไปเสียทุกเรื่อง

เฉกเช่นเรื่องราวที่จะเล่าดังต่อไปนี้...

ก่อนหน้านี้ ดิฉันไม่เคยรู้จักผู้ชายที่ชื่อ ชัชวาลย์ คงอุดม มาก่อน รู้แต่ว่า ท่านเป็น ส.ว. ยิ่งถ้าบอกว่า ชัช เตาปูน ฟังแล้วหนาวๆ ร้อนๆ

เสียงร่ำลือปากต่อปาก เขาเป็นนักเลงใหญ่ เป็นเจ้าพ่อกรุงเทพฯ เป็นขาใหญ่อยู่ย่านเตาปูน ฟังแล้วหวาดผวา...น่ากลัวเป็นที่สุด

จวบจนวันหนึ่ง ในขณะที่ดิฉันเรียนในระดับปริญญาตรีอยู่มหาวิทยาลัยรังสิต ซึ่งดิฉันเป็นนักเรียนทุนของสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี และได้จัดกิจกรรมรณรงค์ต่อต้านการแสดงที่ทำลายวัฒนธรรมไทย โดยตั้งเป็นกลุ่มพิราบขาว โครงการของเราจัดมากมายหลายกิจกรรม และมีกิจกรรมหนึ่งคือโครงการหาทุนช่วยเด็กพิการซ้ำซ้อน โดยจัดให้มีการแสดงคอนเสิร์ตโดยเชิญนักร้องต่างๆ มาร่วมแสดงเพื่อ

หาทุนดังกล่าว

โดยทางกลุ่มพวกเราได้รับคำแนะนำจากผู้หลักผู้ใหญ่ให้ไปปรึกษาท่าน ส.ว.ชัชวาลย์ คงอุดม ซึ่งทางผู้ใหญ่ดังกล่าวยืนยันรับรองว่า *“ท่านช่วยได้แน่นอน”*

กลุ่มพวกเราจึงเดินทางไปพบท่าน ปรากฏว่าพลิกความคาดหมาย ท่านให้การต้อนรับพวกเราอย่างดี *“เป็นกันเอง”* โดยท่านให้คำแนะนำพวกเราเกี่ยวกับเรื่องโครงการ ซึ่งท่านทำให้กิจกรรมของเราประสบความสำเร็จ มีชื่อเสียงโด่งดังไปถึงระดับประเทศ สามารถช่วยเหลือสังคมได้อย่างมากมาย

เมื่อดิฉันเรียนจบในระดับปริญญาตรี และได้รับ *“เกียรตินิยมอันดับหนึ่ง”* ท่านได้มีเมตตาแนะนำให้ดิฉันเรียนต่อในระดับปริญญาโท โดยท่านยินดีที่จะช่วยเหลือด้านทุนการศึกษา ท่านเน้นย้ำว่า อยากให้เรียนประสบความสำเร็จในระดับสูงๆ ยิ่งขึ้น จะได้กลับมาช่วยดูแลประเทศชาติ ซึ่งเป็นคำที่ดิฉันซาบซึ้งและประทับใจมาก

คำว่า *“รับใช้ประเทศชาติ”* มันเป็นคำที่กว้างและมีค่าใหญ่หลวง

เมื่อดิฉันนำเรื่องนี้ไปเล่าให้ผู้ใหญ่ที่เคารพนับถือฟัง ท่านบอกว่า *“นี่ล่ะชัช เตาปูน ลูกผู้ชายตัวจริง นักเสียสละโดยไม่หวังผลตอบแทนตัวจริงเสียงจริง เธอโชคดีและเธอได้พบท่านแล้ว เธอต้องไม่ทำให้ท่านผิดหวังอย่างเด็ดขาด”*

เรื่องนี้ทำให้ดิฉันจำฝังใจมาจนทุกวันนี้ และจำเสมอในคำของท่าน *“เรียนสูงๆ เพื่อมาช่วยกันดูแลประเทศชาติ”*

ปัจจุบันดิฉันจบระดับปริญญาโท และมีโครงการจะเรียนต่อในระดับปริญญาเอกต่อไป เพื่อวันหนึ่งประสบความสำเร็จ จะกลับมาดูแลประเทศชาติอย่างที่ท่านหวังไว้ให้สัมฤทธิผลอย่างแน่นอน ดิฉันขอให้สัญญา

นับถือเคารพลูกผู้ชายตัวจริงนักเลงขนานแท้

ขวัญบัว บัวเพ็ง

ราศี นักอุส่าห์

ก่อนที่หนูจะมาขอทุนกับท่าน หนูกำลังศึกษาอยู่สถาบัน ราชภัฏสวนสุนันทา ชั้นปีที่ ๒ เทอมสุดท้าย ทางบ้านมีปัญหาเรื่องการเงินมาเป็นเวลานานพอสมควร แต่แม่ก็อยากเห็นหนูเรียนจบ แม่รู้จักกับท่านมานาน จึงพาหนูมาขอทุนกับท่าน เพราะรู้ว่าท่านชอบช่วยเหลือเด็กๆ ที่มีปัญหาด้านการเงินอยู่ แต่ถ้าเรียนไม่จบ ท่านก็ช่วยส่งเสียจนจบโดยไม่หวังผลตอบแทนใดๆ ท่านเพียงแค่ต้องการเห็นเด็กๆ ที่ท่านอุปการะจบไปมีงานทำที่ดีๆ เป็นผู้ใหญ่ที่ดีในวันข้างหน้า หนูอยากขอบพระคุณท่านที่ช่วยให้หนูได้เรียนต่อจนจบ ตอนนี้หนูอยู่ชั้นปีที่ ๓ ก็เหลืออีก ๑ ปี หนูจะตั้งใจเรียน และจบมาช่วยงานท่านช่วยแบ่งเบาภาระท่านบ้างไม่มากก็น้อย ในวันที่ ๑๒ พฤศจิกายนนี้ เป็นวันคล้ายวันเกิดของท่าน หนูขอให้ท่านมีสุขภาพที่แข็งแรง ไม่มีโรคภัยไข้เจ็บมาเบียดเบียน ขอให้สิ่งดีๆ ที่ท่านได้มอบให้กับพวกเราทุกคนย้อนกลับไปให้ท่านมีความสุขตลอดไป

ราศี นักอุส่าห์

สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา คณะนิเทศศาสตร์

เอก ประชาสัมพันธ์ โท วิทยุ-โทรทัศน์ ชั้นปีที่ ๓

รจนา หมื่นสอน

ก่อนที่จะได้รู้จักกับท่าน ข้าพเจ้าศึกษาในระดับอุดม-ศึกษา ปี ๑ เทอม ๒ ได้ส่งจดหมายขอทุน เนื่องจากทางบ้านประสบกับปัญหาภัยแล้งมากๆ ไม่สามารถทำนาทำไร่ได้ และที่สำคัญกว่านั้น คุณแม่ป่วยเป็นโรคหัวใจขั้นรุนแรง และคุณแม่ต้องเข้ารับการรักษาเป็นประจำ ซึ่งค่าใช้จ่ายในแต่ละครั้งนั้นสูงค่ะ และก็มีผลกระทบต่อการเรียนของดิฉันมากๆ ซึ่งในบางครั้งคุณแม่ไม่ยอมไปตามที่หมอนัด แต่ส่งเงินนั้นมาให้ข้าพเจ้าแทน เพราะแม่ต้องการให้ลูกได้เรียนสูงๆ และมีอนาคตที่ดีค่ะ

ข้าพเจ้าได้ติดต่อผ่านคุณต้อม ซึ่งเป็นผู้ประสานงานเกี่ยวกับการขอทุนค่ะ

ตอนที่ได้รู้จัก

ข้าพเจ้าได้เจอและพูดคุยกับคุณชัชวาลย์ แล้วรู้สึกดีมากๆ เพราะท่านเป็นคนใจดีมากๆ ข้าพเจ้าได้รับการช่วยเหลือจากท่านเกี่ยวกับการศึกษาเล่าเรียน และท่านนั้นได้ส่งเสียข้าพเจ้าเรียนจนจบปริญญาตรี คณะศิลปศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ วิทยาลัยมิชชั่น วิทยาเขตมวกเหล็ก ช่วงฝึกงานที่สนามบินนานาชาติอุบลราชธานีท่านก็ส่งให้ค่ะ และหลังจากที่ข้าพเจ้าจบการศึกษาแล้วก็ไม่ขอรับทุนค่ะ แต่ช่วงที่ข้าพเจ้าหางานนั้น ท่านก็สอบถามเรื่องทุนว่า รับทุนไปเรื่อยๆ จนกว่าจะได้งานดีกว่าไหม แต่ดิฉันนั้นไม่ได้ขอรับค่ะ

การที่ข้าพเจ้าได้รับทุนนั้น ทำให้ชีวิตของข้าพเจ้าดีขึ้นมากค่ะ เพราะแม่ได้รับการรักษาอย่างต่อเนื่อง และไปตามหมอที่นัดโดยตลอด ซึ่ง ณ ตอนนี้ อาการโรคหัวใจของคุณแม่เริ่มดีขึ้นเรื่อยๆ ค่ะ ซึ่งการรับทุนนั้น

เป็นการแบ่งเบาภาระของครอบครัวมากๆ ส่วนการเรียนนั้นเริ่มดีขึ้นเรื่อยๆ เนื่องจากไม่ต้องกังวลเกี่ยวกับแม่ รวมทั้งค่าเล่าเรียนด้วยค่ะ ซึ่ง ณ ตอนนี้ คุณแม่เองก็รอการผ่าตัดอยู่ เนื่องจากเป็นกระดูกทับเส้นเลือดใหญ่และเส้นประสาท และหมอได้นัดผ่าตัดมากกว่า ๕ ครั้งแล้ว แต่ก็ยังไม่ได้ผ่าตัดค่ะ

ตอนเรียนจบ

หลังจากที่ข้าพเจ้าเรียนจบ ได้สอบถามท่านว่าต้องการให้ช่วยอะไรหรือไม่ และท่านบอกว่าจะดูให้ค่ะ และตอนนี้ข้าพเจ้าได้ทำงานที่บริษัท Hutchison Multimedia Service (Thailand) ตำแหน่ง Contact Center of VIP/English Agent และถ้าเมื่อไหร่ที่ท่านมีงานหรืออื่นๆ ที่ข้าพเจ้าสามารถแบ่งเบาภาระของท่านได้ ข้าพเจ้าจะยินดีมากๆ ค่ะ

ข้าพเจ้ารู้สึกประทับใจท่านมากๆ เพราะว่าท่านไม่เคยรู้จักกับข้าพเจ้ามาก่อน แต่พอข้าพเจ้าขอความช่วยเหลือ ท่านก็ช่วยโดยไม่คำนึงว่าดิฉันเป็นใครมาจากไหน ซึ่งในตอนแรกที่ขอทุนนั้น ข้าพเจ้าไม่ได้ตั้งความหวังอะไรมากค่ะ เพราะว่าท่านกับข้าพเจ้านั้นไม่เคยรู้จักกันมาก่อนเลย และไม่ใช่เป็นญาติด้วย แต่มาวันหนึ่ง วันที่ข้าพเจ้าได้รู้จัก ได้พูดคุยกับท่านแล้ว ความรู้สึกนั้นเริ่มเปลี่ยนไป เพราะท่านนั้นเปรียบเสมือน *"คุณพ่อที่แสนดีของลูกๆ"* ท่านคิดเสมือนว่าเป็นลูกๆ หลานๆ ท่าน ซึ่งคุณพ่อคนนี้จะคอยอยู่เบื้องหลังความสำเร็จของลูกๆ และคอยช่วยเหลือด้านการเรียน และแก้ปัญหาต่างๆ ที่ลูกต้องการความช่วยเหลือ

ท่านจะถามข่าวคราวของลูกๆ ทุกๆ คนว่าเป็นอย่างไรบ้าง สบายดีไหม มีปัญหาอะไรไหม และมีอะไรที่ท่านจะช่วยได้ไหม ซึ่งเป็นคำถามที่ท่านจะถามตลอดเวลาที่เจอข้าพเจ้า แต่ท่านไม่เคยบ่นหรือเล่าถึงความลำบาก เหนื่อย และปัญหาต่างๆ ที่ท่านประสบก่อนที่ท่านจะได้เงินมาส่งเสียลูกๆ ให้ได้เรียนสูงๆ เลย

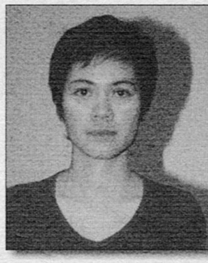
ในอนาคต

ข้าพเจ้าต้องการที่จะช่วยแบ่งเบาภาระต่างๆ ของท่าน และต้องการเรียนเพิ่มเติมเกี่ยวกับงานของท่าน ซึ่งจะทำให้สามารถช่วยงานได้เต็มที่ ซึ่ง ณ

ตอนนี้ ข้าพเจ้าจบเอกภาษาอังกฤษมา ซึ่งอาจจะไม่ตรงกับงานที่ท่านดูแลอยู่ในขณะนี้ แต่ข้าพเจ้าก็ยินดีมากๆ ที่จะสามารถแบ่งเบาภาระของท่านได้ค่ะ

คุณพ่อ...นั้นเป็นผู้ให้
ให้โดยที่ไม่ได้หวังอะไรตอบแทน
ท่านยอมเหนื่อย ยอมลำบาก ยอมทำทุกๆ อย่าง
เพื่อให้ลูกๆ มีชีวิตที่ดี มีการศึกษาสูงๆ
และที่สำคัญกว่านั้น พ่อต้องการเห็นลูกๆ เป็นคนดีของสังคม
และทำประโยชน์ให้สังคมให้ได้มากที่สุด
จากวันนั้น...ถึง ณ วันนี้
วันที่ได้รู้จัก กับ คุณพ่อ ที่แสนดีคนนี้
หลายสิ่งหลายอย่างในชีวิต เริ่มเปลี่ยนไปเรื่อยๆ
ดิฉันมีงานทำ มีเพื่อน มีเกียรติ มีคนรู้จักมากขึ้น
และที่น่าภูมิใจมากๆ ก็คือ มีการศึกษาที่ดี มีความคิดอ่าน
มีชีวิตที่เข้มแข็ง พร้อมที่จะต่อสู้หรือเผชิญกับปัญหาต่างๆ ที่จะเกิดขึ้น
ซึ่งสิ่งเหล่านี้ที่ดิฉันมี ณ วันนี้...
ล้วนมาจากผู้ชายคนนี้ คนที่ได้ชื่อว่า **"พ่อที่แสนดี"** ค่ะ

รจนา หมื่นสอน

รินรดา แสงทอง

ฉันดีใจมากที่ยังมีคนเห็นความสำคัญของการศึกษา ว่าไปแล้วมันเป็นเงินเล็กๆ น้อยๆ ของท่านทั้งหลายที่อาจจะใช้มันหมดไปในหนึ่งวันกับการทานอาหารแพงๆ ใส่เสื้อผ้าหรือซื้อของแบรนด์เนม อาหารมื้อหนึ่งของท่านทั้งหลายอาจทำให้คนอื่นมีชีวิตอยู่รอด มีอาหารกลางวัน ได้เรียนหนังสือ

ฉันจำได้แม่นตอนฉันมารับเงินค่าใช้จ่ายรายเดือนจากท่าน ท่านบอกกับคนที่คุยกับท่านว่า **"ถ้าท้องไม่อิ่ม เด็กจะมีกะจิตกะใจเรียนหนังสืออย่างไร"**

ฉันทำงานย่านอโศกทุกวัน เวลากลับบ้านก็จะเห็นสถานบันเทิงแถวรัชดาที่คึกคักไปด้วยผู้คนที่อาบน้ำเองไม่เป็น ที่พากันเอาเงินมาบริจาคให้นักร้องและหมอๆ ทั้งหลาย ได้มีกินมีใช้อย่างสุขสบาย ไม่ต้องทำอะไรมากก็มีรถแพงๆ คอนโดฯหรูๆ คนเหล่านั้นยอมจ่ายเพราะถือว่าเป็นเศษเงินเล็กน้อย แต่ถ้าคิดอีกที เศษเงินที่จ่ายค่าอาหารแพงๆ จ่ายทิปให้นักร้อง ถ้าเอาไปให้เด็กได้เรียนหนังสือ เงินแค่ส่วนน้อยๆ ไม่ต้องให้มากเท่ากับนักร้องก็สามารถทำให้เด็กได้เรียนหนังสือ ทำให้ประเทศชาติมีทรัพยากรที่มีคุณภาพเพิ่มขึ้นมาอีกมาก อย่างน้อยทุกคนมีงานทำ ไม่ต้องเป็นภาระให้สังคมมาแก้ปัญหากันแบบไม่จบสิ้น

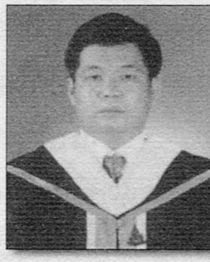
มีข่าวว่าระบบการศึกษาจะเปลี่ยนมาอยู่นอกระบบเพื่อจัดการศึกษาให้มีคุณภาพมากขึ้น และจัดการกับระบบข้าราชการที่ไม่ตั้งใจสอน เจ้าหน้าที่ไม่ทำงานให้มีประสิทธิภาพขึ้นด้วยเช่นกัน เขาให้เงินเดือนเพิ่มขึ้นแต่ค่าเทอมและค่าใช้จ่ายทางการศึกษาก็เพิ่มขึ้นมากด้วยเช่นกัน แต่ถ้าเป็นอย่างนั้นจริง คนไทยซึ่งส่วนมากจะ

เป็นคนจน จะเอาเงินที่ไหนไปเรียนหนังสือ เพราะคุณชัชวาลย์ก็คงให้ทุนเด็กทั้งประเทศไม่ได้ ถ้าเป็นเช่นนั้น เด็กไทยก็ยังด้อยการศึกษาเหมือนเดิม

ว่าไปแล้ว นิสัยคนไทยเป็นคนที่ชอบให้ ชอบบริจาค ชอบทำบุญ จะเห็นได้จากประเทศไทยมีวัดมากมายตั้งแต่ไหนแต่ไรมา มูลค่าวัดถ้าคิดเป็นเงินแพงมากๆ ในขณะที่คนไทยส่วนมากเป็นคนจน แต่คนส่วนใหญ่ทำบุญเพื่อหวังแสดงหน้าตา สถานะทางการเงิน ถ้าบริจาคเงินเข้าวัดต้องมีชื่อสลักติดตามที่ต่างๆ ที่เห็นได้ชัด ได้ออกอากาศให้ชาวบ้านรู้ ฉันเคยเห็นคนบริจาคโคมไฟคริสตัลพวงเป็นแสนให้แขวนในโบสถ์วัดหนึ่งพวงละแสนกว่าๆ แม่ชีที่วัดชื่นชม ทั้งที่จริงแล้วควรใช้แค่เทียนจุดให้แสงสว่างก็ได้ในช่วงเข้าพรรษา ถ้าเงินจำนวนนั้นนำไปสร้างโรงเรียน นำมาเป็นค่าอาหารกลางวัน นำมาเป็นทุนการศึกษา ก็คงจะดีมากๆ เด็กไทยคงมีคุณภาพอีกเยอะ ในขณะที่วัดถูกบำรุงบำเรอด้วยสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ที่ผู้คนนำไปถวายจนพระกลายเป็นผู้มีอันจะกิน ในขณะที่ไม่ยอมทำหน้าที่เผยแผ่ศาสนาซึ่งเป็นกิจที่พึงปฏิบัติ โรงเรียนอีกมากดูเป็นเพิง เด็กๆ อดมื้อกินมื้อ แถมต้องทำงานตัวเป็นเกลียวเพื่อให้มีกินในแต่ละวัน ยังต้องอยู่อย่างอดอยาก

ฉันเคยแอบอิจฉาคนที่ได้รับทุนจากที่ต่างๆ ซึ่งแต่ละคนเก่งมาก แต่ถ้าไปดูเบื้องหลังเด็กเหล่านี้เป็นคนที่มีอันจะกิน ไม่ต้องมาคิดว่าวันนี้จะเอาอะไรกิน พร้อมไปทุกด้าน น้อยคนนักที่จะเป็นลูกชาวนาหาเช้ากินค่ำทำงานไม่พอกินแต่ละวัน คงเป็นการดีถ้าจะมีคนมีน้ำใจเหมือนคุณชัชวาลย์ คงอุดมแบ่งปันเงินเล็กๆ น้อยๆ มาช่วยเหลือเด็กๆ ในเรื่องการศึกษา เพราะการให้การศึกษาเป็นเหมือนการให้ชีวิต ถ้าเปรียบกับทรัพย์สิน มันก็เป็นทรัพย์สินที่ไม่มีใครมาแย่งไปได้และไม่มีวันที่จะใช้หมด

รินรดา แสงทอง

กลองแก้ว เรือนอินทร์

๑๐ ปี ที่ผมได้อยู่กับท่าน ส.ว.ชัชวาลย์ คงอุดม ได้ ช่วยแบ่งเบาภาระท่าน ผมทำหน้าที่ไปกับท่านทุกหนทุกแห่ง มีหน้าที่คอยเตือนท่านในวันที่มีนัดต่างๆ ดูแลวาระการประชุมสภาฯ, กรรมาธิการและอนุกรรมาธิการ และหน้าที่ที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งคือ ดูแลเด็กๆ นักเรียน นักศึกษาที่ท่านส่งเสียให้เรียนทั้งหมด ทั้งในประเทศและต่างประเทศ และดูแลผู้สูงอายุในชุมชนต่างๆ ซึ่งท่านได้มอบเงินให้ชุมชนละ ๑,๐๐๐ บาท จำนวน ๗ ชุมชน เป็นเวลานานกว่า ๖ ปีมาแล้ว

ท่าน ส.ว.ชัชวาลย์ เล็งเห็นการศึกษาสำคัญที่สุด เด็กที่เขียนจดหมายมาขอทุนเรียน จดหมายทุกฉบับที่เขียนมาหาท่าน ท่านจะเป็นผู้อ่านเองทั้งหมด แล้วก็สั่งการมาทางผมว่าให้ช่วยติดต่อคนนี้มาพบ ท่านไม่ได้วางหลักเกณฑ์อะไรมากสำหรับเด็กที่ท่านให้ทุน ขอให้อยากเรียนและตั้งใจเรียนจริงๆ เท่านั้นท่านก็พอใจแล้ว มีหลายคนที่ท่านส่งเรียนได้เขียนจดหมายมาเล่าให้ฟังว่ารับเงินไปแล้วใช้จ่ายอะไรบ้าง ท่านก็นั่งอ่านด้วยความภูมิใจว่าเงินที่ท่านให้นั้น เด็กเขาไปใช้ประโยชน์ได้คุ้มค่าจริงๆ มีเด็กคนหนึ่งอยู่จังหวัดอุดรฯ เขียนจดหมายมาทางท่าน พ่อเสียชีวิตเหลือแต่แม่ ทางบ้านยากจน กำลังเรียนชั้น ม. ๔ อยากเรียนหนังสือมาก ท่านจึงให้ติดต่อไปให้มาพบ ปรากฏว่าทางเด็กก็ตอบจดหมายมาว่า ไม่เคยเข้ากรุงเทพฯ และที่สำคัญไม่มีเงินค่ารถไฟที่จะมากรุงเทพฯ ท่านจึงให้ส่งธนาณัติค่ารถไฟไปให้และก็ได้พบกับท่านและกำลังจะจบปริญญาตรีในปีนี้ นอกจากนี้ยังมีนักเรียนแพทย์จาก ม.ขอนแก่น, วิศวะ จุฬาฯ, นิติศาสตร์ ธรรมศาสตร์, เทคโนพระนครเหนือ, ราชภัฏ

อีกหลายแห่ง ที่สำเร็จรับปริญญาไปแล้วประมาณ ๔๐ กว่าคนแล้ว และยังต้องส่งเรียนอีกในขณะนี้อีกจำนวนกว่า ๑๕ คน

ท่านให้ความสำคัญกับการเรียนมาก ทั้งลูกๆ ของท่านเอง จะทำอะไรก็แล้วแต่ขอให้เรียนหนังสือ เพราะเป็นเช่นนี้ลูกๆ ของท่านจึงจบระดับปริญญาทุกคน ในปี ๒๕๔๐-๒๕๔๑ ช่วงเศรษฐกิจไม่ดี สิ้นเดือนผมก็ถือบัญชีรายจ่ายเข้าไปหาท่านว่าจะจ่ายอย่างไหนก่อน ท่านตอบโดยไม่ต้องคิดตัดสินใจเลยว่า จ่ายให้พวกเด็กนักเรียนก่อน เดี๋ยวพวกเขาจะไม่มีกิน เป็นคำพูดที่ยังก้องในหูผมตลอดเวลา เพราะผมก็คือ นักเรียนทุนของท่านคนหนึ่งเหมือนกัน ท่านส่งให้ผมเรียนจนจบปริญญาตรี นิติศาสตรบัณฑิต ม.รามคำแหง ในช่วงที่ท่านจะต้องเตรียมเงินไว้มากๆ หน่อยก็ช่วงเปิดเทอม เพราะเด็กๆ ทุกคนจะส่งค่าเทอมมาพร้อมๆ กัน ผมก็มาดูว่าคนไหนมหาวิทยาลัยไหนจ่ายก่อนก็ต้องรีบโอนก่อน ไม่เฉพาะเพียงแต่เด็ก ที่ท่านส่งเรียนเท่านั้น ยังมีขาจรอีก เช่น มีอยู่คนหนึ่งเรียน ม.หอการค้า มารอพบท่าน ตั้งแต่ ๐๘.๐๐ น. วันนั้นท่านตื่นบ่าย ลงมาสักพักก็เรียนกับท่านว่าเรียน ม.หอการค้าเทอมสุดท้าย ถ้าไม่มีเงินจ่ายค่าเทอมในวันนี้จะไม่มีสิทธิ์ในการสอบ ท่านจึงให้เงินไป ผมเห็นเด็กคนนั้นยิ้มทั้งน้ำตาขณะที่รับเงินจากท่าน ก็มีบ้างที่มาโกหกขอเงินท่าน แต่ท่านก็ไม่ได้ถือโกรธแต่อย่างไร เช่น มีคนแก่ ๓ คน พร้อมกับหลานอีก ๓ คน มาจากจังหวัดปทุมธานี ขอค่าเทอมและค่าหนังสือหลานทั้ง ๓ คน ท่านให้ไปคนละ ๓,๐๐๐ บาท พออีกอาทิตย์หนึ่งมียายคนเดิมพาหลานหัวโล้นมาด้วยขอค่าเทอม ท่านจำได้ว่ายายเพิ่งมาเอาไป ยายบอกว่านี่หลานชาย คราวที่แล้วหลานสาว แต่ผมจำเด็กได้ว่าเป็นคนๆ เดียวกัน โดยยายให้เด็กแต่งตัวเป็นผู้ชายและให้โกนหัวเพื่อมาขอเงินท่านอีกครั้งหนึ่ง

๑๐ ปีที่ผ่านมาที่ผมอยู่กับท่าน ท่านได้แบกทุกข์ของคนอื่นไว้เป็นจำนวนมาก ถ้าไม่ถูกต้องไม่เป็นธรรม ไม่ว่าจะเป็นประชาชนในพื้นที่หรือที่ใดๆ ในประเทศนี้ ถ้าท่านช่วยได้ท่านก็จะช่วยทันทีโดยไม่ได้หวังสิ่งตอบแทนใดๆ ทั้งสิ้น และก็มีอีกหลายอย่างที่ท่านไม่สามารถช่วยได้ เช่น มี

คนเขียนจดหมายขอเงิน ๒ ล้าน เพื่อจุดประกายความฝัน นำไปซื้อรถปิกอัพ, บ้าน และลิง สำหรับขึ้นมะพร้าว เป็นต้น หลายคนมาขอความช่วยเหลือจากท่านโดยคิดว่าถ้าได้ก็ดี ถ้าไม่ได้ก็แล้วไป แต่ยังมีคนหลายคนที่เห็นท่านเป็นที่พึ่งสุดท้าย

ปีนี้ท่านอายุ ๖๐ ปีแล้ว สุขภาพท่านยังแข็งแรง ผมท่านไม่เคยย้อมสี ผมจะสีดำโดยธรรมชาติอยู่ตลอด ขอให้ท่านมีสุขภาพเช่นนี้ตลอดไป เพราะยังมีทุกข์ของคนอื่นอีกมากที่ท่านจะต้องแบกและรอคอยท่านอยู่

กลองแก้ว เรือนอินทร์
ผู้ปฏิบัติงานให้สมาชิกวุฒิสภา

เอนก ธรรมกาย

ชัช เตาปูน
ผู้ให้การศึกษาอย่างแท้จริง

ผมชื่อ เอนก ธรรมกาย มีโอกาสได้รู้จักกับท่าน ส.ว.ชัชวาลย์ คงอุดม ท่านเป็นผู้ใหญ่ที่มีเมตตามาก

เรื่องราวที่ผมจะเล่าต่อไปนี้ เป็นสิ่งที่ผมจดจำไม่ลืมเลือน...

เรื่องมีอยู่ว่า เมื่อผมได้รู้จักท่าน ท่านก็สอบถามผมเรื่องเรียนก่อนอันดับแรกว่า ทำไมไม่เรียนต่อ ผมก็ตอบไปว่าเรียนอยู่ที่ ม.รามคำแหง แต่ตอนนี้ทิ้งไป ไม่ได้กลับไปเรียนต่อให้จบ ท่านก็บอกว่า ให้กลับไปเรียนต่อแล้วถ้ามีปัญหาอะไรติดขัดก็ให้มาบอกทันที อยากให้เรียนจบเร็วๆ ท่านตัดสินใจให้ความอุปการะผมทันทีโดยไม่คิดอะไรเลย

ทั้งๆ ที่ท่านกับผมไม่ได้เป็นญาติหรือมีส่วนเกี่ยวข้องกันแม้แต่น้อย ท่านส่งเสียผมทุกอย่างทั้งการเงินและให้กำลังใจสารพัด

ท่านสอนให้ผมมุมานะเพื่อเรียนให้จบ เมื่อผมจบในระดับปริญญาตรี ท่านบอกให้ผมเรียนต่อในระดับปริญญาโททันที เรื่องนี้ยิ่งทำให้ผมทึ่งมากเข้าไปอีก ทำไมท่านถึงเป็นคนเสียสละมากมายขนาดนี้ (ในใจผมคิดห้วงนั้น)

ปัจจุบันผมจบปริญญาโทแล้ว ผมมีวันนี้ได้ก็เพราะท่าน ลูกผู้ชายที่ชื่อ ชัช เตาปูน คนที่หลายๆ คนถ้าไม่รู้จักท่านจริง มักจะคิดว่าท่านเป็นเจ้าพ่อ หรือเป็นนักเลง วิพากษ์วิจารณ์ไปต่างๆ นานา แต่จริงๆ แล้ว ชัช เตาปูน หรือ ท่าน ส.ว.ชัชวาลย์ คงอุดม ท่านคือผู้ให้การ

ศึกษาแก่ผู้ด้อยโอกาสและผู้มีโอกาสอย่างแท้จริง

ถึงแม้ว่าผมจะไม่สามารถตอบแทนท่านได้เป็นจำนวนเงิน แต่ผมก็ได้ให้คำมั่นสัญญากับท่านและกับตัวเองไว้ว่า ผมจะเป็นทรัพยากรที่มีคุณค่าของประเทศชาติตลอดไป

นี่แหละอย่างที่โบราณท่านว่าไว้ นักเลงตัวจริงต้องเป็นคนดี และเป็นผู้ให้มาตลอดชีวิต

ด้วยความรักเคารพอย่างสูง จดจำและจะสนองคุณตลอดกาลและตลอดไป

เอนก ธรรมกาย

เรวดี ปลื้มเจริญ

ดิฉันเป็นคนกรุงเทพฯ แต่ปัจจุบันอยู่ที่กระทุ่มแบน สมุทรสาคร ขณะที่จะได้พบคุณลุง คือคุณชัชวาลย์ คงอุดม ดิฉันกำลังศึกษาปริญญาตรี อยู่ที่สถาบันราชภัฏเพชรบุรี ตอนนั้นดิฉันเข้าไปพบท่านเพื่อของานทำ ตั้งใจว่าจะนำรายได้มาเป็นค่าใช้จ่ายในการศึกษา ท่านถามรายละเอียดจากดิฉัน แล้วท่านก็ให้ทุนการศึกษาแก่ดิฉันแทน เป็นทุนให้ศึกษาจนจบ

หลังจากจบการศึกษาปริญญาตรีวิทยาศาสตรบัณฑิต ดิฉันได้ไปทำงานอยู่ อบต.นาน ๑ ปี จบหมดงบประมาณ หลังจากนั้นดิฉันมาประกอบอาชีพค้าขายซึ่งดิฉันคิดว่าถึงแม้ว่าปัจจุบันจะไม่ได้ทำงานตามสาขาวิชาที่ศึกษามาแล้วก็ตาม แต่การที่ได้รับทุนจากคุณลุงและได้ศึกษาจนจบ ทำให้เราและครอบครัวภูมิใจ ที่ได้อยู่ในสังคมที่ใช้เหตุผล ความคิดอ่านมาพูดคุยกัน ทำให้อยู่ในสังคมได้ไม่มีเรื่องกับใคร

เรวดี ปลื้มเจริญ

ศรัญญา สวนไม้งาม

ดิฉันเองก็ไม่รู้จะอธิบายพระคุณของท่านอย่างไร และไม่รู้จะเริ่มจากตรงไหน ดิฉันรู้แต่เพียงว่า ท่านเป็นผู้มีพระคุณกับดิฉันอย่างใหญ่หลวง เป็นเหมือนพ่อพระคอยช่วยเหลือ ถ้าไม่มีท่านอยู่ดิฉันคงไม่มีโอกาสได้เรียนหนังสือ และคงจะไม่มีชีวิตที่ดีขึ้นอย่างทุกวันนี้ ดิฉันอยากจะตอบแทนพระคุณท่านไม่ว่าจะด้วยวิธีใด และถ้ามีโอกาสที่ดิฉันจะตอบแทนพระคุณท่านได้ ดิฉันก็จะทำในทันที ดิฉันมั่นใจว่า คงมีอีกหลายๆ คนที่อยากจะทำเช่นเดียวกัน เพราะก็คงมีอีกหลายๆ คนเช่นกันที่ได้รับความเมตตาจากท่านอย่างดิฉัน

ศรัญญา สวนไม้งาม

นักศึกษารับทุนมหาวิทยาลัยสยาม

ปี ๑ คณะนิเทศศาสตร์ สาขาประชาสัมพันธ์

๕๑ หมู่ ๔ ต.สวนกล้วย
อ.บ้านโป่ง จ.ราชบุรี

กราบฝากบทกลอนมาอวยพรท่านด้วยค่ะ

หกสิบปีเวียนมาครบอีกสมัย ด้วยจากใจข้าพเจ้าผู้อาศัย
ขอให้ท่านอายุยืนชื่นฤทัย หมดทุกข์ภัยมีแต่สุขทุกปี
ขออำนาจคุณพระศรีรัตนตรัย จงอวยชัยให้ครอบครัวมีสุขศรี
ขอให้ท่านผู้มีแต่ความดี จงสุขขีตลอดปีตลอดไป

พระคุณมากล้น รำพัน
พวกเราสุขสันต์ ทั่วหน้า
ความกรุณา นับอนันต์
ผู้ใดมีทุกข์ ท่านช่วย
ขอบูชาท่าน ไม่ถ่ายถอน
ข้าพเจ้ารู้คุณ ขอแต่งกลอน
เพื่อเป็นเกียรติ อนุสรณ์
ขออวยพรให้ท่าน สุขสันต์ ทุกวันคืน

ข้าพเจ้าซาบซึ้งในพระคุณของท่านที่เมตตาช่วยเหลือครอบครัวของข้าพเจ้ามาหลายปี จึงขอฝากบทกลอนนี้มาอวยพรวันเกิดท่านค่ะ

ขอกราบขอบพระคุณอย่างสูง

จาก **ศุภรา สวนไม้งาม**
ศรัญญา สวนไม้งาม

อ่านตัวตน

ชัชวาลย์ คงอุดม

ชุมชนในกรุงเทพมหานครของเรามีอยู่ประมาณ ๑,๖๐๐ ชุมชน เราจะทำอย่างไรให้ประธานชุมชน กรรมการชุมชน ของแต่ละชุมชนหันมาช่วยกันดูแลเป็นหูเป็นตาให้กับเจ้าหน้าที่บ้านเมือง ผมเชื่อว่าประธานชุมชนหรือกรรมการชุมชนต้องรู้ดีว่า ในชุมชนของตัวเองนั้นมีใครเป็นผู้ค้ายาเสพติด แต่ที่พวกเขาไม่กล้าให้ข้อมูลแก่เจ้าหน้าที่ของบ้านเมือง ก็เพราะพวกเขากลัวว่าถ้าผู้ค้ายาเสพติดรู้ พวกเขาก็จะมีอันตราย ฉะนั้น รัฐบาลจะทำอย่างไรที่จะให้พวกเขาเชื่อว่าสามารถป้องกันตัวเองหรือครอบครัวของตัวเองได้ โดยไม่ต้องกลัวว่าจะต้องติดคุกติดตะรางในการป้องกันตัว

รัฐบาลจะคิดอย่างไร จะทำอย่างไร ก็ว่าไป ผมว่าถ้าพวกเขามีความมั่นใจหรือมีกฎหมายคุ้มครอง ผมเชื่อว่าปัญหายาเสพติดในชุมชนหรือตามโรงเรียนต่างๆ ก็จะลดน้อยลง และผมก็เชื่อว่าในต่างจังหวัดก็เช่นเดียวกัน ถ้าหากกำนัน ผู้ใหญ่บ้านให้ความร่วมมือ ปัญหายาเสพติดก็จะลดน้อยลงเช่นกัน เว้นแต่ว่าประธานชุมชน กรรมการชุมชน กำนัน ผู้ใหญ่บ้านจะค้าเสียเองเท่านั้น ถึงจะไม่ให้ข้อมูลแก่ทางการ

ฉะนั้น ผมอยากขอร้องให้รัฐบาลหาทางออกกฎหมายที่จะทำอย่างไรจึงจะให้เกียรติ ประธานหรือกรรมการชุมชน หรือกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ให้เขาได้เกิดความภูมิใจ ที่เขามีส่วนร่วมในการปราบยาเสพติด ในขณะเดียวกัน ถ้าพวกเขามีเรื่องส่วนตัวกับใคร ก็ไม่ให้เขาแอบอ้างได้ว่าเป็นเรื่องของยาเสพติด

ปัญหานี้ถึงแม้จะยาก แต่เชื่อว่าแก้ไขได้แน่ หากทุกฝ่ายร่วมมือกันอย่างจริงจังและจริงใจ

ชัชวาลย์ คงอุดม

สยามรัฐ, ๒๔ เมษายน ๒๕๔๔

เรื่อง ขอความเมตตา

นมัสการ สมเด็จพระวันรัต

กระผม นายชัชวาลย์ คงอุดม ในฐานะกรรมาธิการการศึกษาและวัฒนธรรมของวุฒิสภา สมาชิกวุฒิสภาได้รับการร้องเรียนขอความเป็นธรรมจากชาวบ้านที่อาศัยอยู่ภายในวัดเทพศิรินทร์และบริเวณข้างๆ วัดว่า พวกเขามีความเดือดร้อนมาก พวกเขาถูกย้ายชื่อออกจากทะเบียนของวัดไปอยู่ทะเบียนบ้านกลาง ๑๐๐ กว่าคน ทั้งๆ ที่พวกเขาก็ยังอยู่ มีตัวตนอยู่จริง พวกเขามีบ้านอยู่ข้างกำแพงวัดประมาณ ๕๐-๖๐ หลังคาเรือน กระผมเคยไปกราบนมัสการท่านเจ้าคุณอมร พร้อมๆ กับชาวบ้านที่ถูกเอาชื่อออกจากทะเบียนวัด ท่านเจ้าคุณอมร ท่านบอกว่า ท่านไม่รู้เรื่อง ท่านไม่มีส่วนเกี่ยวข้องในการกระทำครั้งนั้น

ท่านบอกว่า ทางเขตเอาชื่อชาวบ้านออกจากทะเบียนวัดเอง ท่านเพียงแต่ให้เอาชื่อคนตายและคนที่ไม่มีตัวตนอยู่แล้วเท่านั้นออกจากทะเบียนวัด กระผมจึงกราบขอความเมตตาจากท่านเจ้าคุณอมร ในฐานะตัวแทนประชาชน ว่าถ้าอยากนั้น ขอให้ท่านเจ้าคุณอมรช่วยยืนยันไปทางเขตได้ไหมว่า จะยินยอมให้เขตออกทะเบียนบ้านให้กับชาวบ้านที่มีบ้านอยู่แล้ว เพราะพวกเขาปลูกอยู่ข้างวัดมาหลายสิบปีแล้ว แต่ขณะนี้ก็ยังอยู่ทะเบียนบ้านกลาง กระผมทราบว่า พวกชาวบ้านเขาได้ไปร้องเรียนขอความเป็นธรรม ทั้งกรมการศาสนา รัฐมนตรีศึกษาธิการ ท่านเจ้าคณะกทม. และบางคนที่มาให้การกับคณะกรรมาธิการการศึกษาฯ เช่น ลุงติ่ง ซึ่งเป็นคนที่พระเดชพระคุณเป็นผู้ที่ให้เข้ามาทำงานในวัด ให้ดูแลโบสถ์ ดูแลต้นโพธิ์ ซักจีวรให้กับพระเดชพระคุณมา ๕ ปีแล้ว

เมื่อมาให้การกับคณะกรรมาธิการการศึกษาฯ ของวุฒิสภา ก็ถูกสั่งให้ออกจากการเป็นเจ้าหน้าที่ของวัดทันที กระผมเคยโทรศัพท์

คุยกับคุณชุลปิน สีแสงฟ้า ซึ่งเป็นไวยาวัจกร และเป็นทนายความของวัดด้วย คุณชุลปินก็รับปากว่าจะให้อยู่ต่อ แต่ว่าพอสิ้นเดือน เม.ย.นี้ ทางวัดไม่ยอมจ่ายเงินเดือนให้กับลุงติ่ง

กระผมในฐานะกรรมาธิการการศึกษาฯ ของวุฒิสภา ผู้ได้รับเรื่องร้องเรียนขอความเป็นธรรมดังกล่าวจากชาวบ้านที่อาศัยอยู่ในบริเวณวัดเทพศิรินทร์และข้างๆ วัด อยากขอความกรุณาจากพระเดชพระคุณได้โปรดเมตตาชาวบ้านผู้ได้รับความเดือดร้อนด้วยเถิด

นมัสการด้วยความเคารพอย่างสูง

ชัชวาลย์ คงอุดม

(ชัชวาลย์ คงอุดม)
สมาชิกวุฒิสภากรุงเทพมหานคร

สยามรัฐ, ๒ พฤษภาคม ๒๕๔๔

ผมต้องขอขอบคุณท่าน ผอ.เขตป้อมปราบศัตรูพ่าย ที่ท่านกรุณาชี้แจงและมอบเอกสารหลักฐานการย้ายชื่อผู้ที่อยู่ในทะเบียนบ้านวัดเทพศิรินทราวาส มาให้ผม ซึ่งที่ผ่านมา พระอมรโสภณได้กล่าวยืนยันกับผมต่อหน้าชาวบ้าน และนักข่าวว่า ทางเขตดำเนินการย้ายชื่อชาวบ้าน ๑๐๐ กว่ารายออกไปเอง ท่านเพียงแต่ให้เอาชื่อผู้ที่เสียชีวิตแล้ว และผู้ที่ไม่มีตัวตนอยู่ในวัดออกไปเท่านั้น ผมคิดว่าเมื่อท่านผู้อ่านได้อ่านคำชี้แจงของเขตป้อมปราบศัตรูพ่ายแล้ว ท่านคงเข้าใจดีว่าความจริงเป็นเช่นไร

ด่วนที่สุด

ที่ กท ๙๐๐๗/ท.๑๗๕๖

สำนักงานเขตป้อมปราบศัตรูพ่าย
๕๐ ถนนศุภมิตร กทม. ๑๐๑๐๐

๓ พฤษภาคม ๒๕๔๔

เรื่อง ชี้แจงข้อเท็จจริง กรณีสำนักงานเขตป้อมปราบศัตรูพ่ายย้ายชื่อบุคคลในทะเบียนบ้านวัดเทพศิรินทราวาส เข้าทะเบียนบ้านกลาง

เรียน บรรณาธิการหนังสือพิมพ์สยามรัฐ

อ้างถึง หนังสือพิมพ์สยามรัฐ คอลัมน์ ชัชวาลย์ คงอุดม ตอบจดหมาย ฉบับประจำวันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๔๔

สิ่งที่ส่งมาด้วย เอกสารที่เกี่ยวข้อง จำนวน ๑๐ ฉบับ

ตามหนังสือที่อ้างถึง ได้เสนอข่าวโดยสรุปว่าสำนักงานเขตป้อม-ปราบศัตรูพ่าย ได้ย้ายชื่อประชาชนที่อาศัยอยู่ในทะเบียนบ้านวัดเทพศิริน-

ทราวาส ไปอยู่ทะเบียนบ้านกลาง จำนวน ๑๐๐ กว่าคน ทั้งๆ ที่มีตัวตนอาศัยอยู่จริง โดยที่พระอมรโสภณ เจ้าบ้านวัดเทพศิรินทราวาสได้อ้างว่าสำนักงานเขตป้องปราบศัตรูพ่าย ได้นำชื่อออกจากทะเบียนวัดเอง ดังความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงานเขตป้อมปราบศัตรูพ่าย ขอเรียนชี้แจงข้อเท็จจริงให้ทราบดังนี้

๑. เมื่อวันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๔๓ นายแสวง มงคลเกษม ได้รับมอบหมายจากพระอมรโสภณ ซึ่งเป็นผู้ช่วยเจ้าอาวาส **และเป็นเจ้าบ้านวัดเทพ-ศิรินทราวาส** (เลขที่ ๑๔๖๔ ถนนกรุงเกษม แขวงวัดเทพศิรินทร์ เขตป้อมปราบศัตรูพ่าย) ได้นำหนังสือวัดเทพศิรินทราวาส ที่พิเศษ/๒๕๔๓ ลงวันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๔๓ **ซึ่งลงนามโดยพระอมรโสภณ** ขอให้สำนักงานเขตป้อมปราบศัตรูพ่ายย้ายบุคคลตามบัญชีที่แนบมาด้วย จำนวนทั้งหมด ๑๕๑ คน เข้าทะเบียนคนบ้านกลางเขตป้อมปราบศัตรูพ่าย โดยอ้างว่าบุคคลดังกล่าวไม่ได้พักอาศัยอยู่ที่วัดเทพศิรินทราวาสมาเป็นระยะเวลาประมาณ ๒๐ ปี โดยในหนังสือดังกล่าวได้ระบุให้ นายแสวง เป็นผู้มาติดต่อประสานงานกับเขต เพื่อจะได้ทำการปรับปรุงทะเบียนบ้านเล่มใหม่ตลอดจนจะได้ทราบว่ามีผู้อยู่อาศัยจริงเป็นจำนวนเท่าใด

๒. การดำเนินการย้ายบุคคลดังกล่าวเข้าทะเบียนคนบ้านกลาง สำนักงานเขตป้อมปราบศัตรูพ่ายได้ดำเนินการถูกต้องตามพระราชบัญญัติการทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๔ และมาตรา ๓๓ และถูกต้องตามระเบียบสำนักทะเบียนกลาง ว่าด้วยการจัดทำทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๕ ข้อ ๗๙ และ ๘๑ ตามลำดับที่ ว่าเมื่อผู้อยู่ในบ้านใดออกจากบ้านที่ตนมีชื่ออยู่ในทะเบียนบ้านไปอยู่ที่อื่นเกิน ๑๘๐ วัน และเจ้าบ้านไม่ทราบว่าผู้นั้นไปอยู่ที่ใด ให้**เจ้าบ้าน**แจ้งการย้ายออกต่อนายทะเบียนผู้รับแจ้งภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันครบ ๑๘๐ วัน โดยระบุว่าไม่ทราบที่อยู่ และให้นายทะเบียนผู้รับแจ้งเพิ่มชื่อและรายการผู้นั้นในทะเบียนบ้านกลาง ซึ่งกรณีนี้ได้ทำการย้ายบุคคลตามบัญชีที่ทางวัดได้แนบมาให้จำนวน **๑๓๑ คน** (จาก

ที่แจ้งมา**ทั้งหมด ๑๕๑ คน**) เพราะจากการตรวจสอบฐานข้อมูลทะเบียนราษฎรแล้วพบว่า บางคนก็มีการย้ายออกไปก่อนแล้ว หรือชื่อที่แจ้งมาไม่ปรากฏในฐานข้อมูลแต่อย่างใด และก่อนหน้าที่จะดำเนินการย้ายบุคคลเข้าทะเบียนบ้านกลาง กรณีนี้ซึ่งมีเป็นจำนวนมาก ทางเขตก็ได้สอบถามนายแสวง แล้วว่าบุคคลดังกล่าวต้องเข้าเงื่อนไขตามระเบียบข้างต้นจริง นายแสวง ก็ได้ยืนยันว่า บุคคลดังกล่าวไม่ได้พักอาศัยอยู่ที่วัดมานานประมาณ ๒๐ ปี จริง จึงได้ดำเนินการให้

๓. บุคคลที่ทางวัดเทพศิรินทราวาส เคยมีหนังสือตามข้อ ๑ ให้ย้ายเข้าทะเบียนบ้านกลาง ขณะนี้มีบางคนทางวัดก็ได้มีหนังสือยินยอมอนุญาตให้ย้ายกลับเข้าทะเบียนบ้านเดิมได้แล้ว และเหตุผลที่เจ้าบ้านวัดเทพศิรินทราวาส (พระอมรโสภณ) มักอ้างอยู่เสมอในการอนุญาตให้บุคคลที่เคยถูกย้ายเข้าทะเบียนบ้านกลางดังกล่าวย้ายกลับเข้าทะเบียนบ้านเดิม คือ **"เกิดจากความผิดพลาดในการคัดชื่อออก" ซึ่งเมื่อทางวัดมีความประสงค์เช่นนี้ ฝ่ายทะเบียนก็ไม่ได้นิ่งนอนใจจะรีบดำเนินการให้ทุกราย เพราะได้ตระหนักถึงความเดือดร้อนของประชาชนโดยเฉพาะกรณีนี้อยู่เสมอ**

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและขอให้ประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนทราบข้อเท็จจริงดังกล่าวด้วยจักขอบคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(นายชาญชัย วามะศิริ)
ผู้อำนวยการเขตป้อมปราบศัตรูพ่าย

ฝ่ายทะเบียน
โทร. ๒๘๑-๓๐๐๑ โทรสาร ๒๘๑-๓๖๗๓

คนไทยเราที่เป็นชาวพุทธ มีความรู้สึกว่า วัดเป็นที่พึ่งของพวกเราเวลามีความทุกข์ ผมไม่สบายใจเลยที่เห็นพระอมรโสภณมีปัญหากับชาวบ้าน ผมเชื่อว่าภายในวัดเทพศิรินทราวาสยังมีพระอีกหลายรูปที่ชาวบ้านให้ความเคารพเลื่อมใส ถ้าเจ้าประคุณสมเด็จพระวันรัตมอบอำนาจให้พระรูปอื่นมารักษาการแทนท่าน ปัญหาต่างๆ คงจะยุติครับกระผม

สยามรัฐ, ๗ พฤษภาคม ๒๕๔๔

วิเคราะห์เจาะลึก
เรื่องวัดเทพศิรินทราวาส

เรียน คุณชัชวาลย์ทราบ

ผมได้ติดตามข่าวคราวเกี่ยวกับวัดเทพศิรินทร์มาตลอด และพอจะรู้จะเห็นความจริงได้ เพราะได้เคยอยู่มาหลายปี ความวุ่นวายที่เกิดขึ้นภายในวัดเทพฯ นั้น เกิดจากบุคคลที่เข้าไปหาผลประโยชน์จากวัด โดยไม่มีความกลัวเกรงบาปกรรมที่พวกมันทำกันขึ้นมา ว่าสักวันหนึ่งพวกมันจะได้รับผลชั่วตอบแทนอย่างแสนสาหัส วันนี้พวกมันยิ้มระรื่นมีเงิน มีอำนาจภายในวัด จะเอาเงินฟาดหัวใครก็ได้ที่เห็นแก่ได้ โดยยอมเป็นสมุนให้มัน สาเหตุมาจากใคร

สมัยก่อนวัดเทพศิรินทร์อยู่กันมาอย่างสงบสุข มีหญิงสองพี่น้องแฝดก็อดเลดี้เข้าไปรู้สึกกับบุรุษโล้นหัวหงอกคนหนึ่ง ซึ่งมีหน้าที่ดูแลเกี่ยวกับเมรุ เมื่อเห็นประโยชน์ที่จะกอบโกยได้ จึงเอาอกเอาใจชายโล้นผู้นั้นชนิดที่ว่าไม่ให้พ้นน้ำมือนางไปได้ ในที่สุดก็พิชิตให้อยู่ในอำนาจได้ จะเอาอะไรจะทำอะไร ได้ทั้งนั้น ใหม่ๆ ปลูกห้องให้อยู่ภายในวัด เมื่อกอบโกยได้มากแล้วไปซื้อบ้านซื้อรถอย่างหรูๆ สบาย มีชายแก่ๆ บ้าอำนาจคนหนึ่ง อาศัยที่วัดอยู่ เคยด่าบุรุษโล้นผู้นั้นว่า ไอ้มอนโสมม แม้กระทั่งพระในวัด ชายแก่ก็เรียกว่า ไอ้ทุกรูป ในที่สุดมันทนอำนาจเงินที่บุรุษโล้นยื่นให้ไม่ไหว จึงยอมสยบเป็นทาสผู้รับใช้อย่างซื่อสัตย์ชนิดยอมตายแทนได้ เพราะอะไร มิใช่เพราะอำนาจเงินหรอกหรือเจ้าเฒ่าชรา ไอ้เฒ่าเจ้าเล่ห์ผู้นี้แหละที่หลอกเอาพระเครื่องเก่าๆ ไปขายมามากต่อมากแล้ว ทำว่าเป็นนักบุญแต่แสวงบาปคนแสวงบาป แสวงความชั่ว ชอบแสวงหาแต่สิ่งที่เป็นอัปมงคล แม้กระทั่งคนที่ตนเองด่าอย่างหยาบคาย มันก็ยอมกลืนกินเสลดที่มันถ่มลงมากับพื้นดินโดยกลืนกินอย่างสะดวก มันอาศัยที่วัดอยู่ตลอดชาติของมัน แต่มันก็

กอบโกยผลประโยชน์จากวัดไปเป็นจำนวนมาก แถมยังด่าพระได้ไม่อายปาก เข้าทำนองว่า บ้านก็บ้านกู ที่ก็ที่กู พออยู่นานๆ มันก็มาพาลกับนี่เป็นสันดานเลวของชายแก่คนนี้ ไม่มีโอกาสแสวงดี มีแต่แสวงชั่ว ชั่วชีวิต กลุ่มหาประโยชน์พวกทำลายการปกครองของวัด ทำลายความสามัคคี และทำให้ศิษย์เนรคุณอาจารย์อย่างเลวร้าย ใครก็ตามที่เนรคุณอาจารย์ของตนแล้วจะไปสอนใครให้เขาเป็นคนดีได้ ศาลาตั้งศพที่คนเขาสร้างถวายให้วัดบุรุษโล้นผู้นี้ก็ยังยกให้เป็นที่ทำงานส่วนตัวของเจ้าแม่ก็อดเลดี้อย่างไม่อายผีไปดูเถิดที่เมรุวัดเทพศิรินทร์ เจ้าแม่นี้ใหญ่มาก ไม่ชอบใจใครจะไล่ใครก็ไล่ได้ สมุนของพวกมันมีนิสัยเหมือนกันทั้งแก๊ง

จึงฝากให้คุณชัชวาลย์เป็นสื่อกลาง เพื่อว่าหากใครมีแนวทางแก้ไขได้ แต่ก็เชื่อว่าเป็นการยากยิ่งกว่ายกภูเขาเสียอีก เพราะกลุ่มพวกนี้แสวงชั่วแสวงในสิ่งต่ำๆ

จากศิษย์วัดเทพศิรินทร์

ศิษย์จากวัดเทพศิรินทราวาสครับ

อารมณ์ทางเพศมนุษย์ต้องมีทุกคน มันคือธรรมชาติ คุณเองก็เขียนมาเองว่าเขาเป็นแค่บุรุษโล้นคนหนึ่ง เมื่อมีผู้หญิงมาปรนนิบัติรับใช้อยู่ใกล้ๆ อารมณ์ทางเพศย่อมเกิด บุรุษโล้นก็ยังไม่สำเร็จเป็นอรหันต์ ให้อภัยเขาเถิดครับ ไม่ทราบว่าสมเด็จพระวันรัต ท่านหายอาพาธหรือยัง ผมคิดว่าถ้าหายอาพาธแล้ว และกลับมาดูแลกิจการสงฆ์ภายในวัดเอง เรื่องทุกอย่างก็คงเรียบร้อยครับ

ในช่วงนี้รู้สึกว่าท่านเจ้าคณะ กทม. จะเอาจริง ผมเห็นในข่าวว่าจับสึกพระนอกรีตไป ๗-๘ รูป

สยามรัฐ, ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๔๔

ฮือขับไล่พระอมรโสภณ

พระอมรโสภณ คือพระที่สมเด็จพระวันรัต เจ้าอาวาสวัดเทพศิรินทราวาส แต่งตั้งให้รักษาการเจ้าอาวาสแทนท่าน เพราะท่านกำลังอาพาธอยู่ นับตั้งแต่ท่านเจ้าคุณพระอมรโสภณได้รับการแต่งตั้งให้รักษาการก็มีปัญหากับชาวบ้านมาตลอด จนกระทั่งชาวบ้านทนไม่ไหว ต้องเข้าร้องเรียนต่อเจ้าคณะ กทม. กรมการศาสนา รัฐมนตรีศึกษา และจนถึงคณะกรรมาธิการการศึกษาฯของวุฒิสภา ผมเองเป็นหนึ่งในคณะกรรมาธิการการศึกษาฯของวุฒิสภา และผมได้รับมอบอำนาจจากคณะกรรมาธิการฯให้ติดตามคอยดูแลให้เกิดความเป็นธรรมทั้งสองฝ่าย จากการเข้ามาใกล้ชิดกับเหตุการณ์ทำให้ผมเข้าใจ และผมเคยเขียนขอให้พระคุณเจ้าสมเด็จพระวันรัต เปลี่ยนผู้รักษาการเสียใหม่ เพราะผมเองเป็นคนศาสนาพุทธ แขวนพระ (หลวงพ่อวัดปากน้ำ) ติดตัวตลอดเวลา จึงไม่อยากให้คนเสื่อมต่อศาสนา ถ้าคนไม่นับถือพระ คนก็คงไม่ทำบุญ ไม่มีการทำนุบำรุงศาสนา ศาสนาก็คงค่อยๆ ถึงจุดเสื่อม ท่านเจ้าคุณอมรโสภณอ้างทุกๆ เรื่องที่มีปัญหากับชาวบ้านหรือแม้กระทั่งขับไล่พระในวัดเทพศิรินทราวาสให้ออกจากวัดว่าเป็นคำสั่งของสมเด็จพระวันรัต ผมอยากถามท่านเจ้าคุณอมรโสภณว่า สมเด็จพระวันรัต ท่านอาพาธอยู่ ท่านจะรู้หรือทราบเหตุการณ์ใดๆ ภายในวัดไหม ลูกผู้ชายต้องกล้าทำกล้ารับครับท่านเจ้าคุณอมรโสภณ อย่างกรณีการย้ายชื่อชาวบ้านจากทะเบียนบ้านวัดไปอยู่ทะเบียนบ้านกลาง ท่านเจ้าคุณอมรโสภณ ท่านก็บอกกับผมและผู้สื่อข่าวว่าท่านไม่รู้เรื่อง เขตเป็นผู้ดำเนินการเอง ท่านเจ้าคุณอมรโสภณครับ มีความละอายบ้างเถิดครับ อย่าโกหกเลยเพราะท่านห่มผ้าเหลืองอยู่

ไม่ทราบว่าเกรงใจอะไรกันนักหนา เปลี่ยนแล้วปัญหาหมดไป ทำไมไม่เปลี่ยน

สยามรัฐ, ๑๑ มิถุนายน ๒๕๔๔

พม่าร่วมมือปราบยาเสพติดเต็มที่

ผมอ่านข่าวแล้วรู้สึกดีใจ ถ้าเป็นอย่างที่พม่ารับปากกับท่านนายกรัฐมนตรี พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตร เพราะปัญหายาเสพติดตามแนวชายแดนระหว่างไทยเรากับพม่ามีมานาน โรงงานผลิตยาเสพติดมีอยู่ประมาณ ๙ แห่ง ผมคิดว่าถ้าพม่าร่วมมือกับเราอย่างจริงจังและจริงใจแล้ว คงไม่เหลือบ่ากว่าแรง พม่าตีเข้ามา ไทยเราบุกเข้าไป ขนาบไว้ทั้งสองข้าง ผมว่าว้าแดงไม่มีโอกาสเหลือ และกลับจะเป็นผลดีกับพม่าเองอีกด้วยที่มีไทยเราช่วยปราบชนกลุ่มน้อยให้

เมื่ออาทิตย์ที่แล้ว ผมได้มีโอกาสได้พบปะพูดคุยกับเจ้าหน้าที่ผู้หนึ่งของสถานทูตจีน ผมได้บอกเขาว่า คนไทยมีความรู้สึกว่าจีนหนุนหลังพม่า พม่าจึงกล้าถือดีกับไทย เจ้าหน้าที่ของสถานทูตจีนรีบชี้แจงกับผมทันทีว่าไม่ใช่ จีนคิดว่า จีนกับไทยเป็นพี่น้องกัน และจีนไม่อยากให้ไทยกับพม่าต้องมีปัญหากัน ผมก็เลยเล่าให้เขาฟังว่า ผมเคยไปคุนหมิงกับคณะกรรมาธิการยาเสพติดมา ได้พบกับประธานสภาประชาชนของคุนหมิง และทางประธานสภาประชาชนคุนหมิงกับคณะกรรมาธิการยาเสพติดได้ลงชื่อร่วมกันที่จะไม่ส่งสารผลิตยาเสพติดให้ผู้ผลิตตามตะเข็บชายแดน คือให้ความร่วมมืออย่างเต็มที่กับทางไทยเรา

มาถึงวันนี้ พม่ายืนยันกับท่านนายกรัฐมนตรีว่าจะให้ความร่วมมือกับเราอย่างเต็มที่ ผมเชื่อแล้วครับ เชื่ออย่างจริงใจ ๑๐๐% ว่าคำพูดของเจ้าหน้าที่สถานทูตจีนคือความจริง

สยามรัฐ, ๒๒ มิถุนายน ๒๕๔๔

ผมต้องขอโทษท่านผู้อ่าน *"สยามรัฐ"* ด้วย ที่ขาดงานไป ๒ วัน เพราะต้องไปผ่าตาที่โรงพยาบาลแห่งหนึ่ง เหมือนได้ชีวิตใหม่ มองโลกสดใสไปหมด และต้องขอขอบพระคุณ คุณหมอผู้ผ่าตัดตาให้ผมด้วย ท่านกรุณาบริจาคส่วนของท่านที่เป็นค่าผ่าตัดให้ผม เพื่อนำไปมอบให้กับเด็กๆ ที่ขัดสน เป็นจำนวน ๒๔,๐๐๐ บาท (สองหมื่นสี่พันบาท) ผมไม่กล้าที่จะบอกว่าคุณหมอเป็นใครอยู่โรงพยาบาลไหน เพราะขืนบอกไป แพทยสภาเล่นงานคุณหมอและโรงพยาบาลแน่ๆ ถ้าท่านผู้อ่านอยากรู้ก็โทรศัพท์มาที่บ้านผมก็ได้ครับ โทร ๙๑๐-๒๙๒๑-๔ หรือที่ *"สยามรัฐ"* โทร ๒๒๒-๘๐๙๕ วงการแพทย์ก็ยังมีริษยากันเลยครับ

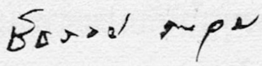
ผมขอต่อฉบับของวันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๔๔ ที่ผมขออนุญาตเสนอแนะท่านนายกฯ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร เอาไว้ ผมต้องขอย้ำอีกครั้ง ผมเสนอแนะท่านนายกฯ ด้วยความบริสุทธิ์ใจจริงๆ ไม่มีเจตนาเคลือบแฝง ผมเป็นคนไทย รักประเทศไทย ผมไม่เคยอิจฉาใคร ผมอยากเห็นประเทศไทยของเราเจริญทันอารยประเทศเขา และสิ่งที่ผมจะเสนอท่านนายกฯ ผมคิดว่า ถ้าท่านทำก็คงทำได้ สิ่งที่ผมคิดเอาไว้คือ สิ่งที่ผมเคยกล่าวเอาไว้ว่า ถ้ามีเงิน ผมจะบริจาคเป็นกองทุนให้กับประชาชนส่วนหนึ่ง และอีกส่วนหนึ่งเก็บเอาไว้ให้ครอบครัว

สิ่งที่ผมอยากแนะนำท่านนายกฯ ก็คือ ผมอยากให้ท่านนายกฯ บริจาคเงินส่วนตัวสัก ๑,๐๐๐ ล้าน เพื่อที่จะได้นำเงินจำนวนนี้เป็นกองทุนสำหรับคนยากคนจน นำเงินกองทุนนี้ไปซื้อที่ที่ประชาชนบริเวณนั้นถูกขับไล่ ปลูกเป็นคอนโดฯขึ้นมา ส่วนพื้นที่ที่เหลือ ก็ทำสวนหย่อม สนามบาสฯ อย่างที่ผมเคยเขียนเอาไว้ ผมอยากจะขอชี้แจงว่า ถ้ามีการก่อสร้าง ก็คงทำให้เกิดการหมุนเวียนทุกๆ ด้าน ไม่

ว่าจะเป็นการสร้างแรงงาน ด้านวัสดุในการก่อสร้าง คนไทยเราก็คงไม่ต้องเดินทางไปขายแรงงานยังต่างประเทศ ไม่ว่าจะเป็นไต้หวัน หรือทางตะวันออกกลาง และจะลดภาวะมลพิษทางอ้อมอีกด้วย

เพราะถ้าเราสร้างคอนโดฯ ขึ้นมาก็จะต้องมีระบบบำบัดน้ำเสีย มีสวนหย่อม มีสนามกีฬาให้เด็กได้ออกกำลังกายกัน ถามว่าเงินจำนวนที่ท่านนายกฯ บริจาคเป็นกองทุนสำหรับประชาชนจะหมดไปไหม ไม่หมดหรอกครับ เพราะเมื่อเราสร้างเสร็จ เราก็ให้ผู้อยู่อาศัยที่เดิมกลับขึ้นไปอยู่คอนโดฯ แล้วเราให้เขาผ่อนในระยะยาวๆ อย่างที่อังกฤษเขาให้ผ่อนถึง ๙๙ ปี ฉะนั้นผู้ที่ถูกขับไล่จะต้องออกไปอยู่ชานเมืองก็ให้เขาอยู่ที่เดิม เอาค่ารถที่จะมาทำงานมาเป็นค่าผ่อนคอนโดฯ แล้วนำเงินค่าผ่อนของพวกเขาไปทำที่อื่นๆ ต่อ มันก็จะเป็นการสร้างงาน และจะเป็นการทำให้ประเทศเราสวยงาม น้ำเสียก็แทบจะหมดไป

คงมีคนบริจาคร่วมกับท่านนายกฯ อีกมาก ในเมื่อนายกรัฐมนตรีของประเทศ เสียสละให้กับคนยากจนขนาดนี้ แทบไม่ต้องหาเสียงเวลามีเลือกตั้ง ทำเถอะครับ ท่านนายกฯ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร ถ้าอยากได้น้ำตาจากประชาชน

เศร้า สลด เกินกว่าคำบรรยาย

ผมนึกถึงภาพขณะที่เขากำลังหลับกันอยู่อย่างสบายๆ น้ำป่าไหลทะลักมาอย่างแรงพร้อมซุงเป็นพันๆ ท่อน โอกาสจะขยับตัวยังแทบไม่มีเลย พวกที่ตัดไม้ทำลายป่า พวกท่านเศร้าเสียใจในการกระทำของพวกท่านบ้างหรือเปล่า ท่านนายกรัฐมนตรีครับ ผมว่าถึงเวลาแล้วที่ท่านต้องเอาจริงกับพวกตัดไม้ทำลายป่า วิธีการมีเยอะแยะครับ พวกค้ายาเสพติดยังนอนอยู่ข้างถนนได้โดยไม่ทราบสาเหตุ หรือสงสัยว่าขบวนการค้ายาเสพติดหักหลังกันเอง ตามล้างตามผลาญ ฆ่ากันเอง แล้วทำไมพวกตัดไม้ทำลายป่าจะตามล้างตามผลาญกันเองบ้างไม่ได้ล่ะครับ หรือแม้แต่กระบวนการทางสภาฯ อำนาจในการออกกฎหมายก็มีอยู่ในมือท่านนายกรัฐมนตรีเต็มที่อยู่แล้ว จะออกกฎหมายให้เฉียบขาดอย่างใดก็ได้ และผมเห็นว่า ควรรณรงค์ให้ประชาชนได้รู้ถึงผลแห่งการทำลายป่าอย่างจริงจังด้วยครับ ประชาชนจะได้รับรู้และมีส่วนร่วมในการปกป้องคุ้มครองป่าเอาไว้ ผมเชื่อว่าเรื่องนี้คงไม่เหลือบ่ากว่าแรงของท่านนายกรัฐมนตรี และเชื่อว่าท่านคงมีความเศร้าใจ สลดใจ ไม่น้อยกว่าผมและคนไทยทุกๆ คน

ที่ผมเขียนมานี้ ไม่ใช่สอนท่านนายกรัฐมนตรีนะครับ แต่ผมยุท่านนายกรัฐมนตรี

ชัชวาลย์ คงอุดม

สยามรัฐ, ๑๔ สิงหาคม ๒๕๔๔

๗/๒๙๘ ม.บัวขาว ถ.รามคำแหง
เขตมีนบุรี กรุงเทพฯ ๑๐๕๑๐

๔ กันยายน ๒๕๔๔

เรียน คุณชัชวาลย์ ที่เคารพและนับถือ

ผมขอสนับสนุนท่าน มท.๑ ปุระชัย เปี่ยมสมบูรณ์ ในการจัดระเบียบสังคม กำหนดให้ปิดสถานบันเทิงในเวลา ๐๒.๐๐ น. โดยเคร่งครัด เนื่องจากสถานบันเทิงเป็นแหล่งค้ายาเสพติด และยั่วยุเยาวชน ให้ไปเที่ยวและมั่วสุม ร่วมกันเสพยาเสพติด ทำให้เสียหายแก่สังคมและประเทศชาติโดยส่วนรวม

ผมจึงได้ส่งบทสักวาโลกาภิวัตน์ มาให้ท่าน ๑ บท กรุณาช่วยลงในคอลัมน์สักวาโลกาภิวัตน์ ในหนังสือพิมพ์สยามรัฐรายวันของท่านต่อไปด้วย หวังว่าคงจะได้รับความกรุณาจากท่านด้วยดี ขอขอบพระคุณล่วงหน้ามา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(นายเปลื้อง คำด้วง)
สมาชิก นสพ.สยามรัฐ

สักวาขอเชียร์ มท.๑
ที่คำนึงถึงชาติศาสนา
พึงขจัดโรคร้ายที่เข้ามา
คอยทำลายศาสนาและมวลชน
ในยุคนี้มีแต่สิ่งเลวทราม
ที่เข้ามาคุกคามทุกแห่งหน
สถาบันเทิงยั่วยุเยาวชน
ทุกทุกคนคอยกำจัดอย่าขัดเอย

เปลื้อง เขาอกทะลุ

เรียน คุณเปลื้อง คำด้วง

สักวาดูหน้าตาท่าทาง มท.๑
ท่านสุขุมและรู้ซึ้งถึงปัญหา
คุณเปลื้องรู้ที่ไหนช่วยบอกมา
เพื่อช่วยกันขจัดปัญหาให้เด็กไทย
ขอให้เราชาวไทยช่วยกันคิด
ช่วยบอกพวกหลงผิดคิดแก้ไข
ถึงหลงผิดหากคิดเลิกคนให้อภัย
แล้วชีวิตนี้ไซร้จะสุขเอย

คุณเปลื้องครับ คุณเขียนเป็นสักวามา ผมก็เลยจำเป็นต้องตอบเป็นสักวา ซึ่งเป็นครั้งแรกในชีวิตของผมที่เขียนสักวา ทุลักทุเลหน่อยนะครับ กว่าจะเขียนสักวาจบ เมื่อยสมองแทบตาย

สยามรัฐ, ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๔๕

ที่ ผชป.๑๖๓/๒๕๔๔

๓๐ กันยายน ๒๕๔๔

เรื่อง ขอได้โปรดพัฒนาเกษตรกรให้ปฏิบัติธรรม-ไม่ทำชั่ว-ทำดี-ทำจิตให้ผ่องใส แล้วเขาจะไม่เป็นหนี้อีกต่อไป

เรียน ท่านประพัฒน์ ปัญญาชาติรักษ์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ผ่านคอลัมน์ *"ชัชวาลย์ คงอุดม"* ตอบจดหมาย

อ้างถึง ข่าวขอคลัง ๓.๕ พันล้าน ลดหนี้สหกรณ์ ใน นสพ.มติชน ๑๑ ก.ย. ๔๔

ข่าวที่อ้างถึงมีใจความว่าท่านขอเงิน ๓.๕ พันล้าน ลดหนี้เกษตรกรที่เป็นหนี้สหกรณ์ไม่เกิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท และไม่ได้เข้าโครงการขอพักชำระหนี้ ความละเอียดแจ้งอยู่แล้วนั้น

ผมขอเรียนว่า การที่เกษตรกรเป็นหนี้มาเป็นระยะเวลายาวนานกว่า ๔๐ ปี ธ.ก.ส. และอีกหลายหน่วยงานที่ให้กู้จำหน่ายหนี้สูญครั้งแล้วครั้งเล่านั้น ก็เพราะไม่มีการดับสาเหตุที่ทำให้เขายากจนเลย

"อบายมุข ปากทางแห่งความฉิบหายล่มจม" ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้เป็นสาเหตุสำคัญที่สุดที่ทำให้เขายากจนนั้น ธ.ก.ส. เจ้าหนี้รายใหญ่ไม่จัดการ ให้เขาลดอบายมุข เช่น น้ำเมา การพนัน และประเพณีที่ฟุ่มเฟือยลงเลย

ดังนั้น หากท่านประสงค์ที่จะไม่ต้องการให้เขาเป็นหนี้อีก ท่านจะต้องหาทางให้เขาลดอบายมุขลงด้วยการ-ไม่ทำชั่ว-ทำดี-ทำจิตให้ผ่องใสตามหลักโอวาทปาติโมกข์ อาจร้องเพลงเช่น

เพลงกราวสุรา เพลงผีหกตัว เพลงปราบคนโกง นี้คือเพลงไม่ทำชั่ว เพราะการทำชั่วมันทำความเดือดร้อนให้แก่ตัวเองและผู้อื่น ร้องไปนานๆ เขาอาจเกิดจิตสำนึกขึ้นมา

เพลงเกิดมาทำไม? เพลงเรียนไปทำไม? การทำดีเป็นประโยชน์แก่

ตัวเองและผู้อื่น จะทำให้เขาได้พบกับ *"จิตที่สูงสงบเย็น"* อันเป็นสิ่งที่ดีที่สุดที่เขาควรจะได้ควรจะถึงในการเกิดมาชาติหนึ่งนี้ คนเราหากเกิดมาชาติหนึ่งไม่พบกับ *"ความสุขเย็น"* ที่พบได้ภายในจิตใจตัวเองเลย ต้องถือว่าเป็นการเสียชาติเกิดอย่างยิ่ง หากร้องอยู่เสมอจะมีผลเท่ากับละชั่วไปด้วย

เพลงน้ำมนต์ที่แท้นั้นคือเหงื่อ เพลงงานคือชีวิต คือการทำจิตให้ผ่องใส ด้วยการทำงานสนุกเป็นสุขเมื่อทำงาน อันเป็นการปฏิบัติธรรมตามที่ท่านอาจารย์พุทธทาสกล่าวไว้ อาจร้องเพลงพลาง ทำงานพลางด้วยความร่าเริง ก็ยิ่งเป็นการปฏิบัติธรรมอย่างยิ่ง นี้เป็นการส่งเสริมให้คนทำดี ละเว้นการทำชั่วมากยิ่งขึ้น

ผมหวังว่าท่านในฐานะผู้บริหารชาวเกษตรกรคงจะดำเนินการให้เกษตรกรได้ปฏิบัติธรรม-ไม่ทำชั่วดี-ทำดี-ทำจิตให้ผ่องใส ในเร็ววันนี้ หากท่านต้องการทำนองขอรับได้ที่ ผชป.

ผมขอขอบคุณและขออนุโมทนาเป็นอย่างสูง

ขอแสดงความนับถืออย่างสูง

(นายวิโรจน์ ศิริอัฐ)
ประธานกรรมการมูลนิธิเผยแพร่ชีวิตประเสริฐ (ผชป.)

เรียน คุณวิโรจน์ ศิริอัฐ

ผมขอบคุณคุณวิโรจน์มากครับ ที่พยายามหาสิ่งที่ดี สิ่งที่จะบอกทางให้แก่พวกเราชาวไทย และโดยเฉพาะอย่างยิ่งกับผู้ที่เป็นเกษตรกรที่เป็นหนี้อยู่ ผมเองก็เชื่อเรื่องเวรกรรม คุณนำคำสั่งสอนขององค์พระสัมมา-สัมพุทธเจ้าที่ว่า *"อบายมุข ปากทางแห่งความฉิบหายล่มจม"* คุณจะให้ ธ.ก.ส. นำคำสอนนี้มาใช้กับเกษตรกรที่เป็นลูกหนี้ ผมว่าคงเป็นไปไม่ได้หรอกครับ มันต้องอยู่ที่ตัวของเกษตรกรเขาเอง เป็นคนต้องมีสติครับ คงให้ใครมาบังคับให้มีสติไม่ได้ รู้ว่าเล่นการพนัน ดื่มของเมา เป็นสิ่งไม่ดี ก็ลองนั่งนึกตรึกตรองดูซิครับว่า ทำไปทำไม ผมเองก็เคยติดบุหรี่สมัยเรียนอยู่ที่ช่างก่อสร้างดุสิต วันหนึ่งผมมองเห็นนิ้วมือของผมมีคราบเหลืองๆ ติดอยู่เพราะสูบบุหรี่มาก จึงนึกในใจว่าเราทำไปทำไม ผมก็ตัดสินใจเลิก ผมติดการพนันงอมแงม เวลาตื่นนอนขึ้นมาต้องคิดหาสถานที่ไปเล่นพนัน มีอยู่วันหนึ่ง ผมเสีย ๒๐ กว่าล้าน ผมเดินออกจากบ่อนพนันมา ก็เลยนึกได้ว่าเราเล่นทำไมวะ ผมก็ตัดสินใจเลิก นับจากวันที่ผมตัดสินใจเลิกเล่นมาจนถึงวันนี้ คงไม่น้อยกว่า ๘-๙ ปีแล้ว ผมว่าทุกอย่างอยู่ที่ตัวเรา ตั้งสติให้มั่นครับ เอาเวลาไปทำอย่างอื่นที่มีประโยชน์แก่ชีวิตดีกว่า อย่าคิดเล่นพนันเพื่อใช้หนี้เลย ไม่มีทางหรอกครับ เรื่องหนี้สินต้องใช้เวลา และแก้ด้วยการทำงานครับ

ผมขอยืมสุภาษิตของใครผมก็ไม่รู้นะครับ ผมเคยอ่านพบตั้งแต่ผมยังเด็กๆ อยู่ นำมาลงให้ท่านได้อ่านกัน เผื่อว่าจะเป็นข้อคิดได้บ้าง

ตนของตน เตือนตน ให้พ้นผิด
ตนเตือนจิต ตนได้ ใครจะเหมือน
ตนเตือนตน ไม่ได้ ใครจะเตือน
คนแช่เชือน ใครจะเตือน ให้ป่วยการ

สยามรัฐ, ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๔๕

โรงเรียนนาเวียงจุลดิศวิทยา

เรียน ประธาน นสพ.สยามรัฐ

ตามที่ดิฉันได้อ่านหนังสือพิมพ์สยามรัฐในหัวข้อยุวกวี ดิฉันยังไม่ค่อยเข้าใจเกี่ยวกับคำพูดที่ว่า ผมไม่อยากให้ลูกเรียนต่อปริญญาเอก กลัวได้เป็นดอกเตอร์แล้วโง่ ซึ่งเป็นคำพูดของคุณเสนาะ เทียนทอง ซึ่งคุณบันลือ จินดาศรี ได้เขียนขึ้นมาให้อ่าน ขอให้ท่านเรียนอธิบายให้ชัดเจนด้วยค่ะ และทำไมคุณบันลือ จินดาศรี จึงเห็นด้วยกับคำพูดของคุณเสนาะ เทียนทอง

อีกปัญหาหนึ่งที่ดิฉันต้องการถามคือ ความที่ดอกเตอร์คนที่หนึ่งได้กล่าวว่า ภาษาไทยเป็นภาษาที่ล้าสมัย ท่านมีความคิดยังไงถึงคิดว่า มันล้าสมัย เพราะความจริงที่ต้องเขียนให้ถูกตามหลักไวยากรณ์ ภาษาไทยอาจจะมีการเปลี่ยนแปลงบ้างใช่ไหมค่ะ แต่เวลาที่เราใช้ เราก็ควรคำนึงถึงหลักไวยากรณ์ด้วยไหมค่ะ หรือเขียนไปตามกลุ่มวัยรุ่นหรือแวดวงวิชาการเลยโดยไม่คำนึงว่าจะถูกต้องตามหลักไวยากรณ์หรือไม่

ขอแสดงความนับถือ

น.ส.สาธิยา การะจักร์

นักเรียนโรงเรียนนาเวียงจุลดิศวิทยา

เรียน คุณสาธิยา การะจักร์

การพูดจากันนั้นมีหลายลักษณะ จะเป็นติ เป็นชม หรือเยาะเย้ย หรือกระทบกระเทียบ กระแหนะกระแหน ในภาษาไทยมีชั้นเชิงทางภาษาที่แสดงถึงภูมิปัญญาของคนโบราณถ่ายทอดมรดกไว้มากมาย เช่น คำซ้ำคำผวน ที่เด็กๆ สมัยนี้ไม่เข้าใจ อย่างที่ท่านเสนาะพูดนั้น จริงๆ แล้วโดยทั่วไป คนที่ได้ดอกเตอร์จะโง่ไม่ได้ ก็ต้องมาดูกันว่าดอกเตอร์คนนั้นโง่ในเรื่องไหน เพราะคนเราอาจจะไม่รู้ได้ในบางเรื่อง

เช่น ให้ดอกเตอร์ทางปรัชญา มาปลูกผักขายนี่เขาย่อมโง่ได้ เพราะเขาไม่เคยมีประสบการณ์ สู้คนจบป. ๖ บ้านนอกไม่ได้ แต่เราจะไปว่าเขาโง่ก็ไม่ได้ เพราะเขายังไม่มีประสบการณ์ ถ้าเขามีประสบ-การณ์เขาก็ต้องฉลาดกว่าคนที่ไม่จบดอกเตอร์ เพราะพื้นฐานทางสมองเขาดีกว่า เขามีหลักการทฤษฎีวิธีคิดแยบยลกว่า ท่านเสนาะอาจจะพูดเป็นคำคมก็ได้ครับ หมายความว่าพูดสะกิดใจ ให้ดอกเตอร์บางคนได้คิด ไม่ใช่เจตนาว่าดอกเตอร์นั้นโง่จริงๆ

เพราะฉะนั้นก็ต้องไปถามท่านเสนาะเอาเองว่า ท่านว่าดอก-เตอร์คนไหนโง่ เขาโง่เรื่องอะไร ผมทายไม่ถูกหรอกครับ

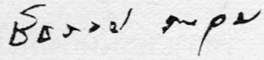
ส่วนที่คุณบันลือ จินดาศรี เชื่อคุณเสนาะ เทียนทอง นั้น เป็นธรรมดาครับ คนเราเมื่อเห็นพ้องด้วย เห็นว่าถูก เห็นว่าจริงกับคำที่อีกคนหนึ่งพูดเขาก็เชื่อ

อย่างที่ผมเชื่อคุณ ว่าคุณสงสัยปัญหานี้จริง ไม่ได้หลอกให้ผมทะเลาะกับใคร จึงได้ตอบคุณไงครับ?! ความเชื่อเป็นสิทธิส่วนบุคคลที่จะเชื่ออะไร เชื่อใคร หรือไม่เชื่อใครเลย แม้แต่ที่ปรึกษาพรรคก็ย่อมได้

อีกข้อที่ว่าดอกเตอร์คนหนึ่งพูดว่า ภาษาไทยเป็นภาษาที่ล้า

สมัยนั้น ดอกเตอร์คนนั้นโง่จริงๆ ครับ! ถ้า *"ล้าสมัย"* ของเขาแปลว่า เก่า, ช้านาน

เพราะว่า ไม่ว่าภาษาใดในโลกนี้ ย่อมเกิดมาช้านานตั้งแต่สร้างโลกโน่นแล้วทั้งนั้น แต่ถ้าเขาพูดว่า คนไทยพัฒนาทางเทคโนโลยีไม่ทันคนชาติอื่น จึงต้องไปยืมภาษาอื่นมาใช้ นั่นก็ว่าไปอีกอย่าง เช่น ต่างชาติเขาทำสวิตช์ไฟฟ้าขึ้นมาใช้ได้ คนไทยเราไม่ได้ทำ หรือไม่ทันได้ทำ แต่จะใช้ไฟฟ้าก็ต้องไปซื้อของเขามา เวลาไปซื้อก็ต้องบอกเป็นภาษาของเขาว่า ซื้อสวิตช์ เขาจึงหยิบให้ถูก พอซื้อมาแล้วก็เลยเรียกสวิตช์ไปด้วย เพราะขี้เกียจสร้างคำภาษาของเราขึ้นมาใช้เรียก พอใช้มานานๆ เราก็อาจเป็นของเราเสียเลย เช่น คำว่า กะละมัง ปิ่นโต ภาษาโปรตุเกส ซึ่งเราเอามาใช้เป็นภาษาไทยไปแล้ว อย่างนี้จะเรียกว่าเราล้าสมัยไม่ได้ ถ้ากระนั้นภาษาอเมริกาก็ล้าสมัย เพราะเขาเรียกต้มยำกุ้ง เหมือนเรา หรือทุเรียน เขาก็ไปเรียกว่า ดูเรียน เป็นต้น เพราะเขาก็ขี้เกียจคิดคำเหมือนเราครับ

สยามรัฐ, ๒๗ ธันวาคม ๒๕๔๔

เรื่อง ยิ่งรณรงค์ยิ่งมาก เพราะเหตุใด?
เรียน ท่าน ส.ว.ชัชวาลย์ คงอุดม ที่นับถือ

ผมเห็นการรณรงค์ในเรื่องต่างๆ ที่เป็นปัญหาของชาติ เช่น ทุจริตคอร์รัปชั่น, ยาเสพติด, การจราจรเพื่อลดอุบัติเหตุ ฯลฯ ซึ่งผลที่ปรากฏออกมาทุกอย่างกลับสวนทางกับการรณรงค์อย่างสิ้นเชิง ผมพยายามเอาใจช่วยให้ประสบความสำเร็จเพื่อประโยชน์ของประเทศชาติและประชาชน แต่ผลงานที่ออกมาก็เป็นอย่างที่ทุกๆ คนทราบกันอยู่ ผมไม่เข้าใจจริงๆ จึงใคร่ขอความรู้จากท่านช่วยตอบข้อข้องใจนี้ ผมคิดว่าผู้รับผิดชอบในหน่วยงานต่างๆ ไม่มีความจริงจังในการแก้ปัญหาอย่างแท้จริง กฎหมายไม่ศักดิ์สิทธิ์ ขนาดผู้ต้องหาคดียาเสพติดร้ายแรงยังปล่อยให้ประกันตัวแล้วหลบหนีไปจนทุกวันนี้ คนเหล่านี้ยังทำงานลอยนวลกันอยู่ดีอีกไหม? สิ่งเหล่านี้ขจัดไม่ยากหากทุกๆ คนทำอย่างเต็มที่ ไม่เห็นแก่พวกพ้องที่ชั่วร้าย ผิดเป็นผิดถูกเป็นถูก ไม่ต้องมีอภิสิทธิ์ใดๆ เท่านี้ประเทศไทยของเราคงน่าอยู่กว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งก็ยังน่าอยู่สำหรับคนไทยทุกคนที่ยึดมั่นในชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ไม่เสื่อมคลาย

จึงเรียนมาเพื่อทราบ

ขอแสดงความนับถือ

พัสสพิย สิงห์ใจ : 7มค 45

เรียน คุณหัสสนัย สิงหวิริยะ

ผมอ่านจดหมายของคุณหัสสนัยแล้ว แทบจะไม่ต้องแสดงความคิดเห็นอีกเลย เพราะผมก็มีความเห็นเช่นเดียวกับคุณ คือ ขาดความจริงใจในการแก้ปัญหาคิดว่าจะมีความจริงใจในการแก้ปัญหาก็เรื่องของการจราจร แต่ถึงแม้ว่าผู้หลักผู้ใหญ่ในสำนักงานตำรวจแห่งชาติจะวางแผนคิดแก้ปัญหาการจราจรอย่างไร ถ้าชั้นผู้น้อยไม่ปฏิบัติอย่างจริงจังคิดแต่จะหาผลประโยชน์เข้าตัวเอง ก็คงจะสำเร็จตามเป้าหมายลำบาก

ยาเสพติดก็เช่นเดียวกัน ผู้หลักผู้ใหญ่ในระดับสูงๆ ของตำรวจต้องดูแลพฤติกรรมของตำรวจชั้นผู้น้อยให้ดีๆ ถ้าชั้นผู้น้อยไม่สมรู้ร่วมคิดกับผู้ค้ารายย่อย ไม่ว่าจะเป็นตามชุมชนหรือโรงเรียน ผมคิดว่าปัญหายาเสพติดน่าจะเบาบางลงได้ ส่วนผู้ค้าหรือผู้ผลิตรายใหญ่ ผมก็คิดว่าไม่น่าจะเหลือบ่ากว่าแรงของ ป.ป.ส.

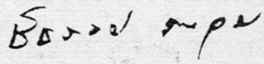
สำหรับทุจริตคอร์รัปชั่นในวงราชการ ส่วนใหญ่ก็มาจากการจัดซื้อจัดจ้าง ประมูลงานต่างๆ ซึ่งเกินจากความเป็นจริง มีการแบ่งเปอร์เซ็นต์กัน มีการกำหนดสเปกเอื้อกัน

อย่างกรณี ขสมก. ที่สยามรัฐตีแผ่ถึงการเช่าเหมาซ่อมรถทำให้รัฐต้องจ่ายดอกเบี้ยร้อยละ ๑๕ ต่อปี ในกรณีไม่มีเงินจ่ายให้กับบริษัทที่ให้เช่า ทั้งๆ ที่เวลานี้ดอกเบี้ยไม่เกินร้อยละ ๗.๕ ต่อปี พอสยามรัฐตีแผ่ให้ประชาชนได้รับรู้ ถึงจะมาเปลี่ยนสัญญาจากร้อยละ ๑๕ ต่อปี มาเหลือร้อยละ ๘ ต่อปี ทำให้รัฐไม่ต้องจ่ายดอกเบี้ยให้บริษัทที่ให้เช่าถึง ๑,๓๐๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท (หนึ่งพันสามร้อยล้านบาท) ถ้าสยามรัฐไม่ตีแผ่ออกมาก็คงไม่ลดดอกเบี้ยให้เหลือร้อยละ ๘ ต่อปี

เห็นไหมครับ พฤติกรรมอย่างนี้ไม่น่าให้ผู้บริหาร ขสมก. อยู่บริหารต่อ รัฐมนตรีผู้กำกับดูแล ขสมก.ก็ยังเพิกเฉย จริงอย่างที่คุณว่าเลยครับ คือ ผู้มีอำนาจขาดความจริงใจในการแก้ปัญหาทุจริต

คอร์รัปชั่น

ทำอย่างไรครับที่จะให้คนไทยเรา มีความละอาย คงต้องให้เป็นหน้าที่ของกระทรวงศึกษาธิการในการหาวิธีการแล้วล่ะครับ

ป.ล. ผมขอขอบคุณ พี่ประพันธ์ บุญเลิศ มากครับ ที่อวยพรผมกับครอบครัว ก็ขอให้ครอบครัวพี่ประพันธ์ บุญเลิศ จงโชคดี พบแต่สิ่งที่ดีงามตลอดไปนะครับ

สยามรัฐ, ๑๔ มกราคม ๒๕๔๕

นมัสการเจ้าอาวาส วัดกลางบางแก้ว
ผ่าน นสพ.สยามรัฐ (ส.ว. ชัชวาลย์)

ข้าพเจ้าประชาชนชาวพุทธคนหนึ่งได้พบรูปภาพลง นสพ. คมชัดลึก ฉบับลงวันที่ ๖ ก.พ. ๒๕๔๕ มีภาพรูปปั้นของนายอุสมาห์ บิน ลาเด็น ขี่นกอินทรี ซึ่งทางช่างได้ทำการปั้นไว้หน้าประตูโบสถ์ของวัดตามรายละเอียดของ นสพ.ฉบับดังกล่าวนั้น ปรากฏว่าไม่มีความเหมาะสมสำหรับรูปปั้นชิ้นนี้เลย ข้าพเจ้ามีความสงสัยว่า ท่านซึ่งเป็นพระสงฆ์และมีความรับผิดชอบต่อวัดที่ท่านเป็นเจ้าอาวาสอยู่ ทำไมจึงไม่ห้ามปราม หรือมีความคิดสร้างสรรค์เป็นรูปอย่างอื่นที่เกี่ยวกับพุทธประวัติที่มีความหมายทางศาสนา

ฉะนั้น จึงให้ท่านเจ้าอาวาสพิจารณาความรับผิดชอบของพุทธศาสนาว่ามีความเหมาะสมอย่างไร จึงเห็นควรทำลายให้หมดสิ้น ก่อนที่จะมีเรื่องบานปลายมากกว่านี้ เพราะสังคมของชาวพุทธยอมรับไม่ได้ ขออย่าให้มีความคิดในแนวทางออกให้วัด ดัง อย่างเดียวเลย

สุดท้ายนี้ขอให้ท่าน ส.ว.แสดงความคิดเห็นในเรื่องนี้ด้วย ขอบคุณ

ประมวล ศรีทองงาม
กทม.

เรียน คุณประมวล ศรีทองงาม

ผมยินดีมากเลยครับคุณประมวล ที่ได้นำจดหมายของคุณ ผ่านไปยังท่านเจ้าอาวาสวัดกลางบางแก้ว ผมไม่ทราบว่าทำไมทั้งท่านเจ้าอาวาสวัดกลางบางแก้วและช่างปูนปั้นคนนั้นจึงมีความคิดอุตริอย่างนี้ ไม่มีความคิดเลยหรือครับ ทั้งท่านเจ้าอาวาสและช่างปูนปั้น ว่านายบิน ลาเด็น เขาเป็นคนอิสลาม เวลาที่คนพุทธจะเดินเข้าไปทำบุญ หรือทำพิธีในโบสถ์ต้องเดินลอดหว่างขาของนายบิน ลาเด็น เข้าไป นายบิน ลาเด็น เขาอยู่ของเขาดีๆ แท้ๆ เขาไม่ได้ใช้หรือจ้างวานให้ท่านเจ้าอาวาสวัดกลางบางแก้ว และช่างปูนปั้น ปั้นรูปของเขาไว้ที่หน้าประตูโบสถ์เลย เสือกจริงๆ สึกไปเสียเถอะครับท่านเจ้าอาวาส อย่าอยู่ในผ้าเหลืองต่อไปอีกเลย เพราะพระอุตริ ไม่สมควรห่มผ้าเหลือง

สยามรัฐ, ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๕

เรียน ท่าน ส.ว. ชัชวาลย์ คงอุดม

ผมมีประสบการณ์ในการทำงานในป่าเขาในภาคใต้รวมเกือบ ๒๐ ปี อยู่มาหมดแล้ว ไม่ว่าเทือกเขาบูโด, เขาน้ำค้าง, ลาบู, โต๊ะโมะ, สุไหงปาดี, ฌุซงดอ เมื่อสมัย พ.ศ. ๒๕๐๐ ต้นๆ บริเวณนี้มีโจรคอมมิวนิสต์ซ่องสุมกันอยู่ บ้านเมืองเราไม่เคยมีปัญหารุนแรงเหมือนสมัยนี้ ผมไม่ทราบว่านโยบายของไทยเราถูกต้องหรือไม่ เราเอาโจรคอมมิวนิสต์ออกมามอบตัวกับทางการ เอาพรรคคอมมิวนิสต์แห่งประเทศไทย (พคท.) ออกมาเป็นผู้ร่วมพัฒนาชาติ แต่เราได้ ขจก. เข้ามาแทนที่ ผมเรียนตรงๆ ว่าเดี๋ยวนี้ไม่มีใครกล้าไปลงทุนหรอกครับ ในเขตจังหวัดปัตตานี นราธิวาส และยะลา เราจะแก้ไขปัญหาได้อย่างไร ถ้าเราไม่จำแนกมิตรหรือศัตรูให้ชัดเจน

วิศวกรแก่ๆ

เรียน ท่านวิศวกรแก่ๆ

เห็นข่าวตำรวจถูกยิงตายแทบทุกวัน ผมคิดว่าพวกเราชาวไทยทุกคนคงมีความรู้สึกไม่แพ้กันคือ *ห่วงบ้านเมือง* การท่องเที่ยวทางภาคใต้คงทรุดแน่ๆ ผมไม่รู้ว่าคนพวกนี้ พวกที่ทำให้บ้านเมืองวุ่นวาย ทำให้คนต่างชาติขาดความเชื่อมั่น คนพวกนี้เป็นคนไทยหรือเปล่า ถ้าเป็นคนไทย ผมขอสาปแช่งให้พวกมันจงทุพพลภาพ ง่อยเปลี้ยเสียขา จงได้รับความทุกข์ทรมานตลอดชีวิต

ปัญหาของชายแดนทางภาคใต้ก็คือ มีทั้งคนไทยที่เป็นคนเชื้อชาติไทย คนไทยเชื้อสายจีน คนไทยเชื้อสายมลายู ซึ่งมีความเชื่อในทางศาสนาและวัฒนธรรมแตกต่างกัน ประกอบกับจังหวัดชายแดนภายใต้ยังเป็นป่าเขาลำเนาไพร การควบคุมตรวจสอบดูแลการทำงานของข้าราชการอาจจะไม่ทั่วถึง ทำให้ข้าราชการมีความรู้สึกว่า ตัวเองเป็นเอกเทศ มีความเป็นอิสระ อาจจะใช้อำนาจตามอำเภอใจได้ เป็นเหตุให้เกิดความไม่เป็นธรรมขึ้น นี่ก็อาจจะเป็นสาเหตุหนึ่งของปัญหา และอีกปัญหาหนึ่งก็คือ ปัญหาทางเศรษฐกิจ ภาคใต้อุดมสมบูรณ์ไปด้วยทรัพยากรทางธรรมชาติและยังมีชายแดนติดกับประเทศเพื่อนบ้านด้วย เป็นเหตุให้ประชาชนบริเวณชายแดนนี้ มีรายได้จากทรัพยากรทางธรรมชาติและของหนีภาษีดีมาก เพราะฉะนั้นเมื่อคนในพื้นที่มีรายได้ดี และยังห่างไกลจากการควบคุมอีกด้วย ย่อมเป็นช่องทางให้พวกผู้มีอิทธิพลและอำนาจ หากินได้ง่าย เช่น เก็บค่าคุ้มครอง และพวกมีอำนาจและอิทธิพลพวกนี้ก็มักจะเกิดจากพวกมีสีและผู้ที่มีอิทธิพลในท้องถิ่นร่วมมือกัน ผมทราบจากอดีตท่านผู้ว่าฯ ท่านหนึ่งว่า งบฯโครงการต่างๆ ต้องเพิ่มให้สูงกว่าความเป็นจริงไว้ สำหรับค่าคุ้มครองถึง ๓๐% ท่านคงได้ยินข่าวว่า มีการเผาเครื่องมือก่อสร้างและยิงถล่มบ้านพักคนงานอยู่บ่อยๆ เนื่องจากไม่จ่ายค่าคุ้มครอง

ท่านวิศวกรแก่ๆ ครับ เมื่อคืนวันที่ ๒๐ มี.ค.นี้ พรรคพวกผมซึ่งเป็นคนทางภาคใต้มาหาผมที่บ้าน และเราได้พูดคุยกันในเรื่องนี้ เขาให้ข้อคิดว่า ทำไมตำรวจทางหลวงไม่เห็นเป็นอะไรเลย ทำไมจึงมาเป็นแต่กับตำรวจท้องที่ เขายืนยันเลยครับว่า ตำรวจท้องที่รู้เรื่องนี้ดีว่า เกิดจากอะไร ทำไมพวกเขาถึงถูกยิง

สำหรับนโยบายที่เรารับเอาขบวนการโจรจีนคอมมิวนิสต์และพรรคคอมมิวนิสต์แห่งประเทศไทยออกมาเป็นผู้ร่วมพัฒนาชาตินั้น ผมคิดว่าเป็นนโยบายที่ถูกต้องครับ แต่ถูกต้องสำหรับการที่เรารับพรรคคอมมิวนิสต์แห่งประเทศไทยนะครับ แต่การรับขบวนการโจรจีนคอมมิวนิสต์ ผมว่าไม่ถูกต้อง เพราะขบวนการโจรจีนคอมมิวนิสต์เขาไม่ได้ต่อสู้กับประเทศเรานะครับ เขาต่อสู้กับมาเลเซีย และพวกนี้เขาอยู่ตามเทือกเขาระหว่างไทยกับมาเลเซีย ทำให้พวกขบวนการโจรพูโลซึ่งคิดจะแบ่งแยกดินแดนทางภาคใต้ของเราปฏิบัติการได้ลำบาก เพราะขบวนการโจรจีนคอมมิวนิสต์กับขบวนการโจรพูโลคนละพวกกันครับ

ที่เขียนเล่าอย่างนี้ก็เพราะผมบังเอิญได้รู้จักกับบุคคลระดับหัวหน้าของขบวนการโจรจีนคอมมิวนิสต์ครับ

สยามรัฐ, ๒๒ มีนาคม ๒๕๔๕

๘ พ.ค. ๒๕๔๕

เรียน คุณชัชวาลย์ คงอุดม ส.ว.กรุงเทพฯ

เรื่อง การเอารัดเอาเปรียบของ ขสมก. ต่อประชาชน

ผมคิดว่าท่านคงไม่เคยขึ้นรถเมล์หรอกนะครับ แต่ถ้าท่านเคยขึ้น คงจะทราบดีว่า เขาเน้นที่ยืนมากกว่าที่นั่ง คือ เก้าอี้ด้านซ้ายนั่งคู่ เก้าอี้ด้านขวานั่งเดี่ยว เพื่อที่จะเหลือที่ตรงกลางให้ยืนมากเท่าไหร่ยิ่งดี ผู้โดยสารที่โดนยืนชั่วโมงกว่าขึ้นไปคงจะซาบซึ้งดี ถ้าโดนโหนแล้วรถวิ่งฉิวแบบรถไฟลอยฟ้านั่นไม่มีใครว่า แต่ที่โหนแล้วรถติดไม่ขยับไปไหน ท่านลองคิดดูสิครับ

ยิ่งพอรถยูโรทูเริ่มออกมาวิ่งเมื่อประมาณ ๒-๓ ปีที่แล้ว ผมเห็นแล้วอยากด่าผู้บริหารมันจังเลย นอกจากมีเก้าอี้ให้นั่งน้อยแล้ว พนักพิงยังพิงได้แค่สะบัก มันจะทำให้พิงศีรษะได้ก็ไม่ทำ ที่เลวกว่านั้น เบาะนั่งรวมทั้งพนักพิง ฟองน้ำหนาไม่ถึง ๑ นิ้ว ท่านครับ นั่งนานๆ มันเจ็บก้นนะครับ พอลุกขึ้นจะรู้สึกก้นชาด้านเลย ผู้อ่านที่อ่านข้อความของผมคงจะเห็นด้วยอย่างแน่นอน รถ ขสมก.บางสาย ถ้าเจอรถติดหนักๆ นั่งจากต้นสายถึงปลายสาย ใช้เวลามากกว่า ๒ ชั่วโมงก็ยังมี แต่รถ บขส.สายสั้น เช่น กรุงเทพฯ-นครปฐม นั่งไม่ถึง ๒ ชั่วโมง แต่เบาะของเขานิ่มและพิงศีรษะได้ (อันนี้ต้องขอชม บขส. รวมทั้งรถร่วมด้วย) สาธารณูปโภคต่างๆ เขาต้องการให้ประชาชนผู้ใช้บริการได้รับความสะดวกสบาย แต่ ขสมก.กลับตรงกันข้าม ผมขอท้าให้รัฐมนตรีที่ดูแล ขสมก.ลองนั่งรถยูโรทูสายไหนก็ได้ จากต้นสายยันปลายสาย ถ้าไม่เมื่อยก้น เจ็บก้น ก็แสดงว่าโกหก หรือวันไหนท่าน ส.ว. ว่าง ทดลองไปนั่งดูก็ได้ ท่านจะทราบว่าที่ผมเขียนมาทั้งหมดจริงหรือเท็จ ผมถึงบอกว่ามันเป็นการเอารัดเอาเปรียบ และทรมานประชาชนอย่างเลือดเย็น โหนก็เมื่อยแข้งเมื่อยขา พอได้นั่งก็ต้องเจอเก้าอี้กระดาน เพราะมันไม่ต่างกับกระดานจริงๆ ครับ

ขอขอบพระคุณท่าน ส.ว. ที่เอื้อเฟื้อผมตลอดมา

ขอแสดงความนับถือ

ชื่นอากาศ (เจ้าเก่า)

เรียน คุณชื่นอากาศ (เจ้าเก่า)

ผมไม่ได้นั่งรถเมล์มานานแล้วครับ คงราวๆ สัก ๓๐ ปีเห็นจะได้ แต่จากการที่ได้อ่านจดหมายของคุณชื่นอากาศที่บรรยายมา ผมมองเห็นภาพเลยครับ เห็นภาพของผู้สูงอายุที่ต้องยืนโหนต่องแต่งเป็นชั่วโมงๆ อยู่บนรถจนกว่าจะถึงจุดหมายปลายทาง เห็นภาพของคนโดยสารที่ต้องยืนเบียดเสียดกัน ผมสะท้อนใจครับ สะท้อนใจผู้บริหารและบอร์ด ขสมก.ยุคนี้จริงๆ

คงเป็นเพราะผู้บริหารชุดนี้ทำโครงการเสนอไปยังกระทรวงการคลังเพื่อขอเช่ารถยูโรทูจำนวน ๕๐๐ คัน และในการเสนอเช่ารถยูโรทูครั้งนี้ คณะผู้บริหาร ขสมก.ทำเรื่องเสนอทางกระทรวงการคลังว่า รถยูโรทู ๕๐๐ คันนี้จะวิ่งได้วันละ ๑๐,๐๐๐ บาทต่อวันต่อคัน หักค่าใช้จ่ายในการบริหาร ค่าน้ำมัน ค่าพนักงาน ๘,๖๐๐ บาทต่อวันแล้ว จะมีกำไรคันละประมาณ ๑,๔๐๐ บาทต่อวันต่อคัน รวมทั้งเดือน ขสมก.จะมีกำไรจากการเช่ารถยูโรทู ๕๐๐ คันนี้ เดือนละ ๗๐๐,๐๐๐ บาท

แต่ในความเป็นจริงแล้ว ค่าบริหาร ค่าเช่า ค่าเหมาซ่อม ค่าน้ำมัน ค่าพนักงาน ต้องใช้เงินวันละประมาณ ๙,๘๐๐ บาทต่อวันต่อคัน และรถยูโรทูที่ ขสมก.เช่ามา ๕๐๐ คัน ก็วิ่งได้แค่วันละประมาณ ๖,๕๐๐ บาทต่อวันต่อคันเท่านั้น จะเห็นได้ว่าขาดทุนคันละ ๓,๐๐๐ กว่าบาทต่อวันต่อคัน รถ ๕๐๐ คัน ก็ขาดทุนเป็นเงินวันละ ๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท

(หนึ่งล้านห้าแสนบาท) เดือนหนึ่งก็คิดเป็นเงินขาดทุน ๔๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท (สี่สิบห้าล้านบาท) คูณด้วย ๑๒ เดือน ก็เท่ากับ ๕๔๐ ล้านบาทต่อปี และสัญญาเช่า ๑๐ ปี ขสมก.ก็จะต้องขาดทุนถึง ๕,๔๐๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท (ห้าพันสี่ร้อยล้านบาท) จากการเช่ารถยูโรทู ๕๐๐ คันนี้ และยังมีดอกเบี้ยกรณีผิดนัดชำระค่าเช่าค่าเหมาซ่อมอีกนะครับ ซึ่งดอกเบี้ยที่ต้องจ่ายในการผิดนัดชำระสูงถึง ๑๕% ต่อปี ในขณะที่ความเป็นจริงของอัตราดอกเบี้ยแค่ ๗-๘% เท่านั้น จ่ายดอกเบี้ยกัน ๑๐ ปี ก็คงไม่น้อยกว่า ๗,๐๐๐-๘,๐๐๐ ล้านบาท รวมค่าดอกเบี้ยและค่าขาดทุนแล้ว ก็หมื่นกว่าล้านบาทครับ ดังนั้น ผู้บริหารชุดนี้ก็เลยพยายามหาวิธีการทุกอย่างที่จะให้มีรายได้เข้ามาเยอะๆ ใครจะห้อยจะโหนอย่างไรก็ช่างมัน

ผมได้นำเรื่องของผู้บริหาร ขสมก.ชุดนี้ไปกราบเรียนให้ ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร ได้ทราบแล้วเมื่อวันศุกร์ที่ ๑๐ พ.ค. ที่ผ่านมานี้เอง ใจเย็นๆ นิดหนึ่งนะครับ

ป.ล. : ต้องขออภัยที่ไม่สามารถนำจดหมายของคุณดวงฤดี ดวงเงิน ที่เขียนมาลงตีพิมพ์ได้ ใจจริงๆ ผมอยากจะลงให้เสียจริงๆ นะครับ แต่คุณเขียนด้วยลายมือมา ๗-๘ หน้ากระดาษ จึงติดขัดตรงเนื้อที่จำกัด ถ้าจะให้ดี ผมขอแนะนำให้เขียนสัก ๑ หน้าครึ่งของกระดาษ A4 จะสะดวกหรือเป็นการดีครับ

ชัชวาลย์ คงอุดม
ตอบจดหมาย

เรียน ท่านผู้อ่านที่เคารพรักทุกท่าน

วันนี้ต้องของดตอบจดหมายก่อนนะครับ เพราะว่ามีเรื่องสำคัญที่จะมาบอกกล่าวให้พวกเราชาวไทยและผู้มีอำนาจของประเทศได้รับทราบ เพื่อช่วยกันหาทางป้องกันความเสียหายที่จะเกิดขึ้นที่ ขสมก.

คุณพีระพงศ์ อิศรภักดี ลาออกจาก ผอ.ขสมก. ก่อนเกษียณอายุ ทั้งๆ ที่เหลือเวลาอีก ๒-๓ เดือนเท่านั้น และสมัครเข้ามาบริหาร ขสมก.ในฐานะมืออาชีพใหม่อีกครั้ง ซึ่งมีอายุการดำรงตำแหน่งเป็นเวลา ๔ ปี จากปี ๒๕๔๔ ถึง ๒๕๔๘

ผมผิดหวังจริงๆ ครับ ในฐานะผู้บริหารมืออาชีพของคุณพีระพงศ์ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องรถตู้ ซึ่งเวลานี้คณะกรรมาธิการการปกครองของวุฒิสภา ก็ได้เสนอให้ ป.ป.ช.ไปแล้ว หรือเรื่องการเช่ารถยูโรทูซึ่งทำให้รัฐเสียหายเป็นหมื่นล้าน ตอนนี้ก็มีเข้ามาอีกเรื่องแล้วครับ

คุณพีระพงศ์มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินการขายรถโดยสารปรับอากาศจำนวน ๕๐๐ คัน ยี่ห้อเบนซ์ ซึ่งผมได้นำมาลงในหน้าตอบจดหมายของผม ให้ท่านผู้อ่านได้อ่านและพิจารณาดูว่าเงื่อนไขที่คุณพีระพงศ์กำหนดมานั้น ทำให้รัฐเสียหายเป็นพันล้าน เพราะเงื่อนไขที่คุณพีระพงศ์กำหนดมานั้น เป็นเงื่อนไขที่เอื้อประโยชน์ให้กับพรรคพวกคุณพีระพงศ์เท่านั้นเอง

ชัชวาลย์ คงอุดม

องค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพ
สำนักงานใหญ่ เลขที่ ๑๓๑ ถ.เทียมร่วมมิตร
เขตห้วยขวาง กทม. ๑๐๓๒๐
โทร. ๐-๒๒๔๖-๐๓๓๙, ๐-๒๒๔๖-๐๗๔๑-๔,
๐-๒๒๔๖-๐๗๕๐-๒
โทรสาร ๐-๒๒๔๗-๒๑๘๙, ๐-๒๒๔๖-๕๓๗๔

(สำเนา)

คำสั่งองค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพ

ที่ ๒๐๐/๒๕๔๕

เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินการขายรถโดยสารปรับอากาศ
ยี่ห้อเบนซ์ จำนวน ๕๐๐ คัน

ด้วยคณะกรรมการบริหารกิจการองค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพ ได้มีมติในการประชุม ครั้งที่ ๔/๒๕๔๕ เมื่อวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๕ อนุมัติให้ขายรถโดยสารปรับอากาศยี่ห้อเบนซ์ จำนวน ๕๐๐ คัน นั้น

เพื่อให้การขายรถโดยสารปรับอากาศยี่ห้อเบนซ์ จำนวน ๕๐๐ คัน เป็นไปด้วยความเรียบร้อย จึงให้แต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินการขาย ประกอบด้วยบุคคลดังต่อไปนี้

๑. นายวีระศักดิ์ อุตรินทร์ เป็นประธานกรรมการ
(รองผู้อำนวยการ ฝ่ายการเดินรถเอกชนร่วมบริการ)

๒. หัวหน้าสำนักนโยบายและแผน เป็นกรรมการ

๓. ผู้อำนวยการเขตการเดินรถที่ ๘ เป็นกรรมการ

๔. ผู้อำนวยการฝ่ายปฏิบัติการรถเอกชนร่วมบริการ เป็นกรรมการ

๕. หัวหน้ากองบริหาร ฝ่ายการเดินรถองค์การฯ เป็นกรรมการและเลขานุการ

๖. หัวหน้ากองนิติกรรม เป็นกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

ให้คณะกรรมการฯ ดังกล่าวมีหน้าที่พิจารณาขายรถให้กับผู้ประกอบการที่มีสัญญาเข้าร่วมเดินรถกับองค์การฯ โดยจัดลำดับการจำหน่ายให้กับผู้ประกอบการ ดังนี้

๑. ผู้ประกอบการที่ยื่นเรื่องขอเข้าร่วมเดินรถกับองค์การฯ พร้อมขอซื้อรถโดยสารปรับอากาศปลดระวางซึ่งได้จัดทำสัญญาเข้าร่วมเดินรถเรียบร้อยแล้ว

๒. ผู้ประกอบการที่ทำสัญญาเข้าร่วมเดินรถโดยสารปรับอากาศกับองค์การฯแล้ว แต่ไม่มีรถออกวิ่งบริการ

๓. ผู้ประกอบการที่ทำสัญญาเข้าร่วมเดินรถกับองค์การฯ แต่มีรถวิ่งบริการต่ำหรือยังไม่เต็มตามเงื่อนไขที่กรมการขนส่งทางบกกำหนด

๔. ผู้ประกอบการที่ทำสัญญาเข้าร่วมเดินรถกับองค์การฯ ที่มีความประสงค์จะซื้อรถปลดระวาง เพื่อนำไปเปลี่ยนกับรถที่มีสภาพทรุดโทรม

๕. ผู้ประกอบการที่เดินรถโดยสารธรรมดาและในเงื่อนไขใบอนุญาตกำหนดให้เดินรถโดยสารปรับอากาศและผู้ประกอบการมีความประสงค์จะเดินรถโดยสารปรับอากาศตามใบอนุญาต

๖. ผู้ประกอบการที่ทำสัญญาเข้าร่วมเดินรถกับองค์การฯ และประสงค์จะซื้อรถเพื่อนำไปวิ่งบริการเพิ่มในเส้นทาง

ให้คณะกรรมการฯ ดำเนินการให้ถูกต้องตามระเบียบข้อบังคับขององค์การฯ แล้วรายงานผลให้พิจารณาต่อไป

สั่ง ณ วันที่ ๕ เมษายน ๒๕๔๕

(ลงชื่อ) พีระพงศ์ อิศรภักดี

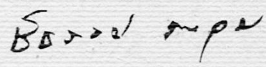
(นายพีระพงศ์ อิศรภักดี)

ผู้อำนวยการองค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพ

สำนักนโยบายและแผน

ต้องขอโทษผู้อ่านด้วยนะครับ เนื่องจากพื้นที่มีจำกัด จึงต้องขออนุญาตชี้ให้ท่านผู้อ่านเห็นถึงเงื่อนงำของคำสั่งตั้งคณะกรรมการขายรถดังกล่าวว่า จะทำให้ประเทศชาติ และ ขสมก.เสียหายอย่างไรบ้างในฉบับวันพรุ่งนี้ครับ

ป.ล. : ต้องขออภัยอย่างสูงต่อตระกูล "อุเทนสุต" ที่ในคอลัมน์ตอบจดหมายของผมลงฉบับประจำวันพฤหัสบดีที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๔๕ ได้พาดพิงถึงโดยไม่ตั้งใจ ซึ่งความจริงแล้ว นายปิยะพันธ์ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับโครงการยูโรทู คือ นายปิยะพันธ์ จัมปาสุต รองอธิบดีกรมขนส่งทางบก จึงขออภัยตระกูล *"อุเทนสุต"* มา ณ ที่นี้

สยามรัฐ, ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๕

องค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพ
สำนักงานใหญ่ เลขที่ ๑๓๑ ถ.เทียมร่วมมิตร
เขตห้วยขวาง กทม. ๑๐๓๒๐
โทร. ๐-๒๒๔๖-๐๓๓๙, ๐-๒๒๔๖-๐๗๔๑-๔,
๐-๒๒๔๖-๐๗๕๐-๒ โทรสาร ๐-๒๒๔๗-๒๑๘๙,
๐-๒๒๔๖-๕๓๗๔

(สำเนา)

คำสั่งองค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพ

ที่ ๒๐๐/๒๕๔๕

เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินการขายรถโดยสารปรับอากาศ
ยี่ห้อเบนซ์ จำนวน ๕๐๐ คัน

ด้วยคณะกรรมการบริหารกิจการองค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพ ได้มีมติในการประชุม ครั้งที่ ๔/๒๕๔๕ เมื่อวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๕ อนุมัติให้ขายรถโดยสารปรับอากาศยี่ห้อเบนซ์ จำนวน ๕๐๐ คัน นั้น

เพื่อให้การขายรถโดยสารปรับอากาศยี่ห้อเบนซ์ จำนวน ๕๐๐ คัน เป็นไปด้วยความเรียบร้อย จึงให้แต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินการขายรถ ประกอบด้วยบุคคลดังต่อไปนี้

๑. นายวีระศักดิ์ อุตรินทร์ เป็นประธานกรรมการ
(รองผู้อำนวยการฝ่ายการเดินรถเอกชนร่วมบริการ)
๒. หัวหน้าสำนักนโยบายและแผน เป็นกรรมการ
๓. ผู้อำนวยการเขตการเดินรถที่ ๘ เป็นกรรมการ
๔. ผู้อำนวยการฝ่ายปฏิบัติการรถเอกชนร่วมบริการ เป็นกรรมการ
๕. หัวหน้ากองบริหาร ฝ่ายการเดินรถองค์การฯ เป็นกรรมการและเลขานุการ
๖. หัวหน้ากองนิติกรรม เป็น กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

ให้คณะกรรมการฯดังกล่าวมีหน้าที่พิจารณาขายรถให้กับผู้ประกอบการที่มีสัญญาเข้าร่วมเดินรถกับองค์การฯ โดยจัดลำดับการจำหน่ายให้กับผู้ประกอบการดังนี้

๑. ผู้ประกอบการที่ยื่นเรื่องขอเข้าร่วมเดินรถกับองค์การฯ พร้อมขอซื้อรถโดยสารปรับอากาศปลดระวาง ซึ่งได้จัดทำสัญญาเข้าร่วมเดินรถเรียบร้อยแล้ว

๒. ผู้ประกอบการที่ทำสัญญาเข้าร่วมเดินรถโดยสารปรับอากาศกับองค์การฯแล้ว แต่ไม่มีรถออกวิ่งบริการ

๓. ผู้ประกอบการที่ทำสัญญาเข้าร่วมเดินรถกับองค์การฯ แต่มีรถวิ่งบริการต่ำ หรือยังไม่เต็มตามเงื่อนไขที่กรมการขนส่งทางบกกำหนด

๔. ผู้ประกอบการที่ทำสัญญาเข้าร่วมเดินรถกับองค์การฯ ที่มีความประสงค์จะซื้อรถปลดระวาง เพื่อนำไปเปลี่ยนกับรถที่มีสภาพทรุดโทรม

๕. ผู้ประกอบการที่เดินรถโดยสารธรรมดาและในเงื่อนไขใบอนุญาตกำหนดให้เดินรถโดยสารปรับอากาศ และผู้ประกอบการมีความประสงค์จะเดินรถโดยสารปรับอากาศตามใบอนุญาต

๖. ผู้ประกอบการที่ทำสัญญาเข้าร่วมเดินรถกับองค์การฯ และประสงค์จะซื้อรถเพื่อนำไปวิ่งบริการเพิ่มในเส้นทาง

ให้คณะกรรมการฯ ดำเนินการให้ถูกต้องตามระเบียบข้อบังคับขององค์การฯ แล้วรายงานผลให้พิจารณาต่อไป

สั่ง ณ วันที่ ๕ เมษายน ๒๕๔๕

(ลงชื่อ) พีระพงศ์ อิศรภักดี

(นายพีระพงศ์ อิศรภักดี)

ผู้อำนวยการองค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพ

สำนักนโยบายและแผน

(ต่อจากฉบับวานนี้)

ท่านผู้อ่านครับ ท่านอ่านเงื่อนไขที่คุณพีระพงศ์ อิศรภักดี กำหนดในการขายรถปรับอากาศ ๕๐๐ คัน **แล้วเป็นไงครับ** แทนที่จะให้ประชาชนทั่วไปมีสิทธิเข้าไปซื้อได้ กลับให้ผู้มีสิทธิที่จะซื้อรถปลดระวางนี้ได้ต้องเป็นผู้ที่มีสัญญาขอเข้าร่วมเดินรถกับองค์การฯ เรียบร้อยแล้ว หรือผู้ที่มีสัญญาร่วมเดินรถกับองค์การฯ แล้วเท่านั้น **แต่ไม่มีรถออกวิ่งบริการ**

ความจริงฉบับวานนี้ ผมตั้งใจจะยกขึ้นมาวิจารณ์เป็นข้อๆ ตั้งแต่ข้อ ๑ ถึงข้อ ๖ แต่เมื่อพิจารณาดูแล้ว อย่างกรณีข้อ ๑ ถึงข้อ ๓ ก็เป็นเพียงเงื่อนไขแนวเดียวกันคือ ให้ผู้ที่มีสัญญาเข้าร่วมเดินรถกับองค์การ ขสมก. ที่ยังไม่มีรถออกวิ่งรับผู้โดยสาร หรือมีแล้วแต่เป็นรถที่มีบริการต่ำ ที่ยังไม่เต็มตามเงื่อนไขที่กรมการขนส่งทางบกกำหนด จะมีเพียงข้อ ๔ ข้อเดียวที่แตกต่างออกไปจากข้ออื่นนิดหน่อย ก็คือ ผู้ที่ทำสัญญาเข้าร่วมเดินรถกับองค์การที่มีความประสงค์จะซื้อรถปลดระวาง เพื่อนำไปเปลี่ยนกับรถของผู้ร่วมเดินรถที่มีสภาพทรุดโทรม

เห็นไหมครับ แสดงให้เห็นว่า รถที่องค์การฯบอกว่าปลดระวาง ยังคงมีสภาพที่ดีอยู่ ไม่เช่นนั้นคงไม่ระบุในเงื่อนไขหรอกว่า ให้ผู้มีสัญญาร่วมเดินรถกับองค์การฯซื้อได้ เพื่อนำไปเปลี่ยนกับรถที่ทรุดโทรมแล้วของผู้ร่วมเดินรถ

คุณพีระพงศ์ อิศรภักดี ครับ ผมทราบว่าคณะกรรมการที่คุณตั้งมาเพื่อดำเนินการขายรถปรับอากาศชุดนี้ ประชุมกันแล้วว่า จะขายในราคาคันละ ๔๐๐,๐๐๐ กว่าบาทเล็กน้อยเท่านั้น วิธีการที่พวกคุณกำหนดมานี้ มันอ่านความรู้สึกนึกคิดของพวกคุณได้ชัดเจนมากกว่า ทำเพื่ออะไร

ก็คงต้องขอต่อฉบับพรุ่งนี้อีกวันนะครับ ผมจะชี้ให้เห็นว่าประเทศชาติเสียหายอย่างไร

ชัชวาลย์ คงอุดม

สยามรัฐ, ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๔๕

ชัชวาลย์ คงอุดม
ตอบจดหมาย

(ต่อจากฉบับวานนี้)

ท่านผู้อ่านครับ เงื่อนไขที่คุณพีระพงศ์ อิศรภักดี กำหนดให้ผู้ที่จะซื้อรถโดยสารปรับอากาศ ๕๐๐ คัน ต้องเป็นผู้ที่ทำสัญญาเข้าร่วมเดินรถกับองค์การฯแล้วเท่านั้น

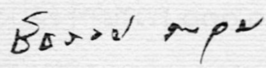
เรื่องนี้ ผมได้โทร.ไปเรียนให้ท่าน รมช.นิกร จำนง ขอให้ท่านเข้าไปตรวจสอบและดูแลเรื่องนี้อย่างใกล้ชิดแล้วครับ ผมเรียนท่านว่า ทำไมไม่ขายรถปรับอากาศ ๕๐๐ คันนี้พร้อมทั้งสัมปทานให้ประชาชนทั่วไป ซึ่งผมเชื่อแน่ว่า ถ้าขายทั้งตัวรถและสัมปทานแล้ว คันละ ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท (สองล้านบาท) ก็ต้องมีผู้ซื้อแน่นอน ๕๐๐ คันก็ต้องเป็นเงินถึง ๑,๐๐๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท (หนึ่งพันล้านบาท) ไม่ใช่ขายแค่คันละ ๔๐๐,๐๐๐ กว่าบาท อย่างที่คุณพีระพงศ์กำหนด ๕๐๐ คัน ก็เป็นเงินแค่ ๒๐๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท (สองร้อยล้านบาท) เท่านั้น

ท่านผู้อ่านเห็นชัดเจนหรือยังครับ ถ้าคุณพีระพงศ์รักประเทศชาติจริง คงไม่กำหนดเงื่อนไขให้ผู้ที่ทำสัญญาเข้าร่วมเดินรถกับองค์การฯแล้วเท่านั้นที่จะซื้อได้ และพวกเราคนไทยทั้งประเทศก็ไม่มีโอกาสได้รู้เลยว่า เอกชนที่ทำสัญญาเข้าร่วมเดินรถกับองค์การฯ ทำสัญญาไว้กับองค์การฯตั้งแต่เมื่อไหร่ ผมเชื่อครับว่า เรื่องขายรถปรับอากาศนี้ ต้องมีการกระซิบให้พรรคพวกไปทำสัญญาร่วมเดินรถกับองค์การฯไว้ก่อน ไม่เช่นนั้นเงื่อนไขคงไม่ออกมาอย่างนี้หรอกครับ

ท่านผู้อ่านครับ รถโดยสารปรับอากาศของ ขสมก. โดยเฉลี่ยจะมีรายได้วันละประมาณ ๖,๕๐๐ บาทต่อคัน หนึ่งเดือนก็จะมีรายได้ ๑๙๕,๐๐๐ บาท ผมหักค่าใช้จ่ายให้แบบตัวเลขสูงๆ เลยนะครับ ทั้งพนักงานขับรถ พนักงานเก็บเงิน (กระเป๋ารถ) ค่าน้ำมัน เดือนละ ๙๕,๐๐๐ บาท (เก้าหมื่นห้าพันบาทถ้วน) เหลือสุทธิเดือนละ ๑๐๐,๐๐๐ บาท ถ้าซื้อรถปรับอากาศนี้มาสี่เดือนก็คุ้มทุนแล้วครับ

คุณพีระพงศ์คงเคยตัว เพราะขายรถเมล์โดยสารที่เรียกว่ารถร้อนหรือรถไม่มีแอร์ ไปแค่คันละ ๑๐๐,๐๐๐ กว่าบาทเท่านั้น รถไม่มีแอร์นี้วิ่งได้วันละประมาณ ๓,๕๐๐ บาทต่อคัน หักค่าใช้จ่ายต่างๆ ประมาณสี่เดือน ก็คงคุ้มทุนเหมือนกัน และต่อจากนั้น ทั้งรถปรับอากาศและรถร้อน (ไม่มีแอร์) ผู้ที่ซื้อไปก็จะเก็บกินไปตลอดชีวิต ท่านผู้อ่านคิดดูสิครับ ถ้าให้พวกเราประชาชนมีสิทธิ์ซื้อได้ เราก็ต้องซื้อ ผมไม่เข้าใจว่า คนที่มีชื่อเสียงอย่างคุณพีระพงศ์ทำไมไม่มีความละอายใจบ้าง

คุณพีระพงศ์ครับ ตอนนี้ก็อายุ ๖๐ กว่าปีแล้วนะครับ เวลาตายไป ภรรยาและลูกๆ คงไม่เอาเงินใส่โลงไปให้คุณหรอกครับ

สยามรัฐ, ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๔๕

๒๐ กรกฎาคม ๒๕๔๕

เรื่อง สภาความมั่นคงแห่งชาติ, สภาพัฒน์
เรียน ส.ว.ชัชวาลย์ คงอุดม

ตามข่าวหนังสือพิมพ์และโทรทัศน์แทบทุกวันนี้ ได้เห็นและได้ยินคำว่าสภาความมั่นคงแห่งชาติบ่อยเหลือเกิน ไม่ทราบว่าประชุมเรื่องอะไรกันบ้าง มีวาระการประชุมและรายงานการประชุม ชาติไม่มีความมั่นคง จึงต้องประชุมเพื่อความมั่นคง ข่าวที่ออกมาฟังดูแล้วไม่เป็นข่าว ไม่รู้เรื่องเหมือนข่าวสภาพัฒน์ ชาติไม่พัฒนา ต้องประชุมเพื่อพัฒนา ฟังแล้วจับความได้ดังนี้ แทบทุกๆ คน หลายๆ คนมีความเห็นอย่างนี้เหมือนกัน แสดงว่านโยบายของสภาความมั่นคงแห่งชาติและสภาพัฒน์ สิบปีมานี้ผิดพลาดหมดใช้ไม่ได้ ล้มเหลวต้องเปลี่ยนใหม่หมด ยกตัวอย่างยาบ้า ต้นตอมันอยู่ที่ไหน ใครๆ ก็รู้ โรงงานอยู่ที่ไหน ปืนใหญ่ถึงจัดการพังเลย ถ้าอยู่ไกลไป จัดหน่วยเฉพาะกิจไปจัดทำลายแล้วกลับมาประกาศให้โลกผู้ดีรู้ว่าได้จัดการผู้ก่อการร้ายได้แล้ว จะได้รับคำชมเชยจากโลกผู้ดีเหมือนอเมริกันบอมบ์ผู้ก่อการร้ายอัฟกานิสถาน โลกยกย่องไม่เป็นความผิด อย่าทำเหมือนทหารเก่า รบกับลาวก็แพ้ลาว เข็ดเขี้ยวพม่า หมดสภาพแก่เกินแกงแล้วยังใช้อยู่ได้ เรื่องเจรจาต้องให้คนผิดมาขอเจรจา อย่ามาอ้างเรื่องระหว่างประเทศ ทำอะไรผิดถูกชาวไทยรับรู้ผิดชอบชั่วดี ผิดไปแล้วคิดใหม่ทำใหม่ แก้ตัวได้ไม่ว่ากัน มัวแต่มานั่งไล่จับยาบ้าในเมืองไทย เสียเงินเสียคนเสียเด็กไปแล้วไม่รู้เท่าไร เลิกกันที ส.ว.ชัชวาลย์มีความเห็นอย่างไรตามข่าว จีนหนุนพม่าให้อาวุธพม่า ชาวไทยก็รู้ ทำไมไม่ให้คนชอบเจรจาไปพูดกับจีนว่าพม่ามีผู้ก่อการร้ายผลิตยาบ้าจำหน่ายทั่วโลกช่วยกันกำจัดด้วย อยากฟังข่าวนี้ ส.ว.ชัชวาลย์มีข้อมูลไหม หรือไม่เป็นข่าว

ขอแสดงความนับถือ

(ประกอบ สันติกะกุล)

เรียน คุณประกอบ สันติกะกุล

เรื่องสภาความมั่นคงแห่งชาติเป็นเรื่องละเอียดอ่อน คงยากที่จะตอบ สำหรับสภาพัฒน์ก็คงอย่างที่คุณว่ามานั่นแหละครับ ก็คงเป็นหน้าที่ของรัฐบาลที่จะต้องหาทางแก้ไขปัญหาที่เป็นจุดบกพร่องกันต่อไป

ส่วนที่คุณยกเรื่องยาบ้ามา ผมเคยเขียนไปหลายครั้งแล้วครับว่า เราต้องพูดกับจีน ขอร้องอย่าไปหนุนพม่า ประกาศให้โลกรู้นะว่าชนกลุ่มน้อยผลิตยาบ้าอยู่ในเขตของพม่า คุยกับพม่าว่า ถ้าจะปราบพวกผลิตยาบ้าในเขตของพม่า ถ้าให้เราช่วยตีกระหนาบให้ก็ให้บอกมาเราก็จะช่วยเต็มที่

ผมคิดอย่างที่คุณประกอบคิดนั่นแหละครับ ถ้าพูดกันดีๆ ไม่รู้เรื่อง ก็เอากันให้มันเด็ดขาดเสียที ภายในประเทศของเราก็ให้ผู้นำท้องถิ่นหรือผู้นำชุมชนช่วย เรียกผู้นำแต่ละที่มาพูดคุยกัน ถ้าใครหลีกเลี่ยงที่จะช่วย คนนั้นแหละครับ คือ *ตัวดีตัวค้ายา*

พูดกันดีๆ ไม่รู้เรื่อง ไม่ยอมเลิก ก็ให้ไปนอนอยู่ข้างถนนเสียบ้าง ปัญหายาคงเบาบางลงเยอะครับ

สยามรัฐ, ๒๙ กรกฎาคม ๒๕๔๕

บ้านริมคลอง

๑ ส.ค. ๔๕

เรียน ท่าน ส.ว.ชัชวาลย์ คงอุดม ที่นับถือ

เช้านี้ ผมเปิดหน้า ๕ สยามรัฐ ก็พบว่าท่านตอบจดหมายของผมแล้ว นึกไม่ถึงว่าจะได้รับการตอบเร็วขนาดนี้ เพราะผมส่งจดหมายมาเมื่อวันที่ ๒๙ ก.ค. วันที่ ๓๑ ก.ค. ท่านก็ตอบจดหมายของผมแล้ว ถือว่าสยามรัฐเป็นหนังสือพิมพ์ที่ยอดเยี่ยมมาก และขอชมการสื่อสารที่รวดเร็วเช่นกัน ทั้งๆ ที่ผมส่งจดหมายธรรมดา ขอชมเชย ขอขอบคุณที่ท่านได้ช่วยแก้คำผิดให้ผมด้วย นี่แหละที่ผมต้องเรียกว่าหนังสือพิมพ์คืออาจารย์ของผม ผมแก่แล้วความจำก็ไม่ค่อยดี แต่สุขภาพอย่างอื่นดีหมด และก็ขอขอบคุณที่ท่านให้เกียรติเรียกผมว่าพี่ และก็ขอเป็นพี่ที่ดีตลอดไป ผมเป็นคนชอบช่วยเหลือสังคมเหมือนท่าน อยู่กันด้วยรักสามัคคี โลกนี้ก็น่าอยู่ครับท่าน

วันนี้ผมก็มีเรื่องที่จะขอคำแนะนำและเล่าสู่ท่านฟังอีกเรื่องหนึ่ง คือผมมีบ้านพักอยู่ริมคลอง เมื่อก่อนนี้หรือเมื่อ ๔๐ กว่าปีก่อน คลองที่หน้าบ้านผมน้ำสะอาดใส ไหลตลอดวัน เรียกว่าน้ำใสไหลเย็นเห็นตัวปลา ผักหญ้าขึ้นเต็ม อยากกินผักกินปลาก็หาได้ง่ายๆ น้ำในลำคลองก็อาบกินได้ เดี๋ยวนี้น้ำในลำคลองมีแต่สิ่งสกปรกขุ่นคล้ำดำไปหมด กุ้ง หอย ปู ปลา ผักหญ้าตายไม่มีเหลือ เกิดจากอะไร ทุกคนทราบดี แต่ไม่แก้ไข ผมไม่ทราบว่ากรมชลประทานหรือผู้ที่รับผิดชอบไม่มีปัญญาพัฒนาแก้ไขหรืออย่างไร แม่น้ำลำคลองคือสายเลือดมนุษย์ ธรรมชาติสร้างมาให้เราได้รับความร่มเย็น แต่เราไม่ช่วยรักษาไว้ เมืองไทยเรานับว่าโชคดีมหาศาลที่มีแม่น้ำสายใหญ่ๆ หลายสาย แต่เราไม่พัฒนานำมาใช้ให้เป็นประโยชน์เท่าที่ควร ปล่อยทิ้งไปอย่างน่าเสียดาย ช่วยกันคิดเถอะครับ ผมไปเมืองจีน เขาบอกว่าน่าเสียดายที่เรามีของดีๆ มากมายแต่ไม่รู้คุณค่านำมาพัฒนาใช้ เกษตรกรก็ไม่ได้รับการช่วยเหลืออย่างถูกต้องและจริงจัง ทำให้ผลผลิตไม่มีคุณภาพ ราคาตกต่ำ

เจ๊งกันเป็นแถวๆ ท่านนายกฯ ทักษิณ คนเดียวแก้ไม่ได้หรอกครับ ทุกฝ่ายต้องช่วยกัน ฝ่ายค้านก็ควรจะรู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย ร่วมมือกันเถอะครับเพื่อประเทศชาติ เมืองไทยเราแก้ไขยากครับ เพราะเราเป็นประเทศที่อุดมด้วยทรัพยากรธรรมชาติมากมาย แก้ถูกทางเป็นเศรษฐีด้วยกันทุกคนครับ ผมเชื่อว่าเมืองไทยเรามีคนเก่งๆ เยอะ แต่เขาไม่มีโอกาสเท่านั้น เพราะเรายังเล่นพรรคเล่นพวกกันอยู่ แล้วมันจะเจริญได้ไง ขอเถอะครับผู้มีอำนาจทั้งหลาย อย่าเล่นพรรคเล่นพวกเลย เอาคนที่มีความรู้ความสามารถมาร่วมพัฒนาชาติบ้านเมืองเถอะครับ ชาติเราเจริญรุ่งเรืองแน่ สร้างแต่ความดีชีวีก็จะยืนยาว

วันนี้ผมก็ขอรบกวนเท่านี้ก่อนครับ โอกาสหน้าคิดว่าคงมีเรื่องเล่าสู่ท่านฟังอีก ขออภัยที่ใช้เครื่องพิมพ์ดีดเก่าๆ ตัวหนังสือไม่ค่อยดี จะใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ก็ใช้ไม่เป็น เพราะยังไม่ได้หัด มีแต่พวกลูกๆ เขาใช้กัน

ท้ายนี้ ขอให้ท่าน ส.ว.ชัชวาลย์ คงอุดม และชาวสยามรัฐทุกท่านจงมีแต่ความสุข ความเจริญรุ่งเรือง ตลอดไป

ด้วยความรักและนับถือ

สิงห์แก้ว เมืองย่าโม

สิงห์แก้ว เมืองย่าโม

เรียน พี่สิงห์แก้ว เมืองย่าโม

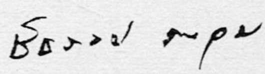
คนไทยเราถ้าอยู่กันด้วยรักสามัคคี ไม่เอารัดเอาเปรียบ ไม่ฉวยโอกาส รู้จักละอายอย่างพี่ว่า ประเทศเราเจริญครับ

ผมขอขยายความอีกสักนิดนะครับ จะได้ไม่ต้องตีความกัน ยกตัวอย่างเช่น การเช่าเหมาซ่อมยูโรทูของ ขสมก. บริษัทไหนจะมาเสนอผลประโยชน์ เราไม่รับ เพราะเราละอาย แค่นี้พอแล้วครับ ผมยืนยันและรับรองว่า ประเทศชาติจะได้ประโยชน์อย่างมหาศาล เพราะงบฯคงเหลือไปทำอะไรให้เป็นประโยชน์ต่อประเทศได้อีกมากมาย

หรืออย่างพวกโรงงานอุตสาหกรรม เวลาจะปล่อยน้ำเสียก็ทำให้ถูกต้อง ทำน้ำเสียให้เป็นน้ำดีตาม พ.ร.บ.เสียก่อน คือรู้จักละอายที่จะละเลยก็พอแล้วครับ น้ำคงไม่เสีย เน่าดำอย่างที่เห็นกันอยู่ทุกวันนี้

พี่สิงห์แก้วครับ บ้านที่ผมเกิด เสาปักอยู่ในคลองเลยครับ เมื่อก่อนในคลองจะมีลูกตาล ชมพู่ มะกอกลอยมาเต็มไปหมด สมัยผมเด็กๆ ผมลงไปว่ายน้ำเล่น เก็บลูกตาล ชมพู่ มะกอกกิน ไม่เป็นอะไรเลยครับ เพราะสมัยนั้นน้ำสะอาด ถ้าเป็นเดี๋ยวนี้ คงเป็นไม่รู้ว่ากี่โรคต่อกี่โรคนะครับ พูดแล้วเศร้าใจจริงๆ

เอาเป็นว่า อย่าปล่อยให้ท่านนายกรัฐมนตรีท่านทำอยู่คนเดียวดีกว่าครับ พวกเราคนไทย ใครมีแนวความคิดเห็นอย่างไรที่จะช่วยชาติได้ ก็เขียนจดหมายมาที่ผมก็แล้วกันครับ ผมจะได้นำลงให้ในหน้าตอบจดหมายของผม เผื่อว่าท่านนายกฯ ท่านจะได้นำไปใช้ในการแก้ปัญหาของประเทศได้บ้างนะครับ

ป.ล. : ผู้ใช้นามแฝง *"ผู้เดือดร้อน"* ที่เขียนมาร้องทุกข์หน้าตอบจดหมายของผม ถึงกรณีมีโรงงานซักผ้าขนาดใหญ่รายหนึ่งตั้งอยู่เลขที่ ๘๘/๔๔ ซอยชาตรี อ่อนนุช ๔๖ เขตสวนหลวง กทม. ใช้เครื่องซักผ้าขนาดใหญ่หลายเครื่องปั่นผ้าทั้งกลางวันกลางคืน จนทำความเดือดร้อนให้ประชาชนในบริเวณใกล้เคียง ผมได้ส่งคนไปตรวจสอบตลอดทั้งซอยแล้ว ปรากฏว่าเป็นโรงงานเล็กๆ ไม่ได้ทำความเดือดร้อนใดๆ ขอร้องเถอะครับ อย่ายืมมือผมไปเกเรหรือทำลายคนอื่นเขาเลย

สยามรัฐ, ๕ สิงหาคม ๒๕๔๕

ที่บ้านฝั่งธนฯ

๖ สิงหาคม ๔๕

เรียน ท่านประธาน นสพ.สยามรัฐ

มีข้อข้องใจ อยากจะขอหารือท่านประธานฯ ผ่านไปถึงผู้ที่เกี่ยวข้อง เพราะเมื่อเร็วๆ นี้เอง เห็นคณะส่งเสริมประสานงานเยาวชนดีเด่นแห่งชาติ ประกาศความเป็นลูกกตัญญูในทุกๆ ปี และทุกๆ ปีที่ประกาศออกมา ลูกดีเด่นเยาวชนดีเด่น เห็นมีแต่บรรดาลูกหลานท่านผู้ดีไฮโซ กับดารานักร้องนักแสดง ทำไมครับ บุคคลธรรมดา ลูกชาวบ้านธรรมดา ทั่วประเทศไม่มีใครดีเด่นสักคนเลยหรือ

นสพ.แม้แต่สยามรัฐเองก็ลงข่าวอยู่บ่อยๆ เด็กกตัญญูลูกกตัญญูวัย ๑๐ กว่าๆ ปรนนิบัติพ่อแม่-ปู่ย่า-ตายาย ตอนเช้าก่อนไปโรงเรียน พอพักกลางวันก็วิ่งกลับมาบ้านมาหาข้าวให้ทาน เด็กบางคนยอมอดข้าวกลางวันที่ ร.ร.แจกเพื่อห่อมาให้พ่อแม่ทานก่อนกลับไปเรียนต่อ ทำอย่างนี้เป็นเดือนเป็นปีทั้งๆ ที่ตัวเองก็จน ผมไม่เคยรับทราบว่าเด็กพวกนี้นับสิบๆ ร้อยๆ รายทั่วประเทศจะได้รับรางวัลอะไรกับเขาบ้าง ส่วนพ่อแม่ดีเด่นก็คนรวยคนดังแทบทั้งนั้น แม่ที่ค้าขายตัวเป็นเกลียว หยิบยืมกู้หนี้มาเพื่อส่งลูกๆ เรียนจนจบชั้นสูงสุด ผมไม่เห็นค่อยมี เมื่อไรทางราชการสภาสังคมฯ จะเปลี่ยนให้มันถูกต้องเสียที หวังว่าลูกชาวบ้าน แม่ชาวบ้านธรรมดา เป็นแบบโฆษณาให้สภาฯ ไม่เท่

และขอความกรุณาให้สยามรัฐ ติดตามจ้ำจี้จ้ำไช ตำรวจให้สืบและจับมืออุบาทว์ที่ปล่อยพ่อทำฆาตกรรมลูกฮิปโปฯ ๑๘ ชั่วโมงตายให้ได้ นี่หรือครับเมืองพุทธ แม้แต่ลูกตัวเองคลอดออกมาแล้วฆ่าทิ้งไว้ เมืองพุทธมีฆ่ากันไม่เว้นแต่ละวัน มันเลวและขออภัยนะครับ *"บัดซบ"* กว่าการมีบ่อนกาสิโนที่ถูกกฎหมายเสียอีก ทำไมครับ บรรดาท่านที่ค้านๆ ที่กลัวบ่อนตัวเองที่มีหุ้นอยู่ด้วยเจ๊งพ่อหรือไงครับ

ประการสุดท้าย บรรดาหน่วยราชการ บรรดาคนไทยทำไมจัดงานอะไร จะต้องมีชื่อเป็นภาษาอังกฤษทั้งนั้น ชื่อภาษาไทยมันน่ารังเกียจนักหรือไงครับ เรื่องนี้วันหลังผมจะขอคุยต่อ

นับถือยิ่ง

ผจญ พินทุฯ

เรียน คุณผจญ พินทุฯ

คุณผจญครับ เท่าที่ผมทราบมา หน่วยงานที่จะคัดเลือกเยาวชนดีเด่น มี สปช., กรป.กลาง, สช. และอีกหลายหน่วยงานของกระทรวงศึกษาธิการ และยังมีหน่วยงานต่างๆ ที่อยู่ในลิสต์ขององค์กรสภาสังคมสงเคราะห์อีกด้วย

ผมคิดว่าหน่วยงานเหล่านี้ เมื่ออ่านจดหมายของคุณแล้วน่าจะคิดได้บ้างว่า ไม่จำเป็นต้องหวังผลทางโฆษณาเพียงอย่างเดียวหรอก น่าจะส่งเสริมให้เด็กที่มีความกตัญญูรู้คุณคนจริงๆ ได้มีโอกาสได้บ้าง คงจะเป็นตัวอย่างที่ดีสำหรับเด็กอื่นๆ ต่อไป

สำหรับเรื่องของฮิปโปฯ ผมเชื่อว่าตำรวจคงพยายามอย่างเต็มที่ที่จะนำอมนุษย์ตนนั้นมาลงโทษให้ได้ เพราะมันเป็นการกระทำที่โหดเหี้ยมอำมหิตเกินมนุษย์ เขารู้อยู่ว่า ถ้าปล่อยลูกฮิปโปฯเข้าไปในเขตแดนของตัวอื่น มันต้องตาย แต่เขาก็ปล่อย เพื่อที่จะให้บรรลุถึงเป้าหมายที่เขาตั้งไว้ **คนคนนี้เลวมากครับ เลวจริงๆ สุดบรรยาย**

คุณผจญครับ คนไทยที่จัดงานแล้วใช้ชื่อเป็นภาษาอังกฤษก็คงเพื่อแสดงให้เห็นว่า *ฉันเป็นคนมีความรู้นะ* อย่าไปถือเขาเลยครับ เขาคงไม่คิดไปถึงว่าภาษาไทยน่ารังเกียจหรอกครับ

คุณผจญครับ ผมเชื่อว่า ทุกวันนี้คนไทยเรา ๙๐% กว่าๆ คงถือศีล ๕ ไม่ได้หรอกครับ เพราะคงไม่มีใครไม่โกหก ถ้าใครบอกว่าจะไม่โกหกเลย ผมไม่เชื่อหรอกครับ ผมว่าเรามาถือแค่ความละอายใจกันเท่านั้น ก็เพียงพอแล้วครับ เพราะถ้าเรามีความละอายใจ เราคงไม่ทุจริต ไม่คดโกง ไม่เอารัดเอาเปรียบใครหรอกครับ เพราะเราละอายใจ

สยามรัฐ, ๑๒ สิงหาคม ๒๕๔๕

เรียน ท่าน ส.ว.ชัชวาลย์ คงอุดม ที่เคารพ

ต้องขอกราบขอบพระคุณท่าน ส.ว. ที่มีแนวคิดนำเอาข้อเขียนของท่าน พล.ต.ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช มาตีพิมพ์เป็นระยะๆ ผมขออภิวันทาด้วยความจริงใจ

หน้าศาสนาของสยามรัฐ สำหรับผมแล้วได้ประโยชน์เต็มๆ โดยเฉพาะบทความเซนสองนาที รวมทั้งข้อเขียนของ อาจารย์สนิท ศรีสำแดง แม้จะคิดถึงอันเตวาสิกและท่านอาจารย์ประสกก็ตาม แต่ทุกอย่างมันก็อยู่ในรูปไตรลักษณ์

ท่าน ส.ว.ครับ ในฐานะที่ผมเป็นคนระดับกลาง ที่ค่อนไปในทางระดับล่าง เพราะชีวิตจะต้องดิ้นรน ขวนขวาย ปากกัดตีนถีบ ในการดำรงชีวิตในสังคมไทย ที่ยังมีความเป็นอยู่แบบตามกระแสโลก ไร้จุดยืน โดยมองข้ามวัฒนธรรม ไม่สนใจคำสอนของศาสดา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแม้แต่น้อย แถมเหยียดหยามอีกต่างหาก ผู้รู้บอกว่าเป็นพวกวัตถุนิยมและจักรกลนิยม

ในขณะนี้ เรื่องเงินเดือนของผู้ทำงานในองค์กรของรัฐและเอกชน มีความคิดแนวความคิดคล้ายกัน *"รายรับ-รายจ่ายไม่สมดุลกัน"* กับเศรษฐกิจในปัจจุบัน โดยมีเหตุและผลมาเทียบเคียงกัน ฟังดูแล้วก็มีน้ำหนักพอฟังได้ เสร็จแล้วก็มีคำถามสวนมาว่า...แล้วเท่าไรจึงจะพอ?

ผมนั่งหลับตานึกถึงอดีต นึกถึงคำโบราณว่า...เก็บเบี้ยใต้ถุนร้าน และน้ำขึ้นให้รีบตัก ความหมายนั้นผู้รู้บอกว่า

๑. เก็บเบี้ยใต้ถุนร้าน คือ การทำมาหากินแบบเก็บเล็กผสมน้อย ไม่ดูถูกค่าของเงิน และไม่กลัวเหนื่อยแรงเปล่า (ไม่ใช่คอยจ้องทุจริตคดโกง)

๒. น้ำขึ้นให้รีบตัก คือ ไม่นิ่งดูดาย มีความขยันหมั่นเพียรในการประกอบอาชีพ ขณะที่ร่างกายยังแข็งแรง และมีโอกาส ในรูปของ "สัมมาอาชีวะ" การเลี้ยงชีพชอบ (ไม่ใช่ฉกฉวยโอกาสเอาเปรียบ)

คำสอนของศาสดานั้น หากนำมาใช้ในการดำเนินชีวิตก็สามารถอยู่

ได้อย่างปกติสุข เพราะความสุขเดี๋ยวมันก็ทุกข์ และความทุกข์หากแก้ปัญหาได้ก็เจอความสุขเหมือนกัน สิ่งที่น่าสังเกตคือ กลุ่มบุคคลที่มีอาภรณ์ใหม่เอี่ยม ราคาแพง มียานพาหนะรุ่นใหม่ป้ายแดง ราคาสูง มีบริวารมากมายจนจำหน้าแทบไม่ได้ เรียกชื่อไม่ถูก วิ่งมาคอยรับใช้ อาหารการกินได้สารอาหารครบ ๕ หมู่ ความเป็นอยู่ของครอบครัว ไม่ถูกแดด ไม่โดนฝนให้เป็นไข้เลือดออก ไม่ต้องกินนมบูด ต่างกับคนที่มีอาชีพหาเช้ากินค่ำ กรรมกรแบกหาม ชาวไร่ ชาวนา เดินเท้าเปล่า ส้นเท้าหนาเตอะ เสื้อผ้าเก่าคร่ำคร่า แม้หมวกที่ใส่กันแดดก็ขาดวิ่น กินอาหารแต่ละมื้อก็เพียงอิ่ม สารอาหารไม่ต้องพูดถึงว่าครบหรือไม่ มียานพาหนะก็วิ่งได้เฉพาะที่ ไม่นุ่มนวล คนกลุ่มนี้ถูกเอ่ยถึงบ่อยมาก *"ประชาชน"* สิ่งที่น่าสังเกตอีกอย่างคือ ไม่เอาเงินเดือนของคนอาชีพเดียวกัน แต่อยู่ต่างประเทศ มาเทียบเคียงเพื่อประโยชน์ตน กลุ่มของตน ดูแล้วไม่สร้างสรรค์เลย

บุคลิกผู้นำของเราส่วนใหญ่ทำตัวฟุ้งเฟ้อ ฟุ่มเฟือย โมหะในตัวเอง ชอบใช้อำนาจไม่ถูกกาลเทศะ อำนาจที่ใช้ส่วนใหญ่ไม่เกิดประโยชน์แก่สังคมเลย ขาดวินัย นอกระบบ ชอบใช้อภิสิทธิ์ ตามปรัชญาตะวันตก ผู้รู้บอกว่าเรามันปรัชญาตะวันออก (มันต้องผสมผสานกันจะไปได้สวย) ผมเองในฐานะโง่เหมือนควาย ๘๐ ตัว แถมวัวอีก ๒ พอได้อ่าน ได้ศึกษาปรัชญาตะวันออก รับเงาพระพุทธศาสนา คำว่าปล่อยใจให้ว่าง คือ ว่างจากการคิดชั่ว คิดเอาเปรียบ คิดขี้เกียจ แล้วดำรงตนอยู่ใน *"มรรคมีองค์ ๘"* ในไม่ช้าผมรวยแน่นอน คือ รวยทั้งโภคทรัพย์และอริยทรัพย์ด้วย

ท้ายสุด จำนวนผู้ทรงเกียรติในสภานั้น สงสารคนที่มีความคิดดี มีจุดมุ่งหมายเพื่อการเสียสละ เป็นสุภาพบุรุษ รัฐบุรุษที่ห่วงประชาชนรักประชาชนจริงๆ พลอยมัวหมอง เพราะฝุ่นละอองของคนตรงข้ามไปด้วย ขอให้ท่านเหล่านั้นจงห่างทุกข์ ใกล้สุข ตลอดกาล

เคารพยิ่ง

เจด็ด บรรจงจัด

เรียน คุณเจด็ด บรรจงจัด

คุณนี่ช่างเป็นคนถ่อมตัวเสียจริงๆ จดหมายที่คุณเขียนมามันบอกถึงภูมิปัญญาของคุณว่า ความคิดความอ่านของคุณกว้างไกลแค่ไหน ฉะนั้น อย่าว่าแต่คุณบอกว่าคุณโง่เหมือนควาย ๘๐ ตัว แถมวัวอีก ๒ ตัวเลยครับ ต่อให้บอกว่าโง่เหมือนควายตัวเดียว ผมก็ไม่เชื่อคุณ

ผมเป็นคนเชื่อเรื่องบุญ-บาป มนุษย์เราทำบุญทำกรรมไว้ไม่เหมือนกัน เพราะฉะนั้น เวลามาเกิด จึงเกิดในฐานะที่ไม่เหมือนกัน อย่าไปน้อยอกน้อยใจอะไรเลยครับ ชาตินี้เกิดมาแล้ว แม้จะลำบากก็พยายามทำบุญไว้สิครับ ทำแต่ความดี ชาติหน้าจะได้สบาย มีคนคอยรับใช้ อาหารก็จะได้กินครบ ๕ หมู่อย่างคุณว่า แถมหน้าตาก็จะหล่ออีกด้วย

ชัชวาลย์ คงอุดม

สยามรัฐ, ๑๕ สิงหาคม ๒๕๔๕

๑๒ ส.ค. ๒๕๔๕

เรื่อง มลพิษในอากาศ

เรียน คุณชัชวาลย์ คงอุดม ส.ว. กทม.

ผมคงต้องเขียนมาระบายความเดือดร้อนเกี่ยวกับควันพิษจากการเผาขยะ จากการค้าขายโดยใช้ฟืนกาบมะพร้าว จากการต้มน้ำกินโดยใช้กาบมะพร้าว ฟืนของผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้านหมู่ ๗ อีกครั้ง เพราะไม่ได้รับการแก้ไข ไม่มีอะไรดีขึ้น ผมเคยร้องเรียนไปทางอำเภอพระประแดงแล้วว่า ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้านหมู่ ๗ ต.บางยอ สร้างความเดือดร้อนเสียเอง โดยจุดไฟต้มน้ำตั้งแต่ตี ๔ ยัน ๗ โมงเช้า เมื่อไม่กี่วันมีปลัดอำเภอฝ่ายป้องกันมาตรวจสอบตอนบ่าย ซึ่งไม่เจอกับผม เพราะผมต้องไปทำงาน ท่านครับ คุณปลัดฯ มาตอนบ่ายแล้วจะไปเห็นกับตาได้อย่างไร เห็นได้ข่าวว่าปลัดฯ สอบถามทางบ้านผู้ช่วยฯ เขาอ้างว่า แม่เขาเป็นคนเก่าคนแก่ ใช้ฟืนมานาน ไม่เคยใช้แก๊ส โดยที่บ้านเขาก็ขายแก๊สด้วย แล้วเห็นว่าให้ชาวบ้านลงชื่อว่าเดือดร้อนจากกลีนควันไฟหรือไม่ ท่านครับ คนในชุมชนนั้นส่วนมากเป็นคนต่างจังหวัดมาทำงานแบกหาม เช่าบ้านของผู้ช่วยฯ ใครจะกล้าบอกว่าเดือดร้อน ท่านคงทราบดีว่า คนต่างจังหวัดจะนับถือยกย่องกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ใครจะกล้าหือนอนเหม็นควัน แสบจมูกก็ต้องบอกไม่เหม็นไว้ก่อน ตรงจุดนั้นคนพื้นที่จริงๆ จะอยู่ห่างออกไป จึงไม่ทราบความเดือดร้อน ทุกวันนี้ผมจึงเหมือนเป็นแกะดำในสายตาชาวบ้าน บางคนอาจจะเหม็น แต่เห็นเป็นเรื่องเล็กน้อย เพราะยังไม่เจ็บป่วยด้วยโรคทางเดินหายใจ หรือโรคปอด จึงยังไม่รู้ว่าพิษภัยมันเป็นอย่างไร

ทุกวันนี้อากาศบริสุทธิ์แถวบ้านผมมีเหลืออยู่ประมาณวันละ ๖ ชั่วโมงเท่านั้น เริ่มตั้งแต่ประมาณตี ๔ ถึง ๗ โมงเช้า ผู้ช่วยฯ ต้มน้ำ จากนั้นราว ๖ โมง หรือ ๗ โมงเช้า ผู้เช่าบ้านของผู้ช่วยฯ ซึ่งบ้านอยู่หลังบ้านผมเองจะออกมาต้มข้าวโพดขาย พอใกล้หมดจะสุมไฟต้มใหม่ เรื่อยไปจนถึง ๒ ทุ่ม หลังจากนั้นมีบ้านอีกหลังหนึ่ง อยู่ระหว่างบ้านผมและบ้านผู้ช่วยฯ

จะสุมไฟด้วยกาบมะพร้าวเพื่อไล่ยุง ซึ่งมันไม่ได้ผล มีแต่คนจะตายก่อน ถ้าบ้านอยู่หลังเดียวโดดๆ ทำไปเถอะ ไม่มีใครว่า บ้านนี้มันเหมือนซาดิสต์ครับท่าน วันไหนไม่ได้เผาคงนอนไม่หลับ บางวัน ๖ โมงเย็นเริ่มเผา ทุ่มบ้าง ๒ ทุ่มบ้าง บางวัน ๓ ทุ่มกว่าลุกขึ้นมาเผาไล่ยุง กลุ่มคนพวกนี้ว่าใครไม่ได้เพราะต่างคนต่างเผา อบต. บางยอ เขาเอาถังขยะมาตั้งบริการเก็บเดือนละแค่ ๓๐ บาท หลายบ้านมีฐานะ แต่ไม่ยอมเสียเงิน ใช้วิธีเผาขยะสร้างความเดือดร้อน ทำร้ายชาวบ้านอย่างเลือดเย็น บางคนมีเงินซื้อบุหรี่สูบ ซื้อเหล้ากิน แต่ไม่ยอมเสียค่าขยะ น่าสมเพชครับ

ท่านคงพอมองภาพออกแล้วนะครับว่า พวกเขารวมหัวกันก่อมลพิษตั้งแต่ราวตี ๔ ถึง ๔ ทุ่ม จึงเหลืออากาศดีให้หายใจเพียง ๖ ชั่วโมงเท่านั้น ลืมบอกท่านครับว่า แม่ค้าข้าวโพด พอวันสองวันเปลือกข้าวโพดมาก ก็จะรวมเผาทีหนึ่ง ควันโขมงสมเป็นเมืองในหมอกจริงๆ ผมจึงสงสัยว่า เขาล่าลายเซ็นชาวบ้านทำไมไม่ทราบ ล่าเพื่อสนับสนุนคนทำผิด หรือต่อให้ล่าได้เป็นหมื่นชื่อ ผมคนเดียวนี่แหละสามารถแจ้งความเอาผิดได้ใช่ไหมครับท่าน แต่ผมไม่อยากค้าความ รวมทั้งหลายๆ คนเป็นคนกันเอง ซึ่งบางคนก็รู้ว่าเราไม่ชอบ เมื่อวานผมจึงยอมเสียเงินเอง ซื้อพัดลมดูดอากาศขนาด ๑๐ นิ้ว ราคา ๑,๐๘๐ บาท มาเพื่อดูดเอาควันพิษกลับออกไป ใครไม่ห่วงสุขภาพก็ช่างหัวมัน แต่ผมห่วง (ผมกล้าท้าได้เลยว่า ถ้าแม่ผู้ช่วยฯ ตายไป เขาก็ยังใช้ฟืนและกาบมะพร้าวต้มน้ำต่อไป เพราะนั่นเองเป็นข้ออ้างส่งเดช แท้จริงแล้วเขาเป็นคนขี้เหนียวไม่ยอมลงทุนมากกว่า ใครจะเดือดร้อนยังไงก็ช่างข้าประหยัดเงินของข้าได้ก็แล้วกัน เสียดายเงินเดือนที่มาจากภาษีชาวบ้านจังไม่บำบัดทุกข์ บำรุงสุข ยังมาสร้างความเดือดร้อนหยิบยื่นความตายให้ชาวบ้านวันละเล็กวันละน้อย) ถ้ากฎแห่งกรรมมีจริง ขอให้เขาป่วยเป็นโรคมะเร็งปอดตายก่อนคนอื่นด้วยเถิด

ท้ายนี้ขอให้ท่านและหนังสือพิมพ์สยามรัฐ จงเจริญยิ่งๆ ขึ้นครับ

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

คนภูมิแพ้

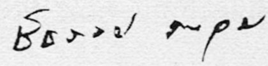
เรียน คนภูมิแพ้

ผมเคยเขียนไปเมื่อสองสามวันก่อนว่า พวกเราเพียงแต่ถือความละอายเป็นที่ตั้งก็พอแล้ว เพราะถ้าจะให้ถือศีล ๕ ข้อเป็นที่ตั้งคงปฏิบัติกันยาก บางครั้งเราเข้าสังคมงานเลี้ยงก็ต้องมีเหล้า บุหรี่ เพื่อสังคมเราก็ต้องดื่มเหล้า ต้องสูบบุหรี่ เวลาไปเที่ยวที่ไหนมา กลับบ้านจะบอกที่บ้านว่าไปเที่ยวมา ไปอาบน้ำมา ก็บอกความจริงไม่ได้ ต้องโกหก (โกหกเพื่อให้เมียสบายใจ) ฉะนั้นมันเป็นเรื่องยากที่จะถือศีล ๕ ได้ครบทุกข้อ

ผมจึงบอกว่า คนเราขอให้ถือความละอายเป็นที่ตั้งก็พอแล้ว อย่างกรณีของคุณที่ร้องมา ถ้าท่านผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้านท่านมีความละอายท่านก็คงไม่ทำ เพราะทำแล้วคนอื่นเขาเดือดร้อน พ่อผมสอนให้ถือหลักว่า *"ช่างมัน"* ปล่อยมันไปซะ ใครจะทำอะไรก็ช่างมัน ผมใช้หลักช่างมันของพ่อมาตลอดครับ

ผมซื้อแฟลตมาหลังหนึ่งตั้งแต่ปี ๒๕๓๑ จนถึงวันนี้ปี ๒๕๔๕ ยังไม่เคยเก็บค่าเช่าได้เลยสักบาทเดียว ผมก็ถือว่า *"ช่างมัน"* ที่พ่อสอน จึงอยู่มาได้ครับ ไม่มีเรื่องไม่มีราว

คุณคนภูมิแพ้ครับ เวลาคิดมากหรือโกรธมาก นอนไม่หลับ ก็คิดว่า *"ช่างมัน"* ก็แล้วกันนะครับ จะได้หลับสบาย

๒๗ สิงหาคม ๒๕๔๕

เรื่อง ฝนตกขี้หมูไหล รัฐบาลบ้าจี้

เรียน ส.ว.ชัชวาลย์ คงอุดม

บ้านเมืองเดี๋ยวนี้ชักจะเลอะเทอะกันใหญ่แล้ว เรื่องสำคัญที่ต้องกำจัดกันที่ต้นตอ ว้าแดงที่ผลิตยาบ้าจริงๆ มาทำเป็นเรื่องตลก พูดเป็นเล่น คนมันอยากดังพูดเรื่องไร้สาระขึ้นมา มันเป็นไปไม่ได้ หนังสือพิมพ์กำลังไม่มีข่าวเลยเข้าทางปืนทำเป็นข่าวขายหนังสือได้สบายไป นายกฯก็บ้าจี้ เรื่องเหลวไหลเลื่อนเปื้อนไปเอามาคิด พูดออกไปไม่คิดก่อนว่าเรื่องอย่างนี้เป็นไปไม่ได้ ไร้สาระ อดีตนายกฯท่านจะพูดว่ากลับบ้านไปได้แล้วลูก หมดธุระแล้ว เรื่องก็จบ ไม่เสียสุขภาพจิตของประชาชน หาทางกำจัดที่ทำได้แต่ยังไม่ยอมทำตั้งแต่ต้น ยังไม่เคยได้ยินใครพูดถึงเรื่อง กำจัดที่ต้นตอ คงเพราะมีผลประโยชน์ที่ไม่ควรได้อยู่ในต่างประเทศ ตามข่าวที่เคยได้ยิน ยาบ้าบ้าจริงๆ ไม่มีข่าวว่าผลิตในประเทศไทย มีแต่กั้นชายแดนไม่ให้เข้ามา เป็นการแก้ปลายทาง ศาสนาพุทธท่านสอนว่าให้แก้ที่เหตุ คนไม่มีศีล มัวแต่คิดแต่พูดไปในเรื่องเหลวไหลไร้สาระ ผลยาบ้าเต็มเมือง เป็นเหตุให้ประชาชนผู้ดีเสียสุขภาพจิต ท่าน ส.ว.เห็นเรื่องนี้เป็นอย่างไร หรือพลอยเป็นไปด้วย ท่านทำหนังสือพิมพ์ แต่ท่านเป็นลูกคุณชายคึกฤทธิ์ คิดอย่างไรอยากฟังครับ ขอบพระคุณล่วงหน้า คุณชายเคยข่มคนที่ควรข่ม

ขอแสดงความนับถือ

สมจิต สาครสามสี่กุล

(นายสมจิต สาครสามสี่กุล)

เรียน คุณสมจิต สาครสามสีกุล

ว้าแดงผลิตยาบ้าอยู่ในเขตของพม่า เราคงเข้าไปทำอะไรตามอำเภอใจเราไม่ได้หรอกครับคุณสมจิตครับ หากรัฐบาลส่งกองทัพเข้าไปทำลายล้างโรงงานผลิตยาบ้า **สงครามทันทีครับ**

เวลานี้ก็มีอยู่ทางเดียวแหละครับ ต้องสกัดไม่ให้ไอ้พวกว้าแดงมันส่งยาบ้าเข้ามาในประเทศเรา อย่าไปคิดว่าแก้ที่ปลายเหตุเลยครับ ผมคิดว่าการแก้ไขปัญหายาเสพติด รัฐบาลต้องใช้วิธีการประชาสัมพันธ์ควบคู่กันไปด้วย ไม่ว่าจะเป็นทางทีวี วิทยุ หรือหนังสือพิมพ์ ต้องชี้ให้พวกเราคนไทยเห็นครับว่า มันเป็นภัยต่อประเทศชาติอย่างไร และเราต้องช่วยกันกำจัดวิธีไหน

ผมก็ใช้วิธี ข่มคนที่ควรข่ม ชมคนที่ควรชม ของท่านอาจารย์หม่อมมาตลอดแหละครับ แต่เรื่องยาบ้านี้ผมคิดว่า ผมไม่ควรข่มรัฐบาลครับ

สยามรัฐ, ๓ กันยายน ๒๕๔๕

๓ ตุลาคม ๒๕๔๕

เรียน คุณชัชวาลย์ ทราบ

ดิฉันณัฐจงกลนะคะ ขอขอบคุณคุณชัชวาลย์มากค่ะที่ได้กรุณาตอบจดหมาย ดิฉันพอใจที่ได้รับทราบความคิดเห็นของคุณชัชวาลย์ และยังขอบคุณคุณสร้อยฟ้าอยู่ในใจอีก ที่มีส่วนให้ดิฉันได้เขียน จ.ม. มาถึงคุณชัชวาลย์เร็วขึ้น เพราะตั้งใจจะเขียนมานานแล้ว

หลังจาก จ.ม. มาถึงคุณชัชวาลย์แล้ว คืนต่อมาก็เห็นท่านพระธรรมปิฎกพูดทาง TV ช่อง ๗ ว่า *"อย่ามาอ้างศาสนาคริสต์กับอิสลามเลย"* และอีกท่านหนึ่งถ้าจำไม่ผิด ท่านเสฐียรพงษ์ ที่บอกว่า *"ท่านบวชเป็นพระ ท่านก็ต้องปกป้องพระพุทธศาสนา"* อีกรูปคือ พระพยอม ดูแล้วก็ชอบใจมาก พออ่านความเห็นของคุณชัชวาลย์ เลยต้องนั่งหัวเราะ แล้วก็คิดถึงข้อความของใครจำไม่ได้ รู้สึกว่าเขียนในคอลัมน์ของคุณลุงประสกเกี่ยวกับวิธีการเข้ามาเป็นใหญ่ในรัฐบาลไทยของชาวมุสลิม ซึ่งเขียนโดยชาวมุสลิมเอง ท่านผู้เขียนลอกมาให้อ่านกัน สรุปว่า การทำอะไรอย่างเช่น ประท้วงอย่างสงบ ไม่เกิดผลอะไรแน่นอน ประมาณนั้น

พูดถึงสิ่งที่คุณชัชวาลย์กลัวความแตกแยกในแผ่นดินแล้ว ดิฉันว่าถึงไม่มีเรื่องศาสนาเขาก็พยายามมาตลอดเวลา คนมุสลิมทางใต้ที่เขายอมรับความเป็นคนไทย เขายังไม่พอใจกับการกระทำของพวกเขาเองที่พยายามจะครอบครองแผ่นดินไทย ดิฉันเคยอ่านหนังสือพิมพ์ฉบับไหนจำไม่ได้ประมาณต้นปีนี้

ดิฉันคิดว่า ศาสนาทุกศาสนาสอนให้คนเป็นคนดี และใช้ชีวิตอย่างสงบสุข แต่สิ่งที่คนในศาสนาไม่สงบสุขก็คือ กิเลส ศาสนาที่คนนับถือสงบสุขที่สุดคือ ศาสนาพุทธของเรา เพื่อนชาวมุสลิมของดิฉันกล่าวเมื่อเกิดเหตุตาลีบันว่า ศาสนาเราแย่จังเลย ดูๆ แล้วสอนให้คนเห็นแก่ตัว ไม่มีความเอื้อเฟื้อแก่คนอื่น

ศาสนาไม่ใช่เรื่องเปราะบาง ดิฉันว่า ศาสนาเป็นเรื่องที่ทำให้มนุษย์

โลกอยู่อย่างสงบสุข แต่ที่ไม่สุขก็เพราะมนุษย์ต้องการความเป็นใหญ่ งมงายอยู่ในเชื้อชาติศาสนามากเกินไป ไม่ยอมรับในความสุขที่ตัวเองได้รับ มุสลิมในภาคใต้ สอนทั้งภาษาอาหรับ และอะไรอีกมากมาย แต่ถ้าคุณชัชวาลย์ได้ไปเห็นชาวพุทธในมาเลเซียที่เป็นคนไทยในดินแดนที่ตัดแยกไปแล้ว ภูมิใจว่าคนไทยนะ แต่ภาษาไทยของเขาเพี้ยนไปมาก เขาอยู่กันอย่างสงบ รู้ว่าตัวเองเป็นคนมีเชื้อชาวไทย อยากมาเที่ยวเมืองไทย เขาเหมือนชาวมอญที่อยู่ในแผ่นดินไทย ผิดกับลักษณะของชาวมุสลิมทางใต้เหลือเกิน เห็นแล้วกลัวว่าจะสูญพันธุ์ไปหมด

ดิฉันไม่กลัวการแบ่งแยกดินแดนด้วย ถ้าเขาไม่สงบสุข เขาก็อยู่บนแผ่นดินนี้ยาก มีคนเล่าว่า เคยมีเด็กมุสลิมในประเทศไทยส่งข่าวไปทางอาหรับว่าเขาอยู่อย่างลำบาก ถูกกดขี่มาก ทางอาหรับส่งคนมาดู และเมื่อเข้าไปในมัสยิดที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวพระราชทานพระราชทรัพย์สร้างให้ เขาเห็นพระบรมรูปพระองค์ก็ถามว่า นี่รูปใคร เขาก็บอกว่าก็สงบสุขดี พระเจ้าแผ่นดินก็ดี แล้วทำไมส่งข่าวแบบนั้นไปให้เขา ดิฉันก็ไม่ทราบว่าจริงไหม แต่ฟังเขาเล่ามา ดิฉันเคยอยู่ใกล้มัสยิดกลาง เสียงพูดชวนแตกแยกดังไป ๓ ถนนได้ยิน แต่แล้วเสียงหนึ่งที่ทำให้สบายใจเมื่อเขาเชิญ ดร.สุรินทร์ พิศสุวรรณ ขึ้นกล่าวปราศรัย ท่านพูดเพราะและสั้นมากว่า *"ผมคิดว่า เราอยู่สงบสุขแล้วในประเทศนี้ เราก็ไม่ควรทำอะไรให้วุ่นวายยุ่งยาก"* แล้วทุกอย่างก็เงียบลง

มุสลิมรุกเงียบ คาทอลิกน่ากลัวยิ่งกว่า เอาคำสอนของพระพุทธเจ้าไปใส่ในพระคัมภีร์ ให้คนมาบวชเป็นพระ สร้างโบสถ์แบบวัดไทย เรียกโบสถ์ว่าวัด บังอาจเหลือเกิน เมื่อประมาณ ๕ ปีที่แล้ว ใช้คำราชาศัพท์ของสมเด็จพระสังฆราชกับหัวหน้าผู้นำชาวคาทอลิกที่เป็นมนุษย์เดินดินธรรมดา บ้าสุดๆ ดิฉันว่าศาสนาซิกข์เป็นศาสนาที่คนของเขารักแผ่นดินและในหลวงมาก

พุทธสถานในอินเดียถูกชาวมุสลิมเผาทำลายจนหมด มีแต่ซากหลักฐานเอาไว้ให้ดู พระที่ท่านไปกราบสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่อินเดียมา

ทุกรูป อีกหลายรูปท่านได้ศึกษาที่นาลันทาถึงวัฒนธรรมประวัติศาสตร์ ท่านก็คงไม่ผิดที่จะหาทางทุกอย่างเพื่อให้ศาสนาของพระพุทธองค์ในประเทศไทยนี้อยู่คู่แผ่นดินไทยไปตลอดกาล

หลังจากคุณชัชวาลย์ตอบ จ.ม.ดิฉันแล้ว ก็มีผู้อ่านเขียน จ.ม.มาบอกดิฉันว่า ศาสนาพุทธไม่ควรเป็นศาสนาประจำชาติ เพราะขัดกับรัฐธรรมนูญ อ่านดูก็เดาได้ว่าเป็นศิษย์โพธิรักษ์ อะไรไม่ว่าสำหรับดิฉัน ศาสนาอยู่เหนือรัฐธรรมนูญ ที่มนุษย์กิเลสหนาพยายามทำให้เป็นผลงานของตัวเอง

คุยเสียยาว คงไม่รบกวนเวลาคุณชัชวาลย์มากไปนะคะ ดิฉันเองก็จำไม่ได้ว่าเริ่มรู้จักคุณชัชวาลย์ตอนไหน แต่ชอบคุณชัชวาลย์หลายๆ อย่าง และชอบที่ร้องเพลงเพราะและชอบมากๆ เลยค่ะที่คุณชัชวาลย์สืบสานสยามรัฐของคุณชายคึกฤทธิ์ เสียดายมากที่อาจารย์จากไปเสียก่อน ไม่อย่างนั้นเราคงได้รับฟังความคิดเห็นที่สุดวิเศษของท่านแน่เลย

ขอบพระคุณคุณชัชวาลย์อีกครั้งนะคะ

ด้วยความเคารพนับถืออย่างจริงใจ

ณัฐจงกล ขวัญเยื้องพันธุ์

ณัฐจงกล ขวัญเยื้องพันธุ์

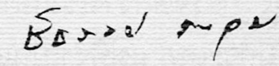
เรียน คุณณัฐจงกล ขวัญเยื้องพันธุ์

ผมยืนยันครับคุณณัฐจงกล ยืนยันอีกครั้ง ผมเป็นคนไทยที่นับถือศาสนาพุทธ ที่คอของผมแขวนหลวงพ่อวัดปากน้ำมาตั้งแต่ผมอายุ ๑๐ ขวบ แขวนองค์เดียวครับทั้งชีวิต

ผมมีประสบการณ์มากมายจากหลวงพ่อวัดปากน้ำ พูดไปแล้วก็เหมือนโม้ ผมเคยขี่มอเตอร์ไซค์ชนกับรถจิ๊ปมาแล้ว ชนกันแบบประสานงาเลยครับ ขนาดมอเตอร์ไซค์ของผมหักกลาง ล้อพับเป็นเลข ๘ ผมกระเด็นกลับหลังประมาณ ๗-๘ เมตร ผมนั่งอยู่สักพักหนึ่ง ผมจึงลุกขึ้นยืนและเดินได้ไม่มีอะไรบุบสลาย เพียงแต่ปวดเนื้อปวดตัวเท่านั้น และอีกครั้งหนึ่ง คนเขามีเรื่องกัน ผมเข้าไปห้ามเขา เขายิงกันพอดี ก็เลยถูกผม ยิงด้วยลูกซองนะครับ ถูกอย่างจังเต็มหน้าอกเลย เสื้อผมขาด และเนื้อบริเวณหน้าอกแตกเท่านั้น ถ้าไม่มีหลวงพ่อวัดปากน้ำ วันนี้ผมคงไม่มีโอกาสมาสืบสานเจตนารมณ์ของ พล.ต.ม.ร.ว.คึกฤทธิ์หรอกครับ อย่างนี้จะไม่ให้ผมเชื่อและศรัทธาศาสนาพุทธได้อย่างไร

แต่ที่ออกความเห็นไปก็เพราะว่า ผมรักและห่วงประเทศเหมือนคุณณัฐจงกลนั่นแหละครับ และขอขอบคุณคุณณัฐจงกลที่เข้าใจในความรู้สึกนึกคิดของผม ถ้าวันนี้อาจารย์หม่อมอยู่ก็ดีสิครับ เพราะเวลาบ้านเมืองมีวิกฤต ท่านสามารถชี้แนะและแก้ไขให้พวกเราได้

และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผมไม่ต้องเหนื่อยกับการดูแลสยามรัฐ

สยามรัฐ, ๗ ตุลาคม ๒๕๔๕

เรียน คุณชัชวาลย์ ที่นับถือ

เมื่อสองสามวันนี้ (๔ ต.ค. ๔๕) ท่านและคุณหัสสนัย ได้เสนอแนะเกี่ยวกับการแก้ปัญหาน้ำท่วมในพื้นที่ภาคกลางตอนล่าง โดยกล่าวถึงการสร้างถนนสองฝั่งแม่น้ำให้ยกเป็นถนนป้องกันน้ำล้นตลิ่งเข้าท่วมบ้านเมือง ก็นับว่าเป็นวิธีการอย่างหนึ่งซึ่งอาจจะช่วยได้บ้างแต่ไม่มากนัก ปัญหาก็คือบริเวณริมแม่น้ำทั้งสองฝั่งจะเป็นชุมชนตัวเมือง วัดวาอารามมาก เนื่องจากสมัยโบราณคนไทยอาศัยลำน้ำเป็นหลักในการดำรงชีวิต

สิ่งที่ผมกลัวที่สุดในขณะนี้ก็คือว่า เริ่มมีสัญญาณอันตรายจากการที่ลมมรสุมได้พัดเอาฝนค่อยๆ เลื่อนขึ้นไปทางขั้วโลกเหนือ จะสังเกตเห็นว่าในปีนี้ฝนตกหนักจนเกิดอุทกภัยทางประเทศตอนเหนือมาก ไม่ว่าจะเป็นจีน เกาหลี ญี่ปุ่น ไต้หวัน แม้กระทั่งในยุโรป ในเมืองไทยของเราก็จะมีฝนชุกในจังหวัดแม่ฮ่องสอน จังหวัดเลย เป็นต้น

เมื่อสมัยหนุ่มๆ ผมเคยทำงานที่จังหวัดระนอง ซึ่งเคยขึ้นชื่อว่าฝนตกชุกที่สุด ที่ชาวบ้านพูดกันว่า *"ฝนแปดแดดสี่"* คือในหนึ่งปีเป็นฤดูฝนเสียแปดเดือน เป็นฤดูแล้งสี่เดือน แต่เดี๋ยวนี้ถามคนทางระนองดูเขาบอกว่าเดี๋ยวนี้กลายเป็น *"ฝนสี่แดดแปด"* ไปแล้ว เมื่อฝนตกมากทางภาคเหนือเพิ่มขึ้น ปริมาณน้ำก็มากขึ้น เขื่อนที่มีอยู่ก็ไม่เพียงพอในการเก็บกักน้ำชะลอเอาไว้บ้าง น้ำก็จะไหลลงมาภาคกลางจำนวนมหาศาล ผมสงสารเจ้าหน้าที่ทุกระดับที่ต้องเหน็ดเหนื่อยในการเตรียมป้องกันน้ำล้นตลิ่ง แต่ต่อไปข้างหน้าก็อย่าหวังว่าการสร้างคันกั้นน้ำในระดับ ๑-๒ เมตร จะป้องกันน้ำท่วมได้ในกรุงเทพฯ ก็เช่นเดียวกัน ต้องเสริมคันกั้นน้ำกันอุตลุด

วิธีการแก้ไขก็ต้องใช้ระบบผสมผสาน ได้แก่ การป้องกันรักษาป่าเอาไว้ให้ได้ การจัดสร้างเขื่อนกั้นน้ำเพิ่มจะเป็นขนาดเล็กหรือใหญ่ก็ได้ตามสภาพภูมิประเทศ แต่ที่จำเป็นและสำคัญที่สุดก็คือ ต้องเพิ่มขนาดของแม่น้ำเจ้าพระยาให้ใหญ่ขึ้น ระบายน้ำลงทะเลเร็วขึ้น เมื่อการขยายเจ้าพระยาเป็นไปไม่ได้ ก็ต้องสร้างแม่น้ำหรือคลองให้ช่วยระบายน้ำจากบริเวณอยุธยาใน

ทางทิศตะวันออกทางสมุทรปราการ และไปทางทิศตะวันตกลงสู่แม่น้ำท่าจีนไปลงอ่าวไทย ขอให้ศึกษาดูให้ดีครับ ถ้าจัดทำโมเดลทางคณิตศาสตร์จะเห็นว่าปริมาณน้ำที่ไหลลงมาจากภาคเหนือจะเปลี่ยนแปลงไปมากทั้งในด้านปริมาณและความเร็ว การขุดแม่น้ำหรือคลองเพิ่มนี้ถึงแม้ว่าค่าใช้จ่ายจะสูงแต่ก็จะช่วยลดการสูญเสียทางเศรษฐกิจได้มากจนคุ้มกัน มาช่วยกันเรื่องนี้ดีกว่าที่จะไปคิดเรื่องขุดคลองกระซึ่งเป็นเรื่องในความฝัน

ที่น่าเป็นห่วงอีกเรื่องหนึ่ง ต่อไปภาคอีสานซึ่งเคยเป็นดินแดน *"แล้งซ้ำซาก"* จะถูกน้ำท่วมมหาศาล เนื่องจากน้ำในลำน้ำโขงที่ไหลจากประเทศจีน และเทือกเขาหิมาลัย จะเพิ่มปริมาณเพิ่มขึ้น คงจะไปบังคับให้เขมรขุดแม่น้ำโขงเพิ่มบริเวณอ่าวไทยคงจะไม่ได้ โครงการเขื่อนผามองซึ่งริเริ่มกันมาจนผู้เขียนจะลาโลกไปแล้วยังเริ่มไม่ได้สักที โครงการนี้จะช่วยภาคอีสานได้มาก แต่ต้องตกลงกับ สปป. ลาวให้ชัดเจน

วิศวกรแก่ๆ

(นายเรืองศักดิ์ วัชรพงศ์)

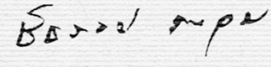

เรียน ท่านวิศวกรแก่ๆ (เรืองศักดิ์ วัชรพงศ์)

การแก้ไขปัญหาน้ำท่วม คงต้องแก้กันด้วยวิธีการผสมผสานกันอย่างที่พี่ว่า จะไปแก้กันตรงจุดใดจุดหนึ่งไม่ได้ ผมเห็นด้วยกับพี่ครับ ตั้งแต่ปลูกป่าให้ซึมซับน้ำเอาไว้ จนกระทั่งทำเขื่อนขุดลอกคูคลองให้ลึกหรือจะขยายคลองให้กว้างไปอีก

แต่ที่ผมเขียนถึง กทม. ต้องทำเขื่อนทั้งสองฟากฝั่ง และให้เป็นเส้นทางรถวิ่งได้ด้วยก็เพราะว่า ผู้ที่มาลงทุนก่อสร้างก็เก็บค่าผ่านทางได้ ประชาชนสามารถนั่งพักผ่อน เป็นที่ท่องเที่ยว และชมวิวได้ ผมคิดไปถึงบ้านคนจนต้องเป็นคอนโดฯ มีสวนหย่อม มีสนามบาสฯ ไว้ให้เด็กเล่นเวลากลับจากโรงเรียน มีระบบบำบัดน้ำเสีย และให้คนจนที่จะถูกไล่ที่จากบริเวณนั้น (ที่อยู่เดิม) ให้อยู่ที่เก่า ไม่ต้องย้ายไปอยู่ไกลๆ เอาค่ารถที่จะเข้ามาทำงานในกรุงเทพฯ เป็นค่าผ่อนบ้าน ชีวิตของเขาคนจนๆ จะได้มีความหวัง น้ำที่เน่าเสียใน กทม. จะได้กลับคืนสู่ความสะอาด มีปลาแหวกว่ายผลุบโผล่ได้เหมือนเดิม

นี่คือความคิดของผมครับ แต่คงเป็นไปไม่ได้หรอกครับ เพราะผมไม่มีอำนาจ

'บอร์ด ขสมก. แบไต๋ อุ้มพีระพงศ์'

คุณนิกร จำนง รมช.คมนาคม พูดกับผมเอาไว้เมื่อประมาณ ๓ เดือนก่อนว่า จะใช้วิธีการให้บอร์ดของ ขสมก. ประเมินผลการทำงานของคุณพีระพงศ์ อิศรภักดี ผอ.ขสมก. ว่าควรจะให้อยู่บริหารต่อไป หรือจะเปลี่ยนให้ผู้อื่นเข้ามาบริหารแทน คุณนิกร จำนง อยากให้เป็นเรื่องของบอร์ดจัดการ

ผมสงสารองค์การขนส่งมวลชนฯจริงๆ ก็บอร์ดชุดนี้เป็นชุดที่พรรคชาติไทยแต่งตั้งเข้ามา ถึงจะมีการเปลี่ยนแปลงไปบ้างเป็นบางคน ก็คนของพรรคชาติไทยอีกนั่นแหละเป็นผู้แต่งตั้ง ผมอยากถามคุณนิกร จำนง รมช.คมนาคมว่า บอร์ดชุดก่อนที่เสนอโครงการเช่าเหมาซ่อมยูโรทูนั้น คุณพีระพงศ์ อิศรภักดี ร่วมอยู่ด้วยหรือเปล่า ผมตอบแทนคุณนิกรเลยนะครับว่า อยู่ อยู่ในฐานะของเลขาฯบอร์ดโดยตำแหน่ง และขอถามอีกว่า บอร์ดที่ร่วมกันเสนอโครงการเช่าเหมาซ่อมยูโรทูนี้มาจะกล้าปลดคุณพีระพงศ์เหรอ ไม่มีทางครับ ไม่กล้าปลดแน่นอน เพราะถ้าปลดก็เท่ากับเป็นการยืนยันว่า เป็นความผิดพลาดของพวกตัวเอง

ลึกๆ แล้วผมว่า คุณนิกร จำนง รมช.คมนาคม ท่านรู้ดีว่าโครงการนี้เกิดขึ้นมายุคไหน เพื่ออะไร แต่คุณนิกร จำนง คงเหมือนน้ำท่วมปาก ทำอะไรมากคงไม่ได้ ก็ลองไปปรึกษาท่านบรรหารดูสิครับ เผื่อจะแก้ไขให้เรื่องร้ายกลายเป็นดีได้

แต่ถ้ายังอยากจะอุ้ม ผอ.ขสมก.ต่อไปก็ไม่เป็นไร วันไหน ป.ป.ช.ชี้มูลความผิดมาแล้ว คนอุ้มจะหนาว เดี๋ยวจะหาว่าไม่บอกกล่าวกัน

สยามรัฐ, ๒๘ ตุลาคม ๒๕๔๕

เรียน ท่าน ส.ว.ชัชวาลย์ คงอุดม ที่เคารพ

โลก *"โลกียธรรม"* ปัจจุบันพอเปิดเปลือกตา รู้สึกตัวว่าเราต้องรับรู้เรื่องของกิเลสตัณหาไปอีก ๘-๑๐ ชั่วโมง กว่าจะปิดเปลือกตาอีกครั้ง มันเหมือนกงล้อที่วิ่งตามรอยเท้าโค จะมีโอกาสหยุดนิ่งก็เมื่อโคหยุดเดิน

คนในสังคมไทยในปัจจุบัน ไม่ต้องหาโสดาบันหรืออรหันต์ที่ไหนมาทำนาย คนขี้เมาก็ทำนายได้ว่า จะต้องโกงกิน-ฆ่าฟัน-กลั่นแกล้ง-อิจฉา และประการสุดท้าย ไม่ไว้ใจซึ่งกันและกันไปอีกไม่รู้จบ

ท่าน ส.ว.ครับ ท่าน ส.ว. สังเกตเหมือนผมหรือไม่ การที่คนในสังคมที่เขาคิดร้าย ปองร้าย และถึงขั้นลงมือฆ่ากันด้วยอาวุธนานาชนิดนั้นเริ่มตั้งแต่กรรมกรหาเช้ากินค่ำ ชาวนา นักเรียน นักศึกษา พ่อค้า ข้าราชการ นักการเมือง ทนายความ อัยการ และสุดท้ายคือ พระ (พระภิกษุ) แพทย์ ครบแล้วครับ กับคนในสังคมที่ขาดความเมตตากรุณา เอื้อเฟื้อ และเป็นกัลยาณมิตรที่ดีต่อกัน *"เย ธัมมา เหตุปพฺวา"* ธรรมทั้งหลายย่อมไหลมาจากเหตุให้เกิดขึ้น นั่นคือคำสอนของพระบรมครู สัมมาสัมพุทธเจ้า ปัจจัยที่คนต้องห้ำหั่นกันเหมือนเดรัจฉาน ก็เกิดจากอารมณ์ชอบและอารมณ์ชัง (อิฏฐารมณ์และอนิฏฐารมณ์) ซึ่งมีโมหะ โลภะ เป็นตัวนำ แล้วจึงใช้ โทสะเป็นตัวทำลายและทำร้ายคนอื่นๆ คำว่า *"ยาววา กว้างศอก หนาคืบ"* คือ โลงจึงปรากฏอยู่เสมอ

ท่าน ส.ว. ครับ การดำรงชีวิตต้องอาศัยปัจจัย ๔ แน่นอน แต่การดำรงชีวิตในลักษณะของคนจนกลายเป็นมนุษย์นั้นต้องอาศัย ปัญญา ไม่ใช่อาศัยสัญชาตญาณแบบเดรัจฉาน ถึงแม้ปัจจุบันสิ่งแวดล้อมมันเอื้อต่อการใช้สัญชาตญาณมากก็ตาม คนและมนุษย์ต้องพยายามหลบหลีกและอดกลั้นที่จะไม่ทำ จึงจะเป็นมนุษย์เต็มรูปแบบ (ตอนนี้ผมก็พยายามอดกลั้นอยู่ที่จะไม่ใช้สัญชาตญาณ แต่จะใช้ปัญญาแนวทางของพระพุทธเจ้ามากขึ้น)

ปุ๋ยปลอม ลอบวางระเบิด หมอฆ่าหมอ ฯ *"ปุ๋ยคือเศรษฐกิจ ลอบวางระเบิดเผาโรงเรียนคือความมั่นคง ฯ หมอฆ่าหมอ จริยธรรมมันเสื่อม"*

หมดแล้วน้อ...มีอะไรเหลืออีกไหมที่ยังพอเหลืออยู่

ท่าน ส.ว.ครับ ผมทราบทางสื่อว่า ท่านมีงานมาก สิ่งที่ผมเขียนมาจริงหรือไม่จริงท่านคงทราบดีกว่าผม ผมเป็นรากหญ้าพร้อมจะโดนเหยียบย่ำอยู่แล้ว

สุดท้ายของการเขียน อดไม่ได้ที่จะส่งความปรารถนาดีมายังท่านชาวสยามรัฐ และครอบครัวของท่าน จงปราศจากทุกข์ ศัตรูและโรคภัย

เคารพยิ่ง

เจด็ด บรรจงจัด

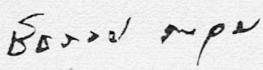

เรียน คุณเจด็ด บรรจงจัด

สิ่งที่คุณเขียนมาทั้งหมดนี้คือ ความจริง ความจริงที่มนุษย์ต้องการ มนุษย์ต้องการการอยู่ดีกินดี ต้องการความสุขสบาย ต้องการอำนาจ ต้องการให้มีคนมาเคารพนบนอบ มันเป็นธรรมชาติของมนุษย์ครับ

คุณเจด็ด คุณเคยอ่านข้อเขียนของผมที่ว่าขอให้มีความละอายใจก็พอ เพราะผมรู้ว่าในทางปฏิบัติเราไม่สามารถปฏิบัติตามศีลห้าข้อขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ทั้ง ๕ ข้อ ผมจึงขอให้เรามีความละอายไว้เป็นที่ตั้งก็พอแล้ว เพราะถ้าคนเรามีความละอายคงจะลดการทุจริตคดโกง ลดการฆ่าฟันกัน ลดการใส่ร้ายป้ายสีกัน ลดการกลั่นแกล้งกัน เพื่อให้ตัวเองได้มาซึ่งผลประโยชน์นั้น

คุณเจด็ดครับ คำว่าละอายนั้น ความหมายลึกซึ้งและยิ่งใหญ่มากนะครับ ถ้าคนไทยเรารู้จักนำไปใช้ ประเทศไทยเราเจริญแน่ครับ

ป.ล. : ขอขอบคุณมากครับ สำหรับความปรารถนาดีของคุณที่มีต่อสยามรัฐ และครอบครัวของผม

เรียน คุณชัชวาลย์ ที่นับถือ

จดหมายฉบับนี้ผมไตร่ตรองอยู่หลายวัน ถ้าคุณชัชวาลย์เกรงว่าจะกระทบต่อสยามรัฐ ขอได้โปรดอย่านำลง ขอให้ฉีกลงตะกร้าไปเลยครับ

เรื่องที่จะเขียนให้อ่านต่อไปนี้ก็คือเรื่อง *"บั้งไฟพญานาค"* ข้อมูลที่นำเสนอมานี้ยังเป็นข้อมูลดิบ ยังไม่ได้มีการพิสูจน์ทางวิชาการอย่างเป็นระบบและครบถ้วน เป็นเพียงข้อสันนิษฐานทางวิชาการเท่านั้น

ประมาณปี พ.ศ. ๒๕๐๑-๒๕๐๓ กระผมได้มีโอกาสอยู่ในคณะสำรวจธรณีวิทยาภาคอีสาน โดยมีผู้เชี่ยวชาญทั้งไทยและฝรั่งร่วมไปด้วยหลายคน ผู้เชี่ยวชาญเหล่านั้นไม่มีใครยังมีชีวิตหลงเหลืออยู่แล้ว การออกสำรวจเราต้องไปตั้งต้นที่โคราช เตรียมตัวออกเดินทางโดยใช้รถจี๊ปอย่างน้อย ๔ คัน ร่วมเป็นทีมไป คันแรกบรรทุกคณะสำรวจ คันที่สองบรรทุกน้ำมันอะไหล่รถยนต์ และช่างเครื่องยนต์ คันที่สามบรรทุกเครื่องครัว อาหารการกิน น้ำดื่ม คันที่สี่บรรทุกเครื่องนอน เต็นท์สนามต่างๆ สมัยนั้นยังไม่มีปั๊มน้ำมันหรือที่พักระหว่างทาง คณะสำรวจต้องรอนแรมเดินทางไปตามทางเกวียน อาศัยวัดเป็นที่หยุดพัก การสำรวจเป็นวงจรกลับมาที่โคราชอีกครั้งใช้เวลาประมาณ ๑-๒ เดือน ผมและคณะได้มีโอกาสไปพักริมแม่น้ำโขงประมาณกึ่งกลางระหว่าง อ.โพนพิสัย และ อ.ปากคาด ช่วงนั้นเป็นช่วงต้นฤดูหนาวประมาณกลางเดือนตุลาคม ในช่วงกลางคืน พวกเราได้เห็นลูกไฟพุ่งขึ้นจากแม่น้ำโขงเป็นระยะๆ ผู้เชี่ยวชาญต่างลงความเห็นว่า น่าจะมีก๊าซมีเทนจากถ่านหินชนิดแอนทราไซด์นี้ทางตอนใต้ของเมืองโพนสวรรค์ (ทุ่งไหหิน) แขวงเชียงขวาง และพบถ่านหินชนิดนี้ใกล้ๆ เมืองโคน (KHOEN) ระยะห่างแม่น้ำงึม (NGUM) และแม่น้ำเงียบ (NGIAB) จุดนี้จะอยู่เหนือ อ.โพนพิสัย ไปทางเหนือประมาณ ๑๐๐ กม. แนวของสายแร่ถ่านหินพุ่งลงมาทางใต้ จะผ่านระหว่าง อ.โพนพิสัย และ อ.บึงกาฬ เข้ามาในภาคอีสานตอนบน ซึ่งตรงกับข้อมูลและคณะสำรวจถ่านหินของกรมรถไฟหลวง (สมัย ร.๖) ได้บันทึกไว้ว่าได้พบถ่านหินเกรดดีมากที่บริเวณ อ.คำม่วง จ.กาฬสินธุ์

มีความเป็นไปได้มากว่า แนวของถ่านหินพาดผ่านแม่น้ำโขงบริเวณ อ.โพนพิสัย และบริเวณใกล้เคียง ตัวถ่านหินอาจจะโผล่อยู่ใต้แม่น้ำโขงก็ได้ เมื่อถึงฤดูน้ำหลาก น้ำปริมาณมากจะไปเพิ่มแรงกดดันแก่แนวถ่านหิน ทำให้เกิดก๊าซบีเทนคลายตัวออกจากถ่านหิน แล้วลอยผ่านน้ำขึ้นมากระทบอากาศ ทำให้เกิดเป็นลูกไฟโดยไม่มีเสียงหรือควันแต่อย่างใด

ข้อมูลดิบข้างต้นนี้ ไม่มีเจตนาจะไปทำลายความศรัทธาหรือเชื่อถือผู้ใด ผมก็เห็นด้วย จะเป็นจุดดึงดูดแก่อุตสาหกรรมท่องเที่ยว ทำให้กระแสเงินสะพัดอย่างมากมาย แต่ใคร่ขอร้องหน่อยว่า ควรจัดการจราจรระหว่าง อ.โพนพิสัย และ จ.หนองคาย ให้ดี และต้องดูแลเรื่องการฉวยโอกาสเอาน้ำมันดีเซลใส่ถังไปเร่ขายแก่รถยนต์ที่น้ำมันหมดขณะรถติดระหว่างทาง ในราคาหฤโหดมากลิตรละ ๓๐ บาท

วิศวกรแก่ๆ
(นายเรืองศักดิ์ วัชรพงศ์)

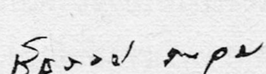
เรียน ท่านวิศวกรแก่ๆ

จดหมายของพี่ผมอ่านดูแล้วเป็นการวิเคราะห์ด้วยเหตุด้วยผล ผมจึงขอนำจดหมายของพี่ให้ผู้อ่านสยามรัฐได้อ่านและพิจารณาดูนะครับว่า การวิเคราะห์และการอ้างอิงของพี่มีความเป็นไปได้ไหม คงไม่มีผลกระทบต่อสยามรัฐแต่อย่างใดหรอกครับ เพราะทั้งพี่และผมทำด้วยความบริสุทธิ์ใจทั้งคู่

ของแบบนี้เป็นเรื่องของความเชื่อแต่ละบุคคล ว่ากันไม่ได้หรอกครับ ถ้าจะถามผมว่าคุณชัชคุณเชื่อเรื่องแบบนี้ไหม เรื่องที่นำเอาเหตุผลมาพิสูจน์กันไม่ได้ ผมตอบว่าผมเชื่อ เพราะว่าเมื่อสมัยผมเป็นเด็ก อายุราว ๑๓-๑๔ ปี ผมเล่นยิงไกลกับเพื่อนอีก ๒ คน ยิงไกลคือ เอายางวงๆ มายิงว่าใครจะไกลกว่ากัน ระหว่างที่พวกผมกำลังหันหน้าไปทางต้นไม้ต้นหนึ่งชื่อว่า ต้นทองหลาง ผมและเพื่อนอีก ๒ คนก็เห็นผู้หญิงเดินออกจากต้นทองหลาง โดยเท้าลอยอยู่เหนือพื้นประมาณ ๑ เมตร ท่านเดินลอยอยู่กลางอากาศ หันหน้าไปทางทิศตะวันตก ขณะนั้นเป็นเวลาประมาณเที่ยงเศษ (๑๒.๐๐ น.)

คิดดูสิครับ ถ้าสิ่งศักดิ์สิทธิ์ไม่มีจริง ผมกับเพื่อนจะมองเห็นผู้หญิงออกจากต้นทองหลางมาได้อย่างไร ผมยืนยันนะครับว่า สิ่งที่ผมเล่ามานี้เป็นความจริง

แต่ผมเห็นว่า การวิเคราะห์ของพี่ก็มีเหตุผลดี ผมจึงได้นำจดหมายของพี่มาลงในหน้าตอบจดหมายของผม เพื่อให้ผู้อ่านได้อ่านและลองวิเคราะห์กันครับ

สยามรัฐ, ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๕

เรียน คุณชัชวาลย์ คงอุดม ที่นับถือ
เรื่อง เปิดบ่อนการพนันโดยรัฐเพื่อราษฎร (เซียน)

ท่านคิดว่าโดยรัฐควรจัดให้มีบ่อนพนันโดยความดูแลของราชการ(โดยรัฐ) หรือไม่ เซียนๆ จะได้ไม่หลบซ่อนเจ้าหน้าที่ตำรวจ อย่างน้อยใน กทม. เขตละบ่อน (๑ แห่ง) ต่างจังหวัด จังหวัดละ ๑ แห่ง

ด้วยความนับถือ

จิระ มีเสมอ

นามแฝง จากคนไทย ห่วงใย เซียนพนัน

✤ ✤ ✤ ✤ ✤

๗ พฤศจิกายน ๔๕

เรื่อง การเปิดบ่อนในไทยผลดีหรือผลเสีย
เรียน ท่านสมาชิกวุฒิสภาชัชวาลย์ คงอุดม ที่นับถือ

ผมเห็นข่าวชาวต่างชาติจะมาลงทุนเปิดบ่อนในไทย พร้อมทั้งยอมจ่ายเงินใต้โต๊ะ ๔,๐๐๐ ล้านบาทให้ผู้มีอำนาจเกี่ยวข้องทั้งหลาย ผมจึงใคร่ขอให้จับตาดูว่าการเปิดบ่อนอย่างถูก ก.ม. จะมีใครได้เงินใต้โต๊ะนั้น ซึ่งถ้าชาวต่างชาติเปิดได้แล้ว อนาคตเขาจะขนเงินออกนอกมากมายมหาศาลกว่า ๔,๐๐๐ ล้านบาทมาก ถ้าไหนๆ รัฐบาลจะเปิดบ่อนถูก ก.ม. ผมอยากให้คนไทยเป็นเจ้าของหรือรัฐบาลเป็นเจ้าของจะดีกว่า เงินตราจะได้ไม่รั่วไหลไปต่างประเทศ เพราะคนที่เข้าไปเล่นตามบ่อนส่วนใหญ่จะเป็นคนมีเงิน แต่ผลเสียที่ตามมาก็มีคือ ถ้าคนเหล่านี้เล่นเสียก็จะมาหาทางค้าขายขูดรีดกับประชาชนเป็นวัฏจักรไม่สิ้นสุด ฉะนั้นจึงควรควบคุมให้ได้ เพราะประชาชนทั่วไปส่วนใหญ่ของประเทศก็ไม่ได้เล่น แต่ก็ต้องได้รับผลกระทบด้วย ผม

เห็นบ่อนตามชายแดนทุกด้านของประเทศใหญ่โตมโหฬารมาก จึงอยากให้รัฐบาลหรือคนไทยเป็นเจ้าของบ่อนอย่างถูกต้อง เสียภาษีอากรนำกลับมาพัฒนาประเทศชาติประชาชน เพราะบ่อนนี้มีช้านานคู่กับคนไทย ในสมัยก่อน มีตำแหน่งนายอากรบ่อนเบี้ยก็มีมาแล้ว ไม่เห็นเสียหายหรือควรหน้าบางแต่อย่างใด เพราะการปากว่าตาขยิบสมัยนี้เป็นที่รู้กันหมดแล้ว จึงใคร่ขอความคิดเห็นจากท่านในเรื่องนี้ด้วย

จึงเรียนมาเพื่อทราบ

ขอแสดงความนับถือ

หัสสนัย สิงหวิริยะ

เรียน คุณจิระ มีเสมอ

และคุณหัสสนัย สิงหวิริยะ

ผมขออนุญาตตอบทั้ง ๒ ฉบับพร้อมกันเลยนะครับ

คนไทยนำเงินไปเล่นเฉพาะเขมรที่เดียวก็วันละ ๒๐๐ กว่าล้านแล้ว ตีให้ต่ำๆ นะครับ เดือนหนึ่งก็ ๖,๐๐๐ ล้านบาท ปีหนึ่ง ๗๒,๐๐๐ ล้านบาท ไม่รวมถึงที่ไปเล่นลาสเวกัส ออสเตรเลีย มาเก๊า หรือเก็นติ้ง ส่วนมากคนไทยที่ไปเล่นที่เขมรนั้นเป็นชนระดับล่างของประเทศที่มีเงินทุนหมุนเวียนน้อย แต่ก็ยังไปเล่นขนาดนี้ ถ้านับรวมลาสเวกัส ออสเตรเลีย มาเก๊า เก็นติ้งทั้งหมด เงินจะไหลออกเป็นกี่แสนล้าน ผมไม่รู้ ขณะที่คนไทยมีรายได้จากการส่งออกข้าวเมื่อปี ๔๔ คิดเป็นเงิน ๖๙,๐๐๐ ล้านบาทต่อปี เห็นไหมครับ แค่เขมรที่เดียวเงินไหลออก ๗๒,๐๐๐ ล้านบาท เงินไหลเข้า ๖๙,๐๐๐ ล้านบาท ถ้าประเทศไทยเป็นคนจะอยู่อย่างไร เพราะเลือดไหลออกมากกว่าไหลเข้า นี่ยังไม่คิดถึงต้นทุนการผลิตข้าวนะครับ

เวลานี้ทางบ่อนที่เขมรก็ขอบใจ พ.ต.ท.สันธนะ ประยูรรัตน์

มาก ที่ช่วยกระพือข่าวให้ตำรวจไทยเต้น ถึงขนาดไล่ขาเล่นขนเงินออกนอกประเทศไปให้เขา บางคนที่ทำบ่อนอยู่ในเมืองไทย พอบ่อนปิดรีบไปเช่าบ่อนที่เขมรทำกัน เขมรก็เรียกล่วงหน้าหนึ่งเดือน ถ้าหากเล่นไม่ครบเดือนก็ถูกยึดเงิน และคนงานที่ทำในบ่อนต้องเป็นชาวเขมรทั้งหมด **อะไรจะเกิดขึ้น**

โกงซิครับ โกงแน่นอน ถ้าท่านเล่นบาคาร่าเป็น ท่านจะรู้ว่าเมื่อล้างไพ่เสร็จ นำมาใส่ไว้ในกล่อง (ไพ่ทั้งหมด ๘ สำรับ) คนงานซึ่งเป็นคนเขมรก็จะเปลี่ยนทั้งกล่อง ซึ่งมีไพ่ ๘ สำรับเรียงกันไว้เรียบร้อยแล้ว พวกเขมรจะรู้หมดว่าไพ่จะออกอะไร ก็ให้คนของพวกเขมรแทงเอาเงินไป ปล้นชัดๆ ครับ ที่ผมรู้ก็เพราะมีพรรคพวกเขาไปทำและยอมเสียเงินค่ามัดจำไป เพราะแค่ขอนแรกก็โดนเปลี่ยน เสียไปล้านกว่าบาท จึงยอมให้ยึดเงินมัดจำไป ไม่ทำต่อ

ถามว่า ทำไมคนไทยที่ไปเปิดบ่อนที่นั่นยอม ต้องยอมสิครับ เพราะถ้าไม่ยอม เจ้าของบ่อนของเขาหรือเจ้าของสถานที่เขามีสิทธิจับเอาไปขังได้เลย ตัวอย่างมีให้เห็นแล้วครับ อย่างกรณีของคุณอรุณวงศ์รักษ์ ไปเถียงกับเจ้าของบ่อนเขมรเข้า ก็เลยถูกจับเอาไปขังไว้เฉยๆ **ใครจะทำไม** ถ้าอยากกลับประเทศไทยก็ให้เอาเงินไปจ่ายให้เขา ๓๐ ล้านบาท ผมคิดว่าเรื่องนี้รัฐบาลนำจะเข้าไปดูแลให้ความช่วยเหลือคุณอรุณแกหน่อยนะครับ อย่าปล่อยให้เขมรรังแกคนไทยเลยครับ ข่าวว่าคุณอรุณเวลานอนก็ต้องตะแคงตัวนอน เพราะถูกขังรวมกับผู้อื่นอยู่ประมาณ ๔๐๐ คน เหมือนกับพวกยิวที่จะถูกพวกนาซีนำเอาไปรมแก๊สพิษ

นี่แหละครับ ผมพวงจากการที่รัฐกลัวกระแส ไม่กล้าสู้ความจริง คนไทยถึงต้องถูกเขาย่ำยีเหมือนหมูเหมือนหมา ขอโทษครับที่ใช้คำไม่สุภาพ ถึงเวลาหรือยังครับ ที่จะกล้าตัดสินใจกันเสียที

เป็นธรรมดาของโลกมนุษย์ จะทำสิ่งใดใหม่ๆ ขึ้นมา ย่อมมี

ทั้งคนเห็นด้วยและไม่เห็นด้วย

ป.ล. : ท่านนักเสี่ยงโชคทั้งหลาย เล่นอยู่ในเมืองไทยเถอะครับ ยอมให้ตำรวจไทยจับไป ให้เงินเข้ารัฐดีกว่าเอาเงินไทยไปให้เขมร

สยามรัฐ, ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๔๕

สมุทรปราการ ต.ปากน้ำ

วันที่ ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๔๕

เรียน ส.ว.ชัชวาลย์ คงอุดม

อยากจะเรียนถามและขอความรู้ โดยการแนะนำก็ได้ครับว่า ควรทำอย่างไรเป็นคำถามและคำตอบด้วยนะครับ

๑. เรื่องร้านโชห่วย มันห่วยจริงครับ ในตลาดปากน้ำนี่แหละครับ ซื้อของทุกอย่างพูดเพียงคำเดียว ร้านนี้ขายตามราคาที่ปิดข้างกล่องหรือขวด แต่พอผมไปสำโรงซื้อที่ร้านชัยวิวัฒน์ เขาขายถูกกว่าราคาข้างขวดหรือกล่องอย่างน้อย ๒–๓ บาท ตั้งแต่สบู่ ยาสีฟัน และอื่นๆ จนปัจจุบันนี้ผมก็ซื้ออยู่ร้านนี้ร้านเดียว คุณบอกผมหน่อยสิ ถ้าเป็นคุณจะซื้อที่ร้านไหน ไม่พูดถึง BIG C, โลตัส, คาร์ฟูร์ เขาก็ขายเหมือนชัยวิวัฒน์ จะถูกแพงไม่เกิน .๕๐–๑ บาท ผมไม่รู้นะครับ ร้านโชห่วยจะเจ๊งหรืออะไรก็ตาม แต่ผมก็ไม่ซื้อร้านพวกนี้หลายสิบปีแล้ว

๒. ที่วิศวกรแก่ๆ บอกว่า ที่โรงไฟฟ้าคนสมัครเข้าทำงานแยะ เพราะอย่างนั้นอันตรายอย่างที่ชาวแม่เมาะโวยวายคงไม่จริง ขอเรียนว่าผิดครับ คนที่เข้าทำงานอยู่ในโรงจักรจึงไม่ค่อยมีอันตราย อันตรายมันออกจากปล่องลอยไปหาชาวบ้าน ชาวบ้านจึงรับอันตรายอย่างเต็มที่ ที่ กฟผ.บอกติดตั้งเครื่องแก้ไขแล้ว แต่มันแก้ไม่ได้ ชาวบ้านพอจะตายหรือพวกอะไรนะครับ เรียกไม่ถูก ออกไปยุทีก็ออกมาโวยวายที พอได้สิ่งที่ควรได้ก็เงียบไป พวกที่จะตายจริงน่ะแยะ แต่ไปไม่รอด และก็โวยวายไม่เป็น

๓. ทุเรศมากที่สุดคือ คอร์รัปชั่นในพรรคคิดใหม่...ต่อไปคงไม่เลือก แต่ภาวนาอย่าให้พรรคทางเลือกที่ ๓ ตั้งขึ้นมานะครับ ได้ยินชื่อแต่ละคนแล้วยิ่งสงสารประเทศไทยจังเลย เพราะแสบๆ ทุกๆ คน

๔. คุณตอบจดหมายเรื่อง ขสมก. ผมสะดุ้ง ผมนึกว่าผู้อำนวยการ

คนใหม่ อ้าว...ยังคนเก่าหรือครับ ผมจะบอกคุณชัชวาลย์ว่า ที่บอกว่าภาคทัณฑ์หรือตักเตือน ผมไม่เคยเชื่อ เพราะผมมีโอกาสได้ยินเขาบอกว่าแค่หัวหน้าที่พวกเขาขับรถอยู่พูดกับพวกเขา ๒-๓ คำ ก็ส่งรายงานว่าทำดังกล่าวแล้ว แต่ช่างเถอะ ผมลืมไปแล้ว เรื่อง ปอ.๑๑ ผมก็ลืมแล้วเหมือนกัน ๓ เดือนแล้ว ผมก็บอกให้ทางคุณชัชวาลย์ทราบเท่านี้แหละครับ

ขอบคุณ
"แฟนสยามรัฐปากน้ำ"

เรียน คุณแฟนสยามรัฐปากน้ำ

คุณแฟนสยามรัฐครับ ผมไม่ได้ติดตามปัญหาของร้านโชห่วยอย่างใกล้ชิด แต่เท่าที่ทราบเพียงเลาๆ ก็คือ ร้านโชห่วยเวลานี้ขายไม่ค่อยดี เพราะมีห้างโลตัส คาร์ฟูร์ เปิดขึ้นมากมายตามบริเวณต่างๆ ที่เจ้าของกิจการเขาประมาณการว่าน่าจะขายสินค้าได้ดี

มันก็เป็นสัจธรรมครับ ที่ไหนที่ให้ความสะดวกสบายกับคนได้ คนก็ต้องชอบไปตรงนั้น ปัญหาของโชห่วยที่จะให้ขายได้ดีเหมือนเดิมก็คงแก้ยาก ผมเองก็ยังมองไม่ออกเลยครับว่า จะแก้ปัญหาให้กับร้านโชห่วยได้อย่างไร เพราะประเทศเราเป็นประเทศเสรี ใครใคร่ค้าค้า ห้ามกันไม่ได้ครับ กฎหมายไม่มี

คุณแฟนสยามรัฐครับ มันเป็นสัจธรรมอย่างที่ผมกล่าวมาข้างต้นไงครับ คุณไปตรงไหนคุณสบายใจ ไม่หงุดหงิด คุณก็ต้องไปตรงนั้น ถ้าผมเป็นเจ้าของร้านโชห่วยที่คุณไม่ซื้อ อ่านจดหมายของคุณแล้ว ผมต้องนำมาปรับปรุงแก้ไข เช่น พูดจาให้ไพเราะเพราะพริ้งขึ้น หรือต่อรองราคากันได้ ผมว่าน่าจะเป็นประโยชน์นะครับจดหมายฉบับนี้ เพราะอาจจะทำให้ขายได้ดีขึ้น

ส่วนข้อที่ ๒ ผมก็คงผ่านเรื่องนี้ให้ท่านวิศวกรแก่ๆ ท่านได้อ่านและหาข้อเท็จจริงเอาเองนะครับว่าเป็นจริงอย่างที่คุณบอกมาหรือไม่

สำหรับข้อที่ ๓ ก็คงเป็นความอิสรเสรีในการเลือกตั้งของคุณว่าจะเลือกใคร เลือกพรรคไหน ไม่ว่ากันครับ และพรรคทางเลือกที่ ๓ ก็เป็นเพียงข่าวลือเท่านั้น ยังไม่มีการกระทำที่เป็นรูปธรรมชัดเจน ผมยังไม่วิจารณ์นะครับ เอาไว้ถ้าชัดเจนเมื่อไหร่ผมค่อยวิจารณ์จะดีกว่า

และข้อที่ ๔ คุณพีระพงศ์ อิศรภักดี แกเส้นแข็งมากครับ ขนาดผมเคยนำเรื่องไปมอบให้ท่านนายกรัฐมนตรีด้วยมือผมเอง ก็ยังอยู่ได้เลยครับ ทราบว่าโครงการเช่าเหมาซ่อมรถยูโรทู ๕๐๐ คันนี้เป็นโครงการที่ทำขึ้นในสมัยของพรรคชาติไทยรับผิดชอบ ขสมก. อยู่ และปัจจุบันรัฐมนตรีที่รับผิดชอบ ขสมก. ก็ยังเป็นคนของพรรคชาติไทย คือ ท่านนิกร จำนง ฉะนั้น ถ้าคุณจะให้คุณพีระพงศ์ อิศรภักดี ถูกปลดออกไป ผมคงต้องนำเอกสารและผลการสอบสวนของคณะกรรมการที่กระทรวงคมนาคมตั้งขึ้นเองว่าผิดข้อไหน อย่างไร ไปให้ท่านบรรหารพิจารณาดูเผื่อท่านจะถึงบางอ้อบ้าง

เขียนไปเขียนมา ชักจะเป็นเรื่องให้ปลด ผอ.ขสมก. ซะแล้ว คุณเพียงแต่ไม่ค่อยเชื่อท่าน ผอ.ขสมก.เท่านั้น จบดีกว่านะครับ

เรียน คุณชัชวาลย์ คงอุดม หน้าตอบจดหมาย

รัฐบาลได้ดำเนินแผนพัฒนาเศรษฐกิจ โดยมีสภาพัฒนาเศรษฐกิจฯ เป็นผู้ทำแผนมาโดยตลอด แนวทางแผนพัฒนาเศรษฐกิจมีแนวโน้มอิงการพัฒนาแบบตะวันตก กล่าวคือ ต้องการพัฒนาประเทศไทยให้เป็นแบบอุตสาหกรรม ทั้งๆ ที่สังคมส่วนใหญ่ยังเป็นสังคมเกษตรอยู่ ดิฉันจึงคิดว่าทำไมคนไทยไม่มีรูปแบบที่คิดขึ้นโดยตนเอง เพราะเราเป็นคนไทยเราย่อมรู้ดีว่าเรามีปัญหาอะไรบ้าง ปัญหาของคนไทยจะเหมือนกับของตะวันตกได้อย่างไร

ไม่น่าแปลกใจเลยว่าแผนพัฒนาที่ผ่านมาทั้ง ๘ ฉบับ ไม่ช่วยยกระดับคนจนให้สูงขึ้นเลย ล่าสุด World Bank ประกาศว่าประเทศไทยยังมีคนจนอยู่มากถึง ๑๐ ล้านคน มันเป็นสิ่งที่แสดงว่า แผนพัฒนาที่ผ่านมานั้นไม่ได้เกิดผลประโยชน์เลย

สำหรับแผน ๙ นั้น ดิฉันคิดว่าควรให้มีการดำเนินทิศทางการพัฒนาให้สอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาล และมีแนวทางที่เหมาะกับประเทศไทยไม่ใช่แนวทางตะวันตก อีกทั้งยังลดการพึ่งพิงเศรษฐกิจโลกด้วย เพื่อที่ว่าหากเศรษฐกิจโลกทรุด ประเทศไทยก็สามารถอยู่ได้ค่ะ สุดท้ายดิฉันขอแสดงความคิดเห็นสนับสนุนนโยบายแนวทาง *"เศรษฐกิจพอเพียง"* Sufficient-Economy ของในหลวงเราอย่างเต็มที่เลยค่ะ และมั่นใจว่าแนวทางนี้จะเป็นทางออกเศรษฐกิจไทยได้...ชัวร์

ปาลิตา

เรียน คุณปาลิตา

เรื่องเศรษฐกิจ จะว่าเป็นเรื่องธรรมดาก็ธรรมดา แต่มันก็มีลึกล้ำกว่าธรรมดา ซึ่งต้องศึกษาโดยเฉพาะ เป็นศาสตร์อันหนึ่งของโลก ที่ว่าธรรมดาก็คือ เป็นเศรษฐกิจในครอบครัว ในชุมชน คือ ทำอย่างไรให้คนมีกิน หรือพอกินพอใช้ ไม่เดือดร้อน

อย่างที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงยกแนวเศรษฐกิจพอเพียง ก็คือพอกินพอใช้ การพอกินพอใช้ของพระองค์ก็คือ กินอย่างฉลาด กินแต่ในสิ่งที่เป็นประโยชน์แก่ร่างกาย ทั้งเพื่อเสริมสร้างร่างกายให้เจริญเติบโต และซ่อมแซมส่วนที่ชำรุดทรุดโทรม ตลอดจนกินเพื่อการบำบัดรักษาโรคภัย กินแต่พอดี ไม่ฟุ่มเฟือย ไม่กินทิ้งกินขว้าง นี่คือ พอกิน

พอใช้ก็คือ การมีสิ่งของใช้ตามความจำเป็น เช่น มีเสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่ม มีบ้านเรือน มีเครื่องอำนวยความสะดวกตามสมควร พระองค์ทรงเน้นไปถึงการใช้สอยทรัพยากร ที่รู้จักประหยัดเป็นหลักสำคัญ การใช้ดินอย่างประหยัด ใช้น้ำอย่างประหยัด ใช้ต้นไม้อย่างประหยัด เมื่อทรัพยากรธรรมชาติถูกนำมาใช้อย่างประหยัด มันก็มีผลทางสิ่งแวดล้อม น้ำก็ไม่สกปรก ป่าก็ยังมี ดินก็ดำปลูกอะไรก็งดงาม

พอทำความเข้าใจเรื่องการใช้แบบพอใช้แล้ว พระองค์ก็ทรงพระกรุณาพระราชทานทฤษฎีใหม่ แบ่งที่ดิน (ไม่ว่าที่เช่า หรือที่ดินของตัวเอง) เป็น ๓๐ : ๓๐ : ๓๐ : ๑๐ ส่วน คือปลูกข้าว ๓๐ ส่วนของที่ดิน ขุดสระน้ำ ๓๐ ส่วนของที่ดิน ปลูกพืชยืนต้น ๓๐ ส่วนของที่ดิน และปลูกบ้านที่อยู่ ๑๐ ส่วนของที่ดิน จะเห็นได้ว่าเมื่อปฏิบัติตามทฤษฎีใหม่ ทุกครอบครัวก็จะมีข้าวไว้กินเอง มีน้ำใช้สำหรับเพาะปลูกแล้วยังเลี้ยงสัตว์น้ำไว้กินโปรตีน กินผักน้ำ ข้างบ้านก็ทำสวนครัว

มีผักกินประจำวัน ถึงฤดูผลไม้ออก ก็มีสวนผลไม้ในส่วนไม้ยืนต้นได้กินทั้งปี

รวมความว่า คนของพระองค์ไม่อดอยาก สามารถยืนอยู่บนลำแข้งของตัวเองได้ ไม่รวย แต่ไม่จน แต่ถ้าอยากจะรวย พระองค์ก็ให้การทำอาชีพเสริม โดยสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ ทรงมีงานผลิตเสริมรายได้เข้าไปให้ทำ ถ้าเก่งก็อาจจะเป็นผู้ทำด้านตลาด ก็จะมีรายได้มากขึ้น อย่างนี้เรียกว่าเศรษฐกิจพอเพียงครับ

ส่วนเศรษฐกิจของประเทศ ที่จะต้องพัฒนาทางด้านอุตสาหกรรมก็หมายถึง คนที่มีสติปัญญายอดเยี่ยม ได้ร่ำเรียนทางเทคนิคต่างๆ และมีเงินทุน หรือมีช่องทางการลงทุนสูงได้ ก็คิดทำการผลิตขนาดใหญ่ไปทางด้านอุตสาหกรรมโดยส่วนร่วมของประเทศชาติ เราจะทำทางใดทางหนึ่งแล้วไม่ทำอีกทางหนึ่งไม่ได้ครับ เพราะประเทศชาติจำเป็นจะต้องเข้าสู่ประชาคมโลก และประเทศชาติย่อมต้องการสาธารณูปโภคที่เป็นส่วนรวมอีกมากมาย ซึ่งจำเป็นต้องมีการใช้เงินจำนวนมาก เราจำเป็นต้องมีการค้าขายระหว่างประเทศ เพื่อการได้เงินก้อนใหญ่ที่จะดำเนินการในส่วนนี้ ซึ่งก็มีวิธีเดียวคือการค้าขายและการผลิตทางอุตสาหกรรมครับ

เพราะฉะนั้น ผมเห็นว่า ใช้วิธีเศรษฐกิจพอเพียงและใช้ความรู้ความสามารถในด้านอื่นๆ มาประกอบอย่างที่ผมกล่าวมา ผมว่าประเทศชาติของเราน่าจะพ้นภัยแน่

เรียน ส.ว.ชัชวาลย์ คงอุดม ที่นับถือ

วันนี้เห็นข่าวการทุจริตคอร์รัปชั่นการรถไฟไทย ที่พระเอกขี่ม้าขาว นายสุริยะ จึงรุ่งเรืองกิจ รมว.คมนาคม ได้โชว์ฟอร์มเด็ดออกมาแฉให้ชาวไทยและคนทั้งโลก (เพราะข่าวนี้ออกทีวีด้วย) ได้รับทราบ บางคนอาจตะลึงในข่าวนี้ แต่สำหรับผมรู้สึกเฉยๆ เพราะผมทราบมานานแล้วว่า การรถไฟมีการทุจริตคอร์รัปชั่นอย่างมหาศาลมานานแล้ว แต่ไม่มีใครกล้ามาราวี รถไฟจึงมีสภาพเป็นอย่างนี้มาเป็นเวลา ๑๐๐ ปี อย่างที่ผมระบายมาในจดหมายถึง ส.ว.ชัชวาลย์ ที่ลงไปใน *"สยามรัฐ"* นั่นแหละครับ อาจารย์ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช ท่านพูดไว้ไม่มีผิด ถ้าเมืองไทยไม่มีการทุจริตคอร์รัปชั่น ถนนปูด้วยทองคำยังได้ ยังมีอีกมากครับ การทุจริตคอร์รัปชั่นและยาเสพติดที่กำลังจะทำลายประเทศชาติ ขอให้พี่น้องชาวไทยที่รักแผ่นดินไทยจงช่วยกันต่อสู้ปราบปรามทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นภัยต่อประเทศชาติของเราให้หมดสิ้นไป ชาวไทยจะสบายกันทุกคน วันนี้ผมขอเขียนมาสั้นๆ เพียงเท่านี้ อยากให้ ส.ว.ชัชวาลย์ ช่วยออกความเห็นและวิจารณ์ด้วยกัน

ด้วยความนับถือ

สิงห์แก้ว เมืองย่าโม

สิงห์แก้ว เมืองย่าโม

เรียน คุณสิงห์แก้ว เมืองย่าโม

การทุจริตคอร์รัปชั่นมีทุกๆ ที่แหละครับ คุณสิงห์แก้วครับ ไม่ได้มีเฉพาะของการรถไฟที่เดียวหรอกครับ ผมไม่อยากบอกว่าเห็นด้วยกับคำพูดของท่านอาจารย์ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช เดี๋ยวจะหาว่า ก็คุณเปรียบเสมือนพ่อลูกกัน คุณจึงเชียร์กัน แต่ความจริงมันก็เป็นอย่างที่ท่านอาจารย์ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ท่านพูดจริงๆ แหละครับ ถ้าเมืองไทยไม่มีการทุจริต ป่านนี้คงเป็นอย่างที่ท่านอาจารย์ท่านพูดแล้ว

การแก้ปัญหาทุจริตคอร์รัปชั่น มันขึ้นอยู่กับส่วนราชการนั้นๆ ด้วยครับคุณสิงห์แก้ว ถ้าหัวหน้าส่วนราชการนั้นๆ หรือบุคลากรในองค์กรนั้นมีความ**ละอาย** สิ่งใดที่จะทำให้ประเทศชาติเสียหายก็อย่าไปทำ เช่น ประมูลแพงเกินกว่าเหตุ ทำให้รัฐต้องเสียงบฯไปมากกว่าความเป็นจริงก็อย่าไปทำ เพราะละอาย เอางบฯไปพัฒนาอย่างอื่น แค่นี้พอแล้ว แค่นี้ประเทศก็เจริญแล้ว

ไหนๆ ก็พูดถึงการประมูล ผมจะเล่าให้คุณสิงห์แก้วฟังสักเรื่องนะครับ ผมเคยเข้าไปยื่นซองประมูลตึก ๑๙ ชั้น ที่กรมตำรวจ ระหว่างที่จะเข้าไปยื่นซอง มีคนมาเสนอให้ผม ๑๐ ล้านบาท *"คุณชัชอย่าเข้าไปเลย นายผมเขาเสนอให้คุณ ๑๐ ล้าน"* ผมมองเขาด้วยสายตาที่ราบเรียบ พร้อมกับนึกในใจว่า คุณรู้จักผมน้อยไป คนอย่างผมประกาศตัวเสมอว่า เป็นคนเล่น แต่ผมไม่เคยโกงประเทศชาติ ผมเดินเข้าไปในห้องที่เจ้าหน้าที่รับซอง ผมยื่นซองให้เจ้าหน้าที่ และเมื่อตรวจสอบว่าเอกสารครบถ้วน ถูกต้องแล้ว เขาก็เชิญให้ผมนั่งประจำที่ และขณะที่นั่งรอเปิดซองการประมูลอยู่นั้น คนที่มาเสนอให้ผม ๑๐ ล้าน ก็ถือโทรศัพท์เข้ามาบอกว่านายจะพูดด้วย คำแรกที่ผมได้ยินคือ *"ชัชออกจากห้องประชุมไปเถอะ เดี๋ยวผมจัดการให้ ๑๐ ล้าน"* ผมบอกว่าพี่เข้าใจอะไรผมผิดหรือเปล่า ผมเป็นนักการพนันจริงนะพี่ แต่

ผมไม่ได้คดโกงประเทศชาติ ผมคงไม่ต้องเอ่ยชื่อท่านนะครับ เพราะท่านเป็นนายตำรวจชั้นผู้ใหญ่ในสมัยนั้น

ผลออกมา บริษัทผมเสนอไป ๓๙๘ ล้าน บริษัทที่ ๒ เสนอ ๕๕๓ ล้าน บริษัทที่ ๓ เสนอ ๕๖๐ กว่าล้าน ผมลืมเล่าไป งบฯกลางในการก่อสร้างตึกกรมตำรวจครั้งนั้น ๕๐๐ ล้าน ถ้าผมรับที่เขาเสนอ ๑๐ ล้าน เขาก็ไปวิ่งงบฯให้เกินมาอีก ๑๐% คือเป็น ๕๕๐ ล้าน เห็นไหมครับ ๕๕๐ ล้าน ผมเสนอ ๓๙๘ ล้าน ประเทศชาติเสียหายไป ๑๕๒ ล้าน เอาเงิน ๑๕๒ ล้านที่เหลือไปซื้อรถสายตรวจวิทยุสื่อสารให้ตำรวจทำงานกันได้อย่างสบายๆ เลยครับ อ้อ! ผมลืมเล่าไป ทางคณะกรรมการชุดนั้นไม่ยอมให้ผมชนะการประมูล ทั้งๆ ที่ผมเสนอราคาต่ำสุด โดยอ้างว่าผมไม่มีคู่สัญญา แต่เวลารับซองที่ผมยื่นประมูลตรวจสอบเอกสารของบริษัทผมแล้วว่าถูกต้อง

ผมจึงขอแช่งชักหักกระดูกให้ไอ้พวกทรยศคดโกงประเทศชาติจงฉิบหายตายโหง พบแต่ภัยพิบัติทั้งหลายทั้งปวงเทอญ

สยามรัฐ, ๒๐ ธันวาคม ๒๕๔๕

๒๗๙/๕ ต.บางจาก เขตพระโขนง

วันที่ ๖ มกราคม ๒๕๔๖

กราบเรียน ท่าน ส.ว.ชัชวาลย์ ทราบ

ดิฉันนางวรรณดี ยังเลิศ ที่ถูกรื้อตึก ๔ ห้อง ริมถนนวัดเทพศิรินทร์ เพราะทางวัดต้องการจะทำกำแพงวัด โดยการไล่ที่ดินวันนี้ ซึ่งเป็นที่ดินที่มารดาของข้าพเจ้าปลูกเอง โดยได้รับอนุญาตจากสมเด็จองค์เก่าสมัยท่านเจ้าคุณนรรัตน์อยู่ค่ะ และนางเพ็ญงาม คำล้นค่า และดิฉันผู้เป็นลูกก็ได้รับอนุมัติจากท่านให้ปลูกตึกนี้เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๖ และจนบัดนี้ก็ประมาณเกือบ ๕๐ ปีแล้ว ก็ได้ทำสัญญาติดต่อกันไม่ขาดเลย จนมาถึงการไล่ที่ ก็มิได้คิดว่าจะให้ชดเชยอะไรแม้แต่บาทเดียว ทุบตึกจนข้าวของเสียหายตั้งแต่นอนเจ็บอยู่ในห้องชั้นล่าง ทุบมาจนถึงห้องที่ข้าพเจ้านอนอยู่ ทั้งสะเทือนและแรงกระแทก คืนหนึ่งเวลา ๒๒.๒๐ น. มีคนนำสิ่งของคล้ายระเบิดมาปาห้องด้านที่ดิฉันนอนเจ็บอยู่ ตกใจมาก ระเบิดห่างกัน ๒ นาทีดังอีกครั้งหนึ่งแล้วก็เงียบไปเลยค่ะ ดิฉันเองก็อายุ ๗๕ ปีแล้ว ไม่มีที่จะทำกิน และที่อาศัยเลย ตัวดิฉันเองมีลูกชาย ๒ คน คนโตอายุ ๔๖ ปี รับราชการ คนเล็กอายุ ๔๓ ปี ค้าขายอยู่กับตึกมาเรื่อย จนถูกไล่และยื่นโนติส ก็พยายามหาที่ใหม่ค้าขายถึงสองแห่ง ก็ประสบความล่มจม เงินทองก็หมดตัว ประจวบกับค่าใช้จ่ายส่วนตัวของดิฉันซึ่งป่วยมากและเรื้อรังมาหลายปี ลูกทั้ง ๒ ก็พยายามแล้วค่ะ คนโตก็ต้องผ่อนส่งบ้านทุกอาทิตย์ ที่มาหาก็จะซื้ออาหารมาให้ค่ะ แต่ค่ายาที่จะไป รพ.สิคะ ที่ต้องขวนขวาย ต้องมาอาศัยอยู่กับพี่สาวที่บ้านเลขที่นี้ค่ะ กินอยู่กับเขาเรื่อยมา ดิฉันร้อนใจมาก นอนก็ไม่หลับเลย หากท่านจะกรุณา ก็ช่วยดิฉันคนยากเถิดค่ะ ท่านคงจะได้บุญกุศลนะคะที่จะชุบคนเฒ่าให้มีชีวิตยืนยาวต่อไป ตอนนี้ลูกทั้ง ๒ มีครอบครัวมี

ภาระมาก ดิฉันก็ต้องขอความกรุณาจากท่านช่วยขอค่าเสียหายในการรื้อตึก ๔ ห้องที่ทำมาหากินบ้าง ขอขอบคุณท่านมา ณ ที่นี่ด้วย

จากนางวรรณดี ยังเลิศ

เรียน พี่วรรณดี ยังเลิศ

ไม่ทราบว่าเจ้าคุณอมรโสภณท่านยังรักษาการแทนเจ้าอาวาสอยู่หรือเปล่าครับ พี่วรรณดีครับ ผมจะส่งนักข่าวของสยามรัฐไปลองขอความเมตตาจากท่านดู เพราะ *"พระ"* คือผู้ทรงศีลและเปี่ยมไปด้วยเมตตาธรรมอยู่แล้ว ผมเชื่อว่าท่านคงไม่ใจจืดใจดำกับพี่วรรณดีหรอกครับ

เรื่องนี้ทราบว่าเกิดขึ้นหลายปีมาแล้วนี่ครับ พี่น่าจะเขียนจดหมายมาเร็วกว่านี้สักหน่อย ทำไมปล่อยให้เนิ่นนานมาถึงเวลานี้ ถ้าในช่วงที่มีปัญหา พี่บอกให้ผมเจรจาให้ ก็น่าจะได้ค่ารื้อถอนบ้างพอสมควร แต่นี่พี่ปล่อยให้เรื่องเนิ่นนานมาจนถึงเวลาไม่รู้ทางวัดจะหยิบมาเป็นข้ออ้างหรือเปล่าก็ไม่รู้ และเท่าที่ทราบศาลได้มีคำสั่งรื้อถอนตึกไปแล้วไม่ใช่หรือครับพี่วรรณดี ถ้าเป็นอย่างนั้น เรื่องจะเจรจาขอค่าเสียหายในการรื้อตึกตามที่พี่ขอมาเห็นที่จะเหนื่อยหน่อยครับ

ผมจะลองดูแล้วกันครับ เผื่อว่าเจ้าคุณอมรโสภณจะเมตตาช่วยเหลือพี่ อย่างน้อยๆ เป็นค่าขนย้ายก็ยังดี

สยามรัฐ, ๑๔ มกราคม ๒๕๔๖

สวัสดีปีแพะ ๒๕๔๖ แด่...ส.ว.ชัชวาลย์ คงอุดม และครอบครัว

ผมขออาราธนาคุณพระศรีรัตนตรัยและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายในสากลโลก จงดลบันดาลให้ท่านและครอบครัว จงมีแต่ความสุขความเจริญรุ่งเรืองจะนึกคิดสิ่งใดขอให้สมความปรารถนาทุกประการเทอญ โอกาสนี้ผมขอน้อมรับพระราชดำรัสที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพล-อดุลยเดช ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานเนื่องในวันขึ้นปีใหม่ ๒๕๔๖ ที่ปรารถนาที่จะเห็นคนชาวไทยมีความสุขถ้วนหน้ากัน ด้วยการให้ คือให้ความรัก ความเมตตาต่อกัน ให้น้ำใจไมตรี และให้อภัยไม่ถือโทษโกรธเคืองกันให้การสงเคราะห์อนุเคราะห์กัน โดยมุ่งดีมุ่งเจริญต่อกันด้วยความบริสุทธิ์และจริงใจ

ผมคิดว่าการรู้จักให้ในสิ่งที่ดีงามมีคุณประโยชน์จะช่วยให้จรรโลงสังคมให้สงบสุขร่มเย็น ไทยก็จะมีความรักความสามัคคี มีความเอื้ออาทรต่อคนในสังคมเดียวกัน ผู้ให้ก็มีความสุขอิ่มเอิบใจ ผู้รับก็มีความสุข มีกำลังใจที่จะทำความดีตอบแทน

"พรปีใหม่ ๒๕๔๖" ที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวพระราชทานให้แก่พี่น้องชาวไทยทุกคนทำให้ผมนึกถึงอดีต คุณแม่เล่าให้ฟังว่า คุณตาซึ่งเป็นกำนันตำบลบ้านหัน อำเภอสีคิ้ว จังหวัดนราธิวาส ท่านก็มีแต่ให้ ให้ความอบอุ่นกับชาวบ้านทุกคน ให้ความช่วยเหลือเมื่อชาวบ้านมีทุกข์ สรุปแล้วคุณตาให้แต่สิ่งดีๆ กับชาวบ้าน และก็ได้รับตอบสนองจากชาวบ้านด้วยความร่วมมือร่วมใจสร้างแต่ความดีความเจริญให้แก่หมู่บ้าน เมื่อคุณตาผมชราภาพแล้ว พี่ชายคุณแม่ผมก็ได้รับเลือกตั้งให้เป็นกำนันต่อจากคุณตา คุณลุงและคุณแม่ผมท่านก็ได้เจริญรอยตามคุณตามาตลอด และได้สั่งสอนลูกหลานทุกคนให้เป็นคนเสียสละ อย่าเห็นแก่ตัว สังคมต้องดี เราจึงจะมีความสุข และความเจริญ

ขณะที่ผมกำลังพิมพ์จดหมายฉบับนี้อยู่ ก็พอดีเห็นทีวีออกข่าว ท่านนายกรัฐมนตรี พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร ให้สัมภาษณ์สื่อมวลชนเกี่ยวกับ

อุบัติเหตุในช่วงวันหยุดปีใหม่ มีผู้เสียชีวิต ๕๑๔ คน บาดเจ็บอีก ๓ หมื่นคน นับว่าเป็นจำนวนสูงมาก ท่านจะต้องหาทางแก้ไข โดยจะให้กระทรวงศึกษาธิการและกระทรวงคมนาคมร่วมกันทำวิจัยว่าเหตุเกิดมาจากอะไรกันแน่ และท่านมีความเห็นว่ากระทรวงศึกษาฯ น่าจะบรรจุในการเรียนการสอนเกี่ยวกับระเบียบวินัยกฎจราจรให้กับนักเรียนและนักศึกษาได้รู้ตั้งแต่เยาว์วัย ความคิดนี้ผมขอสนับสนุนท่านนายกฯ เต็มที่ครับ เพราะผมเคยมีจดหมายมาถึง ส.ว.ชัชวาลย์ และลงตีพิมพ์ลงใน *"สยามรัฐ"* ไปแล้วว่า ทุกโรงเรียนควรจะมีตารางสอนเกี่ยวกับความรู้เกี่ยวกับระเบียบวินัยและกฎจราจร ในการขับขี่ยวดยานเพื่อมิให้เกิดอุบัติเหตุ

ต้นเหตุของการเกิดอุบัติเหตุ เท่าที่ผมมีประสบการณ์มาตลอดเวลาที่ขับรถเป็นมา ๕๐ กว่าปีแล้ว ดังนี้

๑. เกิดจากผู้ขับขี่ไม่มีระเบียบวินัย และไม่รักษากฎจราจร

๒. ผู้ขับขี่ไม่สนใจตรวจสอบสภาพรถก่อนขับ

๓. รถดัดแปลงต่อเติมเอาตามใจชอบ อย่างรถบรรทุกบางคันบรรทุกเกินกำหนดที่ทางการกำหนดให้ ทำให้ถนนพังยับเยิน และโดยเฉพาะอย่างยิ่งรถพ่วงที่ต่อไม่ได้มาตรฐาน จะเห็นกันอยู่บ่อยๆ ที่รถพ่วงเกิดอุบัติเหตุลงไปนอนข้างทาง มีครั้งหนึ่งผมเห็นกับตาเพราะผมขับตามหลังรถพ่วงมาถึงปากช่อง เห็นรถพ่วงวิ่งส่ายไปมา ทันใดนั้น ขอเกาะรถพ่วงหลุดทำให้ตู้ที่พ่วงมาพุ่งออกข้างทาง ชนเอาผู้คนที่ยืนรอขึ้นรถเมล์กลุ่มใหญ่ ตายคาที่ ๘ บาดเจ็บอีกนับสิบ ผมไม่ทราบว่าใครเป็นผู้อนุญาตให้ต่อรถแบบนี้มาวิ่งบนถนน ที่ว่าอุบัติเหตุมาจากคนเมาเหล้านั้น ผมว่าไม่จริงเสมอไปหรอกครับ เมาจริงๆ ขับรถไม่ได้หรอกครับ โปรดอย่ามองข้ามพวกยาเสพติดและยาชูกำลังที่คนขับรถชอบดื่มกันมาก ที่กำลังขายดีเป็นเทน้ำเทท่าอยู่ขณะนี้ พอหมดฤทธิ์ยาแล้วจะรู้สึก กระดาษหมดพอดี อยากให้ ส.ว.ชัชวาลย์ ช่วยออกความคิดเห็นและวิจารณ์ด้วย

สิงห์แก้ว เมืองย่าโม

สิงห์แก้ว เมืองย่าโม

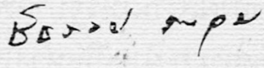
เรียน พี่สิงห์แก้ว เมืองย่าโม

ถ้าคนไทยเรานำพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมาเป็นแนวทางปฏิบัติ ประเทศเราเจริญทันชาวโลกเขาแน่ครับ ผู้ที่เป็น ส.ส.–ส.ว. ก็ดูแลเอื้ออาทรประชาชนในเขตในจังหวัดของตนเองให้ดี ผู้ใดมีความเดือดร้อน เราในฐานะตัวแทนของประชาชนในเขตนั้นก็ช่วยเหลือเป็นธุระจัดการให้ **พอแล้วครับ**

เมื่อปี ๒๕๒๖ ผมเคยไปเยี่ยมแมนลูกชายผมที่อเมริกา ขณะที่นั่งรถไปตามถนน ผมสังเกตเห็นทุกๆ สี่แยก รถคันใดมาถึงก่อนเขาจะไปก่อน ถึงจะมีรถจอดตามหลังอยู่ ถ้ามาถึงทางแยกทีหลังฝั่งตรงข้ามหรือด้านซ้ายมือ หรือขวามือ เขาจะไม่วิ่งตามคันหน้าที่วิ่งไป เขาจะรอให้ด้านอื่นที่มาก่อนไปก่อน เขามีวินัยมาก ใครมาก่อนก็จะไปก่อน สลับกันไปครับ ถ้าคนบ้านเรามีวินัยเหมือนอย่างเขา ผมเชื่อครับ เชื่อว่าอุบัติเหตุคงลดลงเหลือน้อยมาก

คงต้องใส่หลักสูตรการสอนที่ทำให้คนของเราเกิดความละอายถ้าจะเอาเปรียบใคร และหลักสูตรระเบียบวินัย หลักสูตรนี้คงต้องมีวิธีการ ทั้งโฆษณา ประชาสัมพันธ์ ไม่ว่าเด็กหรือผู้ใหญ่ ถ้าได้รู้ได้เห็นแล้วเกิดความละอายที่จะเอาเปรียบผู้อื่นครับ

ขอแสดงความเห็นแค่นี้นะครับ พี่สิงห์แก้วครับ และขอให้พี่สิงห์แก้วจงมีสุขภาพที่แข็งแรง อย่าได้เจ็บอย่าได้ไข้ อยู่กันอีกนานๆ นะครับพี่ เพื่อช่วยกันคิด ช่วยกันทำให้ประเทศของเราต่อไป

๒๔ ก.พ. ๔๖

เจริญพร คุณชัชวาลย์ คงอุดม สมาชิกวุฒิสภา
เรื่อง กรณียาเสพติดกับนโยบายการปราบปรามของรัฐ

ได้เฝ้าติดตามการทำงานของรัฐบาลมาตลอด โดยเฉพาะล่าสุด ทางรัฐบาลได้มีนโยบายการปราบปรามอย่างเด็ดขาดและรุนแรงเพื่อ หวังที่จะกำจัดให้หมดสิ้นจากผืนแผ่นดินไทยภายใน ๓ เดือน เข้าใจว่ามองในด้านความเป็นจริงแล้วน่าจะเป็นไปไม่ได้ แต่อาจจะเป็นแค่เพียงเบาบางลงมากกว่า เพราะอย่าลืมว่าที่ทางเจ้าหน้าที่ทำการจับกุมหรือปราบปรามอยู่นั้นเป็นเพียงแค่ *"ปลาซิวปลาสร้อย"* เท่านั้น และหมดโอกาสที่จะสาวถึงตัวการใหญ่ได้ เพราะส่วนมากโดน *"ฆ่าตัดตอน"* หมดแล้ว (หมายถึงปลาซิวปลาสร้อย)

และที่อดเป็นห่วงไม่ได้ก็คือ ในเรื่องของการทำ *"วิสามัญฆาตกรรม"* (Homicide) ของเจ้าหน้าที่รัฐ ที่มักอ้างว่าได้กระทำและปฏิบัติไปตามกฎหมาย (Authority) ตั้งแต่เรียนกฎหมายมายังไม่เคยอ่านเจอว่ากฎหมายฉบับไหนอนุญาตให้เจ้าหน้าที่ฆ่าผู้ร้ายได้ (หมายถึงการยิงทิ้งหรือฆ่าอย่างไร้เหตุผล หรือโดยผู้ร้ายไม่มีโอกาสได้ต่อสู้) ดังที่เจ้าหน้าที่ได้กระทำอยู่ในขณะนี้ เพราะที่ผ่านมาพบว่ามีผู้บริสุทธิ์เสียชีวิต (โดยไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับยาเสพติด แต่โดนยัดเยียดและตกเป็นแพะรับบาปไปอย่างน่าเวทนา) จากการปราบปรามของเจ้าหน้าที่ด้วย

เพราะเหตุนี้เอง ทำให้เจ้าหน้าที่จึงต้องหลับหูหลับตาสาดกระสุนเพื่อหวังที่จะทำผลงานให้รัฐบาลพอใจ เพื่อที่เก้าอี้ของตัวเองจะได้ไม่สั่นคลอน จึงทำให้หลายๆ ฝ่ายเป็นห่วงในเรื่องของ *"สิทธิมนุษยชน"* (Human Rights) เพราะเป็นห่วงด้านสิทธิและเสรีภาพของประชาชนผู้บริสุทธิ์ ที่อาจต้องสูญเสียชีวิตไปโดยไร้ซึ่งเหตุผล แต่ก็ยังไม่เห็นว่าทางรัฐบาลจะออกมารับผิดชอบอย่างเป็นจริงเป็นจังเสียที หรือกำลังเพลิดเพลินอยู่กับการตีกอล์ฟ

ก็ไม่ทราบ

ดังที่กล่าวอ้างมาข้างต้นนั้น ใคร่เรียนถามท่านสมาชิกวุฒิสภา ชัชวาลย์ ดังนี้

๑. ในฐานะที่ท่านดำรงตำแหน่งสมาชิกวุฒิสภา ท่านมีความเห็นอย่างไรในกรณีที่ทางรัฐบาลได้ใช้นโยบายที่เด็ดขาดและรุนแรง อันเป็นผลให้กระทบกระเทือนต่อสิทธิและเสรีภาพของประชาชนผู้บริสุทธิ์ และควรมีทางออกในเรื่องนี้อย่างไร?

๒. หากว่าการปราบปรามของเจ้าหน้าที่รัฐ โดยทำการละเว้นหรืองดเว้นการปฏิบัติ (Omission) เหตุเพราะชนเอา *"ตอใหญ่"* เข้า ท่านคิดว่าหากท่านเป็นนายกฯ ท่านจะมีวิธีการปฏิบัติในเรื่องนี้อย่างไร?

๓. ในฐานะที่ท่านสมาชิกวุฒิสภาเป็นพุทธศาสนิกชนคนหนึ่ง เมื่อทราบว่ามีพระสงฆ์บางรูปบางส่วนเข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องกับยาเสพติด ท่านมีความคิดเห็นในประเด็นนี้อย่างไร และควรแก้ไขอย่างไร?

รุ่งอรุณ ภิกฺขุ ศิษย์หลวงแดง

วัดไร่ ปัตตานี

นมัสการ พระคุณเจ้ารุ่งอรุณ ภิกฺขุ
ศิษย์หลวงแดง วัดไร่ ปัตตานี

จดหมายแสดงความคิดเห็นของพระคุณเจ้าและถามความคิดเห็นของกระผม กระผมเพิ่งได้รับวันที่ ๒๗ ก.พ. นี้เอง และกระผมก็รีบตอบจดหมายของพระคุณเจ้าทันที เพราะกำลังเป็นเรื่องที่พวกเราชาวไทยทุกหมู่เหล่าให้ความสนใจกัน

สำหรับสมาชิกวุฒิสภาก็มีการตั้งกระทู้ถามกันถึง ๘ ท่าน เกี่ยวกับนโยบายการปราบปรามยาเสพติดนี้ ผมเชื่อว่าทุกๆ คนที่เป็นคนไทยเรา เห็นด้วยกับนโยบายการปราบยาเสพติดที่ต้องใช้ความรุนแรงกับพวก*ค้ายา* รายใหญ่ และคงเห็นด้วยกับพระคุณเจ้าที่ไม่อยากให้วิสามัญฯรายย่อยๆ เพราะมันจะเป็นการตัดตอนจริงๆ ที่จะทำให้ไม่ถึง *พวกค้ายา* รายใหญ่ๆ

สำหรับกระทู้ที่สมาชิกวุฒิสภาทั้ง ๘ ท่าน ถามท่าน รมว. วันนอร์ ท่านจะนำไปทบทวนต่อไปครับกระผม

พระคุณเจ้าถามกระผมมา ๓ ข้อ กระผมขออนุญาตตอบเป็นข้อๆ เลยนะครับ

๑. กระผมเห็นด้วยในการใช้นโยบายที่เด็ดขาดและรุนแรง แต่ควรใช้เฉพาะ *ผู้ผลิตและผู้ค้า* รายใหญ่ๆ เท่านั้น กระผมเคยเขียนในหน้าตอบจดหมายมาหลายเดือนแล้วว่า จะต้องติดต่อผู้นำพม่า จะต้องให้คนในชุมชนช่วยกันเป็นหูเป็นตาชี้เบาะแสให้ เมื่อชาวชุมชนชี้เบาะแสให้ว่าภายในชุมชนใครเป็นผู้ค้า ถ้าเป็นรายย่อย เจ้าหน้าที่ควรเรียกมาว่ากล่าวตักเตือนให้เลิกเสีย ถ้าเตือนแล้วไม่เชื่อฟังกันก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งครับกระผม

๒. ผมขออนุญาตพระคุณเจ้าตอบแทน ฯพณฯ นายกฯ ทักษิณ ดีกว่านะครับ ผมเชื่อว่า ถ้าเจอตอรายใหญ่ ท่านนายกฯท่านคงดีใจครับกระผม เพราะจะได้ปราบให้สิ้นซากจากประเทศไทยของ

เราเสียที อย่าลืมนะครับว่าท่านนายกฯ ท่านมีอำนาจอยู่เต็มมือ ทั้งทางรัฐสภาและทางการบริหาร ใครก็ต้านไม่อยู่หรอกครับกระผม

๓. ในฐานะที่กระผมเป็นคนพุทธ กระผมคงยอมไม่ได้ที่จะให้พระสงฆ์ในศาสนาของเราเข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติด ต้องจับสึกให้หมดครับกระผม และต้องดำเนินคดีด้วย

กระผมเคยจับพระที่ติดยาเสพติดสึกมาแล้วครับกระผม

บันทึกไว้ ในแผ่นดิน

โดย... สนิท มาประจวบ

ชีวิต และผลงานในฐานะสมาชิกวุฒิสภา กรุงเทพมหานคร

ชัชวาลย์ คงอุดม

ในการตรวจสอบความไม่โปร่งใส

ขององค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพ (ขสมก.)

เสี้ยวหนึ่งของชีวิตก่อนมาเป็น
สมาชิกวุฒิสภา

ย้อนหลังไปเมื่อ ๖๐ ปีที่ผ่านมา คือวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๔๘๖ เด็กตัวน้อยๆ ได้ถือกำเนิดขึ้นมา นามเด็กชาย **"ชัชวาลย์ คงอุดม"** นามนี้คือที่มาของเรื่องราวและตำนานชีวิตที่บันทึกไว้ในโอกาสวันคล้ายวันเกิดครบรอบ ๖๐ ปี ของสมาชิกวุฒิสภา กรุงเทพมหานคร **"นายชัชวาลย์ คงอุดม"** ณ วันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๖

สมาชิกวุฒิสภา ชัชวาลย์ คงอุดม เป็นชาวกรุงเทพมหานครโดยกำเนิด ได้รับการศึกษาเล่าเรียน จบการศึกษาชั้นประถมศึกษาและชั้นมัธยมศึกษา จากโรงเรียนช่างอากาศอำรุง เขตบางซื่อ จนกระทั่งจบในระดับอาชีวะชั้นสูง จากวิทยาลัยช่างก่อสร้างดุสิต เขตปทุมวัน แต่ด้วยเป็นคนฉลาดจึงสมัครเข้าศึกษาในระดับปริญญาตรีสาขานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง จนสำเร็จการศึกษา เมื่อปี ๒๕๓๙

ชีวิตเริ่มต้นบนถนนการเมืองของสมาชิกวุฒิสภา-ชัชวาลย์ คงอุดม ได้คุกรุ่นมาตั้งแต่ ปี พ.ศ. ๒๕๑๘ สมัยท่าน ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช ลงสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร กรุงเทพมหานคร ในเขตเลือกตั้งเขตดุสิต โดยรับอาสาสมัครเป็นผู้สนับสนุน ม.ร.ว.คึกฤทธิ์

ปราโมช ทุกครั้งในการหาเสียงเลือกตั้งกับประชาชน ทำให้ท่านมีความใกล้ชิดกับปราชญ์ของแผ่นดิน ท่านซึมซับเอาความเป็นปราชญ์และปรัชญาชีวิตและการเมืองจาก ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมช จนเป็นที่ไว้วางใจรับเป็นลูกบุญธรรม และมอบหนังสือพิมพ์สยามรัฐให้ดูแล เมื่อท่านหม่อมสิ้นบุญในเวลาต่อมา

เมื่อมีการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภาเป็นครั้งแรกตามรัฐธรรมนูญใหม่ของไทยแทนการแต่งตั้งในปี พ.ศ. ๒๕๔๓ ท่าน (ชัชวาลย์ คงอุดม) จึงได้ตัดสินใจเสนอตัวลงสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกวุฒิสภาของกรุงเทพมหานครด้วยหมายเลข ๑๖๒ จากจำนวนผู้ลงสมัครทั้งสิ้น ๒๖๑ คน เมื่อมีการแนะนำตัวในโอกาสนี้จึงได้รับการต้อนรับ สนับสนุนจากประชาชน และผู้นำชุมชนอย่างล้นหลาม ถึงวันออกเสียงลงคะแนนเลือกตั้งวันที่ ๔ มีนาคม ๒๕๔๓ ผลการนับคะแนนเสียงได้มาเป็นอันดับที่ ๗ ของจำนวนสมาชิกวุฒิสภากรุงเทพมหานคร ๑๘ คน ด้วยคะแนนเสียง ๕๐,๓๒๒ คะแนน

แต่วิบากกรรมของท่านยังไม่ผ่านพ้น จึงโดนใบเหลือง ทำให้ต้องมีการเลือกตั้งใหม่เป็นครั้งที่ ๒ ในหมายเลขเดิม ในวันที่ ๒๙ เมษายน ๒๕๔๓ ผลนับการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งในครั้งนี้ ได้พิสูจน์อีกครั้งด้วยเสียงของประชาชนผู้บริสุทธิ์ที่สนับสนุนท่านด้วยคะแนน ๙๒,๕๑๕ คะแนน มาเป็นอันดับที่ ๑ จากผู้ลงสมัครแข่งขันการเลือกตั้งรอบนี้ ๒๓๙ คน เพราะประชาชนนิยมในตัวท่านและเห็นใจที่ถูกกลั่นแกล้ง รังแก โดยไม่รู้ตัว

บทบาทในฐานะที่เป็นสมาชิกวุฒิสภา

เมื่อวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๔๓ คณะกรรมการการเลือกตั้งได้ประกาศรับรองผลการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภา เขตกรุงเทพมหานคร ครั้งที่ ๒ อย่างเป็นทางการ และมีหนังสือรับรองให้ไปรายงานตัวที่รัฐสภา ชื่อสมาชิกวุฒิสภากรุงเทพมหานคร ได้ถูกบันทึกไว้เป็นเรื่องราวและตำนานการเมืองของผู้ชายชื่อ **ชัชวาลย์ คงอุดม**

ตลอดระยะเวลา ๓ ปีเศษ ในบทบาทหน้าที่สมาชิกวุฒิสภา ชัชวาลย์

คงอุดม จากปณิธานที่เคยมีก็พลันโชติช่วงในโอกาสนี้ที่จะสานต่อเพื่อผดุงไว้ซึ่งสังคมที่สงบสุข เอื้ออาทร และเป็นธรรม ด้วยความมุ่งมั่นและตระหนักเสมอว่า จะปฏิบัติหน้าที่ให้คุ้มค่ากับความไว้วางใจของคนกรุงเทพมหานครและภาษีของประชาชน จนมีคำกล่าวขวัญถึงเสมอว่า **"มีทุกข์ถึงไหน ชัชไปถึงนั่น"** ดังนั้นบทบาทและผลงานของท่านในฐานะสมาชิกวุฒิสภาวันนี้ จึงเป็นที่ประจักษ์แก่สายตาประชาชนและสื่อมวลชนมาโดยตลอด ทั้งบทบาทในสภาและบทบาทนอกสภา

(๑) บทบาทในฐานะสมาชิกวุฒิสภาของคนกรุงเทพมหานคร ท่านอุทิศเวลาและทุนทรัพย์ส่วนตัวให้แก่สังคมและชุมชนอย่างสม่ำเสมอ นอกจากนั้นยังทำหน้าที่เป็นสื่อกลางระหว่างประชาชนกับรัฐบาล และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง โดยเปิดคอลัมน์ **"ชัชวาลย์ คงอุดม ตอบจดหมาย"** ในหน้า ๕ หนังสือพิมพ์สยามรัฐรายวัน เพื่อทำหน้าที่ไขข้อข้องใจเกี่ยวกับปัญหาความเดือดร้อน เชื่อมโยงไปยังรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องรับไปแก้ไขดำเนินการต่อไปให้ลุล่วงและที่ก่อให้เกิดประโยชน์แก่ประชาชน หน่วยงานและสังคมโดยส่วนรวม

(๒) บทบาทในฐานะสมาชิกวุฒิสภา ท่านเคยอภิปรายในการประชุมของวุฒิสภา เสนอญัตติ ตั้งกระทู้สด ถามรัฐมนตรี และได้รับเรื่องร้องเรียนขอความช่วยเหลือ ขอความเป็นธรรมที่เกี่ยวกับปัญหาบ้านเมือง ๕ เรื่อง จนนำไปสู่การพิจารณา ศึกษา ตรวจสอบ ของกรรมาธิการการปกครองต่อไป

(๓) บทบาทในฐานะกรรมาธิการของคณะกรรมาธิการการปกครอง ท่านเข้าประชุมคณะกรรมาธิการโดยมิได้ขาด นอกจากนั้นยังได้รับเรื่องราวร้องทุกข์จากประชาชนอยู่เป็นประจำ จนได้รับการแต่งตั้งจากประธานคณะกรรมาธิการการปกครองให้เป็นประธานอนุกรรมาธิการการปกครอง เพื่อทำหน้าที่ในการตรวจสอบความไม่โปร่งใสในองค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพ (ขสมก.) ท่านได้ทุ่มเทและให้ความสนใจในปัญหาขององค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพ (ขสมก.) เป็นพิเศษที่ไม่มีใครให้ความสนใจมาก่อนกับองค์กรนี้ที่ประสบปัญหาการบริหารงานขาดทุนมาโดยตลอด

รางวัลเกียรติยศ

สมาชิกวุฒิสภา **ชัชวาลย์ คงอุดม** มีความตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ในฐานะของสมาชิกวุฒิสภา เขตกรุงเทพมหานคร เต็มกำลังความสามารถ ด้วยสติปัญญา ด้วยความซื่อสัตย์สุจริต และด้วยความจงรักภักดีต่อชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์ จนได้รับพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ เป็นเกียรติยศแก่ชื่อเสียงวงศ์ตระกูลโดยลำดับ คือ

- ทวีติยาภรณ์มงกุฎไทย (ทม.) เมื่อวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๔๓
- ทวีติยาภรณ์ช้างเผือก (ทช.) เมื่อวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๔๔
- ประถมาภรณ์มงกุฎไทย (ปม.) ชั้นสายสะพาย เมื่อวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๔๕

ผลงานที่ประจักษ์

นอกเหนือไปจากการประชุมกรรมาธิการการปกครองแล้ว ท่านจะแบ่งเวลาที่เหลือมาเป็นประธานการประชุมของคณะอนุกรรมาธิการการปกครองเพื่อตรวจสอบศึกษา พิจารณาความไม่โปร่งใสปัญหาดังกล่าว ในช่วงการดำเนินงานที่ผ่านมาซึ่งได้ทำการตรวจสอบเรียบร้อยแล้ว ๓ เรื่อง ดังมีรายละเอียดของเรื่องดังจะกล่าวต่อไป

เรื่องที่ ๑ รายงานผลการตรวจสอบความไม่โปร่งใสในการดำเนินการจัดทำประกันภัยขององค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพ ประจำปี ๒๕๔๕

ก. ขั้นตอนก่อนการประกวดราคา

(๑) การประวิงเวลาในการสั่งการให้ประกาศประกวดราคาโดยยกเลิกเพื่อให้เหลือเวลาน้อยที่สุด อันนำไปสู่การทำสัญญาโดยวิธีพิเศษและตัดรายการแบ่งซื้อแบ่งจ้างเพื่อให้อยู่ในอำนาจของตน

๑.๑ องค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพ (ขสมก.) ได้ทำสัญญาประกันภัยรถยนต์ทุกประเภทและรถจักรยานยนต์ประจำปี ๒๕๔๔ จำนวนรถ ๓,๘๗๔ คัน เบี้ยประกันภัยรวมเป็นเงิน ๓๕.๕ ล้านบาท ไว้กับบริษัทประกันภัยรายหนึ่ง โดยแยกเป็น

ก. สัญญาประกันภัยตามพ.ร.บ.คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ.๒๕๓๕ เบี้ยประกันภัย ๘,๕๕๙,๑๑๐.๙๓ บาท

ข. สัญญาประกันภัยตามพ.ร.บ.ประกันวินาศภัย พ.ศ.๒๕๓๕ เบี้ยประกันภัย ๒๖,๙๔๐,๘๘๙.๐๗ บาท ซึ่งสัญญาประกันดังกล่าวนี้จะสิ้นสุดในวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๔๔

๑.๒ ฝ่ายกฎหมายขององค์การฯ ได้เริ่มเสนอเรื่องการจัดทำประกันภัยรถยนต์ทุกประเภทปีงบประมาณ ๒๕๔๕ เมื่อวันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๔๔ ถึงผู้อำนวยการองค์การฯ และได้สั่งการให้ฝ่ายบริหารดำเนินการประกวดราคาต่อไปตามระเบียบ โดยส่วนบริการและจัดซื้อได้ดำเนินการประกาศประกวดราคาตามระเบียบ เมื่อวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ และผู้อำนวยการองค์การฯ ได้อนุมัติให้ดำเนินการตามเสนอ เมื่อวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ (อนุมัติย้อนหลัง เรื่องที่เสนอขึ้นมา – เอกสารองค์การฯ)

๑.๓ ในขั้นตอนนี้ผู้อำนวยการองค์การฯ และรองผู้อำนวยการฝ่ายบริหาร ได้มีการเจรจาต่อรองกับบริษัทประกันภัยรายนั้น ซึ่งเป็นผู้รับสัญญาประกันภัยรถยนต์ประจำปีงบประมาณ ๒๕๔๔ มูลค่าเบี้ยประกันรวมทั้งสิ้น ๓๕.๕ ล้านบาท จากนั้นบริษัทมีหนังสือแจ้งมายังองค์การฯ เมื่อวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ ว่าทางบริษัทประสงค์จะต่อสัญญาประกันภัยใหม่ทั้งการประกันภาคสมัครใจ และภาคบังคับ รวมมูลค่าเบี้ยประกันภัยรวมทั้งสิ้น ๔๕ ล้านบาท

ข. ขั้นตอนการประกาศประกวดราคา

(๑) การลงนามในประกาศประกวดราคาการจัดทำประกันภัยรถยนต์และรถจักรยานยนต์ขององค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพมิชอบด้วยข้อบังคับองค์การฯฉบับที่ ๑๑๐ ว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ.๒๕๔๑ ข้อ ๑๙ และข้อ ๒๐ เนื่องจากในวันลงนามประกาศประกวดราคา คือวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ นั้น องค์การฯ ยังไม่ได้รับแจ้งจำนวนรถยนต์ทุกประเภทและรถจักรยานยนต์จากส่วนประสานงานเดินรถ เพียงแต่ประกาศว่า *"รถจำนวนมาก"* หลักฐานปรากฏว่าองค์การฯ ได้รับข้อมูลดังกล่าว เมื่อวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ ว่ามีรถที่จะทำประกันภัยทั้งสิ้นจำนวน ๓,๗๗๙ คัน ดังนั้น ประกาศประกวดราคาการจัดทำประกันภัยครั้งนี้จึงเป็นการลงนามย้อนหลังแน่นอนซึ่งเป็นการฝ่าฝืนข้อบังคับฯองค์การ ข้อ ๑๙ และข้อ ๒๑

(๒) การกำหนดเงื่อนไขเกี่ยวกับคุณสมบัติผู้เสนอราคาที่กำหนดให้ผู้เสนอราคาต้องมีทุนจดทะเบียนไม่ต่ำกว่า ๓๐๐ ล้านบาท และต้องมีผลงานรับประกันภัยกับส่วนราชการหรือรัฐวิสาหกิจ หรือเอกชนที่องค์การฯ เชื่อถือมาแล้ว เป็นจำนวนรถยนต์และรถจักรยานยนต์ รวมกันไม่น้อยกว่า ๒๐๐ คันต่อปีต่อหน่วยงาน ถือว่าเป็นการปฏิบัติที่ฝ่าฝืน *พ.ร.บ. ว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการเสนอราคาต่อหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. ๒๕๔๒* มาตรา ๑๑ มาตรา ๑๒ และฝ่าฝืน *ข้อบังคับองค์การฯ ฉบับที่ ๑๑๖ ว่าด้วยการพัสดุ (แก้ไขเพิ่มเติมครั้งที่ ๑) พ.ศ. ๒๕๔๒ ข้อ ๖ ทวิ* เกี่ยวกับการจัดหาพัสดุว่าต้องกระทำให้โปร่งใสเปิดเผยและเปิดโอกาสให้มีการแข่งขันอย่างเป็นธรรมโดยคำนึงถึงคุณสมบัติและความสามารถของผู้เสนอราคา *และข้อ ๓๕* ที่กำหนดให้คณะกรรมการรายงานผลการพิจารณาและความเห็นพร้อมเอกสารที่ได้รับทั้งหมดต่อผู้สั่งซื้อหรือสั่งจ้าง โดยเสนอผ่านหัวหน้าเจ้าหน้าที่พัสดุ

เนื่องจากการกำหนดเงื่อนไขดังกล่าวทำให้เห็นเจตนาชัดเจนว่าองค์การฯ ต้องการจะทำประกันภัยรถกับบริษัทประกันภัยแห่งนั้นเท่านั้น และการที่หัวหน้าฝ่ายบริการและจัดซื้อชี้แจงต่อคณะอนุกรรมาธิการการปกครองว่า เงื่อนไขการประกวดราคาครั้งนี้ใช้เงื่อนไขเดิมจึงไม่เป็นความจริง แต่ปรากฏว่ามีการเปลี่ยนแปลง แก้ไขเงื่อนไขทุนจดทะเบียนจากไม่ต่ำกว่า ๕๐ ล้านบาท เป็น ๓๐๐ ล้านบาท

(๓) การยกเลิกการประกาศประกวดราคาและการสั่งการได้จัดจ้างโดยวิธีพิเศษ เป็นการฝ่าฝืนข้อบังคับองค์การฯ ฉบับที่ ๑๑๖ (แก้ไขเพิ่มเติม) พ.ศ. ๒๕๔๒ *ข้อ ๓๕ ที่กำหนดให้คณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคาต้องรายงานผล

การพิจารณาพร้อมความเห็นพร้อมเอกสารที่ได้รับทั้งหมดต่อผู้สั่งซื้อหรือสั่งจ้าง โดยเสนอผ่านหัวหน้าเจ้าหน้าที่พัสดุ *ข้อ ๓๗ ที่กำหนดว่า...........หากผู้สั่งซื้อสั่งจ้างเห็นว่าการประกวดราคาใหม่จะไม่ได้ผลดีจะสั่งให้ดำเนินการซื้อหรือจ้างโดยวิธีพิเศษตามข้อ ๑๖.๘ หรือ ข้อ ๑๗.๖ แล้วแต่กรณี

ทั้งนี้เนื่องจากหลักฐานข้อเท็จจริงปรากฏว่าตามรายงานของคณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคาในการดำเนินการจัดทำประกันภัย ลงวันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๔๔ นั้น เป็นการเสนอถึงผู้อำนวยการองค์การฯ *โดยไม่ผ่านหัวหน้าเจ้าหน้าที่พัสดุ* ซึ่งเป็นการฝ่าฝืนข้อบังคับฯ ข้อที่ ๓๕.๓ และในการเสนอความเห็นของคณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคาในการดำเนินการจัดทำประกันภัยที่เสนอให้ยกเลิกราคาและแต่งตั้งให้เป็นคณะกรรมการวิธีพิเศษจัดจ้างการทำประกันภัยต่อไปอีก ๒ เดือน จึงเป็นการฝ่าฝืนข้อบังคับองค์การฯข้อ ๓๗ และไม่ดำเนินการซื้อหรือจ้างตามข้อ ๑๙ ข้อ ๒๑ ข้อ ๒๒.๕ และข้อ ๔๕.๓

(๔) การขออนุมัติในการจัดทำสัญญาประกันภัยของคณะกรรมการประกวดราคา และคณะกรรมการจัดจ้างโดยวิธีพิเศษ (ซึ่งเป็นคณะกรรมการชุดเดียวกัน) มีพฤติการณ์ที่ส่อไปในทางดำเนินการโดยไม่สุจริต

ทั้งนี้เนื่องจากคณะกรรมการประกวดราคาได้เสนอผู้อำนวยการองค์การฯ *เมื่อวันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๔๔* ว่าเห็นสมควรดำเนินการจัดทำประกันภัยรถยนต์ทุกประเภทและรถจักรยานยนต์ กับบริษัทประกันภัยรายเดิม **ต่อไปอีก ๒ เดือนตามเงื่อนไขเดิม**

แต่คณะกรรมการชุดนี้ เมื่อทำหน้าที่เป็นคณะกรรมการจัดจ้างโดยวิธีพิเศษตามคำสั่งของผู้อำนวยการองค์การฯ ได้ทำรายงานผลการดำเนินการจัดจ้างโดยวิธีพิเศษได้เสนอผู้อำนวยการองค์การฯ เมื่อวันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๔๔ ว่าเห็นสมควรให้จัดทำสัญญาประกันภัยบุคคลที่ ๓ เป็นเวลา ๑ ปี และทำสัญญาประกันภัยประเภทที่ ๓ มีกำหนด ๒ เดือน กับบริษัทประกันภัยรายเดิม

จึงเห็นได้ว่า คณะกรรมการชุดนี้มีเจตนาที่ไม่สุจริตในการดำเนินการจัดหาผู้รับประกันภัย เพราะช่วงเวลาห่างกันเพียงวันเดียว เงื่อนไขในการกำหนดระยะเวลาทำสัญญาประกันภัยเปลี่ยนไป และมีเจตนาที่จะช่วยเหลือให้บริษัทประกันภัยรายเดิม ได้รับเป็นคู่สัญญาประกันภัยกับองค์การฯโดยชัดแจ้ง ทั้งๆ ที่บริษัทฯ เคยปฏิเสธที่จะทำประกันภัยกับองค์การฯ มาแล้ว

ค. ขั้นตอนการจัดจ้างโดยวิธีพิเศษ

(๑) องค์การฯ จัดทำเอกสาร รายงานผลการดำเนินการการจัดทำประกันภัยของคณะกรรมการดำเนินการจัดหาบริษัทประกันภัยโดยวิธีพิเศษ ลงวันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๔๔ เสนอผู้อำนวยการองค์การฯ ขึ้น ๒ ฉบับ มีข้อความในการเสนอความเห็นของผู้อำนวยการฯ, คณะกรรมการฯ และบุคคลเกี่ยวข้อง ท้ายบันทึกฉบับนี้ขัดแย้งกันและเป็นเท็จ

ทั้งนี้ เนื่องจากเอกสารรายงานผลการดำเนินการจัดทำประกันภัยของคณะกรรมการดำเนินการจัดหาบริษัทประกันภัยโดยวิธีพิเศษนี้ เสนอขออนุมัติจัดทำสัญญาประกันภัยกับบริษัทประกันภัยรายเดิม รวมเบี้ยประกันทั้งหมด *๒๔,๕๘๖,๑๔๕.๔๑ บาท* ซึ่งเป็นอำนาจของประธานกรรมการบริหารกิจการองค์การฯ ที่มีอำนาจสั่งซื้อหรือจ้างในวงเงินเกิน *๑๒.๕ ล้านบาท* แต่ไม่เกิน *๒๕ ล้านบาท*

แต่ผู้อำนวยการองค์การฯ ไม่ได้นำเสนอ *ประธานคณะกรรมการบริหารกิจการองค์การฯ* อนุมัติตามอำนาจ แต่เสนอ *ประธานคณะกรรมการโดยวิธีพิเศษ* ให้จัดทำประกันภัยตามพ.ร.บ.เฉพาะรถบางส่วน จำนวน ๒,๘๖๘ *คัน* เบี้ยประกันภัย *๑๒,๔๗๘,๗๖๔.๐๐ บาท* ซึ่งอยู่ในอำนาจของผู้อำนวยการองค์การฯ อนุมัติได้

ในเอกสารฉบับเดียวกันนี้ (ที่ส่งให้กรรมาธิการการปกครอง) ปรากฏว่าผู้อำนวยการองค์การฯ มีการแก้ไขข้อความด้วยลายมือตนเอง เสนอความเห็นถึงประธานคณะกรรมการบริหารกิจการองค์การฯ ตามที่คณะกรรมการโดยวิธีพิเศษเสนอเพื่ออนุมัติให้ทำสัญญา ทั้งนี้เอกสารดังกล่าว ผู้อำนวยการฝ่ายกฎหมายขององค์การฯขณะนั้น เป็นผู้รับรองสำเนาถูกต้อง

(๒) ผู้อำนวยการองค์การฯ สั่งการให้คณะกรรมการดำเนินการจัดหาบริษัทประกันภัยโดยวิธีพิเศษ ต่อรองราคาจากที่คณะกรรมการเสนอขออนุมัติ เพื่อให้วงเงินอยู่ในอำนาจอนุมัติของตนเอง

ซึ่งการสั่งการให้ต่อรองราคาที่คณะกรรมการโดยวิธีพิเศษเสนอขึ้นมากระทำมิได้ เป็นการฝ่าฝืนข้อบังคับองค์การฯ ฉบับที่ ๑๑๐ ว่าด้วยการพัสดุ ข้อที่ ๔๕.๓ เนื่องจากราคาต่อรองของคณะกรรมการวิธีพิเศษเสนอขออนุมัติเห็นสมควรจ้างนั้นถือเป็นที่สิ้นสุด การที่ผู้อำนวยการสั่งการให้ต่อรองราคาอีกครั้งหนึ่งจึงกระทำมิได้

(๓) ผู้อำนวยการองค์การฯ และคณะกรรมการดำเนินการจัดหาบริษัทประกันภัยโดยวิธีพิเศษมีเจตนาที่จะดำเนินการจ้างทำสัญญาประกันภัยโดยการแบ่ง

ซื้อแบ่งจ้างเพื่อให้อยู่ในอำนาจอนุมัติของผู้อำนวยการองค์การฯ เป็นการฝ่าฝืนข้อบังคับองค์การฯ ฉบับที่ ๑๑๐ ว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ.๒๕๔๑ ข้อ ๑๓ *วรรคสอง* กำหนดว่า *การแบ่งซื้อหรือแบ่งจ้างเพื่อให้วงเงินต่ำกว่าที่กำหนดในวิธีใดวิธีหนึ่งจะกระทำมิได้*

เนื่องจากหลักฐานปรากฏในรายงานผลการดำเนินการจัดหาบริษัทประกันภัยวิธีพิเศษของคณะกรรมการโดยวิธีพิเศษครั้งนี้ ขออนุมัติจัดทำสัญญาประกันภัยกับบริษัทประกันภัยรายเดิม รวมเบี้ยประกันทั้งหมด *๒๔,๕๘๖,๑๔๕.๔๑ บาท* ซึ่งผู้อำนวยการไม่มีอำนาจอนุมัติ จึงสั่งการท้ายบันทึกนี้ให้ประธานกรรมการโดยวิธี *พิเศษจัดทำประกันภัยรถตามพ.ร.บ. เฉพาะรถบางส่วนจำนวน ๒,๘๖๕* คัน วงเงินประกัน *๑๒,๔๗๘,๗๖๔.๐๐ บาท* ซึ่งเป็นวงเงินที่ผู้อำนวยการองค์การฯ มีอำนาจอนุมัติโดยมีการลงนามในสัญญาการจัดทำประกันภัย เลขที่ ร.๔๐๑/๒๕๔๔ และต่อมาองค์การฯ ได้ทำสัญญาประกันภัยรถที่เหลือ ๙๑๐ คัน ในวงเงิน ๓,๒๔๗,๐๖๔.๘๐ บาท จึงเห็นได้ชัดเจนว่า ผู้อำนวยการองค์การฯ มีเจตนาแบ่งซื้อแบ่งจ้างเป็น ๒ ครั้ง เป็นการฝ่าฝืนข้อบังคับข้อ ๑๓ วรรคสอง แห่งข้อบังคับองค์การฯ

บทสรุป

คณะอนุกรรมาธิการฯ พิจารณาเอกสารและคำชี้แจงของผู้บริหารองค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพ (ขสมก.) เกี่ยวกับการจัดทำประกันภัยรถขององค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพ จึงเห็นว่า เป็นการกระทำที่ไม่โปร่งใสและกระทำโดยไม่สุจริต เป็นเหตุให้องค์การฯ ได้รับความเสียหาย เห็นสมควรนำเสนอคณะกรรมาธิการการปกครอง มีหนังสือแจ้งไปยังหน่วยงานที่เกี่ยวข้องพิจารณาดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ต่อไป

เรื่องที่ ๒ รายงานผลการตรวจสอบความไม่โปร่งใสในการดำเนินการเช่าและเหมาซ่อมบำรุงรักษารถโดยสารปรับอากาศยูโรทู จำนวน ๕๐๐ คัน

๑. การดำเนินการเช่าและเหมาซ่อมบำรุงรักษารถยนต์โดยสารปรับอากาศยูโรทู ขัดกับพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งองค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพ พ.ศ.๒๕๑๙ และข้อบังคับองค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพ ฉบับที่ ๑๑๐ ว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ.๒๕๔๑ และฉบับที่ ๑๑๖ ว่าด้วยการพัสดุ (แก้ไขเพิ่มเติม ครั้งที่ ๑) พ.ศ.๒๕๔๒

๑.๑ คณะกรรมการบริหารกิจการองค์การฯ หรือประธานกรรมการบริหารกิจการองค์การฯ ไม่มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการเกี่ยวกับการพัสดุ แต่ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผอ. ขสมก. จัดทำคำสั่งให้ ประธานบอร์ด ลงนามในคำสั่งต่อไปนี้

- คำสั่งที่ ๓๖๕/๒๕๔๓ ลงวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๔๓ เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการพิจารณากำหนดคุณลักษณะของรถและเงื่อนไขในการประกวดราคาของรถโดยสารปรับอากาศ
- คำสั่งที่ ๓๖๖/๒๕๔๓ ลงวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๔๓ เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการพัสดุ
- คำสั่งที่ ๔๔๓/๒๕๔๓ ลงวันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๔๓ เรื่อง แก้ไขคำสั่งที่ ๓๖๖/๒๕๔๓ ลงวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๔๓
- คำสั่งที่ ๔๗๒/๒๕๔๓ ลงวันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๔๓ เรื่อง แก้ไขคำสั่งที่ ๓๖๖/๒๕๔๓ ลงวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๔๓ และคำสั่งที่ ๔๔/๒๕๔๓ ลงวันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๔๓

จึงเป็นการฝ่าฝืน พระราชกฤษฎีกาจัดตั้งองค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพ (พ.ร.ฎ.) พ.ศ.๒๕๑๙ มาตรา ๒๐ บัญญัติว่า

"คณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่วางนโยบาย และควบคุมดูแลโดยทั่วไป ซึ่งกิจการขององค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพ และมีอำนาจหน้าที่ต่อไปนี้ด้วย"

และมาตรา ๒๔ บัญญัติว่า

"ผู้อำนวยการเป็นผู้บริหารกิจการขององค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ ข้อบังคับ ระเบียบและนโยบายที่คณะกรรมการกำหนด"

๑.๒ ประธานคณะกรรมการบริหารกิจการองค์การฯ มีคำสั่งแต่งตั้งกรรมการบริหารกิจการองค์การฯ เป็นกรรมการเกี่ยวกับพัสดุ เป็นการฝ่าฝืนกฎหมายและข้อบังคับองค์การฯ ว่าด้วยถารพัสดุ และ ขสมก.ดำเนินการแต่งตั้งกรรมการเกี่ยวกับการพัสดุโดยไม่ปฏิบัติตาม พ.ร.ฎ. และข้อบังคับของ ขสมก. คือมีการแต่งตั้งกรรมการบริหารกิจการองค์การฯ ดังนี้

* กรรมการบริหารกิจการองค์การฯ ได้รับแต่งตั้งให้เป็นประธานกรรมการพิจารณากำหนดคุณลักษณะของรถและเงื่อนไขในการประกวดราคา

* กรรมการบริหารกิจการองค์การฯ ได้รับแต่งตั้งเป็น ประธานคณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคา

* ผู้อำนวยการ ขสมก. กรรมการและเลขานุการ คณะกรรมการบริหารกิจการองค์การฯ ได้รับแต่งตั้งเป็นกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคา

จึงเป็นการฝ่าฝืนพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งองค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพ (พ.ร.ฎ.) พ.ศ.๒๕๑๙ มาตรา ๒๔ บัญญัติว่า

"ผู้อำนวยการเป็นผู้บริหารกิจการองค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ ข้อบังคับ ระเบียบและนโยบายที่คณะกรรมการกำหนด"

และข้อบังคับองค์การฯ ฉบับที่ ๑๑๐ ว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ.๒๕๔๑ข้อ ๑๙ กำหนดว่า

"ก่อนดำเนินการซื้อหรือจ้างทุกวิธีให้เจ้าหน้าที่พัสดุทำรายงานเสนอผู้อำนวยการ"

ข้อ ๒๒ กำหนดว่า

"ในการดำเนินการซื้อหรือจ้างแต่ละครั้ง ให้ผู้อำนวยการแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นเพื่อปฏิบัติตามข้อบังคับนี้ พร้อมกำหนดระยะเวลาในการพิจารณาของคณะกรรมการแล้วแต่กรณี"

๒. การดำเนินการจัดซื้อจัดจ้างไม่โปร่งใส ส่อเจตนาทุจริต โดยการเอื้อประโยชน์ให้แก่บริษัทใดบริษัทหนึ่งโดยเฉพาะ จนเป็นเหตุให้ทำสัญญาเสียเปรียบเอกชน ดังปรากฏข้อเท็จจริงดังนี้ คือ

๒.๑ การกำหนดคุณลักษณะของรถโดยสารปรับอากาศและเงื่อนไขในประกาศประกวดราคาเอื้อประโยชน์แก่บริษัทเอกชนรายหนึ่ง

๑. ลดแรงม้าจาก 180 KW เป็น 170 KW เพื่อให้รถยี่ห้อ

หนึ่ง สามารถเข้าประกวดราคาได้ โดยยังไม่มีข้อพิสูจน์ว่าเป็นการประหยัดน้ำมันเชื้อเพลิง โดยมีบริษัทเอกชนรายหนึ่งเป็นผู้เสนอขอแก้ไขแต่เพียงรายเดียว

๒. การกำหนดเงื่อนไขในประกาศประกวดราคา ฉบับที่ ๘/๒๕๔๓ ลงวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๔๓ ข้อ ๒.๕ กรณีไม่เคยเป็นคู่สัญญากับ ขสมก.มาก่อน หรือไม่เคยมีผลงานซ่อมรถโดยสารไม่น้อยกว่า ๓ ปี จำนวนไม่น้อยกว่า ๑๐๐ คัน ยกเว้นแต่จะมอบให้บริษัทอื่นที่มีคุณสมบัติดังกล่าวเป็นผู้ทำการแทน

๓. บริษัทเอกชนรายหนึ่งจดทะเบียนนิติบุคคลจำกัด เมื่อวันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๔๓ อันเป็นเวลาก่อนมีการประกาศประกวดราคาเช่าและจ้างซ่อมรถโดยสารปรับอากาศจำนวน ๕๐๐ คัน ของ ขสมก. เพียงเดือนเศษเท่านั้น และบริษัทเอกชนรายนี้ได้ทำบันทึกข้อตกลงว่าด้วยสัญญาจ้างเหมากับบริษัทในเครือแนบท้ายใบเสนอราคา เพื่อแสดงคุณสมบัติของผู้เสนอราคาตามเงื่อนไขประกาศประกวดราคา ข้อ ๒.๕

๔. คณะอนุกรรมาธิการฯ มีความเห็นว่า บริษัทเอกชนรายนี้เพิ่งจดทะเบียนเป็นนิติบุคคล เมื่อวันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๔๓ ย่อมจะไม่มีผลงานซ่อมรถยนต์ดังกล่าวอย่างแน่นอน แม้จะมีข้อตกลงกับบริษัทในเครือ หากบริษัทเอกชนรายนี้ได้รับการพิจารณาให้เป็นผู้ทำหน้าที่ซ่อมรถโดยสารยูโรทูของขสมก. บริษัทในเครือจะยินดีเป็นผู้ทำหน้าที่ซ่อมแทน แต่ไม่ปรากฏหลักฐานว่าบริษัทในเครือของบริษัทเอกชนรายนี้เป็นคู่สัญญารับจ้างซ่อมบำรุงรักษารถโดยสารปรับอากาศยูโรทู กับ ขสมก. แต่ประการใด จึงเป็นการกระทำที่ส่อเจตนาไม่สุจริต

๒.๒ คณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคา รับราคาจ้างซ่อมบำรุงรักษารถโดยสารปรับอากาศของบริษัทเอกชนรายนี้ ในอัตราคงที่ (เท่ากัน) ตลอดอายุสัญญา ๑๐ ปี ทำให้ ขสมก.ต้องจ่ายค่าจ้างซ่อมบำรุงรักษารถฯ แพงกว่าบริษัทอื่น และไม่เจรจาต่อรองบริษัทเอกชนรายนี้ให้ลดราคาลงมาเท่ากับบริษัทอื่น ซึ่งเสนอราคาต่ำกว่าและอยู่ภายในวงเงินประมาณการตามโครงการฯ ที่กระทรวงการคลังอนุมัติ

๓. การดำเนินการจัดซื้อจัดจ้าง ฝ่าฝืนข้อบังคับ ขสมก. ว่าด้วยการพัสดุในหลายๆ เรื่อง

๓.๑ ผู้อำนวยการ ขสมก. ลงนามในประกาศประกวดราคา เลขที่ ๘/๒๕๔๓ โดยที่ รมช.คมนาคม ขณะนั้นยังไม่ได้ให้ความเห็นชอบ (ผอ.ขสมก. ลงนามในประกาศเมื่อวันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๔๓ รมช.คมนาคม เห็นชอบในวันที่ ๒๕ กันยายน

๒๕๔๓)

๓.๒ การส่งและการขายเอกสารประกวดราคาไม่ถูกต้องตามข้อบังคับองค์การฯ ไม่ครบ ๗ วันทำการ นับถึงวันขายเอกสารประกวดราคา ทำให้เกิดการได้เปรียบเสียเปรียบในการเตรียมการและยื่นซองเสนอราคา

๓.๓ คณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคาโดยรับราคาที่ไม่รวมภาษีมูลค่าเพิ่ม ซึ่งตามเงื่อนไขข้อ ๕.๓ กำหนดว่า *"ราคาที่เสนอจะต้องเป็นราคาที่รวมภาษีทุกชนิด"* ข้อ ๗.๑ *"ถ้าผู้เสนอราคาเอกสารไม่ครบตามข้อ ๕.๓ คณะกรรมการฯ จะไม่รับพิจารณาราคารายนั้น"*

๓.๔ บริษัทที่ได้รับการพิจารณาราคาเป็นคู่สัญญากับ ขสมก. ผิดเงื่อนไขเกี่ยวกับคุณลักษณะเฉพาะของรถที่จะเช่า ตามข้อ ๒ แห่งเอกสารหมายเลข ๒ แนบประกาศประกวดราคา ซึ่งกำหนดว่าจะต้องแสดงแบบและรุ่นของเครื่องยนต์ตามมาตรฐานของผู้ผลิต

๔. องค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพ (ขสมก.) ไม่ปฏิบัติและฝ่าฝืนเงื่อนไขของกระทรวงการคลัง ที่อนุมัติให้ ขสมก. เช่ารถโดยสารปรับอากาศยูโรทู จำนวน ๕๐๐ คัน และฝ่าฝืนคำสั่งประธานคณะกรรมการบริหารกิจการองค์การฯ ที่ให้ชะลอการลงนามในสัญญาไว้ก่อน ให้บอร์ดทราบและทบทวนการอนุมัติให้เป็นไปตามเงื่อนไขกระทรวงการคลัง

๔.๑ คณะกรรมการบริหารกิจการองค์การฯ มีมติให้ ขสมก.จัดทำสัญญาเช่าและจ้างซ่อมบำรุงรักษารถโดยสารปรับอากาศในอัตราสูงกว่าวงเงินที่กำหนดไว้ในโครงการและที่กระทรวงคมนาคมและกระทรวงการคลังเห็นชอบ กล่าวคือ

๑. ค่าเช่า/เหมาซ่อมตามโครงการที่กระทรวงการคลังเห็นชอบ คือ ๔,๐๙๑.๘๗ บาท/คัน/วัน

๒. ทำสัญญาเช่า/เหมาซ่อมตามคณะกรรมการบริหารกิจการองค์การฯ อนุมัติ คือ ๔,๙๕๔.๐๙ บาท/คัน/วัน (รวม VAT 7%)

๔.๒ คณะกรรมการบริหารกิจการองค์การฯ มีมติให้ ขสมก.จัดทำสัญญาเช่าและเหมาซ่อมบำรุงรักษารถโดยสารปรับอากาศยูโรทู โดยฝ่าฝืนเงื่อนไขของกระทรวงการคลัง คือ

๑. ราคารถโดยสารฯ ที่ซื้อด้วยเงินสด (รวม VAT 7%) = ๕,๖๘๙,๕๔๕.๕๐ บาท/คัน

๒. ค่าเช่าเฉลี่ย (รวม VAT 7%) /คัน ตลอดอายุสัญญา = ๙,๖๘๙,๕๔๕.๕๐ บาท

๓. มูลค่าปัจจุบันของค่าเช่าทั้งสิ้นตลอดอายุสัญญา ปี ๒๕๔๒ – ๒๕๔๓ (ตามอัตราธนาคารแห่งประเทศไทย ซึ่งคิดอัตราดอกเบี้ย (Discount rate ที่ ๗.๕ – ๘.๒๘ %) เท่ากับ **๖,๖๕๐,๙๘๒.๔๗ – ๖,๓๕๗,๖๔๘.๐๖ บาท** ซึ่งเป็นราคาที่สูงกว่าซื้อด้วยเงินสด เป็นการผิดเงื่อนไขกระทรวงการคลัง ที่กำหนดว่า *"ในการเช่ารถโดยสารปรับอากาศดังกล่าว ให้ ขสมก. คำนึงถึงมูลค่าปัจจุบันของค่าเช่าทั้งสิ้นตลอดอายุสัญญาเช่า ซึ่งจะต้องไม่สูงกว่าราคารถโดยสารปรับอากาศหากซื้อด้วยเงินสด"*

๔.๓ องค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพ ทำสัญญาโดยฝ่าฝืนคำสั่งของประธานคณะกรรมการบริหารกิจการองค์การฯ ที่ให้ชะลอการลงนามในสัญญาไว้ก่อน และให้นำเสนอคณะกรรมการบริหารกิจการองค์การฯ ในการประชุมครั้งต่อไป

๕. ความเสียหายที่เกิดจากโครงการจัดหารถโดยสารปรับอากาศยูโรทู จำนวน ๕๐๐ คัน

๕.๑ การจัดทำโครงการจัดหารถโดยสารปรับอากาศยูโรทู จำนวน ๕๐๐ คัน ของ ขสมก.

๑. ขสมก.ไม่แสดงการนำส่งงบประมาณการเงินที่ครอบคลุมระยะเวลาการดำเนินงาน โครงการดังกล่าว เพื่อแสดงให้เห็นถึงผลกระทบของสถานะทางการเงินและไม่ก่อหนี้เพิ่มขึ้น

๒. กระทรวงคมนาคมวิเคราะห์โครงการฯ ว่า มีความเป็นไปได้ ๕๒.๔% ถ้าโครงการนี้มีการเพิ่มขึ้นของต้นทุนหรือลดลงของรายได้เพียง ๑๐% โครงการนี้ก็จะไม่มีความเป็นไปได้

๓. อัตราค่าเช่าที่ ขสมก. ทำสัญญากับบริษัทเอกชน โดยเฉลี่ยต่อวันต่อคัน ๒,๖๐๐ บาทเศษ เปลี่ยนแปลง ๑๔.๘% อัตราค่าจ้างซ่อมโดยเฉลี่ยต่อวันต่อคัน ๒,๓๐๐ บาทเศษ เปลี่ยนแปลง ๒๙.๒% เมื่อเทียบกับค่าเช่า/เหมาซ่อมที่กระทรวงการคลังอนุมัติสอดคล้องกับการวิเคราะห์ของกระทรวงคมนาคม

๕.๒ ความเสียหายจากการทำสัญญาเช่ารถ จำนวน ๕๐๐ คัน ทั้ง ๓ สัญญา แพงกว่าโครงการตลอดอายุสัญญา ๖๒๕.๖๑ ล้านบาท

๕.๓ ความเสียหายจากการทำสัญญาจ้างซ่อมรถ จำนวน ๕๐๐ คัน แพงกว่าโครงการตลอดอายุสัญญา ๙๔๗.๗๒ ล้านบาท

๕.๔ ความเสียหายจากประมาณการรายได้สูงเกินจริง เพื่อหวังผลให้กระทรวงการคลังอนุมัติ

๑. ประมาณการรายได้เฉลี่ย	๘,๘๐๕	บาท/คัน/วัน
๒. รายได้จริง	๖,๙๓๑	บาท/คัน/วัน
(ข้อมูล ขสมก.เดือน ม.ค.๔๔ – พ.ค. ๔๕)		
๓. รายได้ที่เกิดขึ้นจริงต่ำกว่าโครงการ	๑,๘๗๔	บาท/คัน/วัน
๔. ฉะนั้น ตลอดโครงการเสียหาย	๓,๔๒๐.๐๐	ล้านบาท

๕.๕ ค่าโง่จากการทำสัญญาจ้างซ่อมบำรุงรักษารถโดยสารเสียเปรียบบริษัทเอกชนรายนี้ รวมเป็นเงินสูงกว่า ๑๐๑.๓๙๖ ล้านบาท

๕.๖ ภาระดอกเบี้ยที่เกิดจากการทำสัญญาเสียเปรียบ กรณีผิดนัดชำระหนี้ค่าเช่าและค่าจ้างซ่อมในอัตราดอกเบี้ย ๑๕% ตั้งแต่ปีที่ ๑ ถึงปีที่ ๑๐ รวมภาระดอกเบี้ยจ่ายจากการผิดนัดสูงสุดเป็นเงิน ทั้งสิ้น ๖,๖๘๑.๗๖ ล้านบาท

บทสรุป

คณะอนุกรรมาธิการฯ พิจารณาแล้วเห็นว่าคณะกรรมการบริหารกิจการองค์การฯ และผู้อำนวยการขนส่งมวลชนกรุงเทพ ดำเนินโครงการจัดหารถโดยสารปรับอากาศยูโรทูขัดกับ พ.ร.ฎ. และข้อบังคับ โดยขาดความระมัดระวัง ไม่โปร่งใส เอื้อประโยชน์และทำสัญญาเสียเปรียบบริษัทเอกชน อันเป็นพฤติกรรมที่ส่อเจตนาทุจริต ทำให้ ขสมก. ได้รับความเสียหายและต้องแบกรับหนี้สิน คิดเป็นมูลค่าตลอดโครงการ เป็นเงินทั้งสิ้น ๑๓,๘๘๒.๗ ล้านบาท

เรื่องที่ ๓ รายงานผลการตรวจสอบความไม่โปร่งใสในการดำเนินการขายรถโดยสารปรับอากาศยี่ห้อเบนซ์ จำนวน ๕๐๐ คัน

ประเด็นที่หนึ่ง

: มติคณะกรรมการบริหารกิจการองค์การฯ ในการประชุมครั้งที่ ๒/๒๕๔๔ เมื่อวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๔ ให้ปลดระวางรถยนต์โดยสารปรับอากาศยี่ห้อเบนซ์ จำนวน ๗๙๗ คัน แยกพิจารณาได้ ๒ ส่วน คือ

ก. มติดังกล่าวดำเนินการโดยมิชอบด้วยกฎหมาย และข้อบังคับขององค์การฯ กล่าวคือ

๑. เหตุผลในการปลดระวาง คณะกรรมการบริหารกิจการองค์การฯ ได้มีมติอนุมัติให้ปลดระวางรถโดยสารปรับอากาศยี่ห้อเบนซ์ จำนวน ๗๙๗ คัน โดยให้เหตุผลว่า รถโดยสารดังกล่าวจะทยอยครบอายุสัญญาจ้างซ่อมบำรุงรักษา ๑๐ ปี และส่วนใหญ่มีสภาพชำรุดทรุดโทรมไม่เหมาะสมในการให้บริการ เหตุผลดังกล่าวข้างต้นขัดแย้งกับความจริง คือ

๑.๑ คณะกรรมการประเมินราคากลาง มีความเห็นว่ารถยนต์โดยสารปรับอากาศยี่ห้อเบนซ์ จำนวน ๗๙๗ คันมีสภาพใช้ได้

๑.๒ กรรมการบริหารกิจการองค์การฯ ๒ ท่านกล่าวว่า

(๑) *"กรรมการองค์การฯ เมื่อครั้งที่จะเช่ารถโดยสารปรับอากาศยูโรทู ๕๐๐ คัน องค์การฯ ได้ให้เหตุผลว่ารถปรับอากาศเหล่านี้มีสภาพเก่าและทรุดโทรม แต่มา ณ ปัจจุบันองค์การฯ จะเสนอขอนำรถเหล่านี้มาปรับปรุงไว้ใช้งานอีก..."*

(๒) *"กรรมการองค์การฯ ถ้าจะคัดรถที่มีสภาพดีมาวิ่งในเส้นทางที่องค์การฯ มีจำนวนรถต่ำกว่าเงื่อนไขใน ขสบ.๑๑ ก็ไม่ตรงกับเหตุผลที่ว่ารถเหล่านี้มีสภาพทรุดโทรม..."*

๑.๓ มติคณะกรรมการบริหารกิจการองค์การฯ ครั้งที่ ๙/๒๕๓๔ เมื่อวันที่ ๒๑ สิงหาคม ๒๕๓๔ เห็นว่ารถที่ซื้อเป็น**รถโดยสารใหม่สามารถใช้งานได้นานเกินกว่า ๑๐ ปี**

๑.๔ มีรถโดยสารปรับอากาศยี่ห้อเบนซ์ที่ปลดระวางครั้งนี้จำนวน ๑๔๐ คัน มีอายุการใช้งานยังไม่ครบ ๑๐ ปีหรือ ๑๒๐ เดือน

๒. ไม่ได้ดำเนินการตรวจสอบสภาพของรถโดยสารก่อนมีมติปลดระวาง

ตามข้อ ๑๐๕–๑๐๗ ประกอบกับข้อ ๑๑๐ แห่งข้อบังคับองค์การฯ ฉบับที่ ๑๑๐ ว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ.๒๕๔๑ ได้กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการขายหรือการจำหน่ายพัสดุที่ชำรุด เสียหาย หรือเสื่อมสภาพไว้แล้ว โดยตามข้อ ๑๑๐ ได้กำหนดว่าเป็นอำนาจหน้าที่ของผู้อำนวยการองค์การฯ ที่จะต้องพิจารณาดำเนินการเมื่อได้รับรายงานตามข้อ ๑๐๕, ๑๐๖ และ ๑๐๗ ให้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงก่อน

ข้อเท็จจริงปรากฏว่า องค์การฯ ยังมิได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังกล่าวแต่ประการใด ดังนั้นคณะกรรมการบริหารกิจการองค์การฯ จึงไม่อาจอาศัยอำนาจตามมาตรา ๒๐ วรรคแรก ที่จะวางนโยบายให้ปลดระวางหรือยกเลิกการใช้รถโดยสารในกรณีเช่นนี้ได้

ดังนั้น เมื่อคณะกรรมการบริหารกิจการองค์การฯ ได้มีมติให้**ปลดระวางรถโดยสารยี่ห้อเบนซ์ จำนวน ๗๙๗ คัน เป็นเวลาล่วงหน้า ๕ เดือน โดยมิได้มีการดำเนินการตรวจสอบสภาพของรถโดยสารตามขั้นตอน แห่งข้อบังคับองค์การฯ ฉบับที่ ๑๑๐ ว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ.๒๕๔๑ และเป็นการดำเนินการก่อนที่รถโดยสารจะมีอายุครบ ๑๐ ปี หรือ ๑๒๐ เดือนตามสัญญาจ้างซ่อมแซมและบำรุงรักษา ทั้งที่รถโดยสารใหม่สามารถใช้งานได้นานเกินกว่า ๑๐ ปี มติดังกล่าวจึงไม่ชอบด้วยกฎหมายและข้อบังคับขององค์การฯ**

ข. มติดังกล่าวเป็นการเอื้ออำนวยประโยชน์แก่บุคคลหรือกลุ่มบุคคลกล่าวคือ

๑. ก่อนที่คณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ มีมติกำหนดให้รถโดยสารประจำทางปรับอากาศที่จะซื้อใหม่ขององค์การฯ หรือเอกชนผู้ประสงค์จะเข้าร่วมเดินรถกับองค์การฯ ต้องเป็นไปตามมาตรฐาน EURO II

แต่องค์การฯ ได้ทำสัญญากับบริษัทเอกชนรายหนึ่ง ให้เดินรถโดยสารปรับอากาศ จำนวน ๒๕๐ คัน **โดยกำหนดคุณลักษณะของรถโดยสารที่จะนำมาเข้าร่วมเดินรถว่าต้องเป็นรถปรับอากาศใหม่ หรือใกล้เคียงมาตรฐาน EURO I**

๒. ภายหลังที่คณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติมีมติดังกล่าวแล้ว องค์การฯ ได้ทำสัญญากับเอกชนอีกรายหนึ่งให้เป็นผู้ประกอบการเดินรถร่วม**โดยกำหนดคุณลักษณะของรถโดยสารประจำทางปรับอากาศที่จะนำมาเข้าร่วมเดินรถว่าต้องเป็นรถโดยสารปรับอากาศใหม่หรือใกล้เคียงมาตรฐาน EURO I อันเป็นการฝ่าฝืนมติคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ รวม ๒ ฉบับ คือ**

๒.๑ สัญญาเลขที่ ร.๑๔๘/๒๕๔๓ ลงวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๔๓

๒.๒ สัญญาเลขที่ ร.๑๔๕/๒๕๔๓ ลงวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๔๓

๓. ภายหลังที่รัฐบาลได้ตราพระราชกฤษฎีกา กำหนดให้ผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมรถยนต์ขนาดใหญ่ที่ใช้เครื่องยนต์ดีเซลต้องเป็นไปตามมาตรฐาน พ.ศ. ๒๕๔๒ ให้ยกเลิกเครื่องยนต์ดีเซลมาตรฐาน มอก.ที่ ๑๒๙๐–๒๕๓๘ เทียบเท่า 91/542(A)/EEC หรือ EURO I และให้ใช้เครื่องยนต์ดีเซลมาตรฐานเลขที่ มอก. ๑๒๙๕–๒๕๔๑ เทียบเท่า 91/542 (B)EEC หรือ EURO II โดยมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๒๓ พฤษภาคม ๒๕๔๓ มีกรณีที่เป็นข้อสังเกต ๒ กรณี คือ

๓.๑ บริษัทเอกชนรายเดิมตามข้อ ๑ ได้มีหนังสือขอแก้ไขสัญญาจากเดิมว่า *"ต้องเป็นเครื่องยนต์มาตรฐานไอเสีย EURO I"* เป็นว่า *"ให้บริษัทฯนำรถโดยสารปรับอากาศปลดระวางขององค์การฯมาทำการปรับปรุงสภาพรถทั้งคัน แล้วนำมาใช้เข้าร่วมเดินรถกับองค์การฯตามสัญญา"* ในหนังสือฉบับเดียวกัน บริษัทฯก็ขอซื้อรถโดยสารปรับอากาศปลดระวางที่มีอยู่ในปัจจุบันและจะมีในภายหน้าทั้งหมด โดยอ้างว่าปัจจุบันทางราชการได้ห้ามมิให้นำรถที่ใช้เครื่องยนต์มาตรฐานไอเสีย EURO I เข้าประเทศแล้ว

๓.๒ ต่อมาองค์การฯ และบริษัทเอกชนรายเดิม ได้**ทำสัญญาเดินรถร่วมโดยกำหนดคุณลักษณะของรถโดยสารที่จะนำมาเข้าร่วมเดินรถว่าต้องเป็นรถปรับอากาศใหม่ หรือใกล้เคียงมาตรฐาน EURO I** รวม ๓ ฉบับ

๔. เมื่อพิจารณาข้อเท็จจริงต่อไปนี้ ก็จะเห็นได้ชัดเจนยิ่งขึ้นว่าองค์การฯให้ปลดระวางรถโดยสารปรับอากาศยี่ห้อเบนซ์ จำนวน ๗๙๗ คันดังกล่าว เป็นการเอื้ออำนวยประโยชน์ให้แก่ผู้ประกอบการเดินรถร่วม คือ

๔.๑ องค์การฯ ได้ทำสัญญาให้เอกชนอีก ๒ รายเป็นผู้ประกอบการเดินรถร่วม โดยกำหนดคุณลักษณะของรถโดยสารที่จะนำมาเข้าร่วมเดินรถว่า **ต้องเป็นรถปรับอากาศใหม่ หรือใกล้เคียงมาตรฐาน EURO I**

๔.๒ และในต้นปี ๒๕๔๕ องค์การฯ ได้ทำสัญญาให้เอกชนเป็นผู้ประกอบการ**เดินรถโดยสารประจำทางปรับอากาศเพิ่มอีก ๒ ราย โดยกำหนดว่าให้ผู้รับสัญญาซื้อรถโดยสารจากผู้ให้สัญญา โดยผู้รับสัญญาตกลงจ่ายค่าสิทธิในการเข้าร่วมเดินรถคันละ ๒๐,๐๐๐ บาท รวมภาษีมูลค่าเพิ่ม**

ประเด็นที่สอง

ก. มติคณะกรรมการบริหารกิจการฯ อนุมัติให้กำหนดราคาขายรถยนต์โดยสารยี่ห้อเบนซ์ จำนวน ๕๐๐ คัน ในราคาคันละ ๔๑๐,๐๐๐ บาท และอนุมัติให้ขายในราคาไม่ต่ำกว่าคันละ ๔๑๐,๐๐๐ บาท เป็นการไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสม และไม่สุจริต กล่าวคือ

๑. รถโดยสารปรับอากาศยี่ห้อเบนซ์จำนวน ๗๙๗ คัน มีสัญญาซ่อมแซมและบำรุงรักษาหรือสัญญาซ่อมแบบป้องกันเป็นเวลา ๑๐ ปี ดังนั้นเมื่อไม่ปรากฏว่าบริษัทคู่สัญญา ได้ปฏิบัติผิดสัญญาดังกล่าว จึงเชื่อได้ว่ารถโดยสารปรับอากาศยี่ห้อเบนซ์จำนวน ๗๙๗ คัน เมื่อครบอายุการใช้งาน ๑๐ ปีหรือ ๑๒๐ เดือน ตามสัญญาซ่อมแซมและบำรุงรักษา จึงอยู่ในสภาพใช้การได้ดี และมีมูลค่าคงเหลือเป็นเงินจำนวน ๖๐๐,๐๐๐ บาทต่อคัน ตามเอกสารแนบท้ายสัญญาที่ทำไว้

๒. องค์การฯ และบริษัทคู่สัญญา ได้ทำสัญญาเช่ารถโดยสารจำนวน ๘๐๐ คัน เมื่อวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๓๓ ต่อมาเมื่อวันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๓๔ องค์การฯได้ตกลงใช้สิทธิซื้อรถโดยสารทุกคันที่องค์การฯเช่าตามสัญญาเช่า (ซป.๒๔/๒๕๓๓ ลงวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๓๓) และบริษัทฯ ได้ตกลงขายรถโดยสารทุกคันให้แก่องค์การฯ ตามเงื่อนไขในสัญญาเช่าข้อ ๓ ซึ่งจะเห็นได้ชัดเจนว่าองค์การฯ ได้ตกลงยอมรับมูลค่าคงเหลือของรถโดยสารแต่ละคัน ณ วันส่งมอบ คันละ ๒,๘๕๐,๐๐๐ บาท และ ณ วันสิ้นสุดสัญญาเช่าคือจำนวน ๑๒๐ เดือน มูลค่าคงเหลือคันละ ๖๐๐,๐๐๐ บาท ทั้งในขณะที่ทำสัญญาเช่า และขณะทำสัญญาซื้อรถโดยสารที่เช่า

ดังนั้น คณะกรรมการประเมินราคาก็ดี ผู้อำนวยการองค์การฯ ก็ดี และคณะกรรมการบริหารกิจการองค์การฯก็ดี เมื่อจะปลดระวางและดำเนินการขายรถโดยสารปรับอากาศยี่ห้อเบนซ์ จำนวน ๕๐๐ คัน ซึ่งมีอายุใช้งานครบ ๑๐ ปีตามสัญญาซ่อมแซมและบำรุงรักษา ก็จะต้องดำเนินการประเมินราคากลางและมีมติอนุมัติให้ขายในราคาไม่ต่ำกว่าคันละ ๖๐๐,๐๐๐ บาทด้วย จึงจะเป็นการถูกต้องและเหมาะสมกับสภาพของรถและประโยชน์อันพึงมีพึงได้จากการใช้รับส่งคนโดยสารต่อไป

๓. คณะกรรมการประเมินราคากลาง ได้แยกคำนวณราคาของรถโดยสารโดยแยกเป็นรายชิ้นส่วน รวมเป็นเงิน ๔๑๐,๐๐๐ บาท แล้วเสนอเรื่องผ่านผู้อำนวยการองค์การฯ ขออนุมัติต่อคณะกรรมการบริหารกิจการองค์การฯ ซึ่งคณะกรรมการ

บริหารกิจการองค์การฯ ได้อนุมัติตามเสนอ ทั้งที่ราคาดังกล่าวต่ำกว่ามูลค่าคงเหลือ ณ วันสิ้นสุดสัญญา (๑๒๐ เดือน = ๖๐๐,๐๐๐ บาท) เป็นจำนวนถึง ๑๙๐,๐๐๐ บาท จึงเป็นการไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสมกับสภาพของรถโดยสารที่พร้อมใช้งานได้

๔. คณะกรรมการบริหารกิจการองค์การฯ ได้มีมติเกี่ยวกับการขายโดยสาร ๒ ครั้ง กล่าวคือ **ครั้งแรก** ในการประชุมเมื่อวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ ใช้ถ้อยคำว่า **อนุมัติให้กำหนดราคาขาย**รถยนต์โดยสารยี่ห้อเบนซ์ จำนวน ๕๐๐ คัน ในราคา **คันละ ๔๑๐,๐๐๐ บาท ครั้งที่สอง** ในการประชุมเมื่อวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๕ ใช้ถ้อยคำว่า **อนุมัติให้ขาย**รถโดยสารปรับอากาศยี่ห้อเบนซ์ จำนวน ๕๐๐ คัน ในราคาคันละ**ไม่ต่ำกว่า ๔๑๐,๐๐๐ บาท** จะเห็นได้ว่าถ้อยคำทั้งสองคำดังกล่าวมีความหมายแตกต่างกันในตัวเอง แต่องค์การฯก็ดำเนินการขายให้เอกชนทุกรายที่ขอซื้อ ในราคาคันละ ๔๑๐,๐๐๐ บาท และเมื่อประมวลตามพฤติกรรมที่กล่าวในวรรคก่อนด้วยแล้ว จะเห็นได้ว่าเป็นการไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสม และไม่สุจริตนั่นเอง

ข. องค์การฯ ได้กำหนดเงื่อนไขการขายรถยนต์โดยสารปรับอากาศยี่ห้อเบนซ์ จำนวน ๕๐๐ คัน โดยมุ่งหมายมิให้มีการแข่งขันในการเสนอราคาอย่างเป็นธรรม หรือเพื่อช่วยเหลือให้ผู้เสนอราคารายใดได้มีสิทธิเข้าทำสัญญากับองค์การฯ โดยไม่เป็นธรรม หรือกีดกันผู้เสนอราคารายใดมิให้มีโอกาสเข้าแข่งขันในการเสนอราคาอย่างเป็นธรรม กล่าวคือ

๑. กรณีของบริษัท ส.

(๑.๑) ได้ทำสัญญาเดินรถร่วมกับองค์การฯ รวม ๔ ฉบับกำหนดให้บริษัทฯ นำรถโดยสารปรับอากาศเข้าวิ่งในเส้นทางที่ได้รับอนุญาตจำนวน ๔๐๐ คัน แต่บริษัทฯ ได้จัดหารถวิ่งในเส้นทางเพียง ๑๔๐ คัน ยังคงเหลืออยู่จำนวน ๒๖๐ คัน จึงจะครบตามที่กำหนดไว้ในสัญญา แต่องค์การฯ **ได้อนุมัติให้ซื้อ ๓๓๐ คัน** เป็นการอนุมัติให้ซื้อมากกว่าถึง ๗๐ คัน

(๑.๒) **บริษัท ส. ได้ขายสิทธิการซื้อรถ** จำนวน ๗๑ คัน ให้แก่ **บริษัท ย.** และได้ซื้อรถโดยสารปลดระวางจำนวน ๑๙ คัน จากบริษัท น. โดยแจ้งให้องค์การฯ ทราบถึงการซื้อขายดังกล่าว แต่องค์การฯ **มิได้ทักท้วงประการใด** และ**ได้ทำสัญญาซื้อขายรถ** จำนวน ๑๙ คันดังกล่าวกับ**บริษัท น.**

๒. กรณีของบริษัท ย.

(๒.๑) เป็นผู้ประกอบการเดินรถร่วมกับองค์การฯเมื่อต้นเดือนมกราคม

๒๕๔๕ ตามสัญญากำหนดให้มีรถวิ่งบริการ ๒๕ คัน แต่ไม่มีรถวิ่งให้บริการ องค์การฯได้อนุมัติให้ซื้อจำนวน ๓๑ คัน มากกว่าที่กำหนดไว้ในสัญญา ๖ คัน

(๒.๒) **บริษัท ย. ได้ซื้อรถ**เพิ่มเติมจากบริษัท ส. จำนวน ๗๑ คัน ขณะเดียวกันได้ขายรถในส่วนที่ได้รับอนุมัติให้ซื้อ จำนวน ๑๑ คันให้แก่**บริษัท ส.** ดังนั้น บริษัทฯ และองค์การฯ จึงทำสัญญาซื้อขายรถสุทธิ ๙๑ คัน **มากกว่าที่กำหนด**ไว้ในสัญญาถึง ๖๑ คัน

(๒.๓) และต่อมาหลักฐานปรากฏว่าบริษัท ย. ได้ขายรถ ๒๐ คัน ให้แก่**บริษัท ช.**

การขายสิทธิในการซื้อรถโดยสารปลดระวางดังกล่าวไม่อาจกระทำได้ เนื่องจากผิดเงื่อนไข คือ

(๑) ตามหนังสือขอซื้อรถของบริษัทฯอ้างว่า**เพื่อนำเข้าวิ่งในเส้นทางที่ได้รับอนุญาต**

(๒) ตามเงื่อนไขการขาย ๖ ข้อ มีวัตถุประสงค์**เพื่อให้ผู้ประกอบการนำมาวิ่งรับส่งคนโดยสารในเส้นทางที่ได้รับอนุญาต**

(๓) ตามสัญญาซื้อขายรถข้อ ๘ ทั้ง ๑๕ ฉบับ **"ผู้ซื้อจะต้องนำรถโดยสารที่ซื้อไปทำการปรับปรุงสภาพรถเพื่อนำไปใช้วิ่งในเส้นทางที่ได้ทำสัญญากับผู้ขาย"**

ดังนั้น การที่องค์การฯ มิได้ทักท้วงการขายสิทธิในการซื้อรถ และภายหลังยังทำสัญญาซื้อขายกับผู้ประกอบการเดินรถร่วมรายที่ขายสิทธินั้น แสดงให้เห็นว่าผู้ประกอบการเดินรถร่วมและองค์การฯ ได้ดำเนินการซื้อขายสิทธิและจำนวนรถโดยมิได้คำนึงถึงเงื่อนไขที่ตนเองได้วางไว้

จึงเชื่อว่าองค์การฯได้กำหนด**เงื่อนไขดำเนินการขายรถโดยสารปรับอากาศตามคำสั่งองค์การฯ** เมื่อวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๔๕ เป็นการฝ่าฝืน**พระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการเสนอราคาต่อหน่วยงานของรัฐ พ.ศ.๒๕๔๒**

ค. องค์การฯ ได้ดำเนินการขายรถยนต์โดยสารปรับอากาศยี่ห้อเบนซ์ จำนวน ๕๐๐ คัน เป็นการไม่ถูกต้องตามข้อบังคับองค์การฯ ว่าด้วยการพัสดุ หรือตามกฎหมาย กล่าวคือ

๑. การจำหน่ายหรือขายเป็นกรณีเร่งด่วนโดยไม่มีการประกวดราคา

วันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๔ คณะกรรมการบริหารกิจการองค์การฯ

ได้มีมติให้ปลดระวาง และครั้งสุดท้ายเมื่อวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๕ ได้มีมติอีกครั้งหนึ่ง โดยอนุมัติให้ขายรถในราคาไม่ต่ำกว่าคันละ ๔๑๐,๐๐๐ บาท **ระยะเวลาดังกล่าวห่างกันถึง ๑ ปีเศษ** ซึ่งองค์การฯ มีเวลาที่ยาวนานเพียงพอที่จะดำเนินการประกาศประกวดราคาขายรถ จำนวน ๕๐๐ คันได้ แต่หาได้กระทำเช่นนั้นไม่ ดังนั้นการที่องค์การฯ อ้างว่า **"การปลดระวางรถ จะต้องดำเนินการขายเป็นกรณีเร่งด่วน จึงได้ดำเนินการขายรถดังกล่าวเป็นกรณีพิเศษ" จึงไม่อาจรับฟังได้**

๒. คณะกรรมการดำเนินการขายฯ มิได้เชิญผู้มีอาชีพโดยตรงมาเสนอราคาซื้อ

(๒.๑) ผู้ประกอบการเดินรถร่วมได้ยื่นหนังสือต่อองค์การฯ **ขอซื้อรถ**โดยสารปลดระวางเมื่อปี ๒๕๔๔ จำนวน ๑๙ ราย และเมื่อต้นปี ๒๕๔๕ จำนวน ๓ ราย **รวมทั้งสิ้น ๒๒ ราย** ซึ่งถือได้ว่าเป็นการดำเนินการ**ก่อนที่องค์การฯจะกำหนดเงื่อนไขการขาย** และแต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินการขายฯ หนังสือดังกล่าวจึงมิใช่**เอกสารเสนอราคาซื้อรถโดยสาร**ปรับอากาศยี่ห้อเบนซ์จำนวน ๕๐๐ คัน ตามข้อ ๔๔.๒ ข้อ ๑๑๐.๑ แห่งข้อบังคับองค์การฯ ฉบับที่ ๑๑๐ ว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ.๒๕๔๑

(๒.๒) ดังนั้น เมื่อวันที่ ๑๙, ๒๔ เมษายน ๒๕๔๕ การที่คณะกรรมการดำเนินการขายฯ ได้ประชุมพิจารณาตัดสิทธิหรือให้สิทธิซื้อรถโดยสารปรับอากาศ จำนวน ๕๐๐ คัน ตามหนังสือขอซื้อของผู้ประกอบการเดินรถร่วมดังกล่าว โดยมิได้เชิญ**ผู้มีอาชีพโดยตรงรายอื่นมาเสนอราคาด้วย** จึงเป็นการฝ่าฝืนข้อบังคับองค์การฯ ว่าด้วยการพัสดุดังกล่าว

๓. ผู้ประกอบการเดินรถร่วมที่มีสิทธิซื้อ ๑๓ ราย ได้เสนอราคาซื้อโดยลงลายมือชื่อร่วมกันในหนังสือฉบับเดียวกันเมื่อวันที่ ๒๔ เมษายน ๒๕๔๕ ในราคาคันละ ๔๑๐,๐๐๐ บาท จึงถือได้ว่าเป็นการ**สมยอมกันทุกฝ่าย**ในการเสนอราคาซื้อต่อองค์การฯ **อันเป็นการดำเนินการโดยไม่สุจริต**

๔. องค์การฯ ได้ดำเนินการขายรถโดยสารปรับอากาศยี่ห้อเบนซ์ จำนวน ๑๔๐ คันโดยปราศจากอำนาจ

ข้อเท็จจริงปรากฏว่ารถโดยสารปรับอากาศยี่ห้อเบนซ์ จำนวน ๑๔๐ คัน มีอายุการใช้งาน**ยังไม่ครบ ๑๐ ปีหรือ ๑๒๐ เดือน จึงไม่อยู่ในเงื่อนไขการปลดระวาง**ตามมติของคณะกรรมการบริหารกิจการองค์การฯ เมื่อวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๔ ในจำนวนนี้**มีอยู่ ๒๑ คันที่มีการใช้งานเพียง ๑๑๓ เดือน และมีมูลค่าคงเหลือทางบัญชี**

จำนวน ๔๓๕,๓๒๔.๓๔ บาท สูงกว่าราคาขาย ๔๑๐,๐๐๐ บาทถึง ๒๕,๓๒๔.๓๔ บาท แต่องค์การฯ ได้ดำเนินการขายรถโดยสารเหล่านี้และ**ขายในราคาที่ต่ำกว่า**มูลค่าคงเหลือทางบัญชี **จึงเป็นการกระทำที่ปราศจากอำนาจ**

ประเด็นที่สาม

: องค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพ ได้รับความเสียหาย และผู้ใดต้องรับผิดชอบ

๑. ความเสียหายการซื้อรถโดยสารในราคาที่สูงเกินกว่าที่กำหนดในสัญญา

(๑) ตามบัญชีรถโดยสารประจำทางแนบท้ายสัญญาเลขที่ ซป.๕๒/๒๕๓๖ รถโดยสารจำนวน ๒๐ คันซึ่งมีระยะเวลาการใช้งาน ๒ เดือน มีราคาตามมูลค่าคงเหลือในเดือนที่ตกลงซื้อขายกันเพียงคันละ **๒,๘๓๓,๕๔๘ บาท** แต่รถยนต์โดยสารปรับอากาศยี่ห้อเบนซ์ มูลค่าของรถโดยสาร(มูลค่าทรัพย์สิน) ซึ่งเป็นราคา ณ วันส่งมอบ คันละ **๒,๘๕๐,๐๐๐ บาท** ซึ่งแสดงให้เห็นว่าองค์การฯ ได้ซื้อรถโดยสารจำนวนดังกล่าวไว้ในราคาที่สูงเกินกว่าราคาตามมูลค่าคงเหลือในเดือนที่ซื้อขาย และเป็นเหตุให้องค์การฯ **เสียหายเป็นเงินคันละ ๑๖,๔๕๒ บาท รวมเป็นเงิน ๓๒๙,๐๔๐ บาท** (๑๖,๔๕๒ X ๒๐ = ๓๒๙,๐๔๐ บาท)

(๒) ตามบัญชีรถโดยสารประจำทางแนบท้ายสัญญาเลขที่ ซป.๕๒/๒๕๓๖ รถโดยสารจำนวน ๖๐ คัน ซึ่งมีระยะเวลาในการใช้งาน ๑ เดือน มีราคาตามมูลค่าคงเหลือในเดือนที่ซื้อขายเพียงคันละ **๒,๘๔๑,๘๒๕ บาท** แต่รถยนต์โดยสารปรับอากาศยี่ห้อเบนซ์ มูลค่าของรถโดยสาร (มูลค่าทรัพย์สิน) ซึ่งเป็นราคา ณ วันส่งมอบ คันละ **๒,๘๕๐,๐๐๐ บาท** ซึ่งแสดงให้เห็นว่าองค์การฯ ได้ซื้อรถโดยสารจำนวนดังกล่าวไว้ในราคาที่สูงเกินกว่าราคาตามมูลค่าคงเหลือในเดือนที่ซื้อขาย อันเป็นการไม่ปฏิบัติให้ถูกต้องตามสัญญา และเป็นเหตุให้องค์การฯ **เสียหายเป็นเงินคันละ ๘,๑๗๕ บาท รวมเป็นเงิน ๔๙๐,๕๐๐ บาท** (๘,๑๗๕ X ๖๐ = ๔๙๐,๕๐๐ บาท)

รวมค่าเสียหาย ๒ รายการ เป็นเงิน ๘๑๙,๕๔๐ บาท

๒. การขายรถโดยสารต่ำกว่ามูลค่าคงเหลือต่อคัน ณ วันครบอายุสัญญาซ่อมแซมฯ ๑๐ ปี

(๑) ความเสียหายอันเกิดจากการดำเนินการขายรถโดยสารปรับอากาศยี่ห้อเบนซ์ที่มีอายุการใช้งานครบ ๑๐ ปีหรือ ๑๒๐ เดือน จำนวน ๓๖๐ คัน รวมเป็นเงินจำนวน **๒๑๖,๐๐๐,๐๐๐ บาท** (๓๖๐ X ๖๐๐,๐๐๐)

(๒) ความเสียหายอันเกิดจากการการดำเนินการขายรถโดยสารปรับอากาศยี่ห้อเบนซ์ที่มีอายุการใช้งานไม่ครบ ๑๐ ปี หรือไม่ครบ ๑๒๐ เดือน จำนวน ๑๔๐ คัน รวมเป็นเงินจำนวน **๑๐๓,๔๐๐,๙๖๒ บาท**

๓. การสูญเสียโอกาสในการนำรถโดยสารปรับอากาศยี่ห้อเบนซ์ จำนวน ๕๐๐ คัน ออกวิ่งรับส่งคนโดยสาร สำหรับเวลาต่อไปอีก ๕ ปี

หากองค์การฯ และคณะกรรมการบริหารกิจการองค์การฯ ไม่ปลดระวาง แต่ยังคงใช้บริการรับส่งคนโดยสารต่อไปอีก คาดว่าจะมีกำไร ๗๘๐.๘๕ บาท/คัน/วัน

ฉะนั้น รถโดยสารปรับอากาศยี่ห้อเบนซ์ จำนวน ๕๐๐ คัน ถ้าใช้วิ่งรับส่งคนโดยสารต่อไปอีกเป็นเวลา ๕ ปี จะมีกำไรทั้งสิ้น **๗๑๒,๕๒๕,๖๒๕ บาท** (๗๘๐.๘๕ X ๕๐๐ X ๓๖๕ X๕)

รวมค่าเสียหายเป็นเงิน ๑,๐๓๒,๗๔๕,๑๖๕ บาท

อย่างไรก็ตาม องค์การฯ ได้ดำเนินการขายรถโดยสารยี่ห้อเบนซ์ จำนวน ๕๐๐ คัน ในราคาคันละ ๔๑๐,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงิน **๒๐๕,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท ซึ่งเมื่อนำมาหักออกจากยอดรวม ๑,๐๓๒,๗๔๕,๑๖๕ บาท ดังนั้นจึงเหลือจำนวนค่าเสียหายทั้งสิ้น ๘๒๗,๗๔๕,๑๖๕ บาท**

บทสรุป

การดำเนินการปลดระวางและดำเนินการขายรถโดยสารปรับอากาศยี่ห้อเบนซ์ จำนวน ๕๐๐ คัน น่าเชื่อได้ว่า ผู้อำนวยการองค์การฯ และคณะกรรมการบริหารกิจ-การองค์การฯ และผู้เกี่ยวข้องได้ดำเนินการโดยไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสม และไม่สุจริต ในกรณีที่กำหนดราคาขายต่ำ กรณีดำเนินการขายหรือจำหน่ายรถโดยสารที่มีอายุใช้งานไม่ครบ ๑๐ ปี หรือ ๑๒๐ เดือนตามสัญญาซ่อมแซมและบำรุงรักษา สมยอมกันในการแสดงราคา กำหนดเงื่อนไขเกี่ยวกับการขาย อันเป็นการเอื้ออำนวยประโยชน์แก่ผู้ประกอบการเดินรถร่วมเฉพาะราย เฉพาะกลุ่ม โดยมุ่งหมายเพื่อมิให้มีการแข่งขันในการเสนอราคาอย่างเป็นธรรม หรือเพื่อช่วยเหลือให้ผู้เสนอราคารายใดได้มีสิทธิเข้าทำสัญญากับองค์การฯ โดยไม่เป็นธรรม หรือกีดกันผู้เสนอราคารายใดมิให้มีโอกาสเข้าแข่งขันในการเสนอราคาอย่างเป็นธรรม และถือได้อีกว่าเป็นการกระทำให้องค์การฯ ได้รับความเสียหาย และเป็นการการฝ่าฝืนข้อบังคับองค์การฯ ว่าด้วยการพัสดุและกฎหมาย ดังกล่าวโดยละเอียดข้างต้น บุคคลและคณะบุคคลดังกล่าวจึงต้องรับผิดชดใช้ค่าเสียหายจำนวนดังกล่าว

บทส่งท้าย

‘May there be a road!’
ชัชวาลย์ คงอุดม ผงาดและก้าวแกร่งไกล

’รงค์ วงษ์สวรรค์

วัน ๑ วันนั้นของสิงหาคม ๒๕๔๖

๑๑.๐๐ น. ราวนั้น คนสวนเดินมากวาดใบไม้แห้งหล่นโรยบนลานหน้ารูปปั้นหล่อบรอนซ์ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช

รูปบูชานั้นสงบเยือกเย็นแฝงรอยยิ้มเมตตา และราวกับมีชีวิต ทอดสายตามองไกลในแสงแดดและเงาของแมกไม้ บรรดาความเขียวชื่นในฤดูฝน

นกถลาบิน และน้ำในห้วยเนืองนองเหนือพื้นทราย

ดอกไม้ ธูปและเทียนรอการจุดไฟเพื่อการสักการะของผู้กำลังเดินทางมาถึงในเวลาไม่นานข้างหน้า

เวลา—นาฑีเคลื่อนคล้อยอย่างไม่ร้อนรน

วันนี้วันดีโดยถือฤกษ์สะดวกไม่ต้องลงเลขผาบนกระดานคำนวณโยคเกณฑ์ของโหรกำหนดพิธี

ผมรออย่างไม่กังวลในศาลาริมบ่อบัวบานกลีบสีขาว

ถ้วยชามะลิหอมกรุ่น

นาฬิกากับการคาดคะเนบอกว่า เขาลอยอยู่กับเมฆบนถนนอากาศกรุงเทพฯ ถึงเชียงใหม่นคราะยุคของการเดินทางกับขบวนเกวียนหรือโดยถ่อ

เรือหางแมลงป่องทวนน้ำลัดเลาะเกาะแก่งหิน ยุคเก่าก่อนนั้นนานแรมเดือน แต่ยุคนี้การบินกินเวลาราว ๕๕ นาที เขาโฆษณากันว่าอย่างนั้น

ถึงสนามบินเดินทางต่อมากับรถยนต์ราว ๒๐ กว่ากิโลเมตร ผ่านอาคารคอนกรีตและสำนักงานราชการ ธนาคาร ตลาดและแผงลอย หาบเร่และรถเข็นขายของกิน สะพานลอยข้ามถนนย่านชุมชนของอำเภอแม่ริม (โรงแรมโอฬาริกระดับไม่นับดาว ยินดีต้อนรับดาราฮอลลีวูด นักธุรกิจมหาเศรษฐี เจ้าหญิงเจ้าชายจากยุโรป นักวิทยาศาสตร์ปรมาณู นายกรัฐมนตรีและประธานาธิบดี นักการเมืองระดับบงการโลก บุคคลสำคัญหลายคนเคยนอนโรงแรมนี้ของอำเภอนี้) หันหน้ามองด้านซ้ายเข้าถนนถึงน้ำตกแม่สา ผ่านหมู่บ้านและตำบลสงบสุข เพิงขายลำไยและไก่ย่างราคาไม่รังเกียจคนจน สวนเอื้องและปางช้าง ลดเลี้ยวบนถนนเลียบเหวในความร่มรื่นของป่าความยาวราวกันไม่นานถึงตำบลโป่งแยง บนความสูงเหนือระดับน้ำทะเลประมาณ ๔,๐๐๐ ฟิต ครับ--ไม่นานเกินรอถึง TUNE–IN gardens

แขวนป้ายอ่านว่า **สวนทูนอิน**

บ้านหรือเสนาสนะของนักเขียนในความหมายของ sanctuary

ในเวลาของการรอไม่เกินนานผมพยายามทบทวนอย่างรอบคอบเกี่ยวกับเขาตามที่เคยได้ยิน

ใช่--ตามที่เคยได้ยินเพราะเราไม่เคยพบกันมาก่อนในชีวิต

เขาพูดบนหน้ากระดาษหนังสือพิมพ์และนิตยสารหลายฉบับ และพูดบนจอโทรทัศน์ เขาเป็นที่รู้จักกันอย่างกว้างขวางในหลายด้านของสังคม

แม้ว่าผมรู้จักกับผู้คนมากมาย คนผู้ว่างเปล่าถึงคนในทำเนียบ โดยงานอาชีพนักเขียนและคนหนังสือพิมพ์

แต่น่าตื่นเต้นบ้างว่าเขาเป็นอีกแบบของผู้ชาย

แบบพูดกันว่า real characteristic

ผมบอกตัวเองว่าการเขียนถึงเขาโดยภาระมอบหมายจากบรรณาธิการเป็นงานค่อนข้างยากของวันนี้

เขียนอย่างเป็นอดิเรก

เวลาเลยเที่ยงไม่นานเขาเดินเข้ามาในสายตาของคนบนสวนทูนอิน **ชัชวาลย์ คงอุดม** เรือนกายสันทัด ท่วงทีผงาดบนก้าวเดินหนักแน่น ผ่านกระถางกุหลาบริมลาดหินบันได ใบหน้าแฝงรอยยิ้มด้วยริมฝีปาก และในดวงตา

นี้ถ้าเป็นนวนิยายผมคงบอกผู้อ่านว่า ความเคลื่อนไหวของชายผู้ปรากฏกายเบื้องหน้า เงียบและแผ่วเบาราวเสือคืบก้าวบนใบไม้แห้งในป่าอย่างไม่กรอบแกรบกระทบหูระแวงอันตรายของกวาง

การทักทายตามมารยาท และคำถามว่า

“ไกลไหม?”

“ไม่ไกล ว่าจะมาหลายเดือนแล้วบังเอิญผมไม่ค่อยมีเวลา” เขาหันมองรอบด้านก่อนนั่งลงหน้าเขียงฝานจากต้นไม้ขนาดหลายคนโอบ วางในศาลาแทนโต๊ะอาหาร แล้วเขาพูดต่อมา *“ที่นี่อากาศดีน่าสบาย...”*

“บ้านป่าดงดอย” ผมเชิญเขาดื่มน้ำเย็นในแก้ว

น้ำกรองจากน้ำซับในโพรงภูเขา ใส–สะอาดอย่างไม่สัมผัสมลพิษ

ความเย็นตามอุณหภูมิของอากาศ

ในถาดไม่เรียงแก้วไวน์หรือแก้วเมรัยรสอื่นโดยที่ผมรู้จากบางคนผู้นัดหมายว่าเขาไม่ดื่มของเหลวรสแอลกอฮอล์ และอย่างเคร่งครัดราวถือศีลข้อ ๕

"ดอกไม้สวย..." สำเนียงของเขานุ่มนวล

"ขอบใจ! สวนนี้ไม่ตกแต่งเกินกว่าเหตุผลของธรรมชาติ"

ผมรู้สึกอบอุ่นกับการชื่นชมของผู้มาเยือน

การสังสันทน์เริ่มต้นอย่างนั้นอย่างราบรื่น

นาทีและนาทีของการพบกันเป็นครั้งแรกในชีวิต ผมพูดในใจว่าเหมือนเราไม่เป็นคนแปลกหน้าระหว่างกัน (เขาคงคิดทำนองเดียวกัน) ผมเคยอ่านบทสัมภาษณ์และสารคดีบุคคลเขียนถึงเขาไม่น้อย เขาพูดบนหน้ากระดาษอย่างไรเขาพูดอย่างนั้นอย่างชัดเจน

ผมทึกทักว่าเขาคงเคยอ่านงานเขียนของผมบ้าง

นั้นหมายถึงการเข้าใจในกันและกันโดยไม่ยาก และโดยไม่เคลือบแคลงใจ

การครุ่นคิดก่อนตอบ บ่งบอกถึงความระมัดระวังตามความจัดเจนบนถนนชีวิต

ชัชวาลย์ คงอุดม เปิดเผยโดยไม่ซ่อนเร้นเงื่อนไขแบบนักการทูต การผ่านมาบนถนนหลายสายกับการต่อสู้อย่างห้าวหาญ นั้นเขาเรียนรู้การอ่านคนออกเหมือนอ่านลายมือตัวเองเป็นเข็มทิศ

ผมอ่านเขาอย่างผู้ชายกับผู้ชาย

สถานการณ์บังคับหรือความพลาดพลั้งอย่างไรอย่างท้าทายกฎหมาย นั้นได้รับการแก้ไขเพื่อความถูกต้องตามคติของเขา การเผชิญกับความทุกข์หรือความสุขหลายรูปแบบเป็นรูปธรรม สอนว่าอะไรหรืออย่างไรเป็นความสมดุลในการเสพชีวิต

นั้นหมายความต่อมาถึงการรับรสของการเป็นนักเลงชีวิต

เขาทำงานหนักและโดยไม่ครั่นคร้าม แต่ไม่ถึงกับบ้าคลั่งงานในโลกวัตถุนิยมแบบที่เรียกกันว่า workaholic การบริหารเวลาอย่างช่ำชองเขา

กลายเป็นผู้มั่งคั่งประสบการณ์ในนิยามว่า experience

คำนี้ทรงคุณค่าเทียบท้นกว่าเงินตราและสมบัติพัสถาน

บางคนบอกว่าเขาล่วงถึงปัญญาอันเป็นอริยทรัพย์

เขาเป็นใครและอย่างไรประกอบองค์รวมในความเป็นคน

ธาตุเหล็กธาตุทองหรือธาตุไฟ?

ฯลฯ ชีวิตในห้องเช่าราคาถูกกับการขวนขวายโดยไม่รั้งรอการดลบันดาล เขากลายเป็นเจ้าของผืนดินนับร้อยโฉนด การฟาดฟันข้างถนนในอายุแรกรุ่นเขาเรียนรู้การเป็นผู้บงการ **(บทบาทของ ชัช เตาปูน)** ในวงไพ่หรือในแวดวงธุรกิจระดับสูงเขาเป็นนักต่อรองอย่างชาญฉลาด เขายืนยันว่าโดยไม่เอาเปรียบผู้อื่นอย่างไร้ปรานีสงสาร นั่นเป็นเจตนางดงามโดยสัญชาตญาณ

ฯลฯ ในบทบาทนักเลงชีวิต ชัชวาลย์ คงอุดม เอื้อเฟื้อกับเพื่อนอย่างจริงใจ ผลตอบแทนที่ได้รับโดยไม่หวังไว้ก่อนราคาแพงกว่าฟ่อนธนบัตรคือความรักของเพื่อน

ความอุดมสมบูรณ์ของเขาเผื่อแผ่ถึงคนจนในตำบลบ้าน

เขายืนข้างฝ่ายผู้ยากไร้โดยกระทบไหล่เศรษฐี

ในแวดวงนักการเงินและการธนาคาร บางคนอุทานอย่างพิศวง แต่ยอมรับว่าเขาเป็นนักธุรกิจ ๑,๐๐๐ ล้านบาท

ฯลฯ บนถนนการเมือง การรับบทบาทหัวคะแนนของผู้ซึ่งเขารักเคารพอย่างสูง นั้นจุดประกายความคิดถึงการรับใช้ประชาชน เขาค้นคว้าและศึกษาอย่างถี่ถ้วนโดยประสบการณ์ บางคนและหลายคนพากันเสียใจกับการหมายหมิ่นไว้ล่วงหน้าถึงความพ่ายแพ้ แต่การณ์ปรากฏว่าเขาชนะบทบาทนี้เขาก้าวถึงตำแหน่งวุฒิสมาชิกแห่งสภาเลอเกียรติ

ประสบการณ์เป็นรุ่งอรุณของผู้ชาย

คาถาเขียนไว้บนอากาศอ่านว่า the rising of the dawn

น้ำเย็นงวดลงในแก้ว คนสวนเดินเข้ามาบอกว่าทุกอย่างเรียบร้อย พร้อมเพรียง

การอ่านเมฆลอยเหนือแมกไม้เตือนว่าฝนจวนจะโปรยลงมาในไม่นานนาที

ชัชวาลย์ คงอุดม ก้าวเดินออกจากศาลาไปบนบันไดลาดหินถึงลานบูชาครู จุดธูปเทียนกราบไหว้ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช ในนามทายาทโดยเมตตา และด้วยความผูกพันอย่างล้ำลึกเขาจึงยินดีกับการแบกภาระหนักสืบเจตนารมณ์สยามรัฐ ยืนยันความรักกตัญญูอย่างสูง

ใบหน้าสงบนิ่งในภวังค์ของภาวนา

ในท่ามกลางสายตาของผู้ศรัทธากับความดีงาม ในความเงียบใบไม้ไม่ไหว ดนตรีแห่งป่าเว้นวรรคบรรเลง เขาเงยหน้าสบตารูปบูชาของท่านผู้ซึ่งเขาเคารพเป็นบิดาแน่วแน่ราวรอรับพรมงคล

นานหลายอึดใจแล้วถอยหลังออกมาด้วยกิริยาสำรวม

อายุล่วงถึง ๖๐ แต่สุขภาพและการปรากฏราวอายุเพียง ๔๐ ผงาดและก้าวแกร่งไกล

ผมถือวิสาสะว่าเราเป็นคนเคยเดินในซอยเดียวกัน--ซอยสวนพลู นับถือครูคนเดียวกัน พูดกับเขาด้วยคำพูดของนักบวชเชิงสะพานข้ามห้วยเหว โขดเขิน ขวากหนามและดงดอกไม้

นกสีสวยบินมาในสาดแสงแดดเปล่งรังสีแห่งพลังงานขับเคลื่อนวิริยภาพ

วัน ๑ วันนั้นโดยไม่กำหนดเวลา

ในม่านหมอกเหมยนักบวชพูดกับนักเดินทางว่า

“May there be a road!”

"May there be a road!"

ชัชวาลย์ คงอุดม ผงาดและก้าวแกร่งไกล

"...ชัชวาลย์ คงอุดม เรือนกายสันทัด
ท่วงทีผงาดบนก้าวเดินหนักแน่น
ผ่านกระถางกุหลาบริมลาดหินบันได
ใบหน้าแฝงรอยยิ้มด้วยริมฝีปากและในดวงตา

นี่ถ้าเป็นนวนิยาย ผมคงบอกผู้อ่านว่า
ความเคลื่อนไหวของชายผู้ปรากฏกายเบื้องหน้า
เงียบและแผ่วเบาราวเสือคืบก้าวบนใบไม้แห้งในป่า
อย่างไม่กรอบแกรบกระทบหูระแวงอันตรายของกวาง..."

(บทส่งท้าย : 'รงค์ วงษ์สวรรค์)